

הַנֶּאֱהָבִים וְהַנֶּעֱלָמִים

אָדָּר

דָּעַר שְׁוואַרצער יונגער מאַנצין

וּבְיָדֵי כָּתוּב וּבְאִישׁ יָבִיעַ שְׁמֵן רוֹקֵם (קֶהֶל י, א)
וְחוּמָא אָדָּר יֶאֱבֹד טוֹכָה הַרְבֵּה (שֵׁם ס, ח')

רֶאָמָאן

בִּארְבַּעַה חֲלָקִים

מֵאֵת

יַעֲקֹב דִּינֵעֶזֶאָהֵן

פֿיעֶרשֶׁטע אויפֿלאַגֶע

עֶרשֶׁטע טֵהִיִּל

וִוִּיל נָא

בְּדֹפּוֹס וְהוֹצֵאוֹת הָאֶלְמֶנָה וְהָאֲחִים רֵאָם
תֵּרֶם'ס.

ГАНЕЕГОВИМЪ ВЕГАНЕИМИМЪ.
Возлюбленные — Романъ въ 4 частяхъ.
Я. Динезона.
1909.

В И Л Ъ Н А. Типографія «Вдова и бр. Ромишъ».
Уголѣ Духовскаго и Глухова пер. собств. домъ № 1-2.

כבוד הקורא היקר והנכבד וכו' וכו' . . .

Ihr musset mich nicht durch widerspruch verwirren!
So bald man spricht beginnt man schon zu irren.
(Göthe)

איך האב געשפראכען און האב אויך מיר פילע אנדערע געאירט, איך בין דאס מודה פאר אלע מינע לעזער, איך וויל גאר ניט פרובירן פערשטענדלעך זיין, עס איז איין מאל גיזאנט און גידרוקט, און אנדערדוקטער פעהלער הייסט: מענט לא יוכל להקין — —

איך וויל דיר גאר דא אדאנק זאגן. בעקסט פריינד לעזער. דיר מיין אינגערליכסטן דאנק זאגען פאר דיין מיט געפיהל צו מיין ווערק, פאר דייןע עמליכע מרעהרן וואס דו האסט מייןע בלעטלעך געשאנקען, אדאנק דיר! דוא ביזט געזען מיר, געזען מיין ווערק, וויל איך זאגען, זעהר יוצא — און איך פון מיין זייט פערזיכערע דיר גאר, אז פון היינט אן וועל איך איה מיט אללע מעגליכקייט זעהן. דיר צוא געבין אדער מתוקן, און דיא קינפטיגע ווערקע, זא אויך דיא צווייטע אויפלאגע פון די זעלבע וועלן אן פעהלער און איבריגענס ווייניג ליידען — דורך איין אירטהום איז די קאפי (צארגאנווארע) ארויס אנשטאט דעם ארגינאל — און דערפאר בעט איך, שיינק מיר דיין גידולד גאד אפאל אונד לעזער דעם ארגינאל, וויא עס פיללייכט געשעהן וואר, אדער גישעהן זאל — —

דוא ביזט דאך אנומער, ליבער פריינד לעזער, דוא מראנסט דאך ניט לאנג אשנאה און איך האפע וויא דו פערנסט באלד אלץ וואס דו לעזט און דעם מחבר מיט זיין בוך, וועסט דוא זיינע פעהלער אויך ניט לאנג גידיינקען, דאריבער רעכן איך פאר אפרייג, דיר אויס צו צייכענען וואו איקמענא איך האב געפיהלט וואצו זאל איך דיר אויף דיר ווירדיגע שטעלין ווידר בריינגען און אין זיך אלטע וואונדן אויפנעקען? — דוא ביזט מיר געוויס מוחל, איך דאנק דיר פאר דיין מיהלה — איך וועל גאט בעטען עס זאל דיר מינע רייד וואול בעקומען! —

צווישן אנדערע פעהלר מראנט דר הערפר — וואס איך האב גיגען גילענענהייט צו פערדאכטן שווארצע יונגע לייט, דאס וויא אימענע האב איך געשילדערט — און מיר האט שוין געמראפן, אז מען האט מיר בעצייכנט געוויסע הונדערט שווארצע אונשולדיגע געפיר וועלכע איך קען ניט און האב זיי אפילו גאר אין זינען גיט געהאט, איך האב איבער הויפט קיינעם אין זינען געהאט, איך וואר

גזר געלייטעט פון איין — פילייכט — גארעשן סנהג ה'מחברים, צו בעשאפן זייערע
געלייבטע העלדין מיט אלע מעלות מיט שיינקייט און נוסבקיט און דאס אום
געקעהרטע צו זייערע פעהראקטע — דער איד אפער איז נישט געוואהנט מען זאל
איהם אריימינן פילד פון זיין לעבן ארויסשטעלן, ער לייגט אלץ פון פריעמדיע
ליטעראטורען, און רעט זיך איין, אז דאס מיינט מען גאר נישט מיד, נישט מיין
מחוקק — און נישט מיין קרוב — אפער אז עס געפינט זיך איינער אאנאפארענער
און האראקטעריזירט אפאל דעם אידען, מיינט איטליכר, אז דער מחבר מיינט
דוקא אים — דר מחבר מיינט קיינעם, און מיינט אלעמען, און ווער קען פאר
אנועלט יוצא זיין? איינרענעם, בעט איד מחילה אלע שווארצע יונגע לייט
אלעמען וועלכע עס הייסן משה שניידר, און זיין אין זיך פער גארט גינג צוא
מיינען אז זיין ווערט מען זאל שרייבען זייער נאמען און זייערע בעשים אין
ספרים — און האן זיין טוען עטוואס, אפער קיילע מאפן קען אקאן אויך
אם פן זאל איד שרייבן אויף קעין אויך? — זייט זיכער אז נישט אייך מיין איד! —
איד בין נישט שולדיג, אז איר האט זיך אונטערנעמקט געגען מיין פאטאגראפישע
כאשינע און גאר נישט וועלענדיג איז ארויס אייער פילד ריין און ריכטיג וויא איר
זייט — אדער וויא איר ווילט זיך נישט זעהן — איר זייט מאקע איצט אפער גאר
נישט שווארץ, איר זייט גאר דאמאלס צופיל אין שאטען געשטאנען, און ווער איז
אייך שולדיג? — אייך שווארצע, גיב איד אעצה צו זוכן אט דעם משה שניידרן
דוקא אונטער דיא נייטע. דוקא אין זאגען שוין, און דאן וועט איר שלום פאגן
מיט דעם מחבר.

א.

האלפֿע נאכט אין בית המדרש .

אפען נאם, איז שטיל און פינסטער, עס איז שפעט אין דער נאכט, אלע
קראסען זיינען פערמאכט, אלע ליכט אויס געלאשען, נאר וואו גיט וואו,
זעהט זיך נאך קליימקט אליקטעל שמעלצענדיג דורך אשפאלט פון אלעדען,
אדער דורך אקליינעם דאך פערסטערל, וואו עס ויצט שפעט, איינער וואס דער
טאג איז איהם קורץ זיין מלאכה צו קאנצען, אום זיין ביטערן ביסען ברויט צו
געפינען, אדער איינער וואס ויצט געפֿען זיין טייערין קראנקען, וואס וואלט שוין
גערן דר הארן טאג צו דר לעבן! — די שומרים אין די נאכטן גייען ארום, פארבונדן
אטוד איפר אטוד, אייןפלאשטצען, אלטע, אויסגעדינטע סאלדאטסקע שינעלין
אין אין נאך אנעטיקע, אלטע אפגעטראגענע קליידער, גייען ארום און שרייען אויס
צייטענווייז זייער: שלוששי! און קלאפן זייער אדנא אפראנעם קלאפ, וויא לאנג
זיין ווייסען נאך: אז ווער עס איז פון זייערע פעלי בתים — בייא וועלכע זיי געמן,
צו דרייסיג, צו פֿינף און דרייסיג קאפיקעס אהדש פאר זייער צו פיל שווערע
מיה — שלאפען נאך גיט; אז מיזאל אבער גיין מיט אשעה, אדער מיט צוויי
שעה שפעטער, וועט מען הערן, אנשטאט דעם איצטיגן: מראך, טאך טאך! —
אטיפען און אשטארקען קראפען פון זייער אנעשמאקען שלאף. דיא ארעמע,
אונגליקליכע, שלאפען נאנץ געשמאק, אפשר נאך פיל געווינטער און גישמאקער
פר דעם רייכען אין זייער קיסענס און פערניעס, דא אויפן נאניק ליגענדיג, דיא
קאפ אונגעשפארט צום מֿהיר, אינטערען בלויזען הוילען הימל, אין קעלט און
אין שנייא. און אין אמתן, דארפן מיר זיך גיט וואונדערן אויף זייער שלאף,
אז וויא מיר דארפן זי גיט פר דינקען דאריבער וואס זיין טוען גיט זייער שמיחה
וויא עס דארף צו זיין. דער כלל איז: אמענטש איז קיין מלאך גיט, אז ער עקט
גיט, איז ער הונגעריג, און אז ער מיהט זיך אנאנצן טאג, מוז ער שלאפן זיין
נאכט! און ווען זיין שווערער מזל ערלויבט איהם גיט, וויא אמענטש צו שלאפען
אונטער אדאך אין אפעט, אויף פעטנעוואנט, הערט ער פון דעסטוועגן גיט אויף
אמענטש צו זיין, און ווערט אנשטלאפן אפען נאניק, אין גלומעדיגען פראסט אויפן
קולאך — אך מענטשן! פֿר וואס ווילט איהר, אז דער אנדערער זאל זיין אסלאך און
איר פֿערנעסט אז איהר אליין קענט אויך קיין מלאכים גיט זיין? גיין! גיט נאר
אסלאך, ווילט איהר זאל דער מענטש זיין, נאך מער וויא א מלאך! ווארעם
א מלאך אליין קען אויך גיט טאג מער וויא איין שליחות. זאגט מיר, איד פֿעט
איד, קען אט דער אייגענער שומר, וואס אנאנצען טאג האט ער אונגעל געפֿירט.
געטראגן וועקלאך מעהל אפען פֿלייצע, ערר געגראבן, דיא נאסען געקערט,
געזעט

נעונום ברעמער, אדער גערייניגט הויפּען; צוקען אַט דער אייגענער אָנגעמיהטער
אָנגעהאָרעמער סעגן אונזיין אַנאָנצע נאכט נישט אַזוי צו טוענדיג און היטען
איינערע קראכען, איינער האב און גוטן, פראז און איך בעט אייך מיהלע, פאסקודנע
אָרעמטע געהאלט? קען דען דער אונגליקליכער אָרעמער שווער דער נעהרען ווייב
און קינד מיט צעהן מאל, אדער צום העכסטען מיט פופצען מאל דרייסיג
קאפּיקעס, אהודש? זאל ער דען גאד און גראמאדנא זאלאנואניע שלאפען דעם
גאנצען טאג, אים פון איינערטונענען אויף צו זיין די גאנצע נאכט? איז ער דען
קיין מענטש נישט? צו איז דען זיין לעבען קיין לעבן נישט אויף דער וועלט? ווען לעבט
מען? אונזער לעבען איז פל זמן דיא ליבע ליכטיגע גאנצע שיינט, וויא לאנג דער
הום מלוס איז אין די גאסען; באלד אָבער ווי די זאנע נייט אונזער ווערט נאכט
און דאן שלאפען מיר, און דאס איז אַמיל פון מוים, זאנט אונז דיא גכרא . . .
זיין סענצען! מיר זיינען שרעקליכע געאכטען (דיא וואס האבן גאר זיך אליין
האלט), מיר ווילן אז דער אנדערער זאל מקריב זיין, זיין גאנצען לעבן פון
אונזערטונענען; ער זאל האריווען, ווען מיר ווילען רוהען, און נישט רוהען איין
מינוט, אלץ צו ליב אונז, צו ליב אונזערע דרייסיג קאפּיקעס! אז מיר בעטן אַמאל
איין מירחה בייא דעם רייכען, וויא מיהער קאכט עס אונז, יעדע זעקונדע, איז
רופעלס, זיין זיינער איז אַילדערנער, און עס קאכט ארויפֿעל איסליכר קלאפּ! —
דער אָרעמן אָבער האט גאר קיין זיינער נישט, נישטא שטא, זיינע מינוטן, זיינע
שעות, זיינע גאנצע טעג און יארען, זיינע בלייא, אלטע שטיקלעך ציגון, וואס
ווערט אין מיסט ארויס גיווארפען, אדער אין ברוך פערקויפט, פריער אַוואלוועלן
פרייז, דרום לעבט געבעד דער אָרעכר אַפלייגענעם שווערן לעבן, און דרום
וואונט ער און וואלגערט זיך זיין וועלטעל אַף מיסט, אָבער אַזוי וויא בלייא און
ציגון זיינען די נייטיגקע זאכען אין דער וועלט, וואס דורך זיי גאר דאקאזען מיר
וואס אונז פֿעלט, און אַזוי וויא זיי דאקאזען און גראבען פאר אונז ארויס, גאלד,
זילבר און דימאנטען, וועלכע עס פּוּצען אים אונזערע הייזער אונזערע קאפּיקעס
און אונז אליין און לאזען זיך קויפען פאר גאנץ וואלוועל, אַזוי זיינען דיא אָרעמע
לייט אויך דיא נוציקסטע קאסלאוויא אין דער וועלט, און ווערן געבויך פערקויפט
אויסוואסט. זייא גאר זייא בריינגען אונז דיא גאלד און האב און גוטן, מאכען
אונז פאר גבירים, פאר קאפּעמאליכטען, און בויגען מיט זייער שוויים און מיה
אונזער גליק אין לעבען, און פאר דעם דאנק וואס זייא קוכט פון אונז, שטייען
זייא שטאכטענד בייא אונזערע מיהרען פיו מיר גיבען אַתאוויא אַנעשרייא אַרויס!
אז זייא פאלט געבעד איין זייער צוא בייגטעס צוגראכענעם הערץ, די אָרעמע
לייט, זיינען דיא נוציקסטע, ווייל זייא האריווען, און יעדער מענטש! וואס מיהט
זיך, הארעוועט אים צו בריינגען פאילווע אויף דער וועלט האט רעכט צו געניסען
און יצא צוא זיין פאר זיין אייגענעם קאנועסט, דער נישט אַרבייטער, דער ליידיג
זייער, און דער געלט פערשטונדער בלייבט אַ בעל הזב אין דער וועלט, ער האט
גינאסען פון פֿרעמדע מיה, און נישט גיטאן די פֿעשטימבונג פון דעם מענטשען, וויא

סיד זינען פון גאט בעשטימט, און יענע וועלן דאס געוויס אמאהל דארפֿען
אמועצאיען פאר זייער סאנועקט, וועלכער עס וועט זיין צו פריהער צו שפעטער.
פרענען: אין וואס האט איר אפגעלעבט אייער לעבן? וועלכע ניצען האט איר
געבראכט דעם אנדערען פון די ניצען וואס דער אנדערער האט אייך געבראכט...
אין אזעלכע וואפראסן וועט אייך אייער סאנועקט אויפגעבן, וואס איר קענט זיין
גאר איצט ניט פיהלען!! —

אין דער שטילער פינקטערער נאכט, אין דער צייט ווען אלע, אפילו די שווערס
אליין האבן זיך צו רעכט גימאכט צום שלאף, איז זיך געזעסען אין בית המדרש
פון דער פארשטעמטעל, פון דער גרויסער אלטמאדישער, אידישער שטאט מאהריל,
אנייאנקער פרישינקער במלן, אדער וויא מירופט איהם אן אין אנדערע שטעט:
לשיבה בחור ארום בחור, קלויזניק, פטרן, און נאך אזעלכע בעליבטע געסען.
דער בית המדרש זייער וואס שפעטיגט זיך, אדער ער לויפט שטענדיג אין אהאלב
שעה, האט שוין געשלאגן צוועלף, אין דאס גאנצע הויז איז שטיל, גאר דא
בעלי המסגר, דאס הייסט, דיא בעלי בתים-סע קינדער, וועלכע עס קומען נאך
טאנצענדיג נאך דר מאדע, לערנן אגאנצע נאכט, ווי זייערע עלטערן מיינן, האבן
שטארק געהראפעט די פוטערלאך צוא קאפענס, הארט געבן ליזאנקע זיך צוא
טולענדיג. אונפערשטענדליכע ווערטער, פון שלאף ארויסגעקערטע האט זיך
גיהערט יעדע מינוט. אויפן ביסע שלאפט דער שמש, אקורנאסר איד, מיט לאנגע
קאלטעניוואטע פאות. געבען איהם ליגט אקיד. אפשר פון דרייא יאהר אלט,
וואס וויא געוואונטליך פלעגט ער איהם מיט געסען געבטיגען אין בית המדרש
פון זיין יונגער מוח זאל זיך אנגעסען מיט הוזה, אדער מיט פאליטיק, וואס ווערט
געשפראכען גאנצע אקעגן אין דעם מקום קדוש, פון דער חברה-יחסי ליזאנקע.
דאס קינד ניט צייטענדיג איזשערייא וויא אין וואלד אפיש פון אפייגלע וואס חלובת
אין איר געסט. דער במלן, וואס ויצט אזו שפעט. ליגט און הארעוועט איבער
א כהרשא, ליגט און ברעכט דיא קאפ, איהם איז עפס ניט רעכט, כהרשאס
גשיא, איז איהם ניט גלאט אראפ. ער ויצט היינט אויך וויא אלע מאל, לערנט
מיט התקדה גראבט און גריפעלט זיך און האט ניט בעסערקט וויא דיא צייט איז
אראפ געלאפען. פלוצליך האט ער זיך אויפגעהאפט, ווארעם עס איז אים הייס
גיטארין אין האנט, די ליכט האט גיהאלטען ביין אויגן. ער האט אנגעהויבן
צו זוכען זינע אנגעגרייטע שטיקלעך ליכט אבער עס איז ניט גיווען, דאס אלץ
האט ער פערשווענדעט און האט דאס אליין ניט בעסערקט ער איז אויפגעשטאנען
צוא גיטאנען צום זייער, אקיק געטאן וויא שפעט עס איז, און אנגעהויבן צו
זוכען אארט צו שלאפען; אלע ערטער זינען שוין אבער פערנוסן גיווען! אצייט
נאך איינאנד איז ער גישטאנען, און ניט געוואוסט וואסאן צוהייבען צו טאן.

אפילו וואו אקאפ צוא צולייגן האב איך אויך ניט! יהאט ער צו זיך געזאגט—
איך האב סיד אזו ניט פארנעשטעלט, איך בין אויך ניט לאנג א גידיס קינד
געווען. און פלעג קומן אפט אין בית המדרש לערנן א-מסגר אבער ניט אפ געסן
חלילה

תלילה דא ליבע פערזינדגטע ערשער פון דא ארעמע קינד! • א ווער וואלט מיט
דאמאלס געזאגט אז איד וועל א ארעם בחור זיין! דאמאלס, אז מירנאזי גוט געווען,
זעט מיין סטער פלעגט מיט, אין די לאנגע ווינטערדיגע נעכט קוים ערנווארטען ביי
איד פלעג פון חדר קומן — ווער וואלט איר געזאגט: דיין ליב קינד, דיין איד
מיין געבאדענער יוסף-קע וועט זיך וואלגערין אין דער פרעמד, זיך מוצען זיך
סאטערן, און אויף וואס? • • • דא וואלטמגענוים מיט א ציט מיט זיינע סטערן
באדען, אז דא וואלטמ זעהן וויא איד לעב דא • אבער נאך מער וואלטמ דא
ליידען אז דא וואלטמ פילען מיין לאגע — זעהן מיט א ציט מיט א ציט פערבריינגענדיג מיין
געזונד און צייט אויף וואס? ווער קען עס מיר ערקלערן? ווער קען עס דיר
בענייען, אז גיט דאס וואס איז אנליק געווען אין זיינע צייטען וועט גליקליך
סאכען אין מייער קינפטיגע יארן, אז איד וועל דארפן אנהייבען צו פערזען
דאס איד נאטעל א ציט מיט שווייס און מיה? — יא, איד ביי שוין מער ביי קינד
און קען ליידען מיט פערביסענע ליפען און גיט געבען דעם אנדערן צו ערקענען
אז איד לייד — און וואלט ווירקליך גאטאווייזן זיצען און לערנן גמרא, וויא איר
הילט ליבע עלמערן, אז איד וואלט גאר וויסען, אז דאס וועט איד אין גאנצן
גליקליך סאכען, און מיט זעלבסט, ווייניגסטען, גיט אונגליקליך סאכען — ווייל
איד ליב אייד טרייע עלטערן, מער וויא זיך — ליידער, ווייס איד אבער, אז
האבין א קינד אבהור אצאצקע, וואס קען שווינד פלאט גמרא אויסטוייניג
דאס לייגענט שוין ספטיד, און דא סגילה און נאך פון דעם מין השלמה, אז
אפרייד און פערגעניגן פאר עלטערין אבער האבין א מענטשן א צאק, וואס דארף
שוין אליין פירן אנוועלטעל, און אז ער פרוכט בייטין בלעטער גמרא אויף דעם
אלטענליכן שטיקל ברויט, אויף א שווד א קלייד, פר ווייב אונד קינד — וואס עס
איז נאך גייט היינט וויא פר זיך און אז ער דר זעהט אז דר קוראנט פון זיינע פאפירן
איז גיפאלן, דאן, ליבע עלטערן ווערט דער נחת א צוילהעכעס און גיט גאר פאר
זיך אליין איז דאס אונגליק, אפילו פר עלטערן איז דאס אביטער פערניגן,
און עס פערדריסט וואס מען האט דארויף יארן און מיה פערבראכט! • • • איד
פערבריינג איד גיט, איינערע אויגן זיינען מיט בטהון פערבונדן און איר זעהט
די גייע צייט גיט, מיר האבין אבער גייע ספרים אידישע און דייטשע האלב די
אויגן געפענט דא בטהון פאציילקע ארונטער געריסן און איד קען זיין שוין גיט
מיר געפינען אום ווייטער אין פערפלענדענעס צו שפילען! • • •

דער בטלן איז צו גענאנגען צום עמוד האט גענוסן דא יארצייט ליכט, צו
גינאנגען צו זיין קעסטעל און האט ארויס גינאנגען אביכל, דאס וואר ארויסשער,
און האט געלייגענט — אך, האט ער ווידער צו זיך געזאגט, אז דאס וואלט דער
זעהן דער גמאי, אז איד ליינען רוטישע ביכער אדער דייטשע, און גאך פר דא
יארצייט ליכט? • אבער צום גליק שלאפן איצט אלע, דער גמאי קען עס מיר
גאר גיט תושד זיין, און אויב דער מויטער ווייס וואס איד מוא מיט דא ליכט,
וואס עס פרעגט אגאנצן סעט לעט פון זיין אגרינקונג וועגן, וועט ער געוים

היסין, וואס פאר א בוך איך לעז, און אים וועט גיט ארען, אדער ער וועט מיר
פעסער דאנקען, וואס איך לעזע ראפגאנוואצעס שטראפנאיי פון זיין יארצייט ליכט,
און פעררייכער גיט אלולקע אן איר, וויא עס טוהען אלע פרושע און נוסע
חסידים! — פאר וואס רופט מען אזעלכע ספרים, "ספרים חיצונים" אדר "בערלינגער
ביבליא" ? פאר וואס גיט דער איד וואס הייסט "אפיקורס" און זאגט אויף
אלץ וואס עס איז גיט געדא גיט פון ארגאון אדר ארגאון עס איז "אפיקורשישע" ?
פאר וואס פערשטייט אידען גיט ווער עס וויל זיין גוטס טאן און ווער עס טוט
זיין שלעכט ? און אפילו זענע וועלכע עס האבן גיזאגט אז מען זאל גיט לייגען
ספרים חיצונים צו האבן זיין גיוואוסט פון אזא ארט בוך וואס ערצייגט אונז
אונזערע צרות וואס ווערט אויף אין אונז, זעהר אפט ארגאון, וואס מיר
זינען אידען, און זעהר אפט הייסע מרערין פאר אונזערע אומזקטע לייכענדע
ברידער — אדער צו זינען זענע אויסן גיווען דיא מוכה פון כלל אידען איפער
הויפט, אדער נאר זייער אייגענע מוכה אליין דער מיט ? ...

דיא שאלע מיט זיך מיר אין קאפ, און זיא מוצעט מיר, דען איך מיין אז
איך פערשטיי די עקרים פון אונזער אמונה, און איך געפין גיט פאר וואס זאל
אסור זיין צוא זיין ארגעבילדעטער מענטש וואס לעבט אין דער וועלט גיט בלינד ?
איך דאנק דיר ראפגאנוווי, דוא הייליגער שרייבער! זעהר טרער וואס זינע
ווערטער האבן ארויס גערופען פון מינע אויגן איז מיר באזאם, און איך נעם
זיך פאר דיר נאך צוא טאן וויפיל איך וועל קענען; פאר מיין פאלק, פאר מינע
ברידער אידן! בייא דיא רייד האט ער געזונגען אליד וואס דיא לעצטע ווערט
זינען גיווען :

"איך בין אויך א איד, צוא מיין פאלק אונזאן.

און וואלט זיין אויך העלפין, זיין ווייט איך קאן."

מיט מיין גאנצן פערמעגן, מיט מיין בלוט מיט מיין פלייש,

איך בין אפער קליין, א גאט, מאך מיר גרויס !

דר בטלן האט נאך גיט גענדיגט זינגענדיג זיין ליד און צו אים איז צו גינאנגן
אברהם פון אונזערע זעכצען, און האט צו אים גיזאגט :

"אך יוסף, איך האב פון שלאף גיהערט וויא דו זינגסט, נאר מיר האט זיך
גידוקט, אז דו שטייט פארן עמוד און דאווענט, אלע וויינען פון דיין גיזאנג,
ביז איך האב זיך אויפגעהאפט און דער זעהן, אז דו זינגסט און וויינט אלליין,
יוסף, וואס איז דאס מיט דיר ?

שנייאר, האט יוסף גענטפערט, מיר איז הלילה גיט אזו שלעכט, דאס איך
זאל ווייגן, אפער וויינט דוא, אז גיט אלע מאל וויינט מען פון אייגענע צרות,
זעהר אפט פליסן אונזערע מרערין אז מיר הערן לייטישע לידן, און מיר פערנעסן
אז דיא לייט זינן מיר אייגענליך אליין, נא, הער, איך וועל דיר פאר לייגען
אויב זיך וועט גיט רירן ?

יוסף האט אים פארגעליעגט, און געבראכט זינען: צוא מרערין.

גיוונ

גינגו ! האט יוסף גיזאגט . אז ער האט דר זעהן אז שנייארקע ווייזט — פער
ויל איך גיט , איך האב נאר גיוואלט זעהן צו בין איך אללין נאר דער נאר צוא
ווייזען פון אנשיריקענע מעשה . אדר צוא איז נאך ווער דא מיט מיר , וואס זאל
עס פילין פון מרעהרן .

שנייזער האט גיקוקט אויף יוספן ! פערוואונדערט , זיך גיצילט עפס ארויס
ריידן , אונ זיך אפגיהאלטן וויא ער וואלט מירא גיהאט , ענדליך האט ער גזאגט :
יוסף איך וויל ביי דיר עפס פרעגן , נאר גיט האב קיין פאר איבעל . מיר
אונ אללעמין ביי אונז אין שטוב איז א וואונדער וויא קוקסט דו צו אזו אלאנע ,
ווערן דא היא אפסטלן אנקומן צו לייטישע מישיין ? יוסף איך מיין דיר גיט אפידענע
וואס נעפיקסט דוא אין מיר אנדערס , וויא אין דעם פונקער , אונ דעם
הארדנער , אדר אין אלע ישיבה בחרים ? האט יוסף גיפרעגט .

ימען ערקענט אפענצען נאך די קליידער נאך . זאגט מען נאר איך — יוסף ,
ערקען דיר נאך דיין איידעלעם געזוכט , נאך דייער רייד . יוסף , איך ווייס גיט אן
וואס איך דער קען דיר , איך בין צוא דיר צו גיקלעבט , אונ דוא מוסט מיר ווערן
אפרודר , איך שווער דיר איך בין דיר שייין אזוי , זייט דעם עקסטן מאנ וואס איך
קען דיר , יוסף פערשפרעד עס מיר . האט שנייארקע גיפעטן .
אז דוא וועסט ווערט זיין , האט יוסף גיענטפערט .

מיט וואס קען איך דאס ווערט זיין ?

מיט פלייסיג זיין , אז דוא וועסט גיט ליידיג אומגיין , וויא איך זעה דיר
פיו איצט , אז דוא וועסט זיך אפגיוואונגען בון דייע קינדערשע פנועות אונ
וועלן אפענטש ווערין !

יוסף בין איך דען איצט גיט אפענטש ?

אפענטש ביזט דוא , דאס קען מען גיט לייקענען . אבער דוא דארפט
וויסען — מען פערשטייט נאך עפעס אונטר דעם נאמען מענטש — עס בעדייטעט
דו ווארט פיל . זייער פיל ליגער שנייאר , אונ איך אללין שטייא נאך ווייט , א מען
מוז מאן האריווען דעם נאמען אכאהל ווערט צו זיין .

יוסף מיר איז גענוג אז איך וועל זיין אזו וויא דו , זייא מיר אלעהרער , ערצייל
מיר דיין געשיכטע וויא קוקסט דוא אהער צו ? איך וויל דיר אין גאנצין קענען
דו ביזט גיט קיין ארעם בחר , איך וועל שווערן .
עס איז אלאנע , זייער אלאנע מעשה מיין איכטארע דיר צו ערציילען ,
עס איז שוין דרייא אזיגער אונ איך וויל שלאפן .

גיט , לייג זיך אויף מיין פוסער , האט שנייארקע געזאגט , איך וועל שוין
סער גיט שלאפן ,

יוסף האט איהם גיפאלגט , אונ זיך גיליינט געבין ליזאנקע אויף שנייארקעס
פוסערלי , אונ בער איז אנטשלאפן געווארן , האט ער איהם ערציילט זיין
איכטארע וויא אזו ער איז אהער צו אנגעקומען .

סיינע עלטערן זיינען גיט לאנג גאנץ רייד גיווען , וויא אזוי זייא זיינען ארעם

גינורארין, קען איך דיר אזוי בקיצור גיט ערצעהלן, עס האט נאך צייט, אונדז דאס
 נועסט עס וויסען, איך האב גיט לאנג בעמערקט וויא מיין פאטער זאגט, ער האט
 גיט מיט וואס מיין רבין צוא בעצאלין, מיר איז גינורארין שרעקליך ביטער אויפן
 הארצן, אונדז האב אן גיטייבין צו זוכן א מיטעל וויא זיך ווייניגסטן ארונטער צוא
 נעמן פון זיינע מידע פלייצעס, נוא צו וואס האב איך זיך גיזאלט ווענדען? איך
 האב מיין פאטער קיין גייע צרות גיט גיזאלט אן טאן, אגב בין איך זעלבסט נאך
 גיט אזוי קלוג גינען צו פאר שטיין וואס פאר מיר איז בעסער, דער פאטער האט
 גיזאלט איך זאל קענען לערנען בין איך גיפארין לערנען, וואו לערנען, מאכט
 גיט אויס אבי אין דער היים גיט, אונדז וואס לערנען? איז דאך קיין פראגע גיט,
 לערנען הייסט סתםטא גמרא!... מיר איז מיינע הוצאות דא אויסגעגאנגען, איך
 האב ווייטער גיט גיקענט פארהן, בין איך דא גיבליבן, אפער איך ווייס גיט צו
 זאל איך גאט דאנקען דערפאר וואס איך בין אהער צו אריינגעפאלען, אונדז האב
 דא אביסעל צייט גיהאט צו בעקלערין וואו איך האלט, אדר איך זאל שילטען
 די סלוצי דאריבער, דען איך קען זיך פאר זיך זעלבסט גיט צו פרידען שטעלן
 איבער מיינע טעג עסען, איך קען זיך גיט צו געוואונען צו דעם לעבן, צוא דיא
 איבעריגע במלנים, אאז איך וואלט קריגען אמתלמיד פאר קעסט אונדז קנואטיר,
 אונדז נאך פיל ווינציג געלט, איך זאל האבן נאך איהאר צייט מיט וואס דעם
 ערקסטען טריט צו מיין צוועק צו שטעלן דאן וואלט איך זיך איצט גילקליך שאמאן!
 איך האב פאר דיר אמתלמיד, האט שנייאר געזאגט, מיין מוטער האט שוין
 לאנג גיטייטען דאס בייא דיר פרעגין, נאר מיין שוואגער האט אפ גישלאגן, אונדז
 גיזאגט עס לוינט גיט, איצט וועט ער גיט אויספיהרן, די נועסט זעהן! — אין די
 בייד האט דער זייגער גישלאגן פיר, אנדער האלבין שעה האט יוסף גישלאפען
 באלד אפער וויינען גיקומען די ותיקין לייט אונדז ארויף גיקראכן אייבן יוספין אויפן
 ליזאנקע, זאנען זייערע תהלים אדער מעגדות, תנא, אדער לערנען א שטיקעל
 נזעם אליבילך, וויא נער אין וואס ער האט א וקום... גיט איין טאל האט יוסף
 געפילט וויא עס האבן זיך צו גערייט צוא ניין קוים בעדעקטען קערפער נאפע
 שטיינעל ער האט אפער זיך גיט גיקענט אויפחאפען:

שטייא אויף! האט אנגשרייא גיטאן אהויבער אדארער יונגער מאן ווי אקארט,
 מיט עכט אויסגעוויקטע נאפע פייקילעך, שטיי אויף זאגט מען דיר! וואו זיינען
 די זאהרען? אטאל פלעגט קלינגען אנאנצע נאכט אין בית המדרש, איצט שלאפן
 די במלנים וויא די פריצים, וואס פעלט זיי, עסן אונדז טרינקען האבן זייא, קיין
 דאגות גיט לערנן גיט א שטיר, הלעבן איך וואלט שוין אויך וועלן ווערן אזוי אפגלי:
 יוסף האט זיך באלד אויפגעהאפט אונדז שנייארקע איז צו גינאנגן אונדז גיבעטן
 ער זאל גיין מיט איהם מיי טרינקען, יוסף האט אפער גיט גיזאלט גיין, יוסף,
 די מוטער קען דיר שוין, דיא ווייבער אין בית המדרש, דער ציילען איינע דיא
 אנדערע אלץ אין דעם פארניען שבת האט דער ציילט אונזערע אשכנז, אז זי
 איז גינען ביין רב אשאלה פרעגין האט ער דיר גיטייטן פסקען, די ווייט, אז

קען גענצט זיך מיט דיר, און ביין מומער זאגט עס איז אפצוה דיך מקרב צו זיך. .
א באנק דיר פאר דא ניעס, האט יוסף גיזאגט, איך געט דיר זאלקט מיר
ווייטער אזעלכע נייעס גיט, ערצעהלן. און איבערזעהוויפט קיינעם גיט זאגען זיין
לויב אין די אויגען, ווארום אקליינער שטיינדעל אזאעס פאלט אריין אין רוהיגע
וואקער, הייבט אויף אויף וועלן און פערלירט דא גלייכעוויקט. און פיל מעהר
אמענשינגס הארין וואס עס איז גיט אזא מיר און ווערט גיט אזוי גיך צוריק
רוהיג וויא וואקער. . שנייאר, דו זאלסט עס וויסען און אין זיגען האבן. פון
אנדערן אויף זיך זעלבסט אויך גיט צו הערן. און פיל מער דעם אנדערן גיט צו זאגן:
יוסף, אייב עס איז אמת, וואס דו האסט מיר אפאל גיזאגט, אז אין ביכר
גיפניט זיך אז מענצען האבן אויך מאנגעט, ביזט דוא ביין מאנגעט, וואס דוא
האסט מיר צו געזיגען אין גאנגען. איך האב דיר האלט. איך ווייס פאר וואס
איך האב דיר האלט, אפער איך ווייס גיט ווער עס הייסט מיר דאס! —

און ווירקליך געפינען מיר דעם מאנגעט אין מאנקע דיינקענעדע מענטשן און
די וואס זיינען פון שטארקערן סארטקטער, דאס זיין ציהען צו דא איבערניגע
פון גיטעלשאפט. און יענע קענען זיך אייגענטלעך קיין רעכנונג געבן פאר וואס
זיין ווערן אזא אנגעהאנגען צו יענעם? און דאס איז איינע פון די געהיימע
ליקטונגען פון דער השגחה דורך דעם אומם צו פירן איהרע מעשים — ווארעם
אהנע דעם, וואלטען קיינע געניען אין דער וועלט גווען. און די מענטשן וואלטן
געבליבען אויף דעם זעלבין שטאנד וואס זיין זיינען געשאפען געווארן. —

אין בית המדרש האט זיך שוין גיהערט דר פרייטער גיטן פון חזון, ווארום דא
האבן גידאווענט חסידים, און עס איז זייער אינטערעסאנט גווען צו זעהן וויא
פיל נאשע פון מקוה אויסגעוויקטע פארתן און פערפראכענע גערד, מיט פופקעס
אין מויל און גארנעציקעס האבן אויפגעטאנצט איבערן בית המדרש קנאקענדיג
מיט די פינגער און באקענדיג און פאר דבקין זיך דיק, אז עס האט אונז יוסף
פשוט געהאדעט דאס זעהענדיג און הערענדיג, ער איז זיך גישטאנען שטיל און
האט גידאווענט, שנייארקע, גיט אראפ לאזנדיג איין אויג פון אים, האט אויך
גיטאלט דאווענט אזוי וויא ער, אן קנייצען און אן שיקלען זיך, אפער זייער אפט
האט ער זיך א פאמקע גיטאן, אדער אויס געשריען א טאטונא! הארצעדיגער!
און נאך אזעלכע ווערטער, וועלכע עס קומען גיט אזא פון הארצען וויא פון
פרייוויצע. יוסף האט דאס געמערקט און האט זיך פארנעמטען אים צו ערקלערן
וואס הייסט דאכען, איז פון וואגען עס קומט דר באקען זיך אהערצו, ער האט
אפער הויפט זיך גירעכענט אים אב צו געוואונען פון דא פערקראכטייט וואס
ער איז פערקערעפט געווארן דורך זיין ביז איצטיגע מלכים און חברים:

נאכען דאווענען האבן זיך גיזעצט צוויי יונגע לייט לערנען. איינער פון זיין
איז גווען שנייארס א שוואגער משה שנייאר און די וואס האבן איהם גיקאנט
האבן גיוואקסט אז ער טייט גיט די הגדה. זאנדערן די קניידלעך און טייט נאר
אויס צו נאכען מיט זיין יושב באתלים. ביין שווער דא בכורה. .

ב.

דער ברויף

אין עטליכע וואכען ארום זעהן מיר אונזער יוספין ווידער ווצענדיג שפעט אין דער נאכט, און פערטיפט לייענענדיג אנגעשריבענעם פאפיר פון אלע פיר זייטן, דאס איז גיטען זיין ברויף צו זיינע עלטערן. פאלד וויא ער האט גיקאנצעט איהם, האט ער אים אנגעהויבן צו לעזען פון דאס ניא :

ליבע און טהייערקטע מוטער

איך ווייס אז איך האב אונזעכט געגין דיר, וואס איך האב צו דיר גיט גישריבן ביז היינט? אבער איך דארף דיר גאר אום פערציהונג גיט פיל בעטען. ווארעם דו האסט קלייזל אויף מיר קיין ביינעם געטראכט, דו וויסט וויא דא ליבעסט מיך, און גיט ווייניגער ליבסט דיר דיין יוסף, דאס וואס איך האב דיר לייך און זארג געמאכט בין אין גיט שולדיג, עס האט זיך שוין אזוי גימאכט און איך האב דיר גיט גיוואלט מ'זעט זיין, און זיך איין בוך אנגיטאן אויבער צו ווארטן די טלעכטע צייט און דיר דר ציילען גאר גוטש. גאר גוטש וויל איך דיר ערציילען, ווארעם אזוי אמוטער ווי דו, איז דאך דאס ווערט! זעה גאר, וויא גאט פאר לאזט גיט, און וויא זיין הסד איז אויסגעטום, עלענד בין איך דא גיטען, אין בית המדרש האב איך קיין ארט גיט גיהאט? איך האב זיך גאר גיט גיקענט צו געוואונען צו דר הארטע פאנק צו דיא קעלט. א, צווארעם גאמען פטלן... איך וויל עס גיט פעהרזילען פון דיר, איך האב שיר גיט הרטה גיהאט אויף דעם גאנצען עסק, אבער דיין צער וואס דא וואלסט דער פון גיהאט האט מיר גיט דער לאזען טאן וואס מיר האט זיך גיוואלט? איך בין זיך מודה אז איך האב גיוואלט קומן צוריק אהיים, איך ווייס, דו וואלסט מיך פאר אנאסט צו גענומען, אבער דיין הארץ וואלט פון דעסטונעגן געוויינט קוקענדיג אויף מיר, אז איך זיך אן איין תכלית דער גידאנקן האט מיך גיפלאגט אבער צו מיין — איך ווייס אליין גיט וויא דאס אן צו רופען — גליק אדער ווער ווייס גאך צו וואס — האט מיר גאט צו געשיקט אברודער איך דוה אים אזוי אן, אבער אין אמתן איז ער מיר גאך בעסער וויא אברודער, ער האט מיך אין זייער שטוב אריין געבראכט. און דא האבן זיך פאר מיר גיפונען נייע עלטערען. א גייע מוטער, — ליבע מוטער! דו וועסט דאס פיר קיין עולה רעכענען, אז איך אקטעלע זיך ביין הייליגען גאמען, וואס איז גאר פאר רעדען מענטשען איינער, זיך ערלויבען דעם טרייען גאמען: "מוטער. אויף אפרעמדע אידענע צו לייגען, דא בייט מיר טרייא, ווייל איך בין דיין בלוט און פלייש, דו קענסט אייגענטליך גאר זיך גיט פארשטעלען, וויא קענסט מיר גיט מרייא זיין, וויא גוט און וויא רעכטשאפען דא בייט. ווייסטו גאנץ געוויס אז דאס פרעמד קינד ליבט דיר גיט אזוי אין הארצען אייגענבאקען וויא איך, דאס פיהלסט אז איך בין דיר טייערער פאר אלע אנדערע, וואס אבער וואלסטו אליין זאגן אז דו וואלסט זעהן, וויא גאר פון דיין קינד א טיילד פרעמדע איז מיר אזוי געטרייא

געטרייא, אזו נוט. א, שטראף מיך גיט גאט אויב דאס איז אונזר! אזו אפער
ליב וויא דו? . . טאג אונ גאכט האלט אט די פון גאט מיר צו געשיקטע — אאפענע
אויג אויף מיר, איך שעם זיך אז ווייט ארויס צו ריינען וואס זיא מהוט פאר מיר,
אין מיטען נאכט איז זיא גיט פויל מיך צו גיין צו דעקען, מינע זאקען צו זינען
זיא נאס אדער צו ריטן, איך געפין זיא איצט אין דר פריא גאנץ אונ ריין, איך
האב געטערקט אז זיא לאזט קיין אנדערען גיט מיר מיין בעט אזיס בעטען,
געטען האט זיא מיר אין מיטען נאכט מיין קיסען אונטער גיהויבן, וועלכע עס
האט זיך אראפ גירוקט. איך האב גיהערט, וויא זיא האט מיר דעם קאפ אונטער
גיהויבן מיט איהרע ווארעמע מוטערליכע הענט; איך האב גיהערט אירע הייסע
מרייע ליפען, וויא זיא האבן זיך צוא געריהרט צוא מיין שטערען. איך האב
גיהערט וויא זיא האט גיזאגט: וויא קען אמוטער אזוא אקנד פון זיך אונעק
לאזען אונטער די אויגן? דו האסט דא קיין מוטער, איך וויל אויף איר ארט זיין!
געטשט מיך רבונז של עולם מיט אזו אקנד! — איך האב דאס אלץ געפיהלט,
גיהערט אונ זיך גימאכט שוויגענדיג, דאס הארץ האט מיר גיקלאפט איך האב
דעם אמהעם פון אינערליכע געפיהלען, תאס האבן זיך אין מיר געט מעשה
דערנועקט — קוים גיקענט אפהאפען, עס האט זיך אשערקליכער זיפן ארויס
גיריסען פון מיין הארצען, אונ אזו, וויא אווידרכלאנג אויף מיין שווערען זיפן
האב איך פאלד דער הערט איהר זיפן אונעק גיגענדיג אויף דיא שפיצען פינגער,
איך האב שוין פון גרויס געוועגונג גיט מער גיקענט אונטשלאפען ווערען, מווינדר
גידאנקען האבן זיך אין מיר אויפגעחאפט, מיין גאנצע קינדהייט האט זיך מיר
פארגישטעלט וויא איך בין אקנד גיווען אונ דואוואפלענסט מיר גרציהלען דיינע
מיר זייער ליבע גישיקטעלעך בייא מיר אזיס פרענען אלע מינע כודות, איך
שווער דיר, אז גיט איין נאך פלעג איך פון דיר געהאלטען, איך האב דיר קיין
קאל קיין ליגען גיזאגט, אונ גיט געדארפט ליגען זאגן, ווייל דוא האסט מיך פאר
אחיזק אדער פאר אפהעלער קיין קאל גיט געשטראפט, דוא האסט מיר נאר
גרצייילט וויא מען האט דיר געשטראפט קינדווייס פאר אזוא אפהעלער, דוא
האסט מיר געווינען וויא דאס פערבעסערען, אונ פלענסט פאר מיר דיין
גאנצע הארץ אזיס דער ציילען, איך גידיינק וויא איך פלעג זיך פאר
געטען דאמאלס דיר פון דיינע אלע זארג צוא געפרייען אונ זיך סטארקען
מיט אלע מינע קינדערשע כוחות גיט צוא טאן וואס דיר געפעלט גיט,
דוא ביזט מיר גיט ווויא אמוטער מיט איר קינד גענאנגען, נאר וויא אטרייע
מער גרפארענע אונ קליגערע שוועסטער מיט מיר געלעבט, אדער טאקי זיא
אמוטער ארעכטע קלוגע מוטער וואס ווייס אירע קינד צו גרציהען, מיר האבן
זיך דיינע מרענען, בייא מיין אונעק פארין פארגעשטעלט אלץ, אלץ וואס איך
גידיינק אונ וואס איך וועל גיט פערנעסן האבן מיר זיך פאר געשטעלט, אונ נאך
דאס אלץ מיט וואס האב איך דיר געדאנקט? איך געפין אין מיין גאנצע
אפגעלעבטע צייט נאך גיט אהאר, גיט איין נאך מיט וואס איך האב דיר
געזאגט

נזכא — האם ער זעהט נישט דעם נאכגעזעהנדען אונגליק — איז נישט דער גרעסטער גליק? ווארום, ווען מיר וואלטען זעהן אין אונז פריד, דעם מדינער וואס ליגט אין אים, אדער וואס קוקט ארויס פון אים, וואלטן מיר זיך נישט פרייען, אונז קיינער וואלט דאריבער נישט גליקליך זיין! ווען אונזער יוסף וואלט געפענט די אויגען אונז אקוק געטאן, וואס עס פלעכט זיך אונז וועבט זיך פאר אים אין דער אנדערער שטוב, וואלט ער גענוים אנשטאט דעם וואס ער האט אין דער פריא גאט געדאנקט פאר וואס ער טוט מיט אים חסד, וואס ער האט אים אריין געפיהרט אין אזוי מענטשען פריינדליכע פאמיליע, בעסער גיבעטן, מיט טרערין גיבעטן גאט, ער זאל אים ארויס פירן פון דאנען, וויא לאנג עס איז נאך צייט, ער אפער נישט חושד צו זיין וואס דא קען זיך נאר טאן מיט אים איז זיך גליקליך גינען, אונז אשכח אפגעגעבן צו זיין ליבען נאכן פאר דאס גומס וואס ער צייגט אים, מיר דארפן אויך קיינע אכזרים זיין אים אויפצורייסן די אויגן פון דער צייט, לאסיר אים לאזן גליקליך זיין וויא לאנג ער איז דאס נאך! ...

שנייארס שוואגער, פאר וועלכן יוסף האט זיך אנפאנגס כמעט גישראקן, האט זיך גענין אים נישטעלט זייער פריינדליך אז ער איז מיט אים אין איין שטוב גינען, ער פלעגט מיט אים זייער אפט ריידן פון גילדונג נישט וויא מיט איין ווייב פהור, ווארום ער האט דער קענט אים, אז ער האט איין ידיעה אין איסטאריע, איבן הויפט, אין דער איידעש איסטאריע וואס ער, דער שווארצער האט קיין אנהויב דארין גיוואקט, דאס יוסף האט אנרויסע ידיעה אין תנ"ך אונז שרייבט שירים אין לשון הקודש וואס מען דארף נישט בעסער; דאס ער ווייס אונזעלע, ווייס ידיעות פון דער נאטור, וואס פון דעם אלץ האט ער פיו איצט נישט גיהערט אונז נישט גיוואקט, ער האט אקוק גיטאן ער קען זיך פון אים עפעס לערנן, ווערן אמשעלע, וויא ער האט זיך שוין דער מיט לאנג בעריכט, האמטשע ער האט נאר נישט גיקענט, האמט ער אים אנגעהויבן צו נעמען צו זיך אין חדר אונז אפזיצען מיט אים נאנצע אונזענדען, אים אב געבן כבוד פאר זיינע ידיעות אין דער צייט וואס ער איז ביא אים גינען, וואס דאס איז יוספין אפרינס נישט געפעלין; אונזער די אויגן האט ער אים קיין אנדער נאמן גירופין וויא "בטלן". אט דער "ארעם ביהור" עס האט גיטראפן אז ער פלעגט אים דארפן ארום טאן. פלעגט ער אויך אנשרייא טאן "בטלן, זייא מוחל!" אונז פלעגט אים באלד אום ענטשולדיגונג בעטן, פאר וואס ער האט אים גירופין אזוי — "איד בין הלילה נישט אויסן דך צו אפידויען דער מיט". פלעגט ער זאגן, "איד האב נאר אזוי ריין נאמען פערנעסין" — זאגט מיר ליב פריינט, נישט נעמט נאר פאר אונגוט — האט אבאל יוסף אים גענומען. אז אים איז שוין מאוס אונז מאוס גיווארן זיין שטענדיגע מחילה בעטן. "זאגט מיר, וואס איז אייגענטליך דער מייטש פון בטלן פאר וואס ווילט איר אז איד זאל זיך דער מיט שטעקן? איז אחרפה, אז איינער פאקט אונז אין דער פרעמד לערנען? בייא אונז איז איין בויזן אקגעצייגט ווייב פהור, אפער איין ווייב פהור נישט אקגעצייגער אסטענטש מיט וויסענשאפט פיל

וּתְיַצִּיג, הָאֵם יִדְּ נִיט וואס צו שְׁעָמָן, אָז ער איז נִיט רִייד אונ קען קיין קוואַטִיד
 דִּינְעֵנ אונ מוז יִדְ נַעֲבִיד אֵין בֵּית הַמִּדְרָשׁ אויפֿתַּח־לְמִינ, זאגט מיר, וואס דען
 זאל טאן אַרְעֵם קינד, וואס זײַנע עֲלֻמִּין ווילן דורך אויס ער זאל זײַן אַלְסָדן?
 הָאֵם ער עָפֶס בײַא אונז אידִין אַנְדֶּרע תַּכְלִיתִים? גלויבט מיר, בײַא מיר קוקט
 אויס אסך אַנְדֶּרע זאכִין וואס נִיט אִיצֵט אִיז די צײַט צו רִיידִין וועגן זײַא, אִיך
 וועל אִיך זאגן נאר אִינפֿאך, בײַא מיר קוקט פֿעסער אויס, אָז אִיך וואלט האבִין
 תִּינִיט אַקִינד, אָז ווײַא מײַנע עֲלֻמִּין האבן זיך אין זײַער פֿינענע אַבִּסְטֶעניאַטע־לֶסְמִינ
 (אַרְטע לאַנע) וואלט אִיך אים פֿעסער צו אִיין פֿעל מלאכה אַוועק געבִין, אִיידער צו
 זײַן אַ יִשְׂבִּיחַ בַּחֹר, אָבֵר וואס העלפט עס. נִיט אלע האבִין אִיין שְׂכַל, זאל אִיך
 מײַנע עֲלֻמִּערִין לעבֿעדיגע־תִּינִיט אין דער עֶרֶד אַרְבִּין לִיגִין, אונ זיך טאן וואס אִיך
 וויל, וואס בײַא מיר קוקט אויס? אִיך קען עס נִיט, גאט איז מײַן עֲדוּת! אונ
 ווײַא מען זאגט: „אִיז מען אַסאַלדאט דאָרף מען קענען פֿולווער שְׁמַע־קען, האב
 אִיך זיך סאַנלאַסעט צו זײַן אַבְטָלן, מוז מיר אויך לִיב זײַן דער נאַמען, אִיך פֿעט
 אִיך. רופט מײַך אָן ווײַא אִיך איז פֿעסער. ווידער אַנאַמען מאכט נאר נִיט אִיז
 מען דאָרף זוכען אַבִּענְטִישֵׁן, אִין סענְטִישֵׁן, אָפֿער נִיט אִין נאַמען:

אָז תִּינִיט דוא, הָאֵם גענעטפֿערט דר שוואַרצער מיט אַפֿעהאַלטענע פֿונד אים
 אַראָפּ צו וואַרפֿען, אִיהם גלאט אָן צו טאן שְׁמַע־רֵצֵן נאר אָן אַפֿרִיצִינע (אאָוואַנע)
 אָז מײַנִיט דוא, פֿרעג אָפֿער וואס זאגן תִּינִיטִינע מײַדלעך: „אַבְטָלן פֿאַר קײַן
 געלט נִיט, פֿעסער אִיך ווײַס וועסען אִיידער אַבְטָלן! „ בײַא אונז אִיז אַנאָמא אז
 אִיין שוֹסֶטֶר געט אַבְטָלן, געוואונטליך געמט אַמלמד פֿר זײַן פֿיגף איז צוואַנציג
 יאָהֲרִינע מויד אַבְטָלן אַמאן, אונ ער ווערט אויך אַמלמד ווײַא זײַן שווער, וואו
 קריגט מען אזוינע, וועלכע־עס זוכן סענְטִישֵׁן אִין אַבִּענְטִישֵׁן? פֿרוב זיך אַרְכֶּבֶה,
 זאג אָז דו ווילסט אַשִּׁידוּך טאן, מיט וועמן וועט מען דײַך רײַדען מיט אַקָצֶב,
 אַשְׁנִידער, אָדער אַמלמד, אונ אז נִיט. וועסט דוא געמען הונדערט רופֿיל נבן.
 אונ וואס מויד דא קענְטִישֵׁאפֿט:

אִיר דאָרפֿט ווײַסן זײַן, לִיבֵר פֿרײַנִיט, אַז ערסענעס האלט אִיך־פֿון אַשִּׁידוּך
 גאנץ ווײַט, ווארום מיר איז אִיצֵט פֿך הַכֹּל די זיבֿענצִיגטע יאָר, ווידר בין אִיך
 אִינְענְטִיליך נאר קײַן בְּטָלן, אִיך פֿאַרדִין בײַא אִייער שווער מײַן בְּרִיט, אִיך־לַעֲהֵדן
 בײַא אִיך אִין שְׁטוב, צו דען ווײַל אִיך האב זיך אויפֿתַּח־לְמִינ אִין בֵּית הַמִּדְרָשׁ,
 בין אִיך דער פֿאַר אַבְטָלן גײַוואַרין? אָפֿער עס מאַג זיך זײַן ווײַא עס איז, אִיך
 שְׁעס מײַך דער מיט נִיט. אונ אִיר קענט מײַך אַנְרופֿין בְּטָלן האָן פֿאַר הונדערט
 סְנִיגִים סענְטִישֵׁן, מיר מאכט דאס נאר נִיט אויס

פֿאַר הונדערט סְנִיגִים, אָפֿער נִיט פֿאַר אִיין מײַדל... הָאֵם גענעטפֿערט
 דער שוואַרצער מיט אַ מײַן.

יִסְפָּה הָאֵם דעם מײַן רִיכְטִיג נִיט פֿערשטאנן, ער האט נאר געפֿיהלט אָז דא
 לִיגִט נִיפֿט, אִים האט פֿערדראסן בעזאנדערס, וואס ראנע האט דאס גײַהערט, ער
 טאט זיך נִיט־אַראַנעט פֿערטֿהײַטִיגן די בְּטָלִיגִים, האָן ער האט זײַא אַלײַן פֿײַנִיט
 נִיהאַט

גיהאט, ווייל ער האט זיך גיקענט — און ווייל ער האט גיקענט זייער לאנג, אז זיך קען, ביים אַזעלכע אומשטענדענישט בעסער זיין וויא זיך זיין. האט ער אויך זיין רחמנות גיהאט, און אים פלעגט רעכט קרייגקען, אז ער פלעגט הערן מען זידעלט זיך — איידען! פלעגט ער זאגן, דאס איז איינער צירונג, דער מיט ריכטט איר זיך, און דאן פערצאכט איר דאס אזוי — דאס זיין דינע קרבנות, קאלעצטע מענטשן, האראקמערגלאזע מענטשן, שטארקער, און חנפים, נאר ווער איז דארין שולדיג אויב נישט דאס אליין, דאס אליין מיין ליב פאלק מאכט זיך דיא וואונדן און זוכט אפילו קיין פלאקסער נישט — דאס אליין שמוקסט איין דיין פנים אין רוס, אין קויט, און לאכט דער נאך פון זיך אליין.

א, אז מען וואלט דיר אשפּיגעל פארשטעלין, און וואלט זעהן דיין ריכטיגן פנים, וואלט דאס זיך אפער נישט ערקען! —

יסקא האט אטאנע בוך גישריבן. אלע גידאנקען וואס זיינען אים טעגליך פארניקמען, אלץ נאר וואס האט אויך אים איין אגדיקונג גימאכט, איז זיך אים פערשריבען גיווען, און וויא האט ער זיך גיוואונדערט, אז ער האט דער זעהן, אז דער שטארקער, אדר דער שטארקער שניידאס, האט אים אנגעטייפן צו פערפאלגען — עס איז נישט אומזיכט, האט ער זיך גיוואנט — וואס קען ער מורא האבן אדער מיר חושד זיין? דער פאר? . . .

א אטענות מיין פריינד, איך קען זיך און בין גינג אגנידיט, נאר טאמער ווייס ער מעהר פאר מיר, טא וואס בין איך שולדיג. און וואס שארעט דאס אים?

דער שטארקער, וויא מיר רופן אים אן. האט אייגענטליך גהייסן משה שניידא, צוויי נעמן, זיין שטארקער וויא אמורין גיזכט, האט גימאכט אז נעך ער זייער מענטש וואס האט אים נאך מיט זיינע צוויי נעמן נישט גיקאנט, וואס זיך זיך אין איינפאר הויז האט דאס אפט גימאכט, האט אים גירופן "שטארקער" יאט דער שטארקער זינגער מאנציג. און פון גיוואונדענישט, געקען מיר אים אויך אזוי. —

דער שטער זייער האט אים גינעמען אהוילען אינגעל מער נישט ווייל מען האט גיזאנט "ער קען לערנען". מען האט אים געקלייט און בעניט פון קאפ ביז דיא פיס, געשאטען פאר אייטליכען בריבעלע זיינעם, — וואס האט אים אייגענטליך אלעקער די צאקנאוואיע (פארשריפט) אויפגעשריבען — מיט גאלד, דיא בלה זיינע, אמיידעל מיט זייער אשטילען האראקטער, און נאך אפסיל נישט קלוג. אדער אלט מאדיש, האט זיך געשעקט נאר ארויס צו זאגען, אייך אייננעמען געפיל, און האט זיך פערקליפט פאר אשאנד אין פנים. אייננעם האבן מיר איר הארץ נישט געקאסטען, וויא זי איז מיט אים אייננעם וויס זיך, און אייננעם וואונדען טראגט זיך אליין! — שוין דריי יארהר נאך זייער מעלדיגע חתונה, דער שטארקער האט זיך אריין געמאכט אין שטוב און האט וויא אפוקס, געוואקסט וויא געפעלען צו ווערען שטער און שוויגער, דער שטער אדער פרידמאן, אזוי איז ער מיט דעם נאמן אומעטום בעקאנט גיווען, איז שוין גיווען איין עלטערער איר, און אים זיין זייער געשעפטן און נאך די בריבעלע פיהרען צו שטער גיווען

צו עלטערע יאהרען, האט ער אנגעהויבן דעם גייעם איידים צוואלערן פיהרען דאס בוך און צווייגען אים צום געשעפט, נוא קען מען זיך פארשטעלען וואסערע צרות ער האט אן געטאן, אין שטוב איז ברוך השם גיווען אשפע און איהם איז דאס גיט שווער גיווען. אזו אפענטש מיט אזו איין חאראקטער קען זיך קיין מאל פגעניגען מיט דאס גוטס, וואס מען טוט מיט אים, אים איז אלץ גייעג גיווען און האט זיך אלץ געקלאגט דאס ער הארענועט פארען שווערס געזינד אומקום, ער איז גיווען זיין אין הארצן אדם שונא, אים האט פערדראסן פאר וואס לעבין זיין אויף דער וועלט, אזו וויא דאס געלט וואס מען גיט אים אויף זיי וואלט זיין פון זיין קעסע גיווען, און וויא גליקליך וואלט ער גיווען, אז זיין שווער וואלט מער קיין קינדער גיט געהאט, און ער אלץ, קיין צווייטער מיט אים, זאל זיין דר גאנצער יורש! — וויא ווערט מען פון דר משפחה פטור? ד פלעגט ער זאגען, בייא אימליכען מאל, אנזייע קלייד אדער שוך, אדער רבי געלט. אז ער פלעגט דארפן פאר שרייבען, און אז מען זאל געמען געשרייבען זיינע שווארצע געדאנקן וואס זיין קאפ פלעגט זיין פול פון זיי פגעט יעדע נאכט ווענדיג אפלאן, איין געהוויא אריין צו קריגען אלץ איין זיין האנט, געסט אן אשוידער, מיר ווילן דער פאר גיט פרוגען געבען אונזער גוטען לעזער נאטיין פון זיין, און מיר וועלן זיי נאר גיט וועלענדיג געגעבן אין זיין האנדלען געגען יוספין אין פערלויף פון דעם ספור, און דער מיט וועלן מיר זיך אייד פגעניגען. זיין חסדע איז האט גאנץ גוט געמערקט וואס אים איז דא צו גיכמען אין שטוב, ער האט גיזעהן, וויא גוט דיא שוויגער זיינע איז צו יוספין, וויא גוט גיפעלן איז יוסף בייא אלע דיא אוהרים אין שטוב, וויא שייין און וויא גוט יוסף איז, אז ער מוז יעדען גיפעלן! זיין שטיילקייט, זיין פאלזיגענע פערטראכטייט אין איינעם מיט זיין שטענדיגע פרייליכקייט, זיין שיינע געדעלעס געזיכט און דר צו זיין גוטשקייט, און זיין פריינדליכקייט און אפענקייט צו אימליכן אין שטוב, דאס אלץ האט אים גיט גילאנט רגען, דר צו נאך האט זיין חסדע איז דר געהן דיא פערשטענדיגן, וואס איז מיט ראזען פארגינאנן, איהר יעדן מאל אונזק גיין, ווען נאר איינער פון דיא אוהרים פלעגט אנהויבן צווא לויפן יוספין, איר פערשעמקייט, אז יוסף פלעגט איר אמאל פריילאשען מיט אים שפאצירען צווא גיין, און איר פרעמד ווערן צו אים, צום שווארצן, דאס און נאך פיל אועלכע געמעקונגן האט אים קלוג גימאכט צווא זעהן אפריגער, וואס דא קען ארויס וואקסן פון דעם צו גיכמעס בן בית, ער האט אנגעהויבן צו וזיכן פלעגער. וויא אים צוריק ארויס צווא מאכן פון שטוב, און זיך פארגינמען איין מאל פאר אלע מאל זעהן ער זאל אים גיט שטיין, וויא אביין אין האלז, — וואס וועל איך אמאל מאן אז דער, דר שווארץ פינסטער יאר ווייס אים פון וואנען ער האט זיך דא געצוועט, האט אמאל משה שנייאר גילאנט צו זיין ווייב; — וואס וועל איך טאן אז ער וועט מיר אשוואר ווערן? אז ראזע וועט זיך אין אים פערליבן און עס וועט ווערן אשירוד? די שוויגער האט אים שוין העלטר פר מיר, גיין! זאל דיא ביזע

ביינע שעה ורגע ניט זיין איידער דאס זאל זיך גאר אויס פירן ! גיכער דאכט זיך ,
מעט ער ברעכין האלז און לייב און לעבין איידער ער וועט פריי מיר אהאר הן אפ
נעמן , ווארט , איך וועל אים געבין די וועלט צו זעהן !

אבער פאר וואס זאלסטו ראזען ניט פערגינגן אזוי אמאן , איז זיא דען אים ניט
ווערט ? האט גיפרענט די ווייב גאר אן קונצין , איז ער דען איר ניט ווערט ? וויא
פיל שעהר און פערס דאכט זיך , איז ער פאר דיא אלע התנים , וואס מען רעט
איר ! איך וועל דיר זאגן דעם גאט , אז איך וואלט דאס גאך אליין אויפמאן דיא
מאמען , מיר גיפעלט ער , און ראזע איז דאך מיינע אשועהער , פאר וואס זאל
איך האבן אנהאבן יונג אשונאג אז איך קען האבן אפינעלן מענטשן וואס ער
איז שוין פאר גאט און פאר לייטן ?

גאר אנהאבן יונג ! האט גענטפערט דער שווארצער , גאר אנהאבן יונג , זאג
איך , העקסט וואס מען רעט מיט דיר , אדער ניט ? עפעס גוט וואלט דיר גיווען
אז גבריאל וואלט גיווען דיין מאן ? זעהסט דו , אפאל האט מען גיכאכט פון אים
אנאנצין וועזען , איך בין גאר אין שטוב אריין , וויא האט מען דאס גאר אן אים
פערנעסן ! ווער דער מאנט אים גאר ? זעהסטו , אט נאדיר אפריכער , אזוי וועט
מיט מיר זיין איך אז ער וועט גאר חלילה ווערן א איידעם :

אבער האבן דען אלע דיין נאמור ? האט גיפרענט די ווייב , מיינסט דו אז ער
וועט דאס דיר וועלן טאן וואס דו האסט גימאן גבריאל ? הלואי וואלסטו גאר
אים ניט פערנעסן , דאכט זיך וויא ער וואלט דיר זיין דר פערסער גיט פריינד ,
וואס ארט דיר , אז גאך ווער עס איז וועט גליקליך זיין ? אדאנק גאט , דר מאמע
קען בעשטיין ציא נעמען פאר ראזען אמאן וויא זיא פערדינט , פאר וואס דוקא
וויילט זיך דיר אז זיא זאל נעמען אנהאבן הלאפן ? גיין דאכט זיך דוא וועסט
דאס ניט אויספירען :

גאר ! האט אנשייט גימאן דר שווארצער , און זיין פערדרייט גאר האט זיך
אויפגעפלאזן פון פערס , מיט אנאר איז גיטא וואס צו ביידן , דו האסט גיין שכל
דארפסטו גיין דעה זאגן , דיא ווייב איז צו אנעלכע בייד גיוואונט גיווען און
האט פערשוויגען .

אבער גלאט אין אשידוד איז זיך ניט רעכט אריין צו מישין , האט גימאנט
ליקע—דעם שווארצענס ווייב—ווער ווייס טאמער איז ער איר בעסערער ? . . .
בעסערער ? — האט דער שווארצער איבער גימאנט מיט אנעלכעטעריל , איך
וועל אים בעניוין וואס אבעסערטער איז , אפ אשפענדיל וועל איך אים דעם
פראקלאטין ישיבה פחור ארויס ווארפן פון באגן ! — וואס איז דאס פר אצרה . מען
זאל גאר זיך דארפן שרעקן פר געבן שלעפער , וועלכער עס קומט אריין צו אויז אין
שטוב ? זיין , עס מוז פלייבן וויא איך וויל ! מיט דיא בייד איז דער שווארצער
אויפגישטאגן פון ארט און אנגיהיבן אויפצוגיין איבערן שטוב הין און צוריק ,
ליקע האט גיגרייט צום טיש , און דערלאנגט וועטשערע , דר שווארצער האט זיך
אןוארף גימאן הלאבן גאכאנאנד . דיא גאנצע וצורה מיטן גאז אין שיקל אריין
לייגענדיג

לייגענדיג, אזו וויא אזולל וסוכא, גיט איין סאל האט אים שוין די ווייב אונ
שוויגער גיבעטן ער זאל עסן וויא אפגעמישט, גיט איין סאל האט אים די פרייליכע
לוקסמבערג רוקמקע איבער געמישט אין דיא אויגן וויא ער עסט, ער אפר האט זיך
גיט בעקסערט, — "וויא זיין אלע הינט — פלעגט ער זאגן, אויך מיר מענטשן.
זיי לאכן פון מיר! איך עס וויא אפגעמישט, אונ זיי וויא דיא תוירים :

ווער זינגען די תוירים בייא דיר? האט אמאל גיפערענט די ווייב, נאך דעם ויא
האט דעם מאן גיטוים הונדערט סאל נאך איינאדערהערט איבער הונדעג דעם שפרוק:
אונ אז אפילו אז איך מיינ דיין טאטין אונ מאמען, טא איז וואס? האט ער
גיפערענט אין בעס, אונ אז דיר אליין איז דען גיט איין אמת? איר זייט אלע צוא
זאמען מיינ פאדמאטקע (זולין) גיט ווערט, ווער זייט איר אונ ווער בין איך?

עפעס אפליינגקייט! האט גיענטפערט לייקע, אפארזיער קופיעץ חלעבין. .
גידיינק איך נאר דעם קארמפענס סוכדוקל אין וועלכין דו גיזט צו אונז אנגינקן?
נאר וואס מאכט עס אויס מען שנייגט דעם גאז אונ מינוואשט דעם פנים, בעסער
שווייגן, לייקע האט גישוויגן, אין דעם ויא האט דאס זינגענדיגס קינד אפגיריסן
פון ברוקט, אונ אים אנדיר גלייגט אין וויגעלע, א, קינד! איידר דו זאלסט זיין
גיכאטין אין טאטין בעסער האסטו גיכאט אויסגירונגען ווערן אין מיינ בויד! איידר
אנווייב זאל פאר דיר אזווא אפלעבין וויא איך פאר, אים, זאל איך דיר, בעסער
אפלייגעס בעגראפן! —

מען קען פילן אמוטערס הערן, וויא פיל עס איז צוא בראכן אז ויאדארק
איר שלאפענדיגן קינד אזו בענטשן איבער זיין וויגיל וואו דער סאך נואס לעריגט
מיט אים אין שלאף שטייט אים צו קאפנים, דאס האט אפר גיזאנט אמוטר צו
איר קינד, אונ ווייס אונ פילט איר וואונד, אונ מיר מוזין שווייגן!

ד

גאלדע

אין פרידמאנס שמוב האבין זיך אנגיהויבן צו שטיין שדכנים פון אלע זייטן די
סארט ליידיגע מענטשן, וואס האנדלן מיט דעם גליק פון גאר אונשוילדיגע, זייא
אונבעקאנטע קינדער אזו וויא מען פלעגט אמאל האנדלן מיט שקלאקען; ארויס
פירן גיבנענע, געשמיטע אין אייזן הענט אונ פיס, אפין מארק, אונ יעדער
גראפער ווילדער קופיעץ פלעגט זיי אויס ברובין, זיי אשטיין טאן, אמרייב טאן,
זיא פערד, דיא שדכנים בריינגן אויך די קופצעס, אונ קיפער זייערע גיין אקוק
טאן די פלה, פרובן דעם חתן, זייער ווערטיל איז: אפלה איז איין האנטנד, אדר
יענע פלה האט מוזינד חתנים אונ יעדער חתן האט מוזינד פלות, אונ אי דר
חתן אי די פלה זיין כהונ, נאך זייער יושר, זיך אויס צו פוצין פר איטליכען
וואס דר שדכן בריינגט, אונ וואס קוקט זייא זעהן, אונ בענווייזן זייער ווירדע,
זייער שיינקייט, הארץ אונ גיפיל, אלץ ארויס אפען, אונ ווער נאך אין דר וועלט
האט אזו אידען ארעם אונ אונגליקליך גיכאט וויא די סארט בעגריגער, דיא
סארט

ס' ארט ש'קלאפ'ן הענדלר, וועלכע מען רופט זיי אן אין אונזער לשון 'שדכנים', פאר איין רופל ווינען זיי פ'עלגים צוויי אונשולדיגע קינדער, וואס האבן זיי אין זייער לעבן גיט גיהערט אונז גיט גיט, זיי אונגליקליך צו מאכן אונ פערניפטיג זייער לעבן ביזען גרוב'אין היינטיגע צייטן, וואס דער ש'קלאפ'ן האנדל האט שוין פ'עט אויפגיהערט אין אייראפע, אונ וואס מיט שוידר הערן מיר ערצילן וואס עס טוט זיך נאך מיט זיי אין אפריקא, פ'עמערקן מיר נאר גיט אז די אייגענע משפ'חה ש'קלאפ'ן הענדלער ווינען נאך בייא אונז, בייא אונז אין רעכטן מיטען אייראפא אונ מער וויא אויפ'עטום ביי אונז אידן; דער גאנצער אונזער שייך איז נאר, וואס יענע פאנגען מענטשן גיט אין דר היים, אונ טוען זייאן די קייטן איידר זייא פירן זייא אפן מארק, אונ דיא אונזערע גיטערעכטיגע ש'קלאפ'ן הענדלער, פאנגען זייא אין שטוב, פארקויפן זייא אפריער, גיבן זיי אליין דיא קייטן אין האנט אונ שמועסן זייא איין, אז דאס איז אנלידערנר פינגעריל, זייא טוען דאס אן אונ גיבן אקוק אז דס איז פ'ר קויפט, שווער אין קייטן איין גיט, אונ עס איז שוין פאפאלין! . . . אונ מען פ'ערעכנט נאר גיט, אז מען פ'ערקויפט צוויי פליהנדע קינדער, צוויי גאנצע לעבענס, פאר אגאנץ קליינע פ'ערדינסט!

ביי פרידמאן אין שטוב האבן זיך גיטאמן אט די פ'עו סאוועסטמנע מענטשן, אונ גיט זעלטן האבן זייא מיט זיך מיט גיבראכט מחותנים, ראזע פלעגט אפערטרייסעלטע ווערן, אז זיא פלעגט זיי דער זעהן, שטענדיג זיינן אזעלכע שותפים, איינער פון חתנים צד, אונ דער אנדערער פון בלחם צד, צוא ראזין פלעגן אויך קומען דיא צוויי מאהיביליר שטאט שדכנים, איינער אגראפער מיט אגראפין נאז, מיטן נאמען: שלמה, אונ איז נאך דער צו אהון גיטען אין דער קאלטער שול פון די פארשטעטיל, וואס דארטן האט גיוואונט פרידמאן, דער אנדערער איז גיטען משהלע דער משונענער, אט די ביינע ווינען גיטען דיא הויפט שדכנים פון דער פארשטעטיל מאהיביל, ראזע פלעגט ענטלויפן פון זייא נאך קינדווייז אז זיא פלעגט זיי דר זעהן, דאס הארץ האט איר גיזאנט, אז די פאר מענטשן וועלן איר גיט גוטס טאן, אונ איצט, צייט יוסף איז אריין צו זייא אין שטוב פלעגט זיא ביין פ'ערציטערט ווערן אז זיא פלעגט זייא דער זעהן, זיא האט נאך מער וויא אלץ זיך געסטראיעט אז יוסף זאל גיט דער זעהן אז מען רעט איר שידוכים, זיא וואלט דוכט זיך, דיא גאנצע וועלט מוחל גיטען, טאן אלץ וואס אירע עלטערין פ'ערלאנגען פון איר, נאר גיט אויספוצין זיך פאר דיא מ'חתנים וואס קומען זיא זעהן, אין דער צייט וואס זיא האט גיטעכנט אז יוסף וועט דאס פ'עמערקן

זעה מאמינקע, לובינקע, האט ראזע זיך אמאל וויא פ'ערלארן גיטעטן, זעה, היים מיר דאס היינט גיט! מיר איז עפעס אזו שווער אויפן הארצין, אויך האב מורא, אויך בין קראנק, מיר קאכט עפעס דאס הארץ, גאט ווייס וואס מיר איז זעה די קליידער ווינען מיר שווער, לאז מיר נאר היינט, מארגן טאז איפער מיר וואס דו ווילסט! — מ'רערן האבן זיך אנגיהויבן גיטן איר פון דיא אויגן, אונ

האט

האט זיך אזו פֿערקליפֿעט אז ווא האט זיך גאר קוים גינקענט שטילען :
וואס וויינקסטו מיין לעבן ? האט גיפֿרענט די מוטער, וואס איז דיר ? פֿאלג מיך
גיט זיך פֿאנאנדער אפֿיסל, איך וועל זאגן דיא כחופנים, אז דו ביסט היינט
געלאדין ערנעץ —

איך דאנק דיר מוטער, איך וויל נאך פֿרייא זיין, ניט פֿערקויף מיך.
פֿרייא די ווערטער, האט זיך אונטערן מיר, מירט גייערט, ווער איז נאך אזו
צופֿאקע צו דער הערן אונ פֿילן אזו וויא דיא הערץ פון די ליבענדע ? ראזע האט
נאך פון ווייטן דער פֿילט אז דאס גייט יוסף, זיא האט ניט גיוואקט וואס צוא
טאן מיט אירע פֿערטויינטע אויגן, זיא האט גיוואלט ערנעץ ענטלויפֿן אונ האט
אגישרייא גיטאן, "ער ! א לא מיד מוטער ! אונ האט אגניהויפֿן צו לויפֿן, זיא
האט אפֿער פון צו מיסמקייט ניט גיזעהן וויא יוסף איז שוין גיווען מיט שנייאקאן
אונ זיין ליבע רוקמקען אין שטוב... אונ האט שוין אויספֿענעט צו דער הערן
איר ציטערנדיגן גישרייא "ער ! אים האט זיך אויך וויא אין הארצין אפֿגעריסן,
אונ האט ניט וועלענדיג אמירט גיטאן צוריק אונ גיבליבן שטיין :

איך האב גיווינט, יוסף, האט גיוואנט ראזע, עפעס גיבר אויף מינע אויגן ?
אפֿער איז פֿרי אונז הריין, אז עס עסט אים די אויגן, וואס מענטשן ניט קענן,
עסן הריין, פֿדי עס זאל וויא זיין ביטער, אונ מען זאל ווייגען !

אפֿער אז מען וויינט זיך אים, זאנט מען ווערט קלערער אין די אויגן, אונ
מען זעהט בעסער, האט גענטפֿערט יוסף מיט אשמיכל ; עס ווערט לייכטער
אויפֿען הארצין אונ מען פֿילט בעסער, ניט אמת, רוקמה ? טייערע רוקמה, וואס
האלט אלע טאל מיט מיר ?

אמת, וויא דער טאט ! האט גענטפֿערט רוקמקע, טאנצענדיג אונ
זינגענדיג — ראזע דוא וועסט גיין מיט אונז. שפֿצירען ? האט גיפֿרענט דאס ליב
קינד בייא איר שוועסטער, איך גיטא, יוספֿקע גייט, מיין יוספֿקע גייט אונ
שנייאקקע, קום דוא אויך ראזע !

ראזע האט איר אגגעקוקט אין דיא אויגן * — פֿאר וואס קען זיא דאס,
רוקמקע, אזו פֿרייא ארויס ריידין דעם ווארט : "מיין יוספֿקע, פֿאר וואס איז דאס
מיר ניט ערלויבט, וויא פֿיל הייבט אונ ליבער וואלט דאס ארויס פון מינע ליפֿען
א גאט שיינק מיר די ערלויבענעם ! האט גיוואנט אינגערליך ראזעס הארץ :

ווארט אומיילע, איך מוז מיר פֿריער ארום וואשן, דוא זעסט אז איך האב
גיוויינט, איך האב הריין גיריבן, אונ מיר איז אריין דיא ביטערקייט אין דיא
אויגן, ענטשולדיגט יוסף וואס איך לאז איך ווארטן, עס וועט ניט פֿיל גיווערן
האט ראזע גיוואנט צו יוספֿן אנועג גיגענדיג :

יוסף, איך דארף אייך עפעס זאגן, האט גיוואנט רוקמה שטילערהייד אין
געטענדיג יוספֿן פֿארען האנד אונ אים אפֿפֿיהרנדיג אין אויט ; זאגן איך עפעס ?
נאט איך אהאנט, אז ראזע האט גיוויינט מיט איין אמת, פֿריא אונז אין נאנצין
שטוב איז גיטא אהאר הריין, דאס איז אהירמן, אונ וויא מיר דוכט ווייט איך וואס

זיא האט געוויינט, אז איר וועט מיר פֿערשפּרעכין מיר פֿאר צו לייענען אייער מעשֿה וועל איך אייך דער ציילן אונ איר וועט מיר אליין מודה זיין, אז איך פֿערשטייא אאינטערעס :

דיא מעשֿה וועל איך דיר ערציילען, האט גענטפֿערט יוסף, אפֿער וואס דוא ווילסט מיר זאגן וועל איך גיט הערין האב איך דיר אמאל גיט גיזאנט, אז עס איז גיט גוט ווען מען האט איין אפֿענע מויל, אונ בפרט אזו איזגענוי וויא דוא, עש איז פֿאר איינע קינד אהסרונ אז מען ווייס גאר צו פֿיל, אונ נאך סעקער, אז מען קען זיך גיט איין האלטן פֿערשטויינען דאס וואס מען ווייס :

יוסף, טהייערער ! האט גיזאנט רוחקע, גאט איך אהאנט אז איך זאג קיינעם גיט, אמוטער סענטש גיט ארויס, וואס איך ווייס; אפֿער דאס מוז איך אייך גאר אייך זאגן, איך קען פֿון דיר אהאר גיט פֿעהאלטן — מיר איז פֿעסער צוא זאגען "פֿון דיר" וויא "פֿון אייך" האט זיא זיך פֿערשטעקט אין דעם זיא האט פֿון קינדערשע ריינע פֿערטרויליכקייט אליין גיט גיפֿילט וויא איר האט זיך ארויס גירעט: "פֿון דיר" !

גוט רוחקע, האט זיך אפֿגערופֿן יוסף, פֿון היינט אן זיינען מיר אפֿרודער מיט אשונעסטער, אונ אזיס איך צין זיך, אפֿער זעה ליבע שונעסטער, זאלסט אקארסט פֿבוד אפֿגעבען דיין עלטערען פֿרודער, האט יוסף פֿריבאוועט, איר דיא האנט דריקענדיג

מיין עלטערין פֿרודער יוספקען ! האט אנשיינדיג גיטאן רוחקה אונ האט זיך אנווארק גיטאן צו שנייארקען אפֿען האלז, אונ האט אים אזו שטארק גיקוסט, וויא עס האט נאך קיין מאל גיט גיטראפֿן :

מיד קוסט זיא, האט שנייארקע גיזאנט יוספין אפֿקוסנדיג, מיד קוסט זיא אונ זיך מיינט זיא, גיט אמת רוחקע ?

זאלסט דוא אזוא גיוונד זיין ! האט גיזאנט רוחקה, פֿון יוספן אזוי גיט ארונטער נעמענדיג :

הלואי זאל איך אזוא גיוונד זיין ! האט גענטפֿערט שנייארקע, אונ דוא, אויך יוסף !

אונ איך אויך ! האט גיזאנט רוחקה שטילערהייט :

זעסטו רוחקע, האט גיזאנט יוסף, זעקסטו, וויא גיט גוט עס איז אז מען האט גיט איין אייגענהאלטענעם צויג, אט האט דיר גאט פֿעצאלט :

הלואי ביז מיין לעבן, מיט קיין ערנערע שטראף, האט גענטפֿערט רוחקע מיט אקליגן שטייגיל, מינסטו איך שעס זיך דער מיט ? גארולע פֿאלד וואלט איך דיר דאס אליין גיזאנט — וואס האב איך מוזא ?

אין דעם איז ראזע ארויס גיזאגען פֿון איר ציסער אפֿגעצויגן אין אינע גיוואונליבע קליידער, אירע לאקען צוגעקליבען אונ אין האנד האט זיא גיזאלטן א זאגען שירס, אינע איינפאכע קליידונג צוא איר יונגעס אפֿגענהערציגעס גיזוכט האט איר צו גינעפֿין אזו ליפֿקייט אונד שיינחייט, דער צו איר אפֿגענעמער שטייבעל

שטייבעל אויף אינעם צארט רויטע ליפין, איר ליבער קוק פון אונטער איר האלב ארונטער געלאזענע פֿרעסען, האבין יוסף צוא מיסט, ער האט זיך גיפילט וויא פון מאגנעט געצויגן:

וואס איז דאס פאר א וועגן דיא שיינדייט, דאס זיא ווירקט אויף אונז אהא עלעקטריש? האט ער צו זיך גיזאגט, דאס איזט קיין ליידענשאפט (הארה) דאס וואס איך פיל יעצט, אונד דאך דארף איך זיך גיט פֿעלליך, א וואו געס איך אהו פיל פֿערשטאנד זיך פֿערשטענדיג צו האלטן? אבער איך מוז, אונד אהו וויל איך — איר אכטען נאר וויא אפרודער, איר ליפין וויא א טרייער פרודער, אונד מיין הארץ פאר דיא וועלט פארשלאסען האלטען. דען איך דארף א מענש, ארעכטשאפענער מענש זיין — אונד מוז דיא גיפיהלען זעהן אויס צו בייסען, תאן מיט שטערצין, איידער זיא ענטוויקלען זיך נאך אין מיר —

וואס האט אהר זיך אהו פֿערטראכט? האט ראזע גיפֿרעגט.

אמאלע וואס עס טראכט זיך, גיט אלע מאל קען מען זיך רעכענונג געבן אויף דאס וואס עס טראכט זיך, איך ווייס איצט אליין גיט וואס איך האב גיטראכט, אין דעם איז אריינגעלאפן רוהמקע, אונד אז וויא האט ער זעהן ראזע איז שוין אן געצויגען, האט זיא געזאגט: גיך אונד גוט! דוא ביזט אטייער קינד, ערסט גיוויינט אונד שוין ווירדער שטיל, דאס איז אדימאנטעקע נאטור, גיט אמת יוסף?

מיר גייען, האט גיזאגט יוסף אנשטאט רוהמקען ענטוואס צו ענטפערן:

אדינאס! האט גיזאגט שנייארקע, מארש! האט אויס געקאמאנדעוועט רוהמקע, אונד זיא זיינען ארויס פון מיר:

דורכען פֿענקטער האבין דיא פיר גליקליכע קינדער פֿעגלייטעט דיא פֿרכות פון זייער, אפֿשר אלע פֿירנס מוטער גאלדע:

א, וואס פאר אלעפֿידיגע, בליהעדיגע פאר דאס איז! האט גיזאגט דיא ליבע מוטער אין דעם זיא האט זיך פון פֿענסטער גיט גיגענט אפֿבייסען אונד נאך געקוקט וויא שנייארקע מיט רוהמקען זיינען גיזאגנען פֿאראוים, אונד יוסף מיט ראזען נאך וויא:

פֿענץ מיך גאט מיט אונד איין איידעם, מיט אונד אלזייקט, אונד אפֿריליאנט! אונד פאר וואס דען גיט מיט אים גופא? פאר וואס זאל איך זוכן אנדערס וואו, ווען גאט האט מיר אים פון היקעל אין שטוב צוא געשיקט? וואס ארט מיך אז איך קען גיט זיינע עלטערן, אז ראזע וועט גיט האבין אשוויגער אין שטאט? גישקשה, ראזע איז אונד קינד, זיא דארף נאר גיטווער עס זאל איר לערנען, וויא לאנג מיינע אויגן זיינען נאך אפֿען וועל איך איר לערנען זיין אמוטער, ווער האט מיר געלעהרניט? גאט גיט שכל יעדער מוטער, צו וואס נראד די שוויגער? עפעס גוט איז ליקען מיינע, אז זיא האט דא אשוויגער זיא קומט זיא נאר אשטיק הארץ אויס עסן, דאס איז איר דאס גיט גיפֿעלין, דאס יענס, אונד פֿענווייט נאר דער מיט, אז זיא איז אשוויגער, וואס זיא קומט דא פֿלאגדיקען, אדעה זאגן, אונד

ער מיין קינד . מיין בלוט און פלייש זיך ראספאראזאנען ! — ווער זאגט עס הידעש
 יוסף איז פון אשמיין גיפארין , ער האט עלטערין , ער דער קאנט זיין מומער
 ר שטענדיג , און אז זיא איז פון ווייטן , איז וואס ? וואס הייסט פראמוטערס
 ען ווייט ? ער האט אין זיין היים א פאטער בלואי זאלין פיינע קינדער , ווען
 האט מינע אייניקליך האפן אזו אנאמען , פירן אזו שיינ איין וועלט וויא ער ! —
 וועלט זיך אין יחוס אייניקליכען , וואס איז דער יחוס ? שיינע יחוסים זיינען
 אז פאר געלט איז דעכט דעם באנצין יחוס צו פערקויפן , אז מען גיט טויזענט
 על , איז ער אהרן , און אז צווייא בין איך דער יחוס , אומשטיינס גיזאנט
 ח הקברות איז אל דיא צרות , וואס בארף איך אהרן ? בענטש מיך גאט מיט
 אהרן , מיט אזו איין איידם ! בענטש מיך גאט מיט יוספקען פרא איין איידם !!
 נאך אלעאנע צייט איז דיא מומער אזווא גיזעסען פאר טראכט און האט נאך
 קט , אירע אין הארצין איינגעפאקענע קינדער , וויא זייא גיזען אזו פערנגיגענד
 גינסענד פון דעם ווער , פון זייערע יונגע מענ , און זיא האט זיך פלוצליך
 נא גילאזין אין אלטע דער קאנונגען . וויא זיא איז גיזען אמיידיל , וויא זיא
 גיט זיך שטעמען פאר אהרן די אויגן צו ווייטן , וויא זיא איז אין איר לעבן
 שפאצירן גיזאנען , וויא זיא פלעגט זיך מיט אירע פרידער און שוועסטער
 ענדיג קריגען , שטענדיג זיין אין באזדאר (קריג) מיט אירע עלטערין , וויא זיא
 אהרן גיזען , וויא איר הארץ האט זיך גיזאלט זעהען דעם חתן , חתן איין
 מיט אים איין ווארט אויס ריידן ; וויא זיא האט שטילערהייט גיזוינט און
 מערסט , אז מען האט איר גירעט מיט אהראפין יונג פון איר שטעטל . וואס זיא
 ז אים גיט גיקאנט און וויא זיא האט גיזימערט ארויס צו ריידן אנווארט געגן
 לטריין וואס האפן אים גיזאלט , ווייל ער שטאכט פון פאמיליע און געלט —
 געלענד און אונגליקליך וואלט זיא פאר אים גיזען , ווען גיט גאט וואלט זיך
 אהרן גיזימט און זייא ארעם געמאכט דורך אפולזלונדיגע שרפה , אז זיי האפן
 גיט גיקענט לייגען דעם גרן , וואס דעם חתנים עלטערין האבן גיפסטען , זיא
 זיך אללין פערשעמט , אז זיא האט זיך אזו טראכטענדיג דער קאנט , וויא זיא
 ז אלס קינד האלט בעקומען אירן אפערטערס אהרן וואס זיא איז מיט אים
 געזען און געוואקסן גיזוארן אין איינעם . א , וויא האט זיא באמאלס גילעבט !
 האט דאס באמאלס איר הארץ גיקלאפט , אזו פראמטע (אנגענעהם) אזו
 און וועלכע שטערצען פלעגט זיא פערמאנען , אז זיא האט גיט גיקענט
 א ווארפן זיך אויף איר ליבען לייבקעס האלו , און ווייזען און קופן אים אן
 אופהער ! — אשטודער איז איר אריבער איבערין גאנצין לייב , אז זיא
 זיך דער קאנט דעם טאג , אז זיא האט געמוכט גיין איר ליבען ,
 היים געליבטן לייבקעס חתונה , מאנצען מיט זיין בלה , וועלכע עס געזען אים
 איר אויף אייביג , וויא זיא האט באמאלס געחלשט אין מיטען טאנצן , און
 אלע האפן גיזייען : וויא האט די קאפ פערדרייט , און דאס אלץ האט זיא
 גיט געהאלטן אין איר באמאלס ריינעם אונשולדנעם קינדלישען הערצן . וואס

נאר מיט וויינען, מיט זיך וויינקען אין טרערען יארען לאנג יעדער נאכט אין
פֿעט. האט זיא זיך געהילט פון דיא וואונדערן וואס האט איר אנגעמאכט
טאג, און וואס נאך עד היום ווייס דאס גיט מער וויא נאט אין זיפֿענטן היסטע
איר טיפֿע פֿענראפֿענעס הארץ:

איך בין מודה, האט זיא אין זיך גירעט; איך בין מודה, אז מיר וויינן דאס
נאר נארען גיטען, וואס האפֿן מיר גיוואוסט פון אלעפֿען? ווידער אין צו
שפֿילען, ווידר געזונטן די לידעלך מיט משהלען און רחלן, און אז עס פֿלעגט
אכאל אין איר טרעפֿין אהתונה, פֿלעגט מען זיך אהאמלשקע טאן און אז
ווארעם מען האט דאך גיצמערט וויא אפֿלאט פֿר די עלטערין, וואס האפֿן
מאל גיט אויפֿגעקערט צו ביזערען זיך, און וואס ארט מיד, אז מיינע קי
זיין גיט אזו איינגעפֿערט, אז וויא האפֿן א סוואבארנע (פֿרייע) פֿערדעטע
ווינען וויא דען גיט דיא אייגענע ווידערטונגס וויא: מיר ווינען גיטען? אדער ווינען
חלילה אונזערנליכע? איז נאך נאר דא, נדאכט זיך, אז מען זאל אויספֿארן
וועלסטען, אזעלכע קינדער, אזעלכע רייגע אויטשולדיגע גוטע, ליבע און
קינדער? פֿאר וואס זאלן מיר וויא מאכן ווייט נאנצין לעפֿין איין אפֿמ
אומשטיינס געזאנט, ווען לעפֿין מיר ווייפֿער אויף דער וועלט? צו דען דאס
אז מיר ווינען וויא דיא גיבונדענע פֿשעת טראגין, בעט ווינען? אדער, אז
קליינע פֿופֿקעס שלעפֿען זיך נאך אונזער פֿארטונד? געניסט ליב הארציגע קי
און אייער מוטער פֿרייט זיך דער מיט! איך שטים מיט, מיט איך, דיא
ווינען קליינער, עש איז אפֿעסערע וועלט, מען קען ויין גוט, קלוג און דער
נאך ערליך און פֿרום אויך!!

אזו האט דיא מוטער גיטראכט און גיזאנט אין פֿענסטער זיצענדיג פֿל
האט נאך אירע קינדער גינקענט זעהן פון ווייטן, פאלד אפֿער האפֿן וויא
געקערט, און זיא איז מיט אפֿערהיגטעס הארץ אנועק פון פֿענסטער, און
גיטארין אזו צוא פֿרידען, וויא אין איר גופא וואלט זיך געיאנועט א זייע
געפֿיל און האפֿענונג:

און אין אמתן, קען דען ויין אנגעסערער גליק פֿאר אמוטער וויא דער
וואס זיא איז צו פֿרידען, העכסט צו פֿרידען פון אירע קינדער, וועלכע עס
שיין און גוט פֿר נאט און פֿר לייטען, און וועלכע עס האפט נאך, נאך אנדערע
גליק אן וויא צו דער לעפֿין? זיא איז גליקליך גיטען, ווייל זיא האט גיפֿיל
גליק, אנדערע מוטערס קענען אויך אזו גליקליך ויין, וויא פֿילן אפֿער גיט
האפֿן גיט קיין שכל אזו שייין צוא טראכטין, וויא אונזער גאלדע, וועל
איז גיטען איין אמת טרייע מוטער, און דער צוא, האפֿע פון דער אלטער
אפֿער מיט אנגעפֿיל:

אזו האט מען געגלייטעט אונזער שפאצירענדע קאמפאניע פון ווייטער
הויז, וויא אנדערס אפֿער האט מען אויף וויא גינקט פון אנדערע פון
פֿענסטער, און האפֿע די גוטע קינדער האפֿן נאך אין ווייטער לעפֿין גיט
קיין

שלעכטס גיטאון, און נאך פאר קערט, דאכט זיך, האפן אלע קאל סטארקעס מיט נערען איינציגען גוט צו זיין, און גיט צו אפידען אפילו אקירד אין וויי, דעכט ווענען זיינען זיין אויך גיט ריין גיטען פון שונאים... פון שונאים! איד, זיין זיינען זיין אייגענמליך גאר קיין שונאים גיטען, ווארום עס איז קיינע פריינעס (אונזאקען) גיטען דארף; גאר גיט פערניגער האפן זיין וואס... א, גיט פערניגער! דאס איז אשערקליכר ווארט, דיא גרעסטע טהייל נישטען זיינען דאס כמעט, מיר קריגען פיינט דעם אנדערן איבער גאר גיט, בער דעם גאר וואס מיר מיינען אז גענער איז גליקליך, אונז איז גלייך וויא זענעמס גליק מאכט ער אונז אונגליקליך, מען פערעכענט זיך דאס גאר גיט, עס איז גאר גיט אזו, מען האט גאר קיין גאט אין הארצען, קיין סאנעסט, נישטען זיך ערלויבן ארויס לאזן אפזיין ווארט אויף געמאנדען, וואס איז גליקליך גיט פון אונז, און נאך וועלן ווארטן, אז זענעמס גליק זאל קערט ווערן צום אונגליק! —

ה

דיא גאטעס פירכטיגע פרויען *

וואס ארט, דאכט זיך, די ווייבער, וואס האפן גיטען די גליקליכע קינדער פארניגער, אז זיי זיינען גליקליך, און דער גליק איז זיין פערניגט? וואס איז עס זי פאר א באנה, ווען שוין אפילו וויא זיין זאגן, עס איז גיט דעכט אפדורט אמיידיל זאלן שפאצירן גיין, וואס מאכט דאס אפער זיין קיילע? וואס מאכט מען דער מיט ביי זיין אפ? ווייסן זיי דען גיט, אז זיי זאלן מען גרעסערע גרוזות און קליינע קינדער שטארבן נאך פון דעכט וועגן גיט? ווייסן זיין דען גיט פון דאס אונד גענס... אדער וואלטן זיי זיך אמקאזן פון דעם, לויט אים וויקייט, אין דער אידישער מנהג קיין שאדן גיט צו א פרייגען, ווען זיין גלט אנגעלעגן און פערניגט זיין דער פערניגען, וויא דען אונגליקליכען גרענ? זיין ווייסן דאס טאקי גאנץ גוט, גאר איד מאג דער אנדערער טאר שיי! קלינגט זיין אין דיא אויערן, זייער הארץ איז פערדארבן, און דר שכל קליין דאס דעכט צו אונטרהיילן אויף זיין איז ארומנות, זיי מוזן פערנידען זיין קעגן גיט פערניגען!...

וואס זאגט איר צו זייער קאפ האט גיזאנט דכורה באסע די שיינקערין, וואס זענעמס גיטען, פון יענעם קארט גאטס פירכטיגע פרויען וואס ביי זיין איז ווארן ארום מויל, וואס זאגט איר צו זייערע גארן, האט זיין גיזאנט אויף אלטינדיג שטערנע גוטן, די קהלסע מוסען, אדער גאטס שטראפציקע, וואס איז אייגענמליך גיטען פון יענע זאלקע פערשעפיגעס וואס ווייסן וויא זיך צו א לאשטשין אפריער און דער נאך גיבן זיין אפס, אז עס פארנייט ביזן ייט אונ ביין:

עס איז אפגעזעס, וויא איד בין אידישע טאכטער! וויא אפגעזעס פערנעסט ווער ער איז, וויא לאנג איז ער אפגען גיטען, וויא לאנג פלעגט גאלדע קומען

קסען צו מיר ליגען אויף שבת, און איצט וואס זאגט איר, הארצעלע קרוינע
איז דאס אנאנג פון אידעשע קינדער? דיא ראקע, זאל זיין קאפ און
ברען, זיין קען איין אידן גיט גיבאקטן, און דיא רוחקע, זאל זיין גיט
ווערן, גמאלד, זאגט מיר שטערנע גיטעלע, פאר וואס פערקעסן מענטשן,
וואס איך האב דיא הענט גיט געוואשען, אז ער העלפט זיין? נוא זאגט
ווערט דאס פייא אטומער רעכט לאזען זיין מיידליך מיט איין דער וואקסע
בחור שפאצירן? עפעס מיט אטייטשעל, דיא שדים זייסן אים פון וואנע
האט זיך דא גיבראכט צו שלעפען, איידער אזעלכע קינדער פערסער שטיין
האפען, הארציגער פאטער!

וואס דען מיינט איר דבורה פאסע מיינערע, עס וועט עפעס גוט זיין, פון
גייעס? אט קוקט נאר אויף שנייארקן. כל זמן ער האט גילעריגט בייא מיין
איז ער ניווען אוידיין קינד, איצט? וואו איז דיא תרפה דיא בושה? וויא שט
קען זיך דאס נאר גיט פאר לייטן, איך רייד שוין גיט פאר גאט? וויא ווע
רעכט צו נעסן אזא אוינגען שטעק פאר ארבען, אדער וויא דיא היינטיגע
רופט דאס אן אלערהער שטער, דער שווארץ יאר ווייס זיין וויא רופן
אן? אונזעק ווארפן אזא איין אידן, גמאלד אזא אידן וויא מיין טאן הא
הארשקער! — עפעס אפולע אזעלכע אידן גיפנט איר און אויגער שטאמט
זעכט איר דאך, דיא טומאה האט דאס מזל, אזא איין אכבראס, אזא אהול
דארף זיין גליקליך אונ מיין טאן אזא איד דארף קיין פרויט גיט האבן! פרעג
א קשיא, פאר וואס פירט ער אזא זיין וועלט? דאכט זיך, נאך אויגער ווייבער
שכל, קוקט עס גיט אויס, אפערער, נשקשה, ער האט אאידעשע קעפיל, א
גארט אריין דיא אלע יונגאצעס אין זאק אריין און פערבינט דעם חאחאל, א
וויא קען דארף אים גיט לערנן; ער גיט זיין אפ אויף דער וועלט, אפער דער
אויף זענער וועלט גיט אשכיר, גיט אלעק, יסורים אין דיא זייטן וועט
דארטן זיין געבן; גיט לוחות, גיט גן עדן, אפילו פאר דינגקען וועלין מיר
אויף גיט וועלן געסן, אזעלכע חצופות וואס נאר להקעים צו טאן גייען זיין
פחורים, האב זיין אשווארץ יאר. וויא וועלן זיין גאר דארטן דיא אויגן ווייזן
אונ מיין טאן, טאקע אאיד, אאיד, איך האב מורא צו זאגן וויא פון די אבות
אונ מיין שווער, איז ער גאר אין זיין לעבן פון בית המדרש גיט ארויס גינאנגע
ער האט מאקע כחש אין מויל א עברי מינע חיי*) גיט אריין גינאמן, גאר אקלייניק
הלעבין, אז ער פלעגט דארפן ארבעס קלייבן פלעגט ער פריער גוט אויס ווא
דיא הענט אונ דיא אויגן, אונ פלעגט איבער קוקן איסליכין מיטקטן ארבעס
בעוונדער, אונ דר נאך אהרי קיכלעסאקל**) פלעגט ער ערסט געסן מיט אשפיל
גאדיל אונ פלעגט איין שטעבין דריי ארבעס אין רוקן, אונ אזא לאנג קלייבן
ער פלעגט זיין גיפנען, וואס זאל איך ווייטער זאגן, עס פלעגט קיין העלם
גיט בלייבן, דיא שוויגער פלעגט בייקערין, אפער ער פלעגט זיך טאן זיין

מיין

(*) אכר סן התי - **) אחרי בכלות הכל (נאך אלץ) —

סין מאן צו לינגער יאר אים, עסט גאר קיין ארבעס ניט. דער שווער אָבער
 זעהנע לינדאכע), פלעגט זאגן "נשקשה", אמצוה דארף גיט שווער זיין, לאז
 ער פרובין געבין יורקן אמצוה קלייבן ארבעס, דאכט זיך, ער וואלט אווארף טאן
 די שיקל און אויס שטיין דיא ארבעס וואו פעפער וואקסט, וויא עס שטייט אין
 טייטש חוש לא מוקצד ולא דוקצד (**), "גיט זיין מיר קיין פעטער און גיט זיין
 מיר קיין שיד". פון דעסמווענין האט יורקע פארט, אָבער ער איז א האליסאן
 א עשו, און מיין מאן אזו אאיד, אזו גוואלד, אזו אאיד דארף אונזעק געבין
 זינע תלמידים אזו אינגאן? נוא וואס זאגט איר דער צו דבורה באסינקע. איז
 גיט קורע צוא זיין?

אָבער אז אייער מאן וואלט אָבשערין דיא פֿאָתן, אויס טאן די אידישקייט, אָן
 טאן זיך מיט אווייסקע מאנישקע, מיט פוצאסקעס, מיט הענטשקעס און קענען
 שפילן מיט מיידלד, זיין אשיינגקער וויא דער טייטשיל וואס ביי גאלדען איז,
 וואלט ער אויך האבן ברויט, זעהט איר וואלט ער אויך זיך אזו אומפירן אונזער
 די הענט מיט הולטייקעס וויא ער?

זאל בעסר בייא זיי אָבגיירקט און אונזער גישארן ווערין זייערע יארן איידר,
 איידער ער. מיין ראובן וועט זיך גאר צו רירן צו אהאר פון אפֿאה! נישקשה,
 מיד ארט דאס גאר גיט אז מיין מאן איז גיט אזו שייין! תורה מאכט קלוג, תורה
 מאכט שייין און תורה בלייבט פארט די פעסטע סחורה. איך גידייגן נאך פלה ווייס
 פלעגט מען מיר אפֿווארפֿן: "עה, שטערנע גיטע, דו געסט אשווארצן התן!
 עה, שטערנע דו געסט אשווארצן התן! — וואס פלעג איך אָפֿר ענטפערין? —
 נישקשה, באקסאר איז שווארץ און פון דעסמווענין איז וויא צוקר זיס, מיין התן
 איז איין באקסאר!... זאגט קרוינעלע, וועלן גאר היינטיגע מיידלד שכל האבן
 אזו צו ענטפערין? — וואס האב איך איך גיוואלט פֿרעגן? עס ליגט מיר אויפֿן
 שפיץ ציגן, אָך זאלן זיי אָן נומץ פֿערנעסין וויא איך האב איפֿער זיי פֿערנעסין,
 וואו איך בין אין דר וועלט; האסטו גיזעהן זיך פארעט אויפֿ צווייא זייער שעה,
 און פֿערנעסין, אז איך גיין אין אפֿטייט, זאל מען אזו גיין נאך זייער לונה,
 רבינו של עולם!

ווער איז בייא אייד קראנק? האט גיפֿרענט דבורה באסע:
 ביי מיר קראנק? האט זיך אחאפֿ גיטאן די שטראפֿציקע, זאלן מינע שונאים,
 מינע פֿילר קביינקן און חולין, מיין ישקאליק איז גיוונט אדאנק זיין ליבן הארציגן
 גאמען. גאר גאט איז מיט אייד, ווייסט איר דען גיט, אז איך בין פֿרוך השם
 פול אונקעמוס? דער אמתן ווער וואלט שרה די אלכנה נעביך ביינגן ארעצעפט,
 אז גיט איך? הלעבין קיין עולה גיט גיט עפעס צו שטייער אויפֿן רעצעפט, מיר
 פעלט נאך איך ווייס אלזיין גיט, ווייסן זיין דיא שדים, וויא פֿיל זיין וועלן
 אויסבעטן בייא מיר, אָן בהשבותן וואס הערט זיך מיט אייער פֿייגין?

דבורה

(*) זכרוננו לברכה! לא מדובשה ולא מעוקצד. גיט זיין האניג און גיט זיין בייס.

דבורה באסע, האט דער וויילע געטרייסעלט דיא קעסענע און קוים דערטאפט
קליינעם גראסן און האט איר אין האנט אריין גירוקט און גיזאגט:
אויף מער האט קיין פאר איביל גיט, מער גיטא קיין צער איך וואלט
אייד גיט וואליווען:

אך, צו וואס וואלט איר געזונט זיין, וואס דארפט איר שווערען, גישקשע,
סען קוקט נאר גיט אויף דר גרבה, אפי די ממשכה איז אנוטע, האט גענטפערט
די שטראפציקע, גוואלד, איך זאג נאר וואס אשטאט איז, סען רעט, אז אייער
פייגע וויל דעם התן גיט, און אנדערע זאגן נאך, אז ער וויל זיא גיט, ווייל בייא
איר, זאגט סען, איז עפעס דיא מויל גיט גלייך, אנאקט, איך בין שטענדיג בייא
אייד אין שטוב, און האב דאס נאר קיין טאל גיט פריסע צעט (פעסערקט):

יא, אקט, יער וויל, זיא גיט. האט איבער גיזאגט די שיינקערן. אף זאכן
און קרייגן זאלן טייע שונאים, זאל ביי זיי אזו פערקריקט ווערן זייערע סען
און יארן, ווא ביי פייגעלן איז די מויל גלייך ווא אשטונגע, ווייסט...

דעם אקט זאגענדיג, האט זיך אריין גימישט שצערנע, איך פאל אייד אריין
אין דיא רייד, מיר דוכט, אז עס איז נאר גיטא זיך וואס אזו נאך צו יאגן נאך
אים, איר טייגט אין אקטן אז ער איז, א אי יא יא, איך קען געסערע און
ערליכע קינדר פר אים! סען האט אויף אים אסך צו גירעט, עפעס די פליסעניצע
זאס בייא זיי אין שטוב איז, אינזואווייך גיט אזו אצטנעה ווא אונזרע אמהות שררה
גריקה רחל לאה, וואס סען דער ציילט זיך אן אויף איר... נאר וואס זאל סען
גריידן, עס איז משיח ציטון, בחרים מיט מיידליך, אט וואי אין דר תורה שטייט:
בחרים וגם, בתולות ונקנים, דאס איז אלץ אויף היינטיגע דורות גיזאגט:

דאכט זיך, דאס שטייט אין דאכנען, האט גענטפערט, דבורה באסע,
גענויזיגדיג, אז זיא איז אויך א וואל געלערניטע.

יא אין דאכנען טאקי, האט זיך אהאפ גיטאן דיא קהלסע מוסע, אט דאס
געטין מיר טאקע בייא דעם רבינו של עולם, אז אונזערע בחרים און בתולות
זאלן זיך גיט קעגן, ווא אונזערע ונקנים, ווא אונזרע עלטערן — פון דעסט וועגן
זאג איך אז דאס וועגט זיך נאר אן די מוסערס, אז דאס וואלט גיווען אויף מיין
קינד מיין איך, איך וואלט אים אלעבעדיגן גיט גילאזין, אז ער וואלט אזוא
גיווען וואי ער, אייער התן ווייכט איר, מיר וואנען אשטוב לעבן אשטוב, האב
איך דאך אליין מיט מיינע אויגן גיזעהן, איך זאל אזו זעהן וועמן מיר איז ליב,
זיא איך האב גיזעהן ווא ער האט גיפוצט די שטיינעל אום שפּת, און וואי ער
האט איר... אבער איך וויל גיט זאגן קיין רחילות, דאס איז דאך די גרעסטע
מכרה, אקלייניגייט לשון הרע. סען זאגט, עס איז גלייך וואי סען וואלט הרגן
דריי מענטשין. איך רייד חלילה קיין רשעות גיט אויף אים, ער איז פון דעסט
העגן אטייער קינד, עס האט גיט דער צוא, נאר איך זאג, וואס פאר אשטוב
קינד בין ישראליק איז, אז ער דער זעהט אמיידיל ענטלויפט ער ווא פערפער
וואקט, דין לערן זיי איינציג אז איך זאג אייד, וואו זייס ער פון די מאגליכקעס

קישקעס, ער ווייס נאר דעם בית המדרש, און וויא עס עפענט זיך אויף אנקרא און וואס דארפן ווייטער? און אז ער איז נישט אזוא שוין, אט זעהט איר דאך, האט פון דעסמוועגן מיין מאן פאר מיר דיא בעסטע בערעכע, מיין אלטער משל בלייבט אלע קאל איין משל: באקסאר איז שווארץ און צאקער ווי! נישט אמת? אט וועט זיין איין גליקליכע פלה, וועטן נאט וועט אים צו שיקען פראהער, ער איז אנדרינגס, מיין ראובן שרייט נאר: גיוואלד, מאהיבילער זינגען אויף אים קיין מכינים נישט! מען ווייס נאר נישט וואס פאר אפעריל עס וואלנערט זיך דא אין פארשטעטיל! רעכענט. איצט, אז גאלדע זאל מיר אפילו נעבין מיליאנען וועל איך אויך נישט וועלן איר נעבין מיין זון פרא צופה, וואס איז זיך אנוועק גינאנגן מיט אפחור אמיטשיל שפאצירן, דאכט זיך, איך וואלט שווערין, אז נאך אונטער די הענט איז זיא מיט אים גינאנגן, וואס, איר האט נישט גיזעהן וויא זיא האט זיך מיט אים אונטער דיא הענט גיפירט? האט גיזאגט די מוסע, איינבריינגענדיג דער שיינקערין זיא זאל אויך מודה זיין זאגן דאס וואס זיא האט נישט גיזעהן:

אונטער די הענט גראד, האב איך נישט גיזעהן; וואס איז איר דער קאפ אים גיבראט, גיין אין מיטן העלן טאג אויפן שאסיי מיט אים אונטער דיא הענט? ווארט, אונטערין שטאט וועלן וויא שוין וויסן וואס צו טאן, אונטער די הענט און איבער די הענט, זאל זיא אזו לעבן וויא זיא איז שוין א... פאר, ווער פערשטייט דאס נישט? האט גענטפערט די שטראפציקע, איבער וועמן דען קומט קשיה נישט? איבער וועמן דען הערט זיך אזעטיגע גזרות? זאל נאט מציל אים משמר זיין, פיי גרוע איצע יודע גענטעס איז נעכטין אנוועק איין קינד פון אנוואך. נוא וואס איז דער פיינעלע נעביך שולדיג, וואס גאלדע האט אריין גינאנט אמיטשיל אין שטוב און מאכן די קינדער אינעם פאר איך ווייס נישט וואס? שטייטש, וואס זאל נעביך אזו אונשוולדיגע נשמהלע דארפן יונגער הייט אנוועג גיין פון דר וועלט. אלס איבער אזעלכע אפיקורסים? זאל נאר, הארציגער פאטער, אויס גיין צוא זייער קאפ אליין און וואס עס האט גיזאלט זיין מיר און מיין אלטין און מיין ושראליקען, און אייך און אל דא אינדעשע קינדער, און דאס וואס מיר און אויך אין אונזער גאנצין בית המדרש ווייבער וואס האט זיך גתלומת היינטיגע נאכט און אלע די נעכט, און אלע די פיינע חלומות פון אומליבן מינסטן אידישע קינדערלאך, זאל אויס געבאטילט ווערן צו זייער קאפ. לייב און לעבן געזונד און הענט און פיס, און אונז זאל אהאר נישט שאטן! — דאכט זיך עס בליצט, הא, נישט אמת?

די הינטערשטע קללה, האט שטערנע נוסע ארויס געזעט מיט איין אמהעס אזו קונציג וויא אנוטער בעל קורא דיא עשרת בני הקן, אז דבורה באסע, וואס האט גיקענט דיא פיינע תוכחות אויסווייניג און קלאר גיווען אין אלע דיאקללות פון בלעשן און פון גרשן און פון אלע די מכשפות, אזו וויא אאיד איז קלאר אין אשרי האט זיך ריין פערוואונדערט איבער איר קונציגן גישליפענעם צינגעל וואס זיא, דבורה באסע, איז דאס ווייט אין שטאנד נישט גיווען דאס נאך צוא זאגן אדער בעסט נאר איינצוהערן:

אין

נימל

אין דעם האט אַשערקליכר בלייבן גיטאן, און פאלד דארויף אקלאפ געמאן אדונער אז דא ביי דע שטילע גאטס פארקמינע פרויען איז שיר דאס הארץ איינגעפאלען פאר שרעק. שטערנע גיטע, וואס איז איר אין האלד טרוקן גיטאן פון איר לאנגען ראנגאוואר האט אנומין חראק גיגעבן אין האנט, און דער מיט די הענט גיטאן. און פארקלאצט די אויגן און גימאכט אפרכה אויפן דונער, און דער נאך גיטאנט: גאט, דער ערסטער דונער ביינער זאל מרעפן די אפיקורסים, וואס האבן בייא מין מאן זיין פרויט אפגענומען! איך האב מורא מיר נועט האפען דער רענען, און איך דארף גיין אין אפטייך, האט איך אנגעטען טאג, דבורה פאסינקן! איר נועט דאך זיין מסתמא אין בית המדרש מארגן הערין דעם זייעס רב? איך האב נאך געפער צו דער ציילין, אנומין טאג!

אנומען יאר! גייט גיזונטער הייט, האט גיענטפערט דבורה פאסע, זיך פון רענען פעהאלטענדיג; — נוא אאידינע? האט גיטאנט דא שיינקערין, אין דעם זיא האט גיעהען דא מוכען אנועגן גייענדיג; אך, שטום זאל זיא ווערן, וואס פאר א פריטאנסקע מויל זיא האט; שטום און קרום זאל זיא ווערין, גאר זאגן אויף מין פיינען אז זיא האט אקרוכע מויל? וואס אזא גיט קאן, חלעפין, זיא מיינט איך פאר שטייא גאר גיט, אזי, וויא איר איז דער קאפ גיט אויסגעטריקענט, זיא מיינט, אז זיא נועט מיר געבן אנצוהערענס, אז זיא וואלט מיט מין פיינען גיט פראקירין פאר איר שווליקין דעם שווארצין אפגיטאנט, וועל איך זיך מסתמא אנהאפן וויא פאר איין אויז, אפער גיט זוכה מאכט רש"י, אזא לאנג קריינקט זיא וויא לאנג מין פיינע נועט אפילו גיט וועלן אויף אים

אין דער אייגענער מינוט, וואס דבורה פאסע האט אפ גיהאלטען שטערנע גיטען, איז גיטאנטען פיינע אירע אין פענסטער און גיעהען פארבייא גייענדיג דא גליקליכע קינדער, איר איז מרערין ארויס פון דא אויגן, וויא זיא האט דאס דער זעהן. — פאר וואס לעבט די גאנצע וועלט? האט זיא גיטאנט שטילערהייט, פאר וואס לעבן אלע? איטליכע גייט שפאצירן, דער מיט דעם, דער מיט יענעם, זייא ווייסן טאקע, וואס זייא לעבן אויף איין וועלט, איך? איך האב קיין טאג, קיין נאכט גיט, שטענדיג מוז איך גיין מיט מין פערשטאלצענע קליידער, און גיטא אפערעהטע מינוט, און רנע, גיטא מיט וועבן אנווארט אויס צו היידן, אנאנצין טאג הערין אלץ פינטעלעמאנס שיכורין גיטאנט אנדרייא ליעליקס גיטרייא, זיך פון איטליכין גראפן יונג אנצוהערין זינע גראפע הייד, און קללות פון דער פאסען. גיטאלד, וואס איז מין לעבן! מיינע יונגע יארהן? אזי, איידר ביי אעלכע עלטערן געבארין צו ווערין, פעסער אין אפוסטין וואלד! אקלייניקייט, איך האב פארזונדיגט, אז איך האב פון מויל ארויס גירעט, אז גיין שפאצירן איז גיט אז איין עולה, און אז עס קען זיין, אז יוסף וואס איז בייא גאלדין, איז ערליכער אפער, פאר מין חתן, דער פאר האב איך גיהאט שלעג און קללות, און הארין אויסקענעם, וויא איך וואלט הלילה זיך נעמט וואס גיטאן, זיי זינען אין העסערליך גיטאן, ראזע מיט רוקמקען, זייא לאזן די עלטערין זיך אנטאן אין מיטן וואך איר.

אויך וויא שבת, און מיר ו אפילו אום שבת און יום טוב כוז איך ויצין און הייטן
דיא שיינקערין, וואס מען נעמט פלומקעט פון ליימענס וועגן, פאר אימליכן
קעלעסיקעל (גלעזעל) בראנפין וואס דיא מאסע פארקויפט אללין זאל מיר, רביש
של עולם, גאט אזוא פיל גיוונטע מזלדיגע יארן געבין, דאס איז בייא איר קיין
עברה, און אז מען פרענעלט די פישלעך אום שבת גייט ויא גיט איבערקערין ?
נעמט ויא אללין גיט מיטין האנט ארוימער פון פייגער ? דאס מאג מען אללין גאר גיין
שפאצירן, אדער עס זאל דיא ביינע שעה ודנע גיט ויין אויס ריידן אנוארט מיט
אפחור, איז די גרעסטע עברה ! דאכט זיך ארויס נעמען פון איין ארעמען אויס
גידוימין סאלדאמס קעסענע ויין בייטעלע מיט געלט, מיט זיינע פינגע און צוואנציג
פלומיגע רופעלס, וואס ער האט צוא וואמען ניקליכן. ווייא איז צו מיר, אז פון
אזעלכע גירויפטע געזולטע געלט, לייגט מען מיר מיין גיד !

גיין מאמינקע ! איך האב זיך גיט פון וועמען צוא לערנען, אפער וואס זאל
איך טאן, דער ויילע האלטט דוא דיא וואקעס מיטין בייטש אין האנט און
קינעוועסט און מרייבסט מיר און אלע דיינע קינדער וואו דיין הארץ גילוסט.
איך האב אפער מורא דאס וועט גיט לאנג גיווערין. עפעס די לעצטע צייט, האט
זיא אזו פיל אנגיזויגן דיא כמורנע, אז עס כוז באלד לאפנען (פלאצען), איך
בייא נאך היינט אין שטאט און לאז זיך מאכין אפאקטערקע און קיף זיך האנד
שוה און אטאנטיק, און אויך ווערין אמעגן מיט מענטצין גלייך, אי וואס, באלד
די חתונה מיינע ? נאך גיט אזו גיך געמזער מיר, ווארט אקארקט אויילע ! נאך
גיט איין וואסער וועט אריבער, ביז וואנען איך וועל נעמן אזו אנראכין יונג, אזו
אבור, האב איך דען גיט גיהערט וויא ער האט די ברקה גיט ניקענט, אז מען
האט אים אויפגערופן פסח בייא גאלדען אין כנין ? אפער יוספקע, וויא שייין האט
ער גילייגנט כפמיר, אז עס איז טאקע גיווען אחיות צוא הערין, דאנע האט
ניקוואלין און רוחקע — דאס איז עפעס אקלוג קינד וויא גיט נאך אירע יארען
נאך — זיא האט פון מיר איין אויג גיט אראפ גינומען, אזו וויא זיא וואלט גיוועלט
זאגן : נעסט דיין דחנן קען אפילו די ברקה אויך גיט מאכין, און אוינער יוספקע
לייענט אזו שייין כפמיר אז אלע הדושין זיך, ו איך ווייס טאקי, אז איין גאט האט
מיר גיטאנט געמפערין דאמאלס, אין מיינע ליידין ! — וויא גליקליך בין איך
גיווען פסח, אז איך פלעג אפאל קענן זיך אפ רייסן פון שיינק, און קומען הערין
יוספס הייד, וואס פלעגט שטענדיג ריידן וועגן מויענט ראנע זאכין, אז עס
איז אפערקעניגען צו הערין, זיא אפער האט זיך בעדארפט אקער טאן און אנפירן
אנאנצין רכילות, וואס גיט גישטויגען און גיפליגין, און מיר איפר גיוואלד פרוגז
גיטאכט מיט אזו אטייערע גיוינד, וואס האט זיא צו וויא ? זאל איך קיין בייז גיט
וויסן וויא איך ווייס גיט וואס מראכט זיא זיך פארט ? גיין, איך כוז וויא שרייבן
אבריקעלע, אז איך בין גיט שולדיג און ווייס גיט פון וואס צוא זאגען, פון דעם
נאנצען קריג וואס דיא מאסע האט אנגעמאכט, און וויא פענוייען אז איך און
דיא מאסע, זיינען גאר אנוויא בעזונדערע נאטורען, איך ווייס אפילו גיט וויא

וועל איך דאס שרייבען, בייא וועמען בעט מען א אופיר אויף שרייבען? איך ווייס אז עס וועט זיין אין מיין בריף סער גרייזען וויא ווערטער, אפער נישקשע וייא וועלען דר פון גיט לאכען, וייא זיינען גיט אזעלכע מענטשען אפ צו מאכן חזק פון דעם אנדערן. אונ יוסף פארשטייט אז איך קען גיט בעסער קענען, ווער ווייס ער האלט מיר אפער גאר פאר אקובארקע? פינצטער איז מיר מייע טעג אונ יארן! אט וואס אמאמע קען מאכען פון איהרע אקונד!! פאר דיר גאר ראפע טהייגערע, וואלט איך וועלען אויסניסען מיין הארץ, בענווייזען דיר אלע מייע וואונדען, וואס איך טראג פון מיין אייגענער מאמען, וואס האט מיר גיטראאט אונ גיווינען, מיר אויס צו האדעווען פאר איר אדינסט, אט אויף וואס מאמעס האבען קינדער!

פייע איז נאך אלץ גישטאנען ביין פענסטער אונ גיקלערט אונ גיטראכט, אזעלכע אונ נאך אנדערע פערשיידענע גידאנקען, אונ צום סוף זיך אזו פערטראכט, אז ויא האט אליין גיט גוט גיפילט וואס ויא האט גיטראכט, ביז דער ערסטער בליטץ האט ויא אויפגעוועקט פון איר חלוקען אונ ויא האט נאך אוספערעט צו צו לויפן צום פרילאוואק איידער די מוטער איז אריין צוריק אין שטוב.

שטערנע נומע, האט פארקאסערט דיא קלייד איבערן קאפ אונ זיך גילאזט לויפן, עס זאל איר גיט חאפן דער רענען, אפער איר גיט נישקלביקייט צום לויפן, אונ איר פונג אפער, האט איר גראד מיר גיטאכט, וויא ויא איז צונעקומן צווא גאלדעם שטוב, די סטראפציקע האט ארוינטער גיטאכט דיא קלייד פון קאפ אונ אריין גיטאנגן צוגאלדין אין שטוב, אונ האט אנגישרייא גיטאן אפן פישטין:

גוט סארטן אייך! גאלדינקע, וואס זאגט איר צווא אזו אשלאקס רענין? איי חלעבין, נאט איז אויך א צו להכעיסניק, אט גראד איצט ווען מען האט קיין צייט גיט, ווען מען דארף לויפן אין אפטייך פאר אהולה סוכן, מאכט ער אנענין, אונ טוא זיך עפעס וואס, דארטין ליגט אטויטע למותע, אויפן בעט, וואס יעדער מינוט איז בייא איר אגאר, איג העלף זיך! אפייגער איז מיר, איז גאר טעגליך צו גיין אין אזו אשטראם רענין? עס גיכט דאך וויא מיט עמער, אונ וואסערע דונערן אונ בליטצען, עס פאלט איין דאס הארץ פאר שרעק! אויף פוסטע פעלדער אויף וויסמע וועלדער, הייליגער פאטער! האט שטערנע גוטע אנגישרייא גיטאן אז עס האט גיטאן פלוצליך אדונער אז עס האפן די פענצטער גיטערט:

מייע קינדער! מיין קינדער! האט גיטריען גאלדע, מיט שטערצין, גאס ווייס וואו וייא זיינען איצט, רבינו של עולם טוא חסד מיט וייא, בעהיט וייא פון אלע שלעכטע באגעגענס, פון שלעכטע מענטשין, פון פייע הינט, פון שטורים ווינטן, אונ פון רענין!

דאס זיינען אייערע קינדער גיווען! גאלדינקע, אט וואס איך האב דא גיט לאנג באגעגענט! איך האב אייער ראנקען אונ רוקמקען שיר גיט דער קענט, וייא לויכטין וויא דיא ליכטיגע זון אין הימל, אן אשין הרע, אן אפייז אויג, אין אנוטע שעה צו ריידען, אין אפייזע שעה צו שוויינין, איך האב שוין אר זיך אליין

איבער גירעט; אט זיינען פרילאנגמען, וויא שיינ וויא גוט, אפאל אין אלץ, מאקי אין אלץ גיראטין, גיפניט מען נאר אין דער גאנצער מדינה אזו פילד שיינע וויא אייער ראנקע איז ו זאל איר קיין ביזו אויג ניט שאמען, וואס דאס איז פאר אטייערע קינד, מען בארף נאר אויף איר איין מכין ויין, חלעפין איר וועט דאך קיין פאראיבעל האפן, דאס איז אפילו ניט מיין נאך, אפער פארט זיינען מיר דאך אייגענע אונ פלוט איז פארט קיין וואסער ניט, איר ווייסט, אז אייער פאטערס שוויגערס שווערס ברודער, איז גיווען מיט מיין עלטער זיידענס כחותנס אשוועסטער, לייפליכע שיינע פאשינס(1) נאך דעם רעכענונג קומט אויס אז מיר זיינען גאר נאהענטע קרובים, איך קען אייך ניט זאגן צו שוועסטער קינדער צו גליד שוועסטער קינדער, מיין ישאאל ווייס אט אזעלכע קרובים צו זאמן צו רעכענען אין אמינוט קערעפאיענ(2), אז איך זאג אייך, זיין קאפ איז איין גאנצעסע קאפ, ער איז נאך מער לייט פר דעם גרעסטן עלוי, איך שעם זיך נאר אויס צו זאגן, אפער אחרפה אן אזויט ווייסט איר, ער קען מיין אלטין אפערעג טאן איין קשיא אז ער בלייבט שטיין, אונ ווייס אנטקענין אים ניט ווער עס דאט אים פעטערקעט, אט וועמען גאט בענשט מיט גדולה אונ וועמן מיט תורה, אונ אז דורך זיין רצון טוט ער דאס אלעס, פאר וואס מאקי, זאל ער דאס ניט צו זאמן פירן אין איינעם? נאר וואס האב איך אייך גיוואלט זאגן, וועט איר מיר גלויבן מען ווערט גאר אויף דר עלטער אויסגייוועפט, דער זכרון ווערט שוואכער, אונ מען ווייס צייטענווייס אללין ניט וואס מען דעט, יא חלעפין איך האב זיך דר קאנט, ווייסט איר, אז עס איז מיר אואונגד אויף אייך, אז איר ווילט טאן פר אייער ראנקען מיט אדאקטערס אונ דער פאטער איז אפילו זייער איין ערליכער איר, אפער ווייסט איר וואס מיין אלטער האט גיזאנט, אז ער האט דער הערט אז מען רעט אייך מיט שלמה דעם דאקטערס זון, דאך מיט דעם אלמען באבט זיך? אז דיא גמרא זאגט: אז טאף שעפאראפאים לגיהנס(3) דאס מיינט מען אז דער בעכטער אפילו פון דיא דאקטורים וועלין אויך פערפאלין ווערין אין גיהנס, אונ קיין אויסלייטערנעס ניט האפן, אט גראד היינט בין איך בייא אים גיווען, איך האב אים בעדארפט רופין צו שורה די אלמנה, וואס לינט קראנק ניט דא גידאכט, ניט אין קיין אידישע שטוב גידאכט שוין די דריטע וואך, ניט פאר גאט אויסנערט וואס איך האב צווא טאן פר איר, קלייב צו זאמן עטליכע קאפיקעס אונ בריינג איר אין שטוב, אפיקעלע הינערשע ויד, לויף פון אירטווענין אין אפטייק, אין רעגין אונ אין דונערין, איך טענע נאר וויא קען אזוא אנגיירה, וואס איז אנגעשלאגן מיט געלט, ארויס געמען אזובראכענעס צווייערעל, אונ געבין אויף אזו אנרויסע נאך? גוואלד פרעג בייא גאט קשיות, וואס גיט ער דיא געלט אט אזעלכע וואס ווייסן זיך גאר ניט וויא צו פאניין מיט זיין האב אונ גומש? וואס פענעסען גאר, אז זייא זיינען בייא גאט ניט מער וויא גבאים? אט איר דארפט נאר ניט ווייט זוכין, דבורה באסע.

איד

(1) שני בשני. (2) כהורף עין (אויגענבליק) (3) טוב שברופאים לגיהנם:

אײך קום צו איר אַ נדבָה פֿעטײַן נעפֿיד, פֿאר אײַנע אַקדוּכָה, וואָס לײַנט אַף אַטוויט קראַנקע פֿעט אונ פֿאַכעט שוין מיט דער נאָשקָה, וויא האַט מען דאָס נאר קײן גאָט אין האַרצין אונ מען רוקט מיר אין האַנט אַרײַן אַצױבראַכענעם נֶרֶאָסין, אײך פֿין אײַך שוין מוֹחַל אויף מײַן פֿבּוד; וויא שְׁעֵמַט מען זיך דאָס נאר גיט פֿאר לײַט? וויא הייסט, אַז אַרעפֿקע דער קבָצן וואַלט קומען צו איר פֿעטין אַנדבָה, האַט זי אַז זיך דאָך אויך פֿאַרדאַרפֿט שְׁעֵמַט אײַם אַז אַנדבָה צו געפֿין, אונ פֿפֿרט מיר, שְׁטײַטש מיר ראַובן דעם האַרײַשקערס ווייב, זאָגט גאָלדִינקע, איר שְׁטאַמט דאָך אויך עפֿעס גיט פֿון פֿראַכטאַקעס, גיפֿיגט מען נאר אַזו אײַן אידן אין היינטיגע דורות, וויא מײַן מאַן איז, אַדער וויא זײַן שווער איז? זאל ער האַפֿין אַלכײַמיגן זיין ערן צו לאַנגע יאר אונז, אַט גינאַסין פֿייר דעם אָפֿט, זעט איר אײך זאָגט קײן ליגין, לײַבקע קום אַדער אײך וועל דיר אַפֿצײהען פֿאַרײַן אויפֿערעל, מען האַט דאָך גירעט פֿון אַפֿאַנאַפֿער) נאר צווישן אונז בײַדענדיג, אײך ווייט דאָך, אַז איר וועט גיט דער צײַלן קײנעם, עס איז אַלץ רעכט, גוואַלד, אײַן עולם איז גיט־קײן גולם, מען ווייט נאָנץ גוט פֿון וואַנען דבורָה פֿאַסע איז אויפֿגעקומען, עס זאל דאָס נאר צווישן אונז בלייבן, מען זאָגט אַז נאָך עד הײַום האַט זי אַז מײַן מיט דיא וואַרנאַקעס, אונ זײַא שְׁלעפֿין איר אײַבן אַלס, וואָס עס מאַכט זיך וויא נאר צו גנבֿענען, אַט איז אײַך גבֿאַטעס אין פֿתי מדרָשׁים, אײַן אָפֿט מעג מען דאָך זאָגן האַפֿע אויף אײַן אײַגענעם מאַטען, אײך זאָג אײַך אַז אײך האַב איר ערשט אַוועק גינעפֿין איר נאָב, אַז זי האַט פֿאר מיר אײַערע קינד פֿאַרדעט, אַזו לאַנג קריינקט זי וויא לאַנג איר חתן איז נאָך אײַער שנייִאַרקעס אונ זײַן רבינס פֿאַרמאָטיק גיט ווערט! וואָס זאל אײך זיך לײַקענען, מײַן ראַובן האַט גיזאַגט: אַז מען וואַלט אַפֿגענומן שנייִאַרקן פֿייר אײַם איז אַוועק גינעפֿין אײַן אַנדערין וואָס קען גיט וואַלט אײַם פֿאר דריסען, אַפֿער אויף דעם וונגען מאַן איז ער אויך מַסָּגִים, ער זאָגט אַז ער האַט אַפֿאַקעדיגע קעפֿיל, אונ עס וואַלט גיט אַרען אַז ער זאל לערנען אין אײַנעם מיט מײַן ישראַליקען, עס מאַכט גיט אײַם וואָס אַפֿיסיל אײַן ערגערער חבֿר. דער ווייל ווערט ער דאָך קלערער אין דער גמרא, מײַן ישראַלן וואַלט גיט אַרען אַז ער וואַלט מיט אײַם דאַרפֿין אַפֿיסיל צוואַ האַרײַנען, אין מיטן איז דאָך דאָס אַנבֿילות חסד אויך, נאר וואָס זאל אײך אײַך זאָגן, עפֿיס מיר גיפֿעלט גיט זײַנע גאַנגען, אַט די ווייסע האַרץ, זײַן קורצער סוּדנֶקעל, אונ וואָס מײַנט איר לײַטישע צינגער זאל זײַ אַב גיבאַרט ווערן מײַנט איר מען וועט גיט פֿאַרײַדין, וואָס ער גייט שְׁפֿאַצירן אין אײַנעם מיט אײַער ראַנקען? לײַט האַפֿין דאָך גיט וואָס צו מאַן, אַט נאר די שְׁבִיטע אײַערע, אײך מײַן דבורָה פֿאַסען, זי האַט שוין גיזאַגט אַז עס וואַלט גינען אויף איר קינד, וואַלט זי איר די פֿיס אונטער גיבֿראַבין, אײך דוּמָה לִקְשֵׁל, ווייט נאָנץ גוט, אַז אײַערע קינד זײַנען ערליכע, אַפֿר פֿון דעסמוועגן זאָגט מען אַז מען דאַרף זײַן אַפֿגעהיט פֿון גאט אונ פֿון לײַט, אַט נאר שְׁלֹמֹחַ זון, אײך מײַן ראַזעס חתן וואָס מען קעט איר, ער איז דער אָפֿטן דאָך אַזײַדיקס, פֿון דעסמא

(* שוין עפֿר (עלינער) *

דעקט וועגן וואלט איך אים מיין קינד פאר אנווייב נישט געבן, ווארום אדאקטער, ווער
ווייס וואס ער איז, הענט דער רב פאר אלע וואס מען האט אים גיחייסן ווערן אדאקטער
און ויין ברכה איז אים נאך מער מצליח פאר דיא גיטמויטערטע גיזירטע, פון
דעקטוועגן, איז פארט בעסער אאיינגעל וואס ויצט און לערענט, נישטקשה, גאט
האט אייך גיהאלפן, נישט זאלעוועט נאך עטליכע הונדערט רובל און נעמט
טאקע פאר איר אהרן אלייט, פאר וואס נישט, זיא איז דאס נישט ווערט?

מיינע קינדער! מיינע קינדער! האט גישריען דיא טרייע מוטער, וועלכע זיא
האט פקעט אנווארט נישט גיהערט פון דעם גאנצן לאנגען ראגאוואר, וואס דיא
קהלסע מוסע האט איר דא גידורעט, בעהיט זייא גאט, אין דיין הייליגן הימל.
נישט נעם דיין חסד ארוינטער פון מיינע ריינע פרומע קינדער!

דיא שטראפציקע האט נאך ווייטער גיוואלט ריידן, און אנפירן אראגאוואר
פון דאס זייא, אפער גאלדע האט שוין נישט גיקענט איינזיצן און איז ארויס גילאפ
צום מיר מאכער וועט זיא זייא דער זעהן, אירע הערצליכע ליבע קינדער, זיא איז
צוריק אריין אין שטוב און אנגעגרייט קליידער מאכער וועלן זייא קוסען פערנעצט
איהם און האט ממש נישט גיוואוסט וואס צו טאן, דיא שטראפציקע האט דער
וויילע גינעמען לייבקען אפין האנט און גיפרענט:

לייבציקע, דיא מאכע האט עפעס האלט דעם מאמען?

יא, האט גיענטפערט דאס קינד

זיא שילט אים עפעס?

יא, האט ער איר ווידער גיענטפערט

און יוסף קוסט עפעס ראנען?

יא, האט ווידער גיענטפערט דאס קינד, אפלקענדיג דיא שטעטענע פון

זיין בייגעל

מיד האסטו האלט?

יא, האט ער ווידער אלס אז קאלט גיענטפערט.

דער מאמע האט עפעס האלט ראנען?

יא, האט ער אלס ווידער גיענטפערט.

און אזעלכע שאלות האט דיא אידינע פייא אים איבער גיפרענט אז עס וואר
אשרעק צו הערן וואס דאס אונוויסענדע קינד האט אויף אלס גיענטפערט זיין
אונגעוואוסטען יא, איר אבער איז דאס צו גיקוסען שטאפ און מאמוראל גינע
צו היידן וואבין לאנג, מיר ווילן אייך נישט מיר מאבין, אונזערע מיינענע געפיר
פאלע לעזער, וואס זייא איז שוין גיוויס איבער דריסיג גיווארן אונזער נאמיץ געבן
פון איר ראגאוואר, און דער פאר זיך בעסער אונקערן צו אונזער גישיקטע, און
נאר אין קירצן דער ציילן אז קטערנע נישטע האט ארויס גימראגן פון ראנע
אחיפשע מבע, וואס אימליכער פון שטוב האט איר גיגעבן פאר איהר נוסח
למות דינע אלמנה — מיר בעמין אונזער נוסח לעזער אום פערצייהונג, וואס מיר
קאבין אים פילייכט פון געדולד ארויס גיפירט מיט דעם לאנגען ראגאוואר, וואס
ענטהאלט

ענטהאלט פאר אים, פילייכס, מיט מער וויא א יענטלישעם גישפּרעך, יא פריינד
שטערנע גוטע איז מיט אהעלדין אין דעם ראמאן און נאך אקלענערע ראלע פאר
איר שפילט דבורה באסע, מיר קענען זיין אפער מיט אויסן לאזן, ווייל ארום
אונזערע גילפמע ראשי הסדברים דרייען זיין אויך, און ווען אלע קאל ווייסן
אזעלכע מיט צו פערריכטן, האפן מיר דענאך, וועלין זיין דעם צוועק פון אונז
שרייבן מיט קיילע מאכן. דען לידער, זיינען שטערנע גוטעס אומסטום און
ווארען זיך אפט אפילו אין דיא הויכע ופענסטער. פילייכט וועלין זיין זיך
ערקענען און זיך גפאר שטעקען פאר זייער אייגענע צוקה — פילייכט.
פילייכט... נאר גינג, צוריק צום ספור!

7

יוסף און משה שנייאר.

האץ יוסף האט זיך מיה גיגען ארויס צו שרייבן אלע ביטערע גידאנקען און
שיידרונק, וואס משה שנייאר האט אויף אים גימאכט, האט ער פון דעסוועגן
זיך גישראקן פאר אים, זיך זייער געאונרוהיגט — דען ער האט געמערקט אז
נענער גראבט עפעס, אזו פלעגט ער אים רופן פטלן און יוסף פלעגט זיך קוים
דער פון בליידגין, היינט רופט ער אים "יוסף-קע".

— "מיין יוסף-קע" און יוסף פילט מער גיפט אין דעם גאמען, וויא זאנקט —
א, איד וואלט וועלין, איד וואלט זיך גליקליך שטעצן, אז איד וואלט
קענען איצט צוריק קערן זיך צו מיין פריהיריגען שטאנד, רוהיגקייט און גלייך
גילטיגקייט צו דעם, צו יענ. . . און האץ ווערן צוריק אפטלן! "האט יוסף צו
זיך גיזאגט

צוואר, בין איד דאמאלס אויך מיט רוהיג גיווען. אין מיר האבן גישטריטען
פערשידענע גידאנקען, מיר האט פערדראסן, פאר וואס זאל איד זעהן וויא מיינע
יונגע יארן געהן אין גיוועטס, וויא איד ווערופער צוונקען אין גמרא, און קען זיך
קוין געהן געבן, וויא זיך ארויס צו האפן פון דער לאגע, וויא צו געפריידיגען
מיינע עלטערן וואס ווילן דורך אויס איד זאל זיין אדך? — מיר האבן נאך
גידאנקען גיפלאגט און געאונרוהיגט. איד האב גיוויינט פאר אידן, פאר וואס
פערשטייט דער אנדערער מיט דאס וואס רעכט איז, וואס גוט און פרום איז זא
וויא איד פערשטייט, און פאר וואס מוז איד נאך מיט די פערשטענדעניס זיך
געהאלטן און קען מיט טאן וואס בייא מיר קוקט אויס? און מוז זיך זעלבסט
און לייטן נארין און געהן מיט זיין איין וועג, האץ עס איז פאר מיר
פינקטער און גלייציג, צוא איינא און קרום — איד לעב וויא אין קייטן איין
גישמיט, האנדיל אונטער א מאסקע, און בין פערקויפט בייא לייטן, בייא
דעם: וואס וועלין לייט דרויף זאגן — יא, דאס האט גידריקט מיין הארץ, און
דריקט נאך איצט מעהר אפער וויא זאנקט. דען, ווען מיט דיא פעקסעלן, וואס
עס ליגן אויף מיר וואלט איד איצט. א נאט — איד וואלט וויסן וויא אנצונעמן
דיין סתנה, וואס דו ווינקסט מיר אנצונעמן, איד וואלט קענען זיין גליקליך.

דאפעלט

דאפעלט גליקליך ! — יא דער סענטש סוז זיך פייגן לאזן — צו מיטן ווילן , צו ווילן ער האט קיין ברירה — , אונטער דעם יאד , וואס עס ליגט אויף דיא געמטליכע סענטשייט . דעם סענטשייטס נאטור איז צו געהן אנטקעגן דיא נאטור , אונט אים איז געסער צו גיין אין שטיינעל מיט קאלאסין און ווין אויסגלייטעלט פאר יעדע גיפאדער פון פערקעלטין זיך און דערנלייבן — איידער צוא געהן בארפוס וויא דיא נאטור האט אים געשאפן און ווין געפרייט פון אעלכע גיפאדערן — און איך בין אויך איינער פון דיא וואס ווערן גיטריבן — האץ גיט פון אייגענעם ווילן — צו האנדלן גענין דיא נאטור — דאס איז אונעלט זאכע , און איך טראג נאר דיא שווערקייט דער פון אקלייגע טהייל — דאס האט מיר גיטרייט אאָפער איצט ! איצט טראג איך אונאונד וואס דאס איז נאר מיין וואונד אליין — איך לייך , איך האב קיין רוהע , איך שלאף גיט ביי נאכט , מינע גיטאנקען מיטן זיך אין מיר — איך קען גיט וואך ווין בייא טאג — איין זאך איז מיין גיטאנק — און וואס ? גיין ! — איך קען זיך דאס אליין גיט ערקלערן , דען איך בין געהליך מיט זיך און ווייס וואו איך האלט — וואו ווינען מינע גיכער ? צוריק , צוריק צו דער התקדה איך האב נאך מיט וואס זיך צו היילן , היינט איז נאך צייט ! . . .

נאך דיא בייד איז יוסף גיווארן אנדערס , סען האט אין איהם גיפיהלט א השתנות , ער האט זייער פיל און מיט גערעכט גילערנט , און האט זיך מיט דאס גיוונד נור גינעהן צום עסין , אדר ווען גיט ווען ארויס געהן אין סאד וואס איז גיווען פרידמאנס א אייגענער , און האץ גיט שוין געפוצט אפער גינוג גרויס און גידיכט , פון הויכע צווייגהאפטע בוימער דארט פלעגט ער פארלעזן עטוואס — גדי ווין געפרעטדארמיגען זיך זאל גיט אויפפאלענד ווין אין שטוב , אפער דאס איז אויך גיווען , קאלט און ווייניג , צו סען האט עס שוין געסערקט צו גיט , אים איז דאס אפער אדרפואה גיווען , — משה שנייאר האט דאס נאנץ גוט געסערקט , און וויא ער האט יוספין רעכט גיקענט , האט ער אלץ פערשטאנן , וואס מיט אים מוזט זיך , ער האט געזאנדערס גינעהן דאס יוסף געהענט זיך צו אים צו מרזליכר וויא פריהער , און מיהעט וזיך צוא ערווערפן ווינע ערסטע קריינדשאפט , ער האט איבערהויפט , רחמנות גיהאט אויף אים , און האט אים אנגיהיבן גוט צוא ווערן .

יוסף איז אפאל גינעסין און גינערינט אין ווין חדר , און וויא האט ער זיך דערשראקען , אז ער האט אין נקרא גיפונען א צעטעלע אויפגיסריבען מיט די העטער : "דוא ווייט גיט , אז ווענט האבן אויערין און היסעל און ערד האבן אויגן , דוא מינקט , אז קיינער ווייס גיט , עס ווייסן אלע , איך שרייב דיר דאס אין שווערס נאמען , ער האט גיוואלט דיר גיט גיוונות ארויס טרייבן , נאר איין גאט ווייס מיין אמת און טרייהייט צו דיר צוא מיין שוועסטער קינד , און איך האב גיט דערלאזן צו לייטשע בייד , מיין עצה איז יוסף , דוא גידייך נאר דא בייד , טאג וזיך וויא גיט וויסענדיג , וויא אפגעהיט , דאס סען זאל אין דיר קיין השתנות געמערקן , און געה בייסליך ווייס ארויס צו קלייבן זיך פון שווערס

ש'ווערס שט'ב, אזו אפגעמיט וויא דו קען האבן אשטעלע אין שטאט, און וואס דארקסט דוא זיך וואלנערן אין פארשטעמל, וואס דארקסט דו זיצן אין אשטוב וואו דוא ביזט איבעריג, שווער און גיט פאסיג, און ווארטן ביז מען וועט דיר הייסן ארויס? .. זיין זינען פאן דער אלטער וועלט און האלטן דאס געפיהל פאר הולטיקמווע און פאר אגרויסע בעלידינגן, איך דארף דיר ווייטער גיט שרייבן, יוסף דו קלאנגעסט — גאט איז מיין גרות אין מינע טרייהייט — משה שנייאר —

אויב דוא ווילסט, קענסטו אריינקוקען צו מיר היינט אנווענד. איך וועל דיר אלץ ערקלערן.

יוסף איז פונקטער גיטארין אין די אויגן, אז ער האט דאס איך גילעזן ער האט גימינט צו חלעשין אויפן ארט — ווער איז שולדיג דארין? איך? נא, איך אליין! גוט גוט איך אנטלויף היינט, היינט וואו מינע אויגן וועלן מיר פירן! א לאנגע צייט איז ער גיזעסין דעם קאפף אויפן האנט גילינגט, גיטראכט, געבארעט זיך מיט שווערע גידאנקען, און גינען אין איינע פערצווייפונג, גיט גיטאקסט צו וואס זיך צו א געמישליכען — ער האט גיטאלט שוין גיין צו זאמען געסן זיין ביסעל זאכן, און אנוועק גיין, אבער דא האט אים אפליקט גיטאן אין קאפ דער סקאנדאל, — גאט, וואו וועל איך קען מינע אויגן ווייזן? מען וועט דאך רעכט האבן צו מינען, וואס מען וועט זיך נאר פארשטעלן, דארף איך דאס איר טאן? דעם אונשולדיגען מלאך, דעם ריינסטן און שענסטן נאמען אירדיג געפלעקן? איז זי שולדיג, אז איך האב מיין מאסקע שלעכט אנגיטאן, און מינע איבערליכע ליידיג האבן דורך גיטקסט דורך מינע אויגן? דארף איך דאס דיא גוטע מענטשן טאן? א גאט, אויף וועלכע אפגעמיטער האקט דוא מיר דא ארויף גיטמיסן? — מיר הייבט זיך מיין מוח, אז די מדיע פרויא וואס איז מיר אזו טריי, אזו גוט, זאל רעכענן, אז איך האב אייזער בעלידיגט, איר מיט שאנד און אונגערע בעצאלט פאר איר גוטסקייט.

עס איז שפעט גיטארין, גאלדע האט אים אריינגעטראגן אללאז טייל, וויא זי וואר גיטאנט ביז איצט און האט אים גיפונען פערטראכט.

יוסף, דינגטרא וועט גיט געטלויפן, טרינק, זיין טיי ווערט קאלט — האט גאלדע גיטאנט און איז ארויס גיטאנגען.

און זי איז מיר נאך אלץ גוט וויא גינען, וועלכע טרייהייט קלינגט אין איר שטימע — און איר דארף איך אזו אונדאנקפאר זיין? גאט, גאט, לאז האן דיא

מדיע פרויא וויסן מיין אמת! ער האט דעם טייל גיט גיטונקען, ער האט אבער גיטונקען זינע טרערן, וועלכע עס זינען אים אן גילאפן פולע אויגן —

עס איז שוין רעכט דונקל גינען, און יוסף איז נאך אלץ גינעסן וויא א צוגיטמיטער, און זיך גיטלאנט מיט זינע גידאנקען, ער האט גיטעסערקט

וויא ראזע איז אריין אין חדר, און פלייבן שטייגענדיג ביין טהיר, האט זי אים געטראכט מיט ליבע מיט א פרייהליכען קוק.

יוסף, האט ראזע וואנאט ארויס גינעט — וואס זייט איידר אזוי פערטראכט
גוט וואנאט, אייערע שיפין גייען גוט אונטער!

ראזע, ענטשולדיגט, איך האב אייד גוט פערטראכט,
אימער קומט מיר אויס אייד צופרעגן וואס איך טראכט — ענטשולדיגט יוסף,
איך וועל פון איצט אן זיך לערנען גוט אזוי גינעריג צווא זיין — אדער אלזין צווא
זרעפן וואס איך טראכט, אהנע עס ביי אייד צו פרגען —

ראזע, ראזע, האט יוסף גינאט, איך האב אייד עפס וואס צו זאגן —
יוסף, גוט איצט, איך בין איצט איינגעלארן אויף א חתונה, עס שטייט
שוין א דראנקע נעבן מיר, טען האט מיר אפריש דערלאנגט איך זאל אייד
איינגעהענגט אהנעפן — נאט יוסף, גוט נעמט פאר אונז, אדע! —

זי האט יוספן איך האנד גינעפן אונ ארויס — יוסף האט גינען, וויא זי
האט זיך גינעט אויפן דראנקע, אונ אונעק גיפארן צו זאמען מיט דר מוטער.
אונ דיר, נעמליכעס ווענען, דארף איך דאס אזוי אונבאנקבאר זיין! פון דיר
אונשולדיגער מלאך, ליכטיגעס קינד, דארף איך ענטלויפן? ... ענטלויפן.
וואהין ענטלויפן? וואו וועלן מיר דינע ליכטיגע שטראלן גיט? עררייכין? וואו
וועלן מיר גוט פגענעגן דינע ליכע יוסע שטייכלעך, דיין אנגינעמער קול.
א ראזע! אין מיין הארצין פינט דו, אונ איך וועל ענטלויפן, וויא אנעשאסענר
הירש מיט דעם פילל אין זיך!

דא ווילסט זיך לערנען ועלפסט צווא טרעפן, וואס איך טראכט, נו, טרעפ
איצט, ערבראטהע, אונ ווייס וואס אין מיר איצט פארגעהט, אונ קום אונ זאג
מיר דיין ראטה. —

יוסף האט זיך פגעט פערנעסין, אז ראזע האט אים אפריש דערלאנגט,
אונ האט אים גוט גילעזן ביז רעכט פינסטער, ער האט אנגינענדיג א ליכט, אונ
דער זעהן דעם בריף, איפר גילעזן דעם קאנטוערט עס איז צו אים, גוט אפאקט
ברוף — ער האט גיפנט דעם קאנטוערט, אונ גינעטען לייענען:
פערסטער פריינד יוסף!

אלס פערשטענדיגער טענש וועט איך אריין אין פיין לאזע, אונ פיהלן מיט
דאס פאר א הארץ איך שרייב דאס אייד, טען איז אפער גוט אין אייגענס ווילן,
אונ גוט אלץ וואס עס פאלט אין פאר רעכט אויף אקליינע צייט גיפנט זיך פאר
נוטס אויף אימער.

גלויבט מיר, איך האב צווא אייד דיא גרעסטע צומרויליכקייט, אונ זאג אייד
אפין, אז דעם גרעסטן טהייל אין מיין הארצין פילט מיר אויס, דיא מייסטען
גידאנקען טינע ווינען וועגן אייד. אונ וויא עס אין מיין האנט אונ ווילן, איך
וואלט זיך קיין עצה דארפן האלטן וויא עס צו ענטשיידען. יוסף, דען איך האב
אויף אהארץ אונ גיפיל אונ קען די ליכע.

איך בין אפער אין דעם ווילן פון מיינע עלטערן, וועלכע עס האפן קלערערע
ווינען צו אונטערשיידן אונ אויס צו וואהלן פאר מיר, פאר מיין צוקונפטיגען
לעבן.

לעבין, און איך מוז און וויל זיין גיהארוואס זיין! איד, זייט געטריקט מיט אייער
אָרענטליכקייט, דיא מרייהייט פון פייגען עלטערן האט איר ניט פערלארן,
און מיינע פריינדשאפט צו איך בלייבט וויא גווען!...

וואס איך וויל, און איז אייגענטליך מיר זייער שווער צו בעמין פון איך,
איז דאס: אויב איר גיפנט פאר זיך א שטעלע ערגעץ, אדער זאגט וואס פאר
אמיטיל, דאס איר זאלט זיך ניט ענטפערן דארפן בעט איך זייער, אונזער הויז
אסטאנווען און פערשפארן אונז ביידן פיל פערדרוס און שמערצן, פערהייט
אונזער נאמען — פאר וועלכין, אויך פעזאנדערס דארף אלץ אפערן. פון
שלעכטע מיינער —

יוסף, דארף איך איך דר מאנען, אז מיר גיפעלט איפער הויפט ניט אייער
צוועק צו וועלכין איר קענט קומען פון דעם לערנען ביי אונז אין שטוב? —
איר זייט יונג אונד פעהיג, גינג! ענטלייפט ווערט א מענטש, איר זעט, אז
מען קען זיך בעמייסערן אז מען וויל גאר — און איך אפארשטעמלדיגע מיידל
ווייז איך דעם פרייטער:

זייט גיוונט, און גליקליך, איך בעט איך פאן מיר אייערע פריינדשאפט
ניט צו ענטציהען, און צו וואס איר וועט זיך ענטשליסן, זאל עס זיין גילאסין
ניט איפער אייליג, עס זאל צו קיין לייטישע רייד בריינגן, פערהייט מיין טהייערן
נאמען יאזעף.

וואס איז דאס פאר אמאן! האט יוסף צו זיך גיזאגט, ברעכט זיך דר וואלקן
מיט זיין גאנצן אונגעוויסער וואס ער טראגט אין זיך און היינגט שווער איפער
מיר — אויף איינקאל מיר אין גאנצן צו צערשטערן? איז דאס שיין גאר, אדר
איך האב גאד וואס צו ערנארטען?

זיא איז ניט קלוג ראזע, זיא האט מיר ניט בעדארפט שרייבן אזא מילה.
און ניט בעדארפט ווייזן מיר אז זיא האט מיר גיליבט אין דר מינוט, וואס זיא
ענטוואנט זיך פאן מיר, איך האב אירע גידאנקן ניט גיזוכט, איך האב גאר מיט
זיך אליין גיהאט וואס צו טאן! ווער האט איר דאס גיבעטן דזע ענדעקונג,
אין דער מינוט? פערציהע איר, גאט, פאר דיא נארעשקייט, פאר פייגע
אומזיסטע וואונדען! — גוט, גוט! איך בין איפריגענס צו פרידען דער מיט עס
מאכט מיר שטארק, איצט פערשטייט איך איהרע רייד: "איך וועל זיך לערנען
ניט גינעריג צו זיין און טרעפן אליין וואס איר טראכט" — איך פערשטעהע. וואס
זיא האט גיאיילט, זיא האט גיזאגט: ניט איצט וויל זיין הערן, וואס איך האב
איר צוא זאגן גיהאט. —

דיא באקלעקייט, דיא טרוקענהייט וואס וויידעט פון איר בריף מאכט מיר
שוידערין, זיא וויל איך זאל ביסליכווייס אויס בייסן מיין הערץ, זיך מוצען
אלאנגע צייט ביז איך וועל אויסגעלייזט ווערן, גיין! איך קען עס ניט — מיט
איינקאל קען אפטיאן און אויס! מיט די ווערסער האט ער זיך אהייב גיטאן און
מיט האסט אריין צוא משה שגייארן, זיינע באקן האבן אים גיברענט זיינע

אויגין פול גינענצאגן נאך פולער זיין הארץ ,
ליינקע , ראָעס שוועסטער , האט אים מיט פריינטשאפט און ליב־קייט צו גינענצן
אד-יוסף , איך האב שוין לאנג די ערדע גיט געהאט אייך צו זעהן ביי מיר אין
שטוב , גלויבט מיר , איך בין העכסט צו פרידן וואס איך בין אויף דר חתונה גיט
גיפארן , וואו איך בין געלאדן , וויא דאס הארץ האט מיר גיזאגט אז איך וועל
האבן אנטן נאכט , איר מוזט מיר גינענצן זיין אאטער גוטער פריינד , דען דאס הארץ
זאגט מיר אזו , האטן מיין פאן ווייס גיט וויא אייך צו שטעצן .

איך דאנק אייך מוזינגט מאל , האט יוסף גיזאגט , אהארץ איז אזויגער , און
זאגט פריער עפֿים אן פילט איר אז איך בין אייך אפריינט , סענט איר זיין איבער
צייגט דערין , דען איך פיל דאס זעלבע צו אייך — אייער פאן אָבֿר איז מיר אויך
אאטער פריינד , נאר איך פערשטיי גיט אלע מאל וויא זיינע פריינדשאפט אן צו
געבן — וויא דאס איז , קיין פיינט איז עד מיר גינענצן ;

יוסף , זייט איר קראנק , אייער קול ציטערט עפעס , און איר רעט עפעס וויא
פון שטערצן .

איך בין עס גינענצן ביז איצט , האט ער גינענצערט , איצט הייב איך שוין אן
צו זיך צוא קומען .

אין דעם האט משה שנייאר , וועלכער עס האט גיהאלטן אין וועטשערע עסן
דר הערט יוספס בייך , האט ער געפֿינט די מיר און האט אים אריין גירופן צו זיך —
זעטן זיך יוסף , האט משה שנייאר גיזאגט , אין דעם האט ער פֿר אים אשטול
צו גישטעלט געבן זיך ביין טיש/אלאנגע צייט יוסף , האב איך דיר בייא מיר אין
שטוב גיט גינענצן , אן שטאט , וואס אמאל פלענעטו מאן און נאכט ביי מיר זיין !
עס איז שוין אזו , ליבֿר פריינד , האט יוסף גענעמפֿרט , פון גוטס פֿר געסט מען
אלטע פריינד , אונפון שלעכטס דר מאנט מען זיי , מיר איז צו גוט גינענצן , אדאנק
נאט , אז איך האב צייט צוריק צו לויפן צו מינע אלטע פריינט איידער מיר איז
נאך שלעכט גינענצן !

אדאנק דיר , ליבער יוסף , אז דו האלטסט מיך נאך פאר אפריינד , און דוא
האסט זיך האטן איצט דר מאנט צו קומען צו מיר — אָבֿר זאג דעם אָט , האלטסט
דו מיך ווירקליך פאר אפריינד און דוא גלויבסט מיר אהער דוא רעמסט דאס גלאט
פון פֿרליציע אזו ? —

ליינקע , האט משה שנייאר גיזאגט מיט אקול וויא אבעל הבית אויף זיין דנקסט —
צייא ארויס אנווילע , איך דארף מיט יוספן ביידין עפֿים ,
יוסף איז מיין נאכט אזו וויא דייגער , האט זיא גינענצערט , וואס פֿר אסדרות
האסטו מיט אים ?

צייא ארויס זאג איך דיר ! האט ער אנשריי גיטאן און אנגישטעלט זיינע אויגן .
ליינקע , האט פערשטאנן , אז זיא וועט גיט אויס פֿירן און איז ארויס גינאנגן ,
משה שנייאר האט פאר שלאסן די מיר און איז גיפליבן מיט יוספן אלץ
איך פֿרעג דיר יוסף , האלטסט דו מיך פאר אפריינד אדער גיט ?

משה שנייאר, איך בין אאָפּגעזען מענטש, און זאג אייך וואס אויפן לונג : איך קען אייך ניט ! זאגט איר מיר, איך גלויב אייך, זאגט איר מיר, וואס ווייט איר מיר ? וואס טוט זיך מיט מיר ? אז איך שרעק זיך פראיך, משה שנייאר, ניט געקומען פראונט, איך ווייס עס אליין ניט פאר וואס, האט רחמנות איך בין דא געלענד, איך זעה דא טוט זיך עטוואס ארום מיר, וועגן מיר — און איך ווייס ניט, איך גיפן זיך אין קיין נאך ניט שולדיג — גאט איז מיין עדות !

דער גנב שרעקט זיך ווען ער איז ניט שולדיג אויך, און ניט אנגיטער גנב שרעקט זיך פראו מ'ה'שבה גנבה אליין, — וועלכער פון די צוויי ביזט דו יוסף ? קיינער ניט פון די ביידן ! האט יוסף גע'נטפערט'אך האב וועדער גיטראקט גאך גיטאן עטוואס אנגעקעסט — וואס וויל קען פארן מיר ? פאר וואס האלט מען מיר דא ?

יוסף גלויבט מיר, איך שווער דיר ביי מיין ווייב און קינד, ביי אלץ וואס מיר איז טייער, אז איך בין דיר טרייא וויא א פרוידער — מען האלט דיר דא חלילה ניט פאראונגעהערליך, איך וועל ניט זאגן אויף אלעמען, איך האלט דאס גיוויס ניט פאר א גולה, איך האב אין מיין לעבן אייך גיליבט, און ווייס, אז עס איז גאנץ לייקט און גאטליך זיך אין ראזען צוא פערליבען . . . וויא ווייט האלטסט דו א מיט איר ? דעם אָמט זאג, האסט דו איר ניט גיפאגן, אין פלען גינומען ? משה שנייאר, איך זאג אייך די ווארעייט, איך האב ראזין גאנץ ליב, אָבער ניט איז מיר ארויף גיקומען אויפן זינען עפעס וואס . . .

דו זאגסט ליגן, ראזע האט מיט דיר קיינמאל ניט גערעט, און דו האסט איר ניט געקענט אז דו ליבסט זיא ? יוסף, וויא זאגסטו פריינט בין איך דיר נאך גיבאנגן מירט אין מירט, און ווייס גאנץ גוט וואו דו האלטסט, איר זייט ביידע פערליבט, דו ווייסט דאס, און זיא ווייס דאס, פאר מיר דארפסט דו זיך ניט פערשטעלן איך ווייס פון אלץ ! און דאס האט אנגעמאכט דעם גאנצן שטורם . דאס האט מיר גיבראכט שרייבן צו דיר דעם צעטל, וויא אפרודער דיר ארויס פירן פארן האנט פון דעם אונגליק וואס דיר אונבראזאיעט :

משה שנייאר, איר גלויבט, אז עס איז דא א גאט אין דער וועלט ? בייא אים שווער איך, אז איך בין ביין פון דעם גאנצן פערבראכט, און בין ווייט דער פון, איך האב פון ראזען קיין האלפע זילפע גיהערט וועגן ליפע, אָבער גאט ווייס, וואס איר ווייט מיר חושד, און נאך ווייניגער האב איך מיט ראזען גערעט, אָרד חלילה מערקען געלאזט !

איך ווייס פון אלץ ! איך ווייס פון אלץ ! האט משה שנייאר גיזאגט :

איך ווייס ניט !

און דא פרינוועלעך וואס איר שרייבט זיך איינע די אנדערע ? קענטסט דו מיר דאס פערליקענען ?

משה שנייאר, איך זעה איר מיינט מיר אים צו פרעגן, איך בין ניט אז רום, נאר וויל עס קעגן זיין אז אייער שווער און שוויגער, זינען פון אייך אָרד פון

פון איין אנדערין אויף אירגענד איין פערבאקט אויף מיר — גילייטעט — איך וויל
 איך נאר זאגן אז איך בין אונשולדיג — אונקין ואך פערדריקט מיר מער נישט,
 נויא דאס, וואס איך רעדען, אז איך ווייז אויס בייא זייא פראיין אונדאנקבארן.
 וואס מויל די קונצין, האט משה שנייאר נוצאנט, דא דערקענטס דיא האנט ו
 ווער האט דאס גישריבן? איז דאס גיט ראזעס אפריק צו דיר וועלכין מען האט
 פון דיין קעקענע ארויס גינאמען וויל איר זייט שוין גיטארן צו לייטישע רייד — גלויב
 מיר, איך האב דיר ליב, איך איינר איך וויל דיר נאך גראצילין!
 יוסף האט גינאמען ליעגען דעם בריק, דאס איז גווען אצוריסענע בלאט פאפיר
 וואס משה שנייאר האט צו זאמען גישטנקענעט אונ גינעבין יוספן לעזען:
 ליבער יוסף!

ינעם דאך ליבער יוסף דינען בריק, אזוי וויא דא האסט מיינ הארץ גינאמען —
 יוסף, איך קען גיט שרייבן, איך שעם זיך פראיין אז איך שרייב דיר דאס —
 אבער איך קען גיט רוקען, איך מוז דיר זאגן איך ליב דיר, דינע רייד, דינע
 ליבע יוסף פארלעזונגען, זיינען מיר ליכטיגע שטערן אין מיינ ריינעם הימל, יוסף
 דא אלליין ביזט מיינ זאגע — א, גוואלד, וואס דאך איך דיא מליצה ו וואס
 שרייב איך דיר פערקענע ווערטער? יוסף דא ביזט מיינ גאנצער געדאנק — איך
 ליב דיר! — — — צעהן מאל האב איך דיר שוין אנעלכע ברייטעלעך גישריבן, אונ
 צעהן מאל האב איך זיי צוריקען — איך שרייב, גאט ווייס וואס פאר א משונענע
 ווערטער, איך בין גיט בייא זיך ווען איך שרייב, איך בין א ווילדע, אונ קען
 גיט ריידען וואס איך וויל — איך וואלט וועלן קריגען אזא ווארט דיר דער מיט
 מיינ גאנצעם געפיהל איבערנעבן. יוסף, איך בין זייא גיבארן צייט איך קען! דיר —
 יוסף נעם מיינ בריק וויא דא האסט מיינ הארץ גענומען!

איך פילע, דער בריק בעפרידיגט מיר אויך גיט! איך ווייגן זיך אז א ווינט
 זאל דעם בריק פון מיינ האנט ארויס האפען אונ אים בריינגען צוא דיר אונ דא
 זאלסט אים צוא געקען אונ אים לעזען, אונ מיר פערשפארן דיא ערסטע שווערע
 בעקענטנים ווערטער — פראוואט מווען זיך היינט קיין נכים גיט? וואו נעמט מען
 איינעם, וואס זאל מיט גוואלד פון מיינ האנט ארויס האפן דעם בריק, דען איין
 מינוט אז איך קער זיך אפ, ווערט ער מיר קאלט, אונ אין הארצן קוועלן אונ
 שטויסען זיך נייע ווערטער וויא דיר מיינע ליבע צו בעקענען.

גוואלד, וואס פאר אמשונענע בין איך, וואס האב איך דא אן גערעט?
 מער האט יוסף גיט געקענט לעזען, דיא פאפיר איז געווען אין שטיקלעך צוא
 ריסן, אונ האט נאר געקענט בעמערקען אז דארטין האט זיך גירעט וועגן משה
 שנייארן. אים זיינען טרערן ארויס פון דיא אויגן — ער האט משה שנייארן
 פערוואנדלט אן גיבארט:

משה שנייאר, האט ער גיזאנט מיט אציטערענדע שטימע, זייט איר דאס
 גיט אפער, דער ווינט וואס ראזע וויינשט זיך מיט אים איר בריק צו מיר אפער צו
 עיקען — דאס האט זיך געשריבן, זיא איז דא מיט איר האראקטער,
 אבער

אָבער אײַך ווייס ניט דער פון — גאט איז סײַן ערות — ע' דער בריף ליגט שוין פיר וואכן בײַא מיר, עס איז ניט סעגליך, אז ווא האט פון קענער צייט ניט גישריפן, שווער, זיך האקט דו גאר ניט ערהאלטן פון איר קיין בריף? ניט געקומען ניט היינט?

היינט האב אײַך ערהאלטן. אָבער אנאנגן אנדער אינהאלט — ניט אירע ווערטער און ניט אײַן מינע פון איר — יוסף האט אים דעם בריף גיוויזען, משה שנייאר האט זיך פראגדער גילאכט — אט נא דיר ווא האט ער גיזאגט, פראקטישעל, פאר א זינגערל אשוינעם וואלטן זיי זיך אויף היינגען — עס איז רעכט, דעם בריף פערשטייט אײַך, דוא מיינסט ווא איז גיפארן מיט דער שוויגער אויף חתונה, דאס איז מען געפארן זיך זעהן מיט אהרן, מען רעט איר מיט אפשוטמען יונג, ער האט אָבער דרייסיג טויזענד רובל.

הער, און פערשטיי, וואס דא מוט זיך, האט משה שנייאר גיזאגט אים אנגעקענדיג פארן האנט.

ראזע איז אהאלבע אמשונגענע דוא קענסט ווא עטליכע וואכן, און אײַך קען זי שוין ברוך השם באלד פיר גאר, דוא ווייסט, אז מען רעט איר שדוכים און עס ווערט ניט אויס גיפירט. די שוויגער האט איר גיפרעגט, האטווא גענטפערט: זי דארף קיין שדוכים ווא האט שוין נאכטן, און האט זיך פראגדער גיוויזען, די שוויגער האט דאס מיר ערצייגלט, און פרעגט סײַן עצה, אײַך האב — זאל מיר אזוי גאט ענטפערן ווען אײַך וועל רופין צו אים — ווא אײַך האב גענטפערט אז דאס איז זייער אנליכער שדוך, און האב צוגרעט, אז דא זאך זאל אויס געפיהרט ווערן. מיט ראזען האב אײַך צו טאן גיהאט זי זאל זיך האלטן אונזעם טאג זיין וואס עס וויל, אײַך מיט דער שוויגער האבן דאס ערצייגלט דעם שווער, מיר האבן ניט גיזאגט אז ראזע ליבט דיר, מיר האבן גלאט גיזאגט וואס דארפן מיר זוכן ווייטע שדוכים, אז מיר האבן נאדענט דעם בעקטען. — ער איז משונע גיווארן, אונז האט גישריען, ווא קען מען איהם דאס גאר זאגן. דוא קענסט דאך דעם שווער, אז ער קומט אריין אין פעס. גיכער וועט היבל צוא ערד קומען אײַדער דאס וועט אויס גיפיהרט ווערן! האט ער גישריען. עס האבן שוין צו טאן גיהאט מיט איהם אפד מענצין אלע אורחים, און די נאנצע פאמיליע דעם שווערס אײַך מוז דיר אײַן די אויגען זאגן דוא האקט אן אעין דרע, מול נישא חן צו זיין בײַא אלעמען. ער האט אָבער גישווארן, אז אזוי לאנג ווא ער לעבט און האט נאך אדעה צוא זאגן אויף זיין קינד וועט דאס ניט זיין — האט מען אויפגיהערט, איצט האט מען פארגעשלאגען אשדוך מיט ברוך בלשנס אזון, דוא מוכט אים קענען, וואס פאר אנאנגנישט דאס איז, ער האט דרייסיג טויזענד רובל, און איז דער צו א פוסטער פראנט, ראזע קען אים און איז גאר אויסער זיך פון שדוך. דוא וועסט מיר גלויבן, אז זי אשעכט זיך שוין אז מען דער סאנט איר אירע ערקטע רייד, זי איז אפוסטע א אגעפאלירטע ווינט מיל, ענטהאלט אין זיך אײַן האר עקענסט ניט, דאנג גאט דער פאר יוסף, וואס ער האט זיך אינאנעם

פון דער צורה, מיין עצה איז דוא זאלסט מארגן געפין משקה אין בית הכדוש
און מאכין אפרכה: ברוך שפטרנו — און איך האב עם אלץ נים גיוואוסט? וואס
עס פאסירט אין א גאנצער וועלט, ווען אין דער שטוב, וואו מיר האבן גיגען,
ניסטרונגען אין אייגעס, זאל אזוי פיל פארגיין און איך זאל די קלענסטע מערקונג
דער פון נים האבן, היינט וואס ווייסען מיר פון דיא איגטריגען וואס עם טוט זיך
אין דער ברייטער גרויסר וועלט, איצט איז ביא מיר דער כסתר פארזי, מאנטע
קריסטא, און נאך פון דעם מין ראמאנען — אויך גלויבליך און נים איפערטריבן,
אז ראזע, אז אזא שטילע אונשולדיגעס וועזין וויא זיא שיינט מיר צו זיין, זאל קענן
אונטער אירע וויא וויידען פיינע מאסקען קענן אזוי האנדלען, מיר קענן ווייזען
פריינדליכע מינען, אונשולדיגע טרייהייט גענען מיר, מיר גלויבט זיך דאס נים! —

א אונדאקטאונערעניג האסט דו איר היינטגען בריף. זיא איז יעדען טאג
אנגערעכע, דוא ביזט גליקליך און איך דאנק נאט, וואס ער האט דעם שווער
אזא דעה געגעבן נים צו פאלגן מיין עצה, איך וואלט פאר מיין סאנועסט נים
יזא זיין, אז איך וואלט זעהן וויא דוא נוערסט אויסגעריסען פון איר, איך
האפ נאך איה אן דיר נחת צוא זעהן און דערמאנען אן היינטגען טאג מיט
פריידן, איצט איז מיין עצה: דו זאלסט אראפ שלענגען אלץ וואס דוא ווייסט,
די שוויגער ליבט דיר וויא א אייגן קינד, דוא דערצייל איר נאר נים. זיא האט
מיד פערשטארן דיר דער פון נישט צו ערצעהלן, דו זעה זיך אן אשטעלע ערגין
אין שטאט, און פערנעס ראזען, זיא איז נים נוערט דו זאלסט זיא דערמאנען. —

איך האב דיר אין צעטל מיט א בון געשריבן דער שווער איז אויף דיר אין
פעס, ווייל איך האב גימיינט דוא נועסט מיד האלטין פאר דיין ערגסטין שונא
און נים וועלן קומן צו מיר איך זאל דיר דאס קענן ערקלערן — איצט ווייס, אז
דער שווער ווייס פון דעם בריף נים, איך האב אלץ בעהאלטען ביי זיך, מען
האט ביי דיר נים גיוואוסט, דעם בריף האט מען גיפונען און מען האט אים פאר
געלט מיר אנועקגיגען, פאלג מיר יוסף, צו קיין תכלית נועט דיר דר ראמאנשיבן
פרייגען, ווך א ארט און ארבייט אויס פאן זיך א מנהעיגען מענשין —

ווארט, שטיי! האט משה שגייאר גיזאנט, נאך אהיפשע וויילע שטיל
שווייגן — ווארט! מיר איז ערקסט אייגנפאלען פאר דיר א ארט, איז נים מיין
נאמען משה שגייאר, אויב דאס נועט נים אויסגפירט זיין, מארגן זיא איך אין
שטאט — נים בעאונגרוהיגע זיך יוסף, נים זיא קיין קינד.
אונטערן פענקסטער האט זיך גיהערט צו פארהערדיג.

דיא שוויגער איז ניקומען — צייט אהיים, לאזין זיא נים וויסען אז דו ביזט
נעמען ביי מיר —

אנומע נאכט, איך דאנק אייך פאר אייערע גיגעס, פערצייהעט, איך ווייס
איך איצט נים וויא צו דאנקען, אנומע נאכט. בעסטער פריינד!

יוסף

דלח

יוסף און ראָזע

יוסף איז צו ניקסן צום קארדאר און דא איז גאלדע נישטאן און אפגיאלט פארן פאנאר וואס האט גיברענט ביין מוהר, דעם איזוואשקשיק —
דיא יוסף? האט גאלדע גיזאגט וויא זיא האט אים דערזעהן — אזו שפעט
און דו שלאפסט נאך נישט —

וויא שפעט איז דען? האט יוסף גיברענט.
באלד איינס אוהר, מיך האבין דארט די מחותנים אפגיהאלטן, מיך וויא עס
איז, ראזען האבין זייא גאר נישט גינעלט אונעק לאזען —
נומען אפגענט יוסף, האט ראזע גיזאגט פון קארדאר ווארטענדיג די מוטר —
נישט אהאנט, עס איז פיגסטער.

איך קען זיך אליין נישט ליכטיג מאכין אסאפענע דעם אנדערן... האט יוסף
גיזאגט, און האט איר פון דעםטוענין זיין האנט גענעבן, איר אריין גיפירט
אין שטוב און מער אונארט נישט גירעט, גאלדע האט ערזיילט פרידמאנען וואס
פאר נחת זיא האט גיהאט פארן ראזען, וויא זיא האט בייא אלעם איסקינמען,
און האך דארט זיינען גינען געשמודיקטע, און פינע ליט, זיא האט זיך מיט
איטליכען אונטערהאלטן און מען האט זיך פארן איר ענטזיקט.

דארף איך דאס נאך אלץ הערן? האבין די מענשן גאר קיין מענשין גיפיל,
אז זייא ווייסן וואס דא האט זיך גיטאן מיט ראזען און אירע אויפ פיהרונגען
מיט מיר — אונריידן דאס און לויפן יענעם, מינע וואונדין צו פערברייטערן? .
יוסף וואלט נאך ווייטער גיטראכט, אפער באלד איז ארויס ראזע פארן איר
ציסער, און מיט א עכט מונטערע צו פרידענע און פרייליכע מינע, האט
זיא גיזאגט:

איצט נאך אסאךל גומין אפגענד! פון וואס ערצעהלען אייד פריהער? פון חתן
אדער פון דיא מחותנים?

מיר איז אלץ איינס, נישט מיין חתן, נישט מיין פלח. — אנוטע נאכט ראזע,
לאזט מיך, איך האב נייטהיגענעס צו טאן — איך מיין געהענטער עס פרי זיך —
יוסף, איך לאז אייך נישט אונעק. איר מוסט אויסהערן, וואס פאר אפענש דער
חתן איז: ער איז אנגעפילדעטער מענש, ער האט מיט מיר פיל גירעט, ער
גיפעלט מיר אויסערארדענטליך, אקלוגער, אשיינער, יוסף, ער איז פאחזע
אויף אייך, זייער פאחזע! און וואסערע מחותנים, עס איז פעררגינגען אין זייער
געזעלשאפט. איך האב גיהאט פיל פערגינגען, איצט, הערט וואס פראליכע
פלח, עס איז אפאר, אמת, איינע פאר דיא אנדערע גיבארין —

גינג ראזע, מאכט מיך נישט מיד מיט איפריגע פערעמד ארטיגע ביידי, וואס איך
דארף דאס גאר נישט הערן —

ניין, איך לאז אייך נישט, איך מוז אייך אפמאחלן די פלח, וויא זיא איז,
און איר זאלט מיר זאגן אויף וועמען זיא איז עהקלדיך.

איד דארפֿט מיר זיא ניט פֿארשטעלן, איד קען זיא, ראזע, איד קען זיא
פֿילייכט בעסער פֿאר אייד לאזט מיך צו פֿרידן.
פון וואָנען קענט איר זיא? האט ראזע גיבעטן, יוסף, איר קענט זיא פון
קורלאנד? איר פֿאן? — איר האט אַ טעות, איר קענט ניט איינע די אנדערע.
איד קען זיא זאג איהר אייד, לאזט מיך ראזע, וואס שטייט איר היינט אזוא
צו צוא מיר?

וואס זייט איר היינט אזו מיטלוינט (ניט אין מוסה)? — איד לאז אייד פֿאן
אָרט ניט, איר מוזט מיר זאגן, פֿאן וואָנען איר קענט דיא פֿלח.

אז אייד ווילט זיך וועל אייד זאגן, איד פֿין אפאל ביא זי אין שטוב
גינען, — איד ווייס ניט וויא אונ וואס, מיט אפאל קומען מיר אן עטליכע פֿריי
פון איר, גאט, וואס פֿאר אַ אינהאלטען! וויא זיס אונ וויא ליב עס וואר איר
פֿריי וואס זיא האט מיר גישיקט דורך אירן אשונא, אזו קאלט אונ ביטער וואר
דער פֿריי, וואס זיא האט מיר אליין דער לאנגט, איד האב זיא פֿריער ניט
גינקענט, איר פֿריי האט מיר דיא אויגען געפֿינט אז דער פֿערמינטער שונא
איז מיר דער בעסטער גומער פֿריינט, ער האט מיר דיא אויגן געפֿינט, זיין!
איד האב צו איר ניט, זיא איז אַ אַרענטליך קינד, האן ניט קלוג, וואס זיא
האט אַזא מגילה אנגישריבן, איד וואלט איר ביטע ערפֿילט מיט איין וואונק, אונ
וואס האט זיא מיר בעדארפֿט דער ביא דער ציילען אלאנגע גישיקטע וועלכע
איד האב ניט גיוואקסט? —

גענוג אייד ראזע, איר האט דאך מיר, דאכט זיך פֿריינדשאפט פֿערשפֿראכן.
האלט אייער ווארט אונ לאזט מיך לויז.

ווען האב איד אייד פֿערשפֿראכן? ווען האב איד מיט אייד וועגן פֿריינדשאפט
געקעמט, יוסף? איר מוזט מיינען איר רעט מיט דער פֿלח... וואס בייד איד?
מוטער זעה, יוסף איז עפֿים אויפֿער זיך אונ וויל ניט ריידן — ווארט איר וועט
מיך גאך פֿר היינטיגן אָבענט גידינקען! — האט ראזע גיזאנט אַוועק גייענדיג.
אַ גוטע נאכט! האט זיא גיזאנט פון ווייטן, יוסף האט גינקעפֿערט: אדנע!
וואס איז דיר יוסף? האט גאלדע גיפֿרענט, וואס ביזט דו היינט אזו פֿערפֿאנט,
דו האסט אפֿנים גימוזט שלאפֿן, אונ זיך אויפֿגיהאפט, איד ווייס דאס גיפֿיל,
אַז מען שלאפט זיך דורך אפֿאר שעה פון אָבענט, אונ אז מען האפט זיך אויף
שפֿעט, עס פֿילט זיך עפֿים, קאלט אונ ווער, מדינק ביין טיי עס וועקט קאלט
דער באמאואר, קוקט איז פֿויל גיטארין, וויפֿיל מען בעט אים ניט, עס
וועלכט ניט —

איד האב גיפֿלאפֿן, אפֿער זיך אויפֿגיהאפט אונ האן ניט אזו שפֿעט. אפֿר
מיך שוידערט אליין, ניט געמט פֿאר אוננוט, איד מוז ווידער גיין צו רוהע, איד
האב גאך אפֿילו אויף צו שרייבן היינט עפֿים.

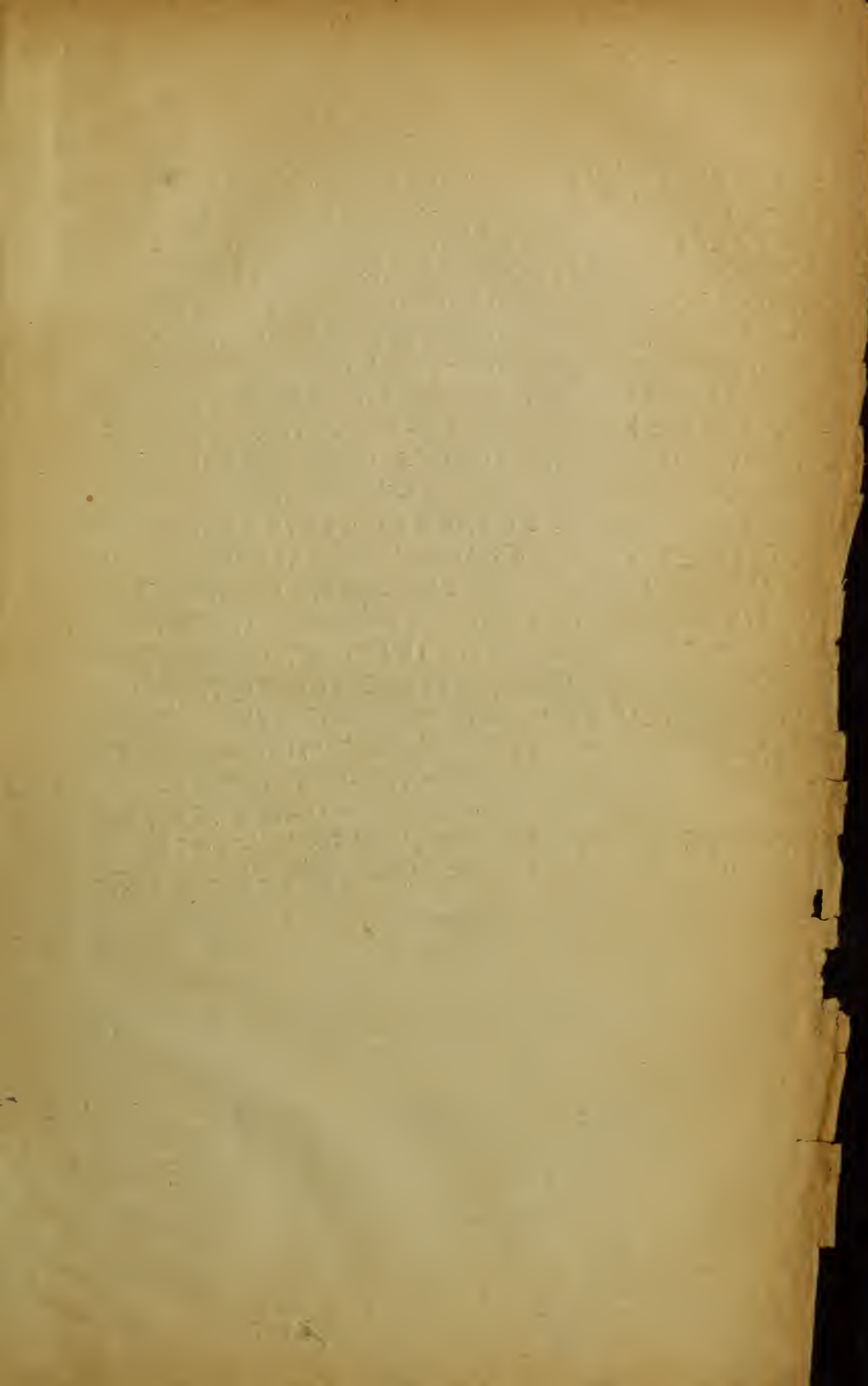
איד פֿין דאך ניט ראזע, האט דיא מוקר גיזאנט, ראזע וועט זיך שוין מיט
זיך אפֿרעכענען, שאדע, וואס רוהקעקע שלאפט שוין, זיא וואלט זיך, דאך
זיך

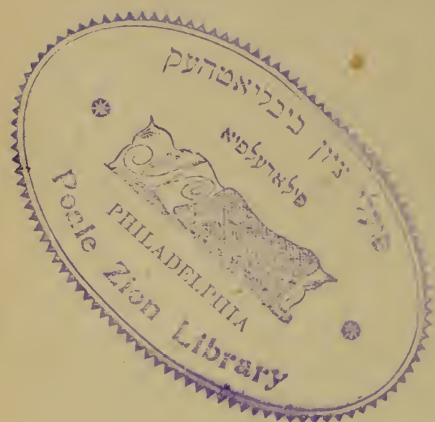
ויד, פרייהליך מאכין, איבריגענס, איז ראנע אויף דיא אייגענע רוחסגע, נאר מיט א אנדער שטאט, — וואס איז אינג קינד צו פערדיינקן אז ער איז אויסער זיך פאן פרייר פאן דעם פערנניגען אונ עהרע וואס ער האט גיהאט אין אארענטליכע גיזעלשאפט? — גיט זיי אין בעס, יוסף, האט די מוטער גיזאגט, אונ ראנען פערענטפערט, יוסף איז גיזאגנען שלאפן, גאלדע האט נאך ארום גיקליפן איהרע זיבן זאכן, ווא אנוטע ווירטען, אפגילייגט קריאת שמע, אונ זיך אויף גילייגט שלאפן, עס איז שטיל גיזאגן אין שטוב נאר אין יוספין האט זיך אנהייבן א גיזער מוטעל, א היפשע צייט איז ער גיזעסן אונטער גיזפארט דעם קאפ אויף די הענט — ארום גיזעסן דעם בריף וואס ראנע האט אים דער לאנגט, אונ אים גילייגט עטליכע מאל — יאז דאס ראנע דיא זעלכע אין דעם בריף, וועלכע עס האט גישריבען יענס בריף? עס קען זיין, ווא מיר דוקט אז דאס איז גיט איר האנדשריפט, אפיר יעדן פאלס וויס זיא פאן דעם בריף, ווארעם זיא האט מיר אים אליין דערלאנגט, אונ קען האט איר דאס אויפגישריבען, דאס גלויבט זיך מיר זעדר, דען איך צווייפיל זעהר אין דער האנדשריפט, נאך מער אין דעם קאלטין פעזאנענס אנהאלט פאן בריף, דאס איז גיט ראנעס ריידענסארט —

אפער איז זיא גיט נאריש, אדער שלעכט דאצו, דאס זיא ערלויפט זיך מיט מיר אונא שפיל צו מרייבן, מיר שיטען זאלץ אויף די וואונדן, איז דאס נישטליך? מיר אויס דער ציילט פאן איר גליק אונא קען צוא קריגן, זיך בייצען מיט מיר, מיר אפליקענען, פכענען בייא מיר פאן וואנען קען איך זיא — איך וויל גיט נאגן וואס דוא ביזט, ראנע דוא ביזט, א ארענטליך קינד, אנוטע, אפעהערציגס וועזן, דו הייסט מיר זיך לערנען פאן אפארשטעטלדיגע מיידיגען, קאלטגליטיגקייט, רוחיגקייט אונ גלייכגילטיגקייט צו אלטע געפיהלען, צו פריהערסטע עראינערונגן. גערשטייגען מיין דאגה מיט פלייס אונ מטהעטיקייט א, איך גלויב גיט אז דוא בעגרייפסט אזו פיל, וואס אין מיר נעהט פאר! זיי דיר גליקליך, איך וויל עס, איך פערנן דיר דאס פאן הערצין, איך בין א נאר, וואס האב איך אייגענטליך צוא דיר? ביזט דוא מיר פערקויפט, אדער ביזט דוא מיר גיזאגנען — דוא ביזט פריי, אונ איך בין גידערטערקטיג פאר דעם פערדרום, פאר מיין היינטיגן ביידין מיט דיר, איך האב קיין פראנע גיהאט דארויף, איך בין אין סך הכל א לעהרער ביי איך אין שטוב, א בטלן גיזען דא אין פארשטעטיל, נוא וואס קיבט דיר דערפאר, אז דוא ציהקט פאר אנעפילדעטיגן סענשין, א בייבן מיט דייסיג טויזנד רובל פאר מיר?

ווא אקלונע מיט אהעלדין מוטא האסט דוא גירעט מיט מיר, ווא א ערפארענע פעזאנענע האסט דוא מיר אין גאנצין פעגריפען, אונ גישריבען זיין בריף — זיין ראטה וועל איך פאלגן, זעהן ווירקליך פאן זיך אטהעטיגען דעכמין סענטשין צו מאכן. דיר גיפעלט גיט מיין צונועק וואס איך קען עגרייבן זיי איך אים הויזע — דארפסט דוא מיר דאס זאגן. גיפעלט עס מיר דען? דוא ווייסט

וויסמט נאר איינס, מין פריינט, איך ווייס אפער צווייא, איך ווייס, אז מיינע
 פליקלען זיינען אונטער גישארן, אדער נאך נישט אזוי לאנג גיוואקסן און יענע
 רוימען, אין יענע גליקליכע אויסזיכטען צוא פליהען — איך בין נאך דער צוא
 גיבונדיג, מיט ליבע צו עלטערן, און מער פאר אלץ מיט אשוואכן חאראקטער —
 איך בין ווירקליך א טראפיקע, וואס איז דאס פראמענטש — גינג די גידאנקן,
 ראזע, מארגין וועל איך דיר מחילה פֿעטן, און דיר דאנקען פאר דיין עצה, —
 איך וועל דיר היכטיג פלייפן א פרודער וויא איך האב פאן אנהייב זיך פרגינגען.
 מיטין טאג ערקט איז יוסף ענטשלאפן גיווארן, אים האבן זיך טרעהרין
 גינאסין פון דיא אויגן, ער האט נישט גיפיהלט, זיין הארץ האט מער גיליטען,
 וויפיל ער האט אליין גיוואוסט, ער האט זיך פארגישטעלט, אז אים וועט קומען
 אטאג, וואס ער וועט זעהן ראזען אין פֿרעמדע הענט, ער האט אפער גינאגט
 זיך! ער ליבט ויא נישט מער וויא א פרודער, ער האט דעם גיפיל פון איצט נישט
 גיקענט, און האט זיך זעלבסט גינארט, און וויא אפלינדער גיקראכין אין דעם
 גיפעהרליכען גארטן אלץ מיפער און ווייטער — ער וואלט פילייכט דאס פֿעסער
 אראפגיטלונגען, אז עס וואלט זיך אויסגעלאזן וויא ער האט גיוואלט, און זיך
 פארגישטעלט, אז קיינער ואל נישט וויסן, אז ער טראכט וועגן איהר — און אז
 ער ווערנט זיך איצטער דעם הארטין ביסן אראפ צו שלינגען איצט אפער ווייסן
 שוין אלע — ראזע ווייס נאך מער פאר אלעס, און אים איז שווער, זייער שווער
 זיך צו פארשטעלן, זיך וויא אפגענטש צו האלטן — עס העלפט אפער נישט, איך
 בין אליין שולדיג, איך האב סתמא שלעכט די מאסקע אנגיטאן לכתחלה און
 מען האט מיר ערקענט! —
 מיט דיא רייד איז יוסף אויפגיטאנען אויף מארגען מיט רויטע אויגן פון
 טרערן און פון נישט שלאפען אנאנצע נאכט —

צווייטער טהייל

ראָזע

פֿריליך און צו פֿרידן פון זיך זעלבסט און פון דער נאנצער וועלט, איז
 ראָזע גינען אין דעם אָבענד, וואס יוסף איז גינען אינצופרידען פון זיך, פון דר
 וועלט, וואס שטעלט זיך אים ענטקעגן אין זיין וועג, וואס איבער איר בארף ער
 שמידען זיין הארץ, צאקען זיינע גיפיהלען, וועלכע עס זיינען שטארק פאר זיין
 קראפט, ראָזע פון איר זייט, האט זיך מיט אזעלכע גיבאנקען נישט בעגעבן, זיא
 וואר פון הארצין אויס גוט און נאטאווי גינען דיא נאנצע וועלט צו ליפין — אויף
 דער חתונה וואו זיא איז הייטע גינען האט זיא אזייע ארט מענטשלין קעגן גלערינט,
 זיא האט ביז איצט נאר גיקענט פארשטעטלדיגע יונגענד, אין וועלכע זיא האט
 צונאר קיין שלעכטש גינען, אפר גוטש נאך ווייניגער, היינט איז זיא אין שטאט
 גינען אויף א חתונה ביי איינעם ארייבין קורלאנדער סוחר, וועלכער עס איז מיט
 פרידמאנען גוט בעקענט גינען פון מסחר. און ראָזע האט דער זעהן מענטשלין,
 זיא האט גיטאנצט מיט זייא, זיא האט זיך אונטערהאלטן מיט זייא און האט
 יוספין דערמאנט אינגעליך, אין פילען האט זיא בעסערקט א פוסקטייט, ער
 איז צו העפליך, ער קען מיר נישט מער פון צורה, מיין פנים גיפעלט, און דרייט
 זיך ארום מיר, און זאגט מיר קאמפלימענטן, שעקט זיך מיר און די אויגן נישט
 צו זאגן, מיינע לאקען זיינען דיא שענסטע, וועלכע ער האט גינען, מיינע
 זינגעדיגייטען שענסטע שטערין, אין דונקעלן נאכט היטעל, מיינע פינגער
 ביין טאילע. נאט, וואס דיא מענטשלין נישט אויס בייגקן קעגן דעם אנדערן צו
 שטייכלען! זיין, מיט אזא אפענטשלין וואלט יוסף נישט וועלן צווייא ווערשער אויס
 ביידין! און דארטין לויפן און דרייען זיך הערן ארום דאמען, שטייען פאר זייא
 זיא סאלדאמען פאר א גענעראל — און דיא דאמען זיינען אגניבאלטע קוקלעס,
 אהנע הענט, ציזא בעדינען זיך זעלבסט, זיינען נאכעס, זייער פערזאנליכעלעכע
 מענטשלין, אזעלכע וואלט יוסף בעדוינען, און זאגן: זייא זיינען עלענדע נישט
 פעדיג פאר זיך אנלאז טייא אגניבאלטען, אנליך וואס זייא קעגן די אגניבאלטע
 אללין טרינגען, זייא וואלטין מיר פאלגן וואלטין זייא זיך לאזן לעפעלעך ווייז
 אריינגינען אין מויל, פון זייערע פוסטע עהרין, רעכט האט מיר יוסף גיזאגט:
 יונגען א שיינער דאמע אז מען אהאזיוועט, איז נאטירליך, ווייל זיא איז שוין,
 א גוטע — ווייל זיא איז ווערט מען זאל איר עהרן, איבער איר גוטשקייט —
 א מאוסע אז מען שטייכעלט, און מען גיט אפ דאמען רעכט — איז נישט מער, וויא
 פאר דר טובה, וואס זיא איז נישט קיין הער, און דיא טובה וואס אזא מוט זייער
 מיט קעגן זייא נישט פערנעסין, א פוסקטע הערן, פוסקטע דאמען, אייך קען יוסף

ג'ט ליבען איר זייט נישט ווערט גר זאל אייך ליבען! אז זיא פלעגט דארט זיך
אונטערהאלטן מיט א גרענסטין מענטשין, וועלכער עס איז איר נאכערן פלעגט זיא
זאגן: איבערליד: יוסף האט עס אייך זיגאנט, "איך וועל עס פארגען בייא
יוסף'ן. — גר איז אזו זיין וויא יוסף, גר רעט אזו וויא יוסף אונ דאך איז גר
קיין יוסף" יוסף איז גער, זיין שיינקייט איז פארנעמער, זיינע כויד זיינען געהאפער.
יוסף האט צו זיך קיין צווייטן געקעמפלאר! —

גר הייסט מאריץ האט גר מיר געזאגט, דער אנדערער הייסט פעטער, וויא
הייסען זיי אין אידישען וואלט איך שווערין "מרדכי" אדער "מאטע" דר אנדערער
נעוויס "פנהס" אדער "פריץ" א מיר פערדריקט אז אועלכע מענטשען זאלן דאס
האלטען פאר אונד, וואס איז פנהס גרער וויא פעטער? דומע, זייער דומע, מיין
יוסף, הייסט יוסף, אונ וועט הייסען יוסף וויא לאנג איך וועל הייסן ראזע — גר
איז גרענסטער קלינער פר זיי אלען — יוסף דו פלעגט דא, זיא וואלטען זיך שעפן
אז דא וואלט מיט זיא ביידען, אז דא וואלט טייערן גענע נאכרישע דאסען,
וואס שעפען זיך ציא זאגען זיא זיינען אידישע, וויא דא האקט מיר בעוויזען,
אז עס איז פאר גערט פיל מער זיך צו גערן דער מיט, זיא וואלטען זיך אין דיר
פערליבען אונ וואלטען אסאל וויסען וואס א איד איז, וואלטען וויסען, אז זייערע
פערנעמערטע הערין זיינן פוקט, אז זיא וואלטען זעהען עס איז דא אנדערע בעסערע
אונ קלינערע מענטשען — דו פלעגט מיר דא, אונ אן דיר איז מיין פערנעמער האלב!
ראזע איז מיט די געבראנקען אויף דער חתונה אומגענאנגען, אונ מיט זיא אהיים
געקומען אונ גיוואלט יוסף'ן איבער געבין אלע אירע געדאנקען אונ איינדרוק,
וואס זיא האט דארט גיהאט, אונ מיט א מאהל, האט איר יוסף אזו קאלט, אזו
פרעמד צו גינעמען, — ראזע איז היינט ענטציקט גינען פון זיך געלירט, די גומע
גינעלשאפט אונד די פרייליכע גישפערעך, האפן איר הארץ נאכפערט, עס וואר פול
מיט גוט געמיטה, אונ זעלעקסט יוסף'ס בענעמען איצט, אזו הארט, האט איר
אויך נישט פאר לעצט, זיא האט אין די ווערטער קיין פאהאלטענעם מיין גיפילט,
זיא האט זיא אנגענומען וויא זיא זיינען, אונ האט זיא נישט גיוואוסט אונ נאר נישט
געקענט טרעפן, וואס עס בעהאלט זיך אין די כויד וויא עס איז נאטיירליך, דאס
דער אלע מאל זאמער גלויבט נישט דעם הונגריגען, אזו איז נאטיירליך, דאס דער
אפגענהערציגע, דער אמת גומע מענטשין קענען נישט פערבראכען דעם אנהערליכען
אונ גיט טרעפן די פונד פון גענעם — אזו פילטזאויך דער גוט געמיטהער, דער
פרייליכער, וואס פאר אים לייבט נאר זאנגע אין זיין הימעל, אלע מאל גיט, דעם
אונמוגליכען דעם וואס זאגט אונ פערדריס פיהלען אויס זיין הארץ.

יוסף איז היינט צו פעטריכט גינען, אונ ראזע צו צופרידען צו גוט נמיטהעט,
אונ האפן זיך אייגע די אנדערע נישט פערשטאנען וויא זאנקט — באלד אפער,
וויא ראזע איז צו בעט גינאנג אונ גיט געקענט אנטשלאפן ווערן פון פיל אויפגענונג
אונ אז איר הייסע געמיטה האט זיך אנגעהייבען אפצוקוקלען, האט זיא
אנגעהייבען איבער צו דינקען יוסף'ס כויד, איבער טראכטן איטליכען ווארט, אונ

דען האט זי אַרעסט גיפילט, אז יוסף האט עס נישט אים גלייכגילטיגקייט גירעכט, דאס יוסף איז אונטערמיט אונד ליידענד, אינגעליך ליידענד גיווען ווערענד ער האט דאס גערעכט —

ער האט געהענטערעס אונד בילכערעס פון זיך צו בעשעפטיגען, וויא מיינע רייד אים צו הערן, האט ער מיר גיזאגט. האט האזע גינעמען איבער מראכטען זיינע רייד פון אנהייב — פאר וואס האב איך קיין בילכערעס אונד געהענטערעס נישט וויא זיינע רייד צוא הערן? פאר וואס האט מיר דאס יוסף ביז איצט נישט גימעלדעט? מיט ביינע הענט האט ער מיר דאך איצט פון זיך אפגעשטויסען, וויא איך וואלט אים אשונערע משא גיווען, וויא ער וואלט מיר גיהאלטן. איך פערשטיינע זיינע רייד נישט וויא איך וואלט זיין א לייכט זינגענעס מיינען — גיין יוסף, ביז איצט האסט דא פון מיר, איך ווייס עס, איין גאנץ אנדער מיינונג גיהאט, האסט דא נאר זיך היינט אין מיינע אייטעללייט איבער צייגט? יוסף וואס איז מיט דיר? שוין לאנג זעה איך א דונקעלן וואלקען וויינעט אונד פלאמערט איבער דיין זאנען ליכטיגעס גיזכט, שוין מעהרער מאל האב איך געמערקט, זעלבסט אין דיין פריינדלעכן שמייכל, איין שמערצליכע קרעמפפע אין דינע זיסע ליפפען, דא ענטלויפט פון מיר, וואס איז דא אונזאכע וואס הייסט דיר זיפערן. בין איך עס? אדער? ...

יוסף, איך קען דיר, איך ווייס אז דא ליידסט, אונד דא ווילסט מיר עס נישט ענטדעקן אונד וועסט מיר דאס נישט ענטדעקען, אבער נאכדעם אדר אפער ארשטיינע איך נישט דא קלוגהייט דער פון, אז דא מיינסט מיט גוואלד מיט ווייט מיר אפ צו שטויסען פון זיך!

דא האסט מיר היינט געזאגט, דא האסט מיר וואס צו זאגען, אונד איך האב נישט אויסגערן גיוואלט, אויף חתונה האב איך גיאילט, וואס האסט דא מיר גיהאט צו זאגען? וויא איבער אייליג בין איך יוסף האט מיר גיוועלט זאגען, מיר געוויס געוואלט זאגען: "כאנע איך ליבע דיר!" איך לייד אונד ליבע דאך! אונד איך האב עס נישט געוואלט הערן, דער פאר איז ער פערדריקליך אונד מיר קאלט, וואלט מיר דאס פריער אויפן זינען ארויף גיקוקען וויא גליקליך וואלט איך שוין ביז איצט גיווען, וויא רייד וואלטין מיר די עטליכע ווערטער גימאכט, אז איך וואלט נישט שוין גיהערט פון דיר ליבער יוסף! דא האסט רעכט, איך בין ווערט דעם שטראף, אונד מוז לינען אנאנצע נאכט נישט שלאפן, זיך קוועלן אין דעם צווייטן פיל: וואס האסט דא מיר גיקענט וועלן זאגן? צווייטע טעגש'ן האט זיך האפן איין הארץ אונד זיילע, האט זי קענען איינע אן די אנדערע נישט זיין, זיינען ליידער דאך צווייטע געזאגטע פערזאנען, אונד עס פאלט צווישן זיי איין מיספערשטאנדענס, זיך צוא קוועלן, זיך צו פייניגען, אומזיסט! א נאט, דא האסט אונזערע הערצער פערבונדען — דען איך ווייס אונד פערשטעהע, אז יוסף ליבט מיר אויך — פאר וואס האסט דו אז איין פערשטאנד נישט גינעפן גוא פילן אונד פערשטייען איינע די אנדערע אונד גיבאנא אויך? — וואלט יוסף

זיסין וואס איך טראכט איצט וואלט ער דאך נישט קענאזן שלעכט זיין נישט וועלן מיר
מיינסטען — ער וואלט דאך מיר בערהינגען, וואלט איך ווידער וויסן, וואס עס
פייניגט אים, וואלט איך — א יוסף, איך וואלט דיר נישט לאזן ליידען, איך
וואלט דיר היילן יוסף! —

ראזען האבן זיך טרערן אן גיחייבן צו גיסען פון דיא אויגן. זיא האט נאר
געפיהלט וויא איהר איז קאלט גיווארן ארום האלז, אונטאם גיווארן די קיסען —
זיא האט גשוידערט, איהר איז רעכט קאלט גיווארן, זיא האט זיך געמיהט
אנטשלאפען צו ווערן אונט נישט גינקענט, זיא האט זיך פלוצליך דער מאנט: אז
יוסף האט איהר גיזאנט, אז ער קען די פלה, ער איז ביא זיא אין שטוב גיווען —
ווען וואר עס? מיט אקאל, ער ווייס אליין נישט וויא אזוי איז אים אן גיקומן פריף
פון איר, פון דער פלה, וועלכע איך האב אים גיוואלט פארשטעלן, איינע איז
גיווען אויסער אינהאלט, אין דעם האט זיא איהם אליין אין האנט דער לאנגט, אונט דער האט
אים דיא אויגן געפענט צו זעהען, אז דער שונא איז אים דער בעסטער גומער
פריינד, אונט דאס זיא איז איין ארענטליך קינד נאר נאריש וואס זיא האט אים
ערציהלט אגאנצע באשנע, ווערנד זיא וואלט איר ביטע מיט צווייא ווערטער
געקענט ערציהלן, אונט צו וואס האט זיא אים ערציהלט דאס ער האט נאר
נישט גיוואוסט — איז דאס גימיינט אונט געשעהן וויא ער ערציהלט, אדער זיא
איז ארענטענט וואס ער נישט מיר אויף איך זאל דאס מרעפן? איז דאס אאמת
פאר וואס האב איך אים נישט געפרעגט ווען איז דאס גיווען? וואס האט זיא
צוא אים גישריבן? אונט וואס האט ער איר גענטפערט? האט זיא אים ליבע
גיבעטן, אונט ער וואלט איר ביטע ערפילט? וועלכע באשנע האט זיא אים
ערציהלט, וואס ער האט נישט גיוואוסט אונט נישט בעדארפט וויסן? איז דאס
דיא אונרוהיגקייט זיינע, ליידעט ער דארפער, וואס היינט איז ביא איר חתונה
מיט איין אנדערן? — נאט, איז דאס דער יוסף וואס איך מין: איך קאן אים
ווי זיך זעלבסט ענטהאלט נאך זיין הארץ נאך עטוואס וואס איך דארף נישט וויסן?
ניין, ניין, דאס קען נישט זיין! יוסף קען דיא פלה נישט, פאר וואס האב איך
נישט גיפרעגט א סימן, וויא הייסט זיא, וויא הייסט איר חתן, איר פאמיליע?
ניין! ער מיינט עפס דער מיט, איך קען עס נישט מרעפן! א מין קאפ טוט
מיר ווייא! ווען וועט שוין אקאל טאג ווערן? די נאכט איז מיר היינט א יאר.
עס איז אלץ אויף צוא להקעים!

וואס איז דאס גיווען פאר אפריף וואס איך האב אים איבער געפן? פאר וואס
בין איך אזוי איבער אייליג גיווען אונט אפילו נישט גיפרעגט וואס שרייבט מען אים
אונט פון וועמען דאס איז? פאר וואס האב איך ווייניגסטען נישט גיפרעגט ביא
דעם אידען ווער האט אים דעם פריף גיגעפן? צו איז נישט דאס דיא גאנצע
אונזאכע פון זיין פרעמדאמטעס בענעהקען? —

איך לייד, איך האב פילייקט אויך דיר לייזען גיבנאקט, פילייקט
! בשורה פון ביינע עלטערן, א נאט, פאר וואס זאל איך די אויזאכע
גע ליידיג? יוסף איך בין גיט שולדיג וואס איך האב זיך פרייליך
געווען דא ביינע אוינמוסטיג, פערצייהע מיר יוסף, ליבער יוסף גענוג
קוועלכייט, דאס פייניגען זיך, שוין צעהן מאל האב איך דיר אנגעהויבן
צוין אונ דיר ערקלערן אז איך ליב דיך, איך קען דאס אבער גיט מיט מיין
ער, זיא איז שטום מייןע גיפלין דיר איבער צו געבן, יוסף איך שווער
איך זאל נאר דער הארן דיא לאנגע גאכט איבער צו דולדען, דעם טאג נאר
זען לעבן, אונ איך וועל דיר אלץ, ערקלערן, אלץ אויס זאגן, לאמיר
ן, אונ גיט מער דארפן ליידיג אין העטענעסין טרעפן — א נוען וועט אמאל
ווערן? וויא דער הארט מען דעם טאג! ראזע איז גילענין, איר קאפ האט
ענט וויא פייער אונ איר קערפער האט גישוידערט אין קעלט — זיא איז
געשלאפן אפסייל, פאלר אבער איז עפס אראפ גיפאלין, אונ זיא האט
ווייזער אויפגעחאפט:

אך אלץ קיין טאג גיט! האט זיא גינאנט, א, מיין קאפ טוט מיר ווייא!
דער לעב איך דעם טאג? איך מוז יוספן זעהען אונ אים אלץ זאגן,
דארף זיך גיט שעמען, יוסף גיפעלט דער מוטער אונ דעם פאטער, איך
זיין אויך זאגן איך ליב אים, אונ לאז זיין אסוף פון מייןע ליידיג! — אבער
שניידר? פאר וואס שטייט מיר דער מענטש וויא אשווארצער וואלקען פאר
זאנגענליכטיגע צוקונפט, אז יוסף וועט זיין מייער? וואס האבן מיר ביינע
יבאן? וויא דער הארט מען דעם טאג?

זע האט גיליטען, איר האט גיפיערט, רעכט מיטען טאג אז דיא מוטער
זיין אויף געשטאנען אונ צו גינאנען צו ראזעס בעט אקוק טאן וויא זיא
ט, האט זיא בעמערקט וויא ראזע שלאפט מיט האלב אפענע אויגען,
מיט וייער שווער, דער קאפ ברענט איר וויא פייער — אונ שלאפט
א אויגעהויבען שלאפ.

לדע האט זיך דער שטראקען, איר גוט איינגעדעקט אונ גענאנגען טאן
זיבטייט — ערסט שפעט אויפגען טאג האט זיך ראזע אויפגעחאפט אונ
זערויפן דיא מוטער:

פאמינקע, זעה איך בין גיט גיוונט, מיר איז שוועקליך דער קאפ טוט
האט ראזע גינאנט, דער מוטערס האנט האלטענדיג
ן קינד, דא האסט זיך גיוויס פערקיהלט געכמען, גיט האב קיין מוזא
גסט גיוונט זיין:

זע האט איר גינאלט ערצייהלען אין וואס אונ וויא זיא האט פאר בראכט
אכט, זיא האט אבער קיין מוט אונ נערשער דאצו גיפונען — אונ האט
ער מוטערס הענט מיט הייסע קיסין אונ טרעהרן באנאסין:

זיין רוהיג, מיין ליבע מאכטער, דוא וועסט גיזונט זיין, עס מ'רעכט אן
וואס איז דא זיך צו שרעקן, זיא האט ראזען פערזעהנט —
דוא ביסט מיר טרייא, אמת טרייא ליבע מוטער? האט ראזע גיפרענט
ראזע, וואס פאר אפראגע איז דאס? איך פערשטייא נישט, וואס דו מיר
דער מיט, קענסט דוא דען מיך נישט, מיין ליבע מאכטער?
איך קען דיר, אונ דער פאר פֿרעג איך צו ווילסטו מיט אמת גאר מיין
מיך גליקליך מאכין?

מיין קינד מער וויא זיך זעלבסט, האט דיא מוטער גענוממען, ווא
דען מיין לעבן אויב נישט פון אייערע וועגן מיינע ליבע קינדער?
ווילסט דוא הערן וועל איך דיר ערצייהלן, מיין ליבע מוטער
וואס איך קנועל זיך שוין לאנג . . . א גיין! האט ראזע גיזאגט, איצט
איך נישט, פארצייהע מוטער איך קען איצט נישט:
זעה מיין מאכטער, איך בעט דיר גאר נישט, ווער אקארסט גיזונט פֿרעג
איך וועל נאך צייט האבן צו הערן —

ראזע איז שטיל גילעגען אונ ווידער ענטשלאפן גיווארן, גאלדע,
גיהענדיג פון איר, האט גיזאגט: זיא וויל מיר ערצייהלען, איך ווייס עס
מיין קינד, זיין גיזונט אונ גליקליך, דיין מוטער וועט דיר זיין גליק
נישט שטערן:

האן גאלדע האט פון א עין הרע אפֿשפּרעכט נישט גיהאלטן, פון דעסטן
אז שטערנע גוטע איז אריינגעקומען מיטן גראבן קרבן מנחה אונטערן א
אונ גיפרענט אויף ראזען, האט גאלדע גיזאגט זיא איז נישט אין גאנצן, שט
גוטע האט גיזאגט דאס איז גיטוים ארען הרע, אונ גיטאלטין דיא ביזנע א
אדער דיא אידישע עין הרע, וואס איז ערגער וויא דער גויעשקער פֿשוה
איז אריין צו ראזען אין חדר איר ארויף גליינט דיא האנט אויפן קאפ
געשעפעצט מיט דיא ליפן — וואס זיא האט גערעט, ווייס שטערנע גוטע
נישט, גאר ראזען האט זיא גיהערט ביינענדיג פון שלאף: "יוסף" קום שוין א
איך בין אין בריוף נישט שולדיג! נישט אויף מיר זיי אין פֿעס! משה שטייאר גיט
נישט אויפֿשטייען זאל זיא דיא הולטייקע, אין שלאף ליגט איר אויף
מסור אין זינען! האט שטערנע גוטע גיזאגט, אז זיא האט דאס דער
דער חצופה איז ווייניג דר טאג, פון זינען גייט ער איהר גאר נישט ארויס!
ארויס גייהענדיג, האט זיא גיזאגט:

גאלדע, זאל גאט געבן צו ארפּואה, מי זעהט דאך אז דאס איז ארען
מיר גענעצט זיך, איהר איז האלבע אויגן אפֿן, אז איהר וואלט מיר
וואלט איר געסען ראזעס פאזיילקע אונעק שיקען צוא "פל בוז" דעם שטע
שפּרעכט אב א פערשלאפענע עין הרע אויך גאנץ גוט, אז נישט, שיקט
שטענדיג דעם פֿטלן, ער האט איהאנט — זאל אים גאט גיזונט געבן — ער
נאך נישט גיטראפן וואו שטענדיג זאל אפֿשפּרעכטן עס זאל הלילה עפֿים פֿל
זאל

זאל דיא בייזע שעה ורנע, נישט זיין, וואס דאס איז פאר אצדיק, מען רעט אויף אים ער איז אלסד וואונדיק — שיקען אים אייך גאלדניקע זיא וועט אים ירצה השם אזו אויך גיוונט זיין, גיב גאט אויף ווייטער קיין בייז —

הערט איר גאלדע, איר ווייכט אפילו מער פאר מיר, נישט האט קיין פאר איבעל, זאלט איר גיוונד זיין, איך גיט אפער דאך עפס פארט ארום חללים, ווער רעט צו קליינע קינדער פון איך א מוכהדיטע וויא מיטן האנט געס איך ארונטער וייער עין הרע, בייא גרעסערע קען איך אפילו אויך פאר היידן, נאר איך וויל אליין נישט — מיין מאן זאגט אז די גמרא זאגט: אז ניין אונ גינציג שטארבין פון עין הרע, נאר צדקה תציל סמות, נישט עפס, איך קלייב היינט פאר חיים דעם שניידערס טאכטער א טויד אפילו א ודאי, איך האב מורא זיא איז שוין א ציאר דרייסיג. גאלדע האט איר גינעבין איר נדבה, אונ האט אריינגישיקט צוא טובה דעם בעקער ער זאל געבין אפוד ברויט אויף לחם אביזנים, אונ האט זיך אפיקעל בערוהיגט, שטערנע גוטע האט גיוואלט דער ציילין אריינעם, אונ קאנצען וועגין חיים דעם שניידערס פונק אונ צוואנציג יאהריגע טויד פאר וועלכע זיא גיט איצט קלייבין אויף הכנסת בלה, נאר גאלדע איז שוין נישט מעהר ארום גקומן צו איר, דר וויל איז זיא צו גינאנגן צו יוספן אונ גינאנט: יוספ דו קענסט נאר קיין עין הרע נישט אפשיפערעכין? מען האלט דיר דאך פאר א מושלם, גי פרוב זיך, מיין ישראל, זאל מיר אים גאט אויף לאנגע יאר ערהאלטן, ער איז טאקע א אמתר מושלם, ווער רעט וועגין א עין הרע אפשיפערעכין, אפילו פערריידן אלונקי, בדהת, נישט פאר אייך גידאכט, איך האב עס נאר נישט גיוואוסט הערט נאר, וואס ער איז, פאר שבת, איך זאל אזו זעהן אן אים נחת, וויא איך האב גינעהן ביי אונזער שפונטע האבין זיך רעכענעט צו זאגן פערפיהרט ווערס אין אפחקה, מען האט אלע סגולות אפער גיטאן, איר קאסט שוין דאס אפ, מען האט שוין גיקענט קויפין א בהמה פאר די רפואות, עס האט אפער נישט גהאלפן, אמת דיא בהמה, איז אלייטשע בהמה, זיא גיט א וודאי זעקס אדער זיבן טעפ מילך, מען פלעגט איר מעלקין דריי קאל טעגליך, מיין ישראל האט דר זעהן די בהמה, איז ער אריין אין שטוב, אונ זאגט צו מיר: אט וואס זיי וויינען, זיי מיינען ביי איר איז ווערס, דאס איז א עין הרע, אונ האט גינומן א שטריקעלע אונ האט עפס גינאנט אפסוק, אונ זאגט צו מיר: גיט טוא דאס אן דער בהמה אויפן לינקען הארין — איך האב דאס אזו גיטאן, אונ וויא מיינט איר, וויא מיטן האנט האט ער אפגינומן, זיא איז איצט גיוונט אונ פריש, דיא ווייפיל האט אים גיוואלט אלע גלידער אויסקוסין, ער האט אפילו אדאנקט נישט צו גינומען, נעכטין האט ער אויף גישריבן א שיר המעלות, שלמה דעם מילנערס ווייב האט מוליד גיווען א אינגעל, דרייזעהן יאר האט זיא קיין קינדער נישט גיבאט, דער רבי האט איר גיהאלפן, מען האט אפילו גירעט מיידל ווייס אויף איר, נאר דער רב איז דאך אבחה אונ זאגט עס דארף זיין א בדיון הבן אויך, ישראל מיינער האט דיא שיר המעלות גישריבן, בייא א מיהל א ספגה, אין א שפונטע זאך — מען האט

זיך גיחידעשט, מיר אליין איז א וואונדער פון וואגן קען ער דאס? — פאלג מיר יוסף אויב דוא ביזט דאזין אנטער פריינט וויא זיא איז דיר, נעם איר פאצילקע אונטראג אונעק צו מיין ישראלקען, זיא וועט גיוונט אונ פריש ווערן פון וואנען ווייכט איר, אז זיא איז מיר אנטווער פריינד?

פֿטור, איד האב ערסט גיהערט וואס זיא האט גרעט פון שלאף! איד האב זיך האלט מיין יוסף! האט זיא גיזאגט, דו ווייסט, אז וואס מען טראכט פייא טאג הלוקה זיך פייא נאכט!

איד האב קיין צייט נישט, מיר וועלן זיך נאך זעהן יוסף, איד וועל דיר ערצילן וואס מען זאגט אויף איר אין שטאט, דו ביזט מיינער א קרוב, איד ווייסט אפילו איצט נישט וויא אזוי, ווייסט דוא איד פון אין הלכות קרובת-שאפט גאר אעס הארץ, האב דיר אנטווער טאג, גיב א נדבה, היינט קלייב איד אויף צוויי גייטענע זאכן אונ פיינדע איז שייך צו דיר, איין זאך: היינט דעם שניידערס טאכטער מאד איד חתונה מיט גבריאל דעם פטלן, צווייטנס איז היינט דאנערקסטאג אונ דאס איז שוין מיין מיזנה צו זאמענקלייפן באד נעלט פאר די פטלנים, יוסף האט איר זיין נדבה געגעבן, אונ איז זיך אונעק גינאנגען — מוז איד דאס אלץ אויסהערן, מוז מיר דאס אלץ פגעניגען, מיינע פריהעריגע זאכן וואו נעם איד צוריק, מיין מוטער אונ פאטערס הייז, איד האב דארט אעלעכע ווייפער נישט גיקענט. אעלעכע הייז האבן מיין הארץ נישט פערוואונדעט! "האט יוסף גיזאגט, ראנע איז קראנק אונ איד הער, אז מיר איז שווער, אפילו איצט זיך גלייכקלייט צו האלטן האבן זיא האט מיר אליין גישריבען אונ בעט מיר איד זאל ארויס פון זייער-הויז, איד דארף איר אפילו נישט זיין גיוואר ווערן!

אין דעם זינען אריינגיקומען גר דער זעכצארניק מיט יוסף גאסאנס איידעם אונ האבן גאלדין גיזאגט אסוד — גאלדע האט זיך שטארק ערשראקן — גאט זאל חסד טאן! האט זיא גיזאגט, ווידר נישט שטיל קוים איר אריבער גינאנגען! היינטיגע נאכט האט אויפגיהאפט שמואל יאסע דעם מלמד, האט גר גיזאגט ביז טאג האט גיטראפן זעקס מענטשן, מיר מאכין א לייסטער אויף שפירעט מיט טערקישען פעפער — וואו איז אייער אלטער?

ער איז פערנומען, גאלדע האט איר נדבה געגעבן אונ זיך פערשריבען, גאט זאל געבן מען זאל נישט דארפן, אונ מען זאל אויסטרענקען דעם שפירעט אויף ארעמע שמהות! —

זיא האט גיטראפן וואס איז צו פענמשן, האט גר גיזאגט צו גאסאנס איידעם, אהאפונג איר ברכה וועט קוקן ווערן.

זאל גאט מציל ופשמר זיין וואס עס מוט זיך איצט ביי אונז, האט שטערנע נומע גיזאגט, אהרש, אז עס נישט שטיל, עס איז גיווארן הולטייטמווע, פהורים מיט פיידלעך זאל עס נישט צו גיקומען ווערן, מיין פאן האט מיר מכש דריי יאר נאך דער חתונה נישט גיקענט, אונ נאך ער הייסט רופט ער מיר מיט קיין אנדר נאמען נישט וויא יהערקט דוא! עס איז משיח צימין, מען זאגט אז מען טאנצט אויף

ארתונה

א חתונה אויף מיט בחורים, איך גלויב דאס גאר נישט א פֿשערער נוי וועט דאך דאס אויף נישט טאן. רבונז של עולם זאל עס גאר נייא אליין שאטין! אונ דינע קינדער ישראל זאלן אויסגלייטן זיין דר פון! גאלדע האט גיהערט, אונ זיך אפגינקערט, שטערנע גוטע וואס האט זיך גימאסטין איר צו שטעכין איז אויך אונעק גיגאנגן, ארויס גייענדיג האט זיא גאר גיזאגט: פון דער שטוב איז דאך ארויס דיא קאלערנע אונ אין דר שטוב זאל זיא בלייבן אחוץ מיין שאדין אחוץ מיין הייז! יוסף האט זיך זייער ערשטאקן, אונ האט גימוזט זאגן גאלדין זיא זאל זיך נישט פערלאזן אויף די עין הרעס אפשיפרעכין, אונ מען זאל שוין רופן אדאקטור, גאלדע האט נישט גינארט אונ אין אהאלב שעה ארום איז ער גיבוכטען — אז גאלדע האט אים ביין ארויס געהן גיפרעגט: וואס איז איר? האט דער דאקטאר איר איינגיבראכט אסור אז זיא איז נישט מער נויא אויף גירענט צוא פון ליבע, צו פון פערביינקען זיך דאך וועמען עס איז, זיא זאל גאנץ רוהיג זיין זיא איז רעכט גיוונט —

גאלדע האט גיפערטין יוספין אריין גיין ביי טאג צוא איר, איר אפסיל פרייליך פאכן, יוסף האט גימוזט זיך אויף דעם וויטאג אן טאן אונ האט גאלדן גיפאלגט, ער איז אפער נישט גיגאנגען אליין זאנדערן מיט זיין גאנצער סטויפא, שנייארקע אונ רוקמקע, אונ דאקט איז גיווען פרייליך אונ לוסטיג!

ב

אמאדנער רעצעפט.

האץ ראזע האט געשווארן אונ בעשלאסן בייא זיך צו ערקלערן יוספן פאלד נויא זיא וועט אים גאר דער זעהן — וואס זיא ליידעט, אונ וואס ער ליידעט, אים זאגן דיא עטליכע ווערטער וואס ענטהאלטען איךע אלע געדאנקען, וואס ענטהאלטען איר גאנצען גליק אונד וואונש — דיא עטליכע ווערטער: יוסף איך ליבע דיר! — דעגנאך זיינען אריבער געגאנגען מעג אונ וואכין אונ דיא ווערטער זיינען גאך נישט אריבער איךע ליפען, נישט ווייל זיא איז קעלטער געווארן אין דיא ליבע, אונ נישט ווייל דיא ווערטער זיינען גאך נישט גענוג בייף געווען אונ איר ענטשיידענהייט זיא ארויס צוא ריידן איז גאך נישט גענוג שטארק געווען, גיין, ראזע איז בעשלאסען געווען דאס אים צו זאגן, מיט קוסען אונ מרערין אים דאס זאגן, ערבעמען זיינע גענען ליבע מיט ריהרענדע ווערטער, וועלכע זיא האט זיך גאר פאר גישטעלט, עס האט איר דא אפער דיא צייט געשטערט, עטליכע מעג איז זיא צו בעט גילעגען, אונ אז יוסף איז צו איר אריין גיקוסען פארלעזן עטוואס ווי גאלדע האט פערלאנגט, איז ער אליין נישט געבליבן מיט איר, מיט אים זיינען שטענדיג גיווען שנייארקע מיט רוקמקע, אונ ער פלעגט פערביינגן זייער טייגיג, ווידער האט אויף יוספן געוויקט דיא פאריגע נאכט, ער האט זיך אליין פארטוירפע געמאכט פאר זיין ברויז זיין אויף ראזען, איבער איר בריי, זיא האט דאך דאס רעכט אויף זיך, זיא האט מיר פריער איין ווארט נישט גיזאגט וועגן

אד

איר ליבע צו מיר, זיא האט גיט גיוואקסט אז איר וועל לעזין איר גרויזל וואס זיא האט אליין צו ריסן — וואס האט זיא דא געגען מיר פערבראכן איר זאל איר גיט פריינדליך זיין איר גיט וועלן אן געסן די פריינדשאפט וואס זיא האט מיר אן? — זיא איז בעסער און קליגער פאר מיר, איר מוז איר בעווייזן אלע ארט מרייטייט און גרופלען איר ביטע וויא גיט גייען צווישן אונז צוויי ווערטער — האן איר וועל ליידען און מיר וועט עס שווער זיין, עס קען זיין, אז זיא זעלבסט ליידעט איצט איר דער פון. און האלט זיך פון דעסמוועגן און ווייכט מיר מרייטייט — פאר וואס זאל איר אנדערש טאן?.

דיא גידאנקען האבן יוספין גימאכט, דאס אז ער איז צו ראנען אריין גיסקן, האט ער אלע ליבע אונד פריינדליכע מינע גיוויזן, איר מחילה גיבעט פאר זיין געבטיגען קאלטען בענעמען, און ראנעס שווערע גידאנקען זיינען צוריק צוא פלוצען וויא אמהוי פאר דיא ליכט דער זאנע — איר בין ווידער גליקליך, מיר האט זיך גאר אשונערער חלום גיחלומט — איר וויל פערנעסן אליין — דעס געבטן, פאר דעם היינט! — וואס מאכט מיר איצט קאלט דער געבטיגער קאלטער ווינט איז וואלקען איר היינט איז ליכטיג און העל! האט ראנע גיזאנט, און האט גיט איין ווארט גידעט און אזוי איז גיווען יעדען טאל ווען זיא האט גאר יוספין גיקראגן צו זעהן — זיא האט אפילו אים אמאל גיפרעגט פון וועמען איז דער ברוי גיווען וואס זיא האט אים דער לאנגט, אבער ער האט גאר מיט אשמיכל גענטפערט: איר האט מיר פערשפראכן גיט מער נייגיריג צו זיין און זיך סיהען אליין צו טרעפן — גאר היינט האט איר גיט גיטראפן מיין וואונט מוז איר איר זאגן, אז איר געט איר דיא רייד אויס צו מיידן —.

זיא האט עפעס געוואלט ענטפערן, און יוסף האט אקוק גיטאן אויפן זייגער, און גיזאנט, עס איז שוין שפעט און קען דא מער גיט גלייבן, זייט געוונט, ראנע, ראנע האט גיט גיגענט ענטפערן, איר איז איר הערץ פערקלעמט געווארן פון דעם אנטווארט, זיא האט גיוואלט אנגישריי טאן — יוסף האב דאס חממות אויף מיר! ער איז שוין אבער גיט גיווען, און גאר שניידארקע אליין האט גיזעהן אירע טרערן, ער האט זיא גיליבט, און זיך געסטראכט איר צו בערוהיגען.

וואס וויינקט דא ראנע, האט ער גיפרעגט מיט מיטלייד, זעה ראנע, דאס קענטסט מיר אז דו מאכסט מיר דיין גאנצעס הערץ ענטדעקן — א מיין ליבער ברוידער! האט ראנע גיזאנט, און אים ארום גינעמען, מיין הארץ איז פול, מיר איז וויא יוסף וואלט זיך מיט מיר גיזעניגט אויף אייביג, מיר איז וויא איר וועל שוין גיט אויפשטיין פון דער געט! מיר ווילט זיך גאך זעהר לעבן, איר בין גאך יונג!

גיט רייד קיין נאכעשקייט; האט שניידארקע גיזאנט מיט א גימאכטן שמיכל. האן זיין הארץ איז אים צו גאנגען גיווארן פון אירע רייד, וואס פילסט דו דען, דער דאקטאר זאגט עס איז גאר נישט, גיט פילדע זיך איין א נאכעשקייט! שניידער, וואס וועט זיין אז איר וועל טאקע שטארבן?

אז סען האט קיין לונגען ניט קען סען ניט לעבין ! זאגט סען , אונ אן אהארק
איז גאך ערגער ! א ליבער ברודער , וואלסט דא אריינקוקן קען איצט אין מין
הארצין אונ זעהן וואס אין איר לאזט מיר ניט רוען , וואלסט דא זאגן אז איך
בילדע זיך ניט איין !

שנייארקע האט זיך זייער ערשטראקן , אונ האט עס ערצלעט דער מוטער , די
מוטער האט אנגיהויבן איר חושד צו זיין , אז ווא האט זיך פערליבט אין וועסן
איין אנדערן , אונ האט גיזאגט דעם דאקטאר , אז ווא מינט ווא איז פערליבט —
דער דאקטאר איז גיווען איין אלטער דייטש , אנוטער מענטש , וועלכער עס האט
גאלדעס קינדער גיקענט אונ גיליבט , ער איז אריינגיקומען אכאל צו ראזין , אין
ציטער זינען גיזעסן די גאנצע גיזעלשאפט , שנייארקע אונ רוסקע אונ יוסף —
דאס פרייט מיר ! האט דער דאקטאר גיזאגט , דאס זעה איך מיט פערניגניגען ,
דאס מיינע פאצעניגטן וואלכע היפשע יונגע לייטע בעווכן , דאס איז זייער שיין !
נא וואס מין קינדער וויא שערקן ווא זיך הייטע ?

איך ריכטע דיזע פראגע אן ווא הער דאקטאר ! וויא מיינען זייא ווערדע
איך שטארבין ?

נא מין פריילין , ווא ווערדין נאטירליך שטארבין , זינד יא וויא איין ענגעל
שיין אונ גוט אונד דענגאך פון דעם רייד דער שטערבליכן — יא מיינע טאכטער ,
אונ מוסין ליידער וויא אלע דיא שטערבליכע די פליכטע דעם מענטשין לייכטען ,
זא זאלן נאך הייבאטהען , זיך ליבען אונד אלט ווערן , דאן ווערדין ווא אויך
שטערבין , וואצו דיזע נארהייט ווא פריא צו טאן ? זינד ווא שאן ברויט ?
זיין ! האט גענטפערט שנייאר .

נא ווער איז דען דיזער ? האט דער דאקטאר גיפערענט אויף יוספין וויזענדיג ,
דער איז איין גוטער הויזפריינד ! —

יוסף אונ ראזע האבן ביידע פערשטאנן וואס דער דאקטאר מיינט מיט זיין
פראגע , אונ זינן אין פערלענעהייט גיבליבן , דר דאקטאר האט דאס בעסטערקט
אונ פערשטאנען וואס דא איז , אונ האט גיזאגט :

זעהן זיי , לוינט עס דען צו שטערבין ווען טאן איין זעלכע פרייטנאם האבן
קען ? אה מיינע טאכטער , ווא ווערדין אים דאך פילע שטערצין מאכן ווען ווא
דוקר אויס שטערבין ווילן , זעהן ווא מאל וויא שיין ער איז וויא ער ליבט ווא —
זיין , איך גיב איהנען מער קיינע ארצניי , איך ווערדע עס ליבערסט איהרן עלטערן
פערארדנען . איין רעצעפט דאס ווא דיזען אלער בעסטע יונגלינג פיר איהנען
וואהלן זאלען ! זענדין ווא זיך ניקט ליבער זאגן , דאס וויא גוט גימינט ווא
גישפראכען , אונד אירע ליבערען איזט רייצענד , אונד ליבענס ווירדיג — יא
מיינע קינדער — איך וואר אויך איינסט איין היפשער קעריל אונד מין ליבערע
וואר עפענא קראנק , איך וואר נאך דאמאלס שטודענט , אונ קאנטע די מעדעצין
נור ווייניג , דענגאך האב איך די בעסטע ארצנייא פערארדנעט דאס הייסט :
איך זאגטע : יארי איך ליבע דיר ! אונד ווא פיל מיר אין מיינען ארמען ,

אונד וויר טראנקען לאפענד איין דויערענדען לאנגען קום, דיזען קום טראנקע איך
נאך הייטע אויף מייע לעכצענדע ליפען, אַ יענע זעליגקייט! — דאס איזט
פילייכט דאס גענוידיק אונד לאהן דעם לעבענס — מייע געשיכטע איזט לאנג —
מייע קינדער זייט גליקליך. ווען איר ליבעט! — מייע אקצנייא האט גיווינקט —
אונד מייע ליבען איזט רעכט גיוונד! —
דער דאקטאר, האט איר דער נאך עטוואס פערארדנעט אונד זייא ביידין
פריינדליך מיט אייע פערזאנדערע טרייהייט דיא האנד געדריקט, אונד האט דאס
אלץ איפערנעפין גאלדען, וואס ער פעמערקט האט — יוסף איז טרויעריג גיווארן,
פון דיזער עראייגניס.

ראזע האט זיך אויך גישעמט דיא אויגין אויף צו הויבין אויף יוספין, עס
האט גיט פיל גיווערט אונד אונזער קאמפאניע זיינען זיך פאנאנדער גיגאנגען,
ראזע איז גיבליבין אליין מיט דער מוטער.

ג

יוסף מיט שנייארקען

פון היינט אן קומט מיין פוס איר שוועל גיט אריבער! האט יוסף בעשלאסין,
איך בין צו שוואך בייא אלץ קאלטבליטיג צו בלייבין — פאר וואס זיינען דיא
סענטשין אזו, אז אפילו מיט זייער גוטס וואס זייא מייען דעם אנדערין צו טאן
אונד מייען גוט, טוען זייא דער נאך גיט גוט, אונד דער דאקטאר, דר פריינדליכער
עהרליכער אלטער האט מיר זאלץ אויף מייע וואונדין גישאטין — גלייכער,
וואלט איך ראזען גיט גיפאלגט אונד ארויס פון זייער שטוב אין דעם זעלביגען
טאג — אַ ראזע, דוא ביזט גוט קלוג אונד עהרליך. איך ווייס דאס אפער גיט וויא
אנאקען צו געבין, וואס דוא ליבסט זיך אזו פיל, אונד קענסט פון מיר פערלאנגען
אום דיין גוטין נאכן גיט צו פערלירן, אום עס זאל אויף דיר אקלייגער שטויפאלע
לייטישע בייד גיט פאלען לאזט דוא אויף מיר פערן גאנצע פאלין, פעמסט דוא
איך זאל גיט איילין ענטלויפין פון מייע קוואלען, אונד זיך פייניגען ביז... ביז
וואנען ראזע? ווען וועלן לייט גיט ביידין? קענסט דוא דיא לייט פאר וועמען דוא
האסט מוכא? זייא וועלן זא וויא זא ביידין. אונד זאיי גירעכט וויא אַ סלאך דוא
ביזט גיט פרייא פון זייערע מיילער! רעט מען דען איצט גיט? שטערנע גוטע איז
דיר גיקומען אפ שפערעכין פון אַ ביזע אויג. ווער וועט דיר אפ שפערעכין פון איר
ביזע מויל... אַ ראזע, פערצייהע אונשוואריגעס וועזין, דאס איך קען ביז
זענער צייט גיט ווארטין אונד הייב אן פון היינט זיך צו דער ביזע צו פערזייטען —
דוא ווייסט גיט וואס דוא פערלאנגסט, וואלסט דוא אפער וויסען וואלסט דוא
נאר קיין הארץ האבין דאס צו פעטין!

נאר וואו זאל איך פארין? זאל איך מיין ליבען פרודער מיין אפעהערציגען
שנייארקען פערלאזן? אונד דיא אנגעהייבענע סתאט אין אים גיט פאלענדען? —
איך מוז מיט אים ביידין! —

יוסף האט מיט שנייארקען גירעט — שנייאר האט אים שפאצירן גירופן, נאר יוסף האט אים גיזאגט: תינתן פלייבן מיר אין דער היים איך האב מיט דיר גייטעס זייער גייטעס צו ריידן.

שנייארקע האט זיך נישט גישפארעט און אריין מיט יוספין אין זיין חדר. יוסף, האט שנייאר אנגיהויבן, איידער דא ווילקסט מיר זאגן עטוואס, בעסט איך דיר, ערקלער מיר צוויי זאכן. דאס ערסטע: איך זעה דיר דא לעצטע עטליכע וואכן דא ציהקסט זיך צוריק פון אונזר גיזינט, דאס ביזט אפט פערזאנלעך פערטראכט, וואס איך האב אין דיין הארטקאטער פרייער גיין קאל נישט געשעקט — יוסף האקט דא חקטה וואס דו ביזט ביי אונז? האט דיר פלייכט ווער עס איז גיזאגט וואס אויף אונז? ווילקסט דא מיר איך פאר געסן? ראזען, רוקאמען, דיא מוטער? איך וויל איך קיינעם נישט פאר געסן, און וועל נישט פאר געסן, האט יוסף קאלט געגאבעט.

דו ווילקסט דאס מיר נישט ערקלערן. איך וועל דיר דאס אלליין זאגן, דו קענסט מיר, אז איך מיין דיר נישט צו קאנפוזען, יוסף דא ענטלויפסט פון ראזען, פון דער דיא וואס ליבט דיר, צו דיין שווא וואס גראבט דיר אגרב — איך, דאס פערשטיי איך נישט און דאס איז אויך מיין צווייטע פראגע, איך ווייס אז די בייזע גיהערין איינע און דער אנדערע, דער פאר האב איך זיי אריינגיזיגן אין איינעס און עס קען זיין, אז איך האב א מענטש, עס קען זיין דו ווייסט פרייער פאר מיר אז ראזע איז אין דיר פערליבט, און דא האלטט זי איז דיר נישט ווערט, דא גיבנעסט נישט פאר רעכט זי צוריק צו ליבען, זי איז נישט אזוי געפילדעט וויא דו ווילקסט. וואס עס איז — עס דער גייט נישט וויא דו מיינסט — אז איך דיר זאגן. אז אזא גיבילדיטע וויא ראזע קריגט מען אפט, אזא שיינע אפער איך, יוסף אזא ריינע גערליכע זיילע, איך בין איידער אפרייער יוסף, און אז איך רייד איינע מעלות, איידע גיבילען — קען דו אנדער מיינן איך רייד פון מיין גיבילטע, איך זאג דיר קוקן אזא ראזע וועסט דא נישט קריגן, אזא ראזען ביזט דו ווערט — און זי איז ווערט אזא יוספין לאז מיר אויסריידן אין גאנצן — יוסף, פיליכט בין איך אויך ווערט דיר פאר א שוואגער צו האבן — מיין מוטער, מיין איך, איז ווערט דיר פאר אזוי צו האבן. יוסף, ליגט דיר פאר דינע אייגען נישט א אנדער פראגעקט האסט דא נישט אין דיין קאפ אעלע גיבאנקען און האפנונגען, וועלכע איך בעגרייף נישט, זאג איך דיר אלס פריינט, האץ, עס קען זיין דאס ביזט פון אנגעסערע פאמיליע, האץ דא וועסט אפער אין דיין אייגענער שטאט מיט ארייבערין א שרוד קאן, אזא ראזען וועסט דא ערקלערן נישט קריגן — און דער פאר בארעכט דא נישט ליידן און לויבן פון אונז —

שנייאר, אפער אז דיא קען איך אויך נישט קריגען, לאמיר אונזעמען, איך פאמלאסע זיך שוין — ווענט זיך שוין דאס נאר אן מיר און דיר, מער אן קיינעם? דאריבער, ליבער פריינט, בעסט איך פון דעם נישט מער צו ריידן, גלויב מיר, אז מיט דו צייט וועל איך דיר דאס דער ציילן — איבערגענס, איך גלויב דיר וויא

יך אליין — דוא וועסט דאס גיט איבער ביידן, קיין איספראווקעס מאכין, דען
איך וויל גיט דיא זאך צוריק צו בייד בריינגען, ראזע אליין, האט מיר דר לאנגט
א בריוו, אין וועלכין זיא דער ציילט מיר, לייכער, דאס זיא האט מיר גלייבט,
נאר דיא ליבע איז ביי איר גיט ווייט גיקוקען איבער דעם וואס זיא זעהט, דאס
עס וועט צו ניקטס בריינגען, אונד בעט דאריבער, דאס איך זאל איר דיא טובה
מאן אונד פון אייער שטוב ארויס ביליכטווייז, שנייאר, דער בריוו האט מיר אזוי
זאגט דערבאר גיטאכט, איך לייט איצט, אבער איך בין פעסט ענטשלאסן איר
ביטע צו ערפילן אונד צו גיין — וואהין? דאס וויל איך איצט מיט דיר ביידן! —
הער איך דאס פון דיין מויל, יוסף? האט שנייאר גיזאנט, מיט פערוואונדערונג —
קען איך דיר גיט סיין ברודער? אדער קען איך גיט סיין שוועסטער ראזע? נאט,
אין וועסטן האב איך דעם טעות גיהאט?

עס קען זיין אין ביידן! האט יוסף גענטפערט גילאסין — אין מיר האסט דו
גיארט, דאס דוא האסט מיר פאר רעכענט, אפער פראז וואס האלט יך גרויס
מיט זיין יחוס, אונד ראזין וואס אכטעט גיט אז זיא איז א טאכטער פון בייכע
עלטערען, איצונד זעהסט דוא פארקעהרט, ראזע ליבט מיר, נאר דיא
אכטעטעלטערע ווא, דיא פערקעלטניסע צווישן אונד זייען גלייך, איך
האב ביי איר וועדער גיפערענט צוא זיא ליבט מיר נאך איר ערצייילט, דאס איך
ליב זיא — זיא האט עס גיטאן, אין דער מינוט וואס וואלט פיל קלינער גיווען פון
איר ווייטע מיר איין ווייניג צוא שווינען, אונד עס אלץ צו פערדעקן, אלזא, איך
האב צו איר ניקטס, גלייבט מיר שנייאר, דאס אום איר גליק בין איך נאך פערטייט
צו מאן — איך וויינט איר גליק!

אונד דאס ווייסן דיר עלטער? האט שנייאר קע גיפערענט —
איך קען עס דיר גיט זאגן, איך בעט דיר אבער, דאס אין דעם פאל, ווען
זיא ווייסן גיט זאלסט דוא זיא דאס גיט, ערצייילן, זיא קענען מיינען איך
מיר נאט ווייס וואס! —

איז שוין אזוי ווייט גיקוקען, דאס אברודער, וויא איך, וואס איך ליב זיא
סער וויא אברודער קען נאר ליבען אשוועסטער, א נאט, אז די שוועסטער זאל
אויך פאלש זיין דעם ברודער! האב איך דען גיט גיוואוסט וואס אונד ווען זיא
מוט אונד טראכט? גיין, יוסף, ראזע איז א ערלייך קינד, ראזע וועט זיא זאך
גיט מאן, — דו האסט דעם בריוו פון איר האט גיט ערהאלטן!

פון איר האנט, שנייאר, וואס וויסט דוא, וואס ביא דעם אנדערן אין
הארצין איז? אין זענער נאכט איז זיא גיפאדערן זעהען אדערן, גיזאנט האט
קען זיא פארט אויף חתונה — זיא האט מיר אליין ערצייילט, וויא שוין וויא
קלוג דער חתן איז, וויא איר גיפעלין אלע כוהננים, וויא זיא האט אויסגענומען
בייא זיא — שנייאר, עס איז וועגן דעם גיטא וואס צו ביידן, איך בעט דיר,
לאמיר ביידען עפס וויכטיגע דעם!

א ראזע, דוא בלאנזעסט, דוא גיזט פאר פירט גאט ווייס דיר פון וועסטן —
אויס

וואס! יוסף אָבער דאָס מוסט מיר ערקלערן: וואס פֿינט דאָס ווידער צו נאָמען
 גיקומען מיט משה שנייאָרן, ווייסט דאָס דען גיט אַז ער איז דיר אַ שוואַרץ
 אַיך מיין ווייניגסטען אַזאָ, אָבער צייטענווייט טוט דער שוואַרץ מער טובֿה מיט
 אַס וואס ער שילעכט מיינט וויאָ דער נוסד פֿריינד מיט דעם וואס ער גוט מיינט,
 משה שנייאָר האט מיר פֿון אַיזט, גיט פֿאר וואס צו זיין אַשילעכטער פֿריינד,
 ער האט מיר אַטובֿה: גיטאָן ער האט מיר אַויפֿגיוועקט פֿון מיין חלום, אונז אַיך
 האב אַיזט אַזיגן זיך אַרום צו קוקען וואָ אַיך האלט, מיינסט דאָס, אַיך וועל
 אונז וויל פֿלייפֿן בייאָ דער גאָר? מיינסט דאָס, אַז מיר איז אַפֿילו אַמאל אַויפֿן
 זינען אַרויף גיקומען זיך פֿעגעניגן מיט דעם גליק, זיין דאָ בייאָ איינעם אַזיידעם
 אַ מושלם אַ אַיידעם, מיט אַלע זיבֿן השלמות, די גאָנצע פֿבֿוד פֿון בית המדרש
 זאל מיר גיהערן? — גיין שנייאָר, דאָס איז ווייט פֿון מיר, יאָרן לאַנג גראָבט
 דער איינגעמויערטער אַרעסטאנט, אונטער זיין אַסטראָג, אַמאל דיאָ גיפֿערליכע
 פֿראָפֿע צו מאַכן צו אַנטלויפֿן, זיך אַליין צו באַפֿרייען פֿון זיין לאַגע, אַיך בין
 ליידער דער זעלפֿע אַרעסטאנט! מיינע הענט זיינען ליידיג, זיינען מיינע פֿיס
 גיבֿנדיג. . אַזיך דעם רעכנונג בין אַיך גאר אַנגעקומען צואַ אַיך אין שטובֿ
 לערנען מיט דיר, אַיך האב גיהאפֿט פֿיל ווייניג אָן צואַ קלייפֿן, אונז צואַ
 קומען צואַ מיין פֿלאַן:

אָבער מיינע אַייטעלקייט, האב אַיך דאָס גאָנצע פֿאר דינסטע אַזינס גינעפֿן
 אַזיך קליידער, ראָזען וואַלט גיט אָן גישטאָנען מיט מיר שפּאָצירן צואַ גיין, —
 נון איז אַיזט אַבֿר דר ענטשלוס אין מיר רייפֿער אונז אַיך מוז אַזי צו וועגן פֿריינד.
 אַיזט וואס אַיך וויל דיר זאָגן, אַלס פֿריינד, אַלס מענטש, אַלס דער וואס
 ליבט דיר וויאָ אַבֿרדער אַטרייע ליבע, זאג אַיך דיר דאָס זאָלסט אַליין אַזיך
 זיך אַרום קוקען וואָ דאָס האַלט! —

יוסף, אַיך ווייט גיט וואס דאָס מיינסט דער מיט? וואס פֿעלט מיר, ברודר
 השם! ? מיין פֿאטער איז בייך אונז וועט קענען באַשטיין מיר חתונה צו מאַכן —
 אַ שנייאָר, אַיך מוז מיט דיר אַנהייבן פֿון א' ב', שאַדע, אין אַזאָ אַזיט איז
 מיר דאָס גיט אַינגפֿאלן דיר צואַ ערקלערן! הער גאר מיט קאפּ, דאָס קענסט
 לייזער זעליגס זון, דאָס ווייסט וויאָ רייך זיין פֿאטער איז, ער האט צו דער חתונה
 גיהאט פֿופֿצען מויענד רובֿל, אַזי האבן קאָגא גינען אַלע וואס האבן זיין
 לאַגע גיוואקט, הער וואס פֿון אַזי איז גיווארן, ער איז אַראפּ פֿון קעסט, אַזי
 ער אומגעזאָנען מיט זיין פֿאק פֿילעטן, וויאָ איינער וואס עס אַנטלויבט פֿון
 אַ פֿאר פֿלייצונג מיט זיין האב אונז גיט אונז גיפֿנט קיין אַרט גיט וואָ זיך צואַ
 צושלאָגן — אַהאלב יאָר צייט האט ער גיווכט אַ עסק, מען האט אַזי טויענד
 עסקים פֿארגעלייגט, ער האט מורא גיהאט אָן איינעם זיך צואַ צווייגן, ענדליך
 איז בייאָ אַזי שוין מיט מויענד רובֿל ווייניגער גיווארן, אונז ער האט גינענען
 עס ווערט ווייניגער אונז ווייניגער, האט ער זיך גירעשעט צואַ פֿארלייען אַזיך
 פֿראָצענט, דרייאַ יאָר האט ער זיך גימוצעט, גימשיפט, מיט דעם מיט גענעט,
 גאנצע

נאנצט טעג פלעגט ער ליידיג אומגיין, אים איז דער לעבן מיאוס געווארן. ער האט געקריגן א שולעכטן נאמען ביא ליטין, ווארום וואס האלט מען פון אפגעצין וואס זיצט אפ אשעה ביא דער קראם, אשעה ביא איין אנדער קראם — ער פלעגט אין דער היים קיין רוא גיט גיפנען, ווייל ער פלעגט זיך אין איר צו פיל גיפנען, דיא הוצאה האט ער גימוזט פירן קארג, דער לעבן איז אים פאר ביטערט געווארן, ויהי היום, אונ מען האט אים אנגעזעצט זינע געלט, אונ וואס איז ער איצט לעבט פון קנדה, וואס לייט שיקן אים אריין, מוזיג גיט ציא גישעפט צו ארבייט, בעפאלען מיט פינף קליינע קינדער, ער קען זיין גיט ערציהען, ער האט גיט מיט וואס אונ ווייס גיט וויא — זאג, איז ער גיט דער אונגליקליכסטער מענטש?

איך ווייס עס ליבער יוסף!

דא קענטט זאלאמאן דעם מעחאניק?

איך קען אים!

ווייכט דא אז ער האט תהונה גיהאט אן איין קאפייע געלט, זאלאמאן האט מיר ערצייילט, ער איז אזון פון נאנץ רייכע עלטערן, זיין פאטער האט אים אונעם גיגעבן לערנן, ער איז דורך גינאנגן דריי קלאסען, אונ ער האט אליין אפגאוועט דעם פאטער, ער וויל גיט אונ קען גיט שטודירן, דער פאטער האט אים אונעם גיגעבן צו אמאטיגענבויער, ער איז פינף יאר ארבייטס זינגע ביא אים געווען, ער האט אפער זיין פאך דער נאנען, אונד פערדינט היינט גוט, ער האט גיחיראפט אונ לעבט גליקליך, וויא ריין וויא שייין, וויא אפגעקומע אונ לעבהאפט איז איינליכע נאך ביא אים, ווער פון דירייכע ביא אונד דא לעבט אזו צו פרידין, אזו באוואוסט פון לעבן וויא ער? איך וויל דיר דעם בילד איצט גיט פארשטעלין, איך וועל דיר צו אים אריין פירן אונ אויב דא האסט אונ, אויב דא האסט זיגן צו פאר שטיין, וואס א ארענטליכעם לעבן איז וועסט דא פילין וואס איך — זאג מיר ליבער שנייאר וואלט גיט בעסער גיטאן ליינער זעליג אנשטאט צו געבן זינעם זון פופצעהן מוויינד רוביל, אז ער וואלט גיטאן וויא זאלאמאנס פאטער האט גיטאן? איז דען דאס גיט אזו אין זיין האנט וויא אין זענעם?

היינט לאמיר זיך גיט נארן, וואס וועט זיין פון מיר פון דיר? פון מיר איז גיטא וואס צו ריידן, וואס מעדארף בייד איך זיך זעלבסט, אפער וואס וועט מיט דיר זיין? וויילסט דו זיך אויף א שפעקולאציאנען לעבן זיך לאזן צו שפעקולאציע מו מען אויף א פאך האבן, דא גיזט יונג, האסט איצט אייניגער מאסן פאר קענטניסע דא קענטט נאך אין א שוהלע אריין אשטודיום דורכצומאכען, הייב זיך אויף ברודער גיט ווארט ביז דאס שווערע לעבן וועט דיר וועקן, הייב אן מיט זיך אליין רעכענענען צווא מאכן, איך לעהרן מיט דיר, דאס אונ זענס, דאס איז נאר פליטערליך, זיין געמען אונ ארויס נאר פין אונזער שווערע לאגע, אפער עס בריינגט אונ גיט צו איין אנדער לאגע, עס לאזט אונ צווישן הייסל איז ערד — אונ בלייבן אהנע בעשטאנד — דיא וויסענשאפט וואס מיר

לענגען, היינט איסקטארע, פארנען גיאגראפע, אלע זיבן הכמות אין אלע שבעה ימי שבועה, איז פאר ווכט פון עין הדעת אפער פון עין החיים נים אנגריהרט, שנייאר, ווייכט דוא, וואס הייכט גינעסין פון עין הדעת אליין: דעם טויט אויף זיך פריינגען!

דיא פיסעל וויסענשאפט וואס איך האב האט מיר דיאואוינען געפענט צוא זעהען, אין וואס פאר אקרוג איך לעפע, וועלכע צוקונפט האב איך צו האפן. דיא וויסענשאפט האט מיר גימאכט אונצופרידען פון מיין לעבן, איך זעה לייט לעבן אונזינען צו פרידען, זיין האפן עטוואס דעת איך נים פאר ווכט, דאס עטוואס וויסן, עסין פון עין הדעת אונז נים עסין וויפיל מען דארף אט דאס איז דיא קללה וואס פאר טרייכט דעם סעגשין פון זיין גן עדן! עין החיים, הייכט, אז מען קען דעם עין הדעת בעארבייטן, דאס איז נאר אין דעם פאל, אז דער וויסענדר, ווייס וואס ער קען, איך קען דאס אונז דאס, איך ווייס דאס אונז נענס, פקענ מיר וויא מאכט מען נוצען דער פון, ווייס איך נים — שנייאר, איך בין אונגליקליך איצט וויא אדם אין דער מינוט וואס ער האט זיך גיפונען נאקעט, איך שעם זיך נים פאר די פארשטעטלדיגע, פאר זיין איז נישט וואס זיך צו שעמען, אדם האט זיך אויך נים גישעמט פאר די תיות אונז פחמות פון פעלד, ער האט זיך פאר זיך זעלבסט גישעמט אונז איך שעם זיך אויך פאר זיך זעלבסט, ראזע ליפט מיד, לאז זיין זיא האט מיד געליבט, איך וואלט דאך זיא אונגליקליך גימאכט ווען איך וואלט מיט מיין היינטיגען שטאנד איר מאן זיין! עס איז אלץ בלאטע געגען אשטיקעל פרויט! שנייאר, אונז אלץ לאז איך פון זינען, איין נאך וועט זיין מיין שטרעבן: — "א ערליכן פערדינעטע לעבן!" פרויט וואס מינע הענט זאלן פעהיג נענוג זיין אים צו פערדינען! "איך וויל מינע פוחות נים פערשטווענדן דער אויף טויזנדר זאבן, אויף דאס אליין, וואס מיר וועט טרעפן: וועט מיר גילינגען צוא שטודירן, איז מה טוב, נים ווייל דער געשטודירט איז נאך מיינער אנזיכט ווירדיגער אונז העכער, זאנדערן ווייל איך גיפן זיך פעהיגער צוא דעם מער וויא צוא איין אנדער נאך — אונז ווירדיג ווערט נאר יענער. דער וואס טרעפט צוא וואס ער האט א פשרון אונז בעארפייט זיינע פשרונות — אפער ווען דאס וועט מיר נים געלינגן בין איך גאטאז האן אין אקאנטאר צו דינען, אפראפעסאן צוא לענגן, אונז אויס פאנטאזיע! איצט שנייאר, איז מיין עצה, זאלסט אן הייבן צו טראכטן וועגן זיך וויא לאנג דוא האסט נאך צייט, מען וועט וועלן דיר באלד דעם קאפ פערדרייען, באלד נאך ראזעם התונה, ווערסט דוא איהתן, שדכנים זיינען בייא אידען דא, אונז אלע הונגריגע — עס איז גיפערליך צו זיין א בחור פאר ווערע הונגריגע ציינער האן בייא קלוגע עלטערן, ווילכט דוא אונז אויב דוא גיפנכט זיך גינעט אונז פעהיג צו שטודירן גיב זיך עצות דאס צו וועגן צו פריינגען, אויב דאס איז דיר שווער, אנדער צו ווייט — נעם זיך פאר לעבדיגע וויסענשאפטען, לערן אפראפעסאן.

לערן

לערין א ספעציאלנאקט, וואס דא זאלסט דורך איר דיין ברויט גינגען ווא דא נעמט זיין —

איך פערשטייט יוסף, דא האסט רעכט, דא דארפסט אבער נישט פערנעסן. אז מיינע עלטערן וועלן מיר עס נישט לאזן —

נישט אין איין טאג אונט נישט אין צוויי, שטייאר, דא קענסט דיין קלוגע מוטער איבערנעבן מיינע רייד, איך וועל דיר פון מיין טאטע בוך עטליכע אזויס צוגיין געבן, דא זאלסט זיך אין מיינע רייד בעסער ערקלערן דא זאלסט זיי פאר זיך אליין איבער דינקען, דא זאלסטו זיך ארום קוקען צווישן וועלכע מענטשן דא לעבסט אונט דארפסט מיט זייא דיין לעבן פאר בריינגען, איצט איז שפעט איך גיב דיר איבער דיא עטליכע בלעטלעך, לייגען זייא, עס האט צייט, דא זאלסט מיר זאגן דיין ענטשלוס — איך וויל וויסן דאס פאר מיין אונזע פארן. איך קען דא ליינער נישט בלייבן, צום העכסטן ביז נאך שבעות, לאז דאס זיין די איין טאג וואס איך קען דיר אפ טאן מיין ברויך, פיל נוס האסט דו מיר נישטאן אונט ווילסט נאך מיר היינט טאן, איך קען דיר דאס נישט אויס ריידן שטייאר, קיינער ליגט מיר איצט נישט אזו נא הענט אין הארצן ווא דא! — אונט גראד דיר איינעם קען איך וואס טאן, איך שטייאר פאר דיר בערייט, שטייאר, מיין הארץ איז אפן פאר דיר! —

יוסף האט אים ארום גינגען, אונט זייא האבן זיך שטארק צו קומט — זייא האבן ביידע געווינט, אונט זיך אזו צו שיינט —

ד

דאס טאטע בוך

שטייאר איז אונז פון יוסף, מיט אפערטיקטע הערץ, מיט אשווערן ביטערן געמיט — אים זיינען פמערט זיינע רייד אין קאפ נישט גיקראכן, ער האט צוואר געפילט, אז יוסף רעט צור זאכע, אונט מיינט נישט, זיינע געדאנקען זיינען אבער געריקטעט גיווען וועגען ראזען — האב איך זיך אין ראזען אזו פיל גינארט? האט ער אלץ גינארט. זאל איך איר דאס פרעגן, זאל איך דאס דער מוטער ערצעהלן? ווא הייסט יוסף ארום פון אונזער שטוב אונט שטעלט זיך איצט נאך אזו נישט אן אונט רעט מיט אים פריינדליך, א דיוע פאלשקייט געגרייפע איך נישט! וועלכע מינען האט ווא געווינען היינט פון דאקטארס רייד, האט ווא שוין הרטה? דיא מוטער מוז דאך וויסן עפעס, בייא איר מוז איך פרעגן, ראזע איז נישט ווערט דאס איך זאל ריידען מיט איר

יוסף ארעסער עלענדער יוסף, דא האסט זיך היינט אזו קליין נישטאם פון זיך אונט דא זאגסט אלע בינע גידאנקן, אלע בינע וויסענשאפט איז בלאטע גענען אשטיקל ברויט — איך געגרייפע עס נישט, ווערט דען דיא וועלט אזו געמיין דאס דא ארויף דיא ברויט אליין לעבט דער מענטש? זיין, יוסף, בינע איבעריגע קענטשאפט, אונט וואס נאר דו ווייסט, איז מיינער, אונט עס איז ווערט דיא מיה — שטייאר

שנייאר האט גינזען לעזען זיין מאנע בוך .

ב' חסון תר"ל

נון ויצע איך שוין געליכע וואכען , אונ פיל זיך אלץ ניט אויף א אָרם , מען רופט מיר במלך , וויא איינער וויל מאנכע גיבן מיר אפ קבוד , אונ שעסען זיך פיר מיר , מען לויפט מיך פיר מיין התקדה , אונ איך בין אין דער אַמטן אַמחמיר , ווייל איך האב ניט מיט וועסען אַוואָרט אויס צו ריידין — שלאָפֿן קען איך ניט , וואס דען זאל איך טאן אויב ניט לערנן פליסיג ?

עס איז אנליק וואס מען לערינט מיט אנגיגן . דער גיגון מאכט מיר אַמאָל דאס לערנען זיס . אונ איך פיל איך האבע אהנאה פון לערנן , אונ בעמערק ניט דיא צייט . עס איז אנליק וואס דיא צייט לויפט מיר איצט , וויא וואלט חלילה זיין אז מען וואלט דארפן גמרא לערנען וויא חסידות , אונ אז דיא צייט וואלט זיך מיר דעפייא ציהען לאנג ? איך וואלט דאך פון געדולד ארויס , אונ ניט לאנג זיך האלטען דא .

מיין קרוב וואס ניט מיר ביקער , האט גיפערענט , וואס האב איך פון דאס בוך ארויס גינזען , וואס וויל דער מחבר , אונ וואס בלייבט פון אים פארן לעזער ? דיא פראגן , זינען מיר צוואר פרעמד , אבער וויא זאסטאונען מיר דיינקען , אונ זיך איינדרענגען אין דאס וואס איך זינען מיט מער ווינשאנדיג . ער זאגט : קיינער שרייבט ניט א מעשה גלאט אין דער וועלט אריין , עס ווערט געשריבען איבער אנזויסע אונזאכע וואס הייסט דעם מחבר שרייבן בכדי אויף צו ווייזן וויא דאס שלעכטש צו בעזייטיגען אונ אן דאס נוטס צו גרייפען — דאס מאכט מיר אז איך הייב זיך אן צו מעסטען צו וועסען פון דיא ביקער בין איך גלייך — איך געפין מאנכעס מאל , וועלכען עס איז זעהר געהיליך צווא מיר אין אאורטהייל , אין גיבאנקען אבער ניט אין פעהרעלעגניסע — דער איז אגראפס אַזאָהן — דער איז ארייבן קויפטאנס אזון זייער לעבין איז אנדערס , איך קען פון קיינעם קיין פרייער זיך געסן , איך געס ארויס די גאנצע פוילע פיר זיך , נאר דאס וואס איך געקענע זיך אפיסיל מיט דעם רוסקישען אָדער דייטשישן לעבין אונ זעה , אז א הויז שמואל יאסע דעם מלמד , אחוץ גר חלל זבולנס , דובינקע , גאסאנס איידיסס הויז יודע דעם שמש אונ פארשטעלדיגען מורה הוראה דעם שומא — זינען דיא מענטשין אין דער וועלט , וועלכע עס ליבען אנדערס , וועלכע עס האבן אפגעסערן בעגריף — אבער יענע מענטשין זינען ווייט . זיי זינען דאס ערסטע זאך ניט איידען — אונ ווער קען זיין נאך טאן ? צווייטענס , דער ציילט מען אונז אלץ פון פארטיגע מענטשין . דער גיבלייטער איז גיבילדעט , דר גליקליכער — גליקליך , וויא איז אבער דער גליקליך גיטוארין אונ יענער גיבילדעט ? דאס ערציילט מען אונז ניט . זיי דען דאס , אין דער מַהאט , קיינער ? ... אָדער דאס איז אַזא קלייניקייט ביי זיי אז עס איז ניט גראַי וועגן דעם צו ריידין ?

י"ז השון, בערב

ערקסט קום איך פון מיין קרוב — א האט ער גימיינט ווירקלאך מיין טובה מיט זיין פארשטעלן מיר מיין לעבן, אדער דר מענטש איז אליין אוינגלוקליך און אים פאר דריקט וואס איך זאג אז מיר איז נישט נאר שלעכט און וויל מיר בענייטען אז איך בין אויך אוינגלוקליך? — וואס נעמט פון מיר זיין? פערענט ער — ווילקט דא זיין דער אוינגלוקליכער וויא איך זעלבסט? — הלואי וואלט איך זיין איצט אויף דיין ארט — זאגט ער — וואלט איך נאך צו וואס קומען, איך וואלט נישט דארפן ליידן דעם גלענד פון מיינע ארבעטע נאכגעטע קינד, פון מיין הונגריגע גייד — נאט, נישט דארפן דיא גייווענס פיסען, וואס איך האב אוינגלוקליך גימאכט מיינע פרויא! —

אכר איצט — קען איך לאזן דיעז מיר אזוי אן הערצן נייע אין אצונדראכער שיפעלע אין מיטן שטודסטען דעם ים און אליין אריינשפרינגען אין וואסער ווי צו אכרעג צו ראטירן? . .

דא פערענט מיר פריינט, פאר וואס שרייבט מען נאר פון גרויסן לעבן פון פארטיגע מענטשן? — דאס קען איך דיר נישט זאגן — פאר וואס שרייבן אידישע שרייבער נישט פון לעבן, נישט אזא ארט ספר וואס זאל גימאכטען זיין נאך דייע פוזות, נאך דיין מאס — פאר וואס גיפנט מען אדר גילעכטער אין זייערע ספרים אדער תורה, א טייטש פון א פסוק — דאס קוקט דער פון וויל זיי ווייטן נישט וואס זייא פעלט און זיינען גארין און ווילן נאך מאן אנדערע שרייבער — אפילו דער וואס שרייבט איצט זיין בעאגראפי — דא ווייט וועגן איך מיין ער האט גינאטען אזא גאנג וואס שפרינגט נאר אויף דיא ברעגן — א וואונדער וועג — אנוועג מיט אלופט פאלאן ציא פליען — מיט ריצארסקע אפגעטייער און איבער טריפענע פאנטאזיען — גוזמאות, וואס בלייבט נאר פאר אים אליין פערשטענדליך — וויל ער האט בייא א בעל שם געשטודירט — און אפשר מיט שמות איז ער גימאכט צו זיין פושטין סוף וויא ער איז גיבליבען — נא, איך וויל דיר נאר זאגן, דער איד הויבט אלע מאל אן פון דער אויבערשטער שטופע, און פאלט דר פראפא און צו קאלעצט ויך, און וואס איז דר אידישער שרייבער, מער וויא אאיד? ? ער הייבט אויך אן צו היידן וועגן די לעצטע פראגען ווענען אונזער רעליגיאן, וועגן נאך אנעלעכע זאכן וואס וואלטן נאך פון זעלבסט ראזעשען אז מען וואלט קוקען צו זיין שטופין ווייז — און וועגן א שטיקל ברויט, פאר דעם הונגריגען, וועגן דיא ערקסטע מירט פאר די יונגע מענטשן האט נאך ביי היינט קינער נישט גירעט — און וואס גיט זיי דיא וויסענשאפט, די אויף גירסענע אויגן, אויב נישט פערדרוס און צרות, ווען נישט עין הדעת אן עין החיים, און סונן אין ייער לעבן זעהן אז וויא זיינען טויטע גיבליכע מענטשן ביען קרוב! —

פאר די בני עניים וואס מ'הס תצא תורה, טוט קינער גיט — אין מיין צייט האב איך שוין גיהאט זיכער צו פערשטיין אז אהויז די גמרא איז אויך דא אנועלט איך האב דאמאלס גיזוכט עפ"ס פאדע וואס דו ווקסט היינט, און גינען אין געס

אויף די אלע אידישע סתפרים וואס ווייסן נישט וואס גייט און ווייט — היינט ביי איהן אליין גיט איהן א בוך, איהן שיינק זיך דיר אונזע, לעז וויפיל דא ווילסט — קוק מיינע צרות. און ווייס, אז גליקליך האט מיר דיא וועלט גיטאלטן אין מיין צייט פאר מיין השלמה, און היינט ביי איהן אידישער מלמד — נא יוסף, נא דוד מיינע פאפירן, דאס וועל איך מיט גאטעס הילף ארויסגעבן, איהן האפ דאס וואל זיך גיטאלטן נאך די פחות פון דעם ארעמאן אידן, איהן האב עס נישט געריכטעט, דאס קאסט מיר בלוט און צרות — דא וועסט דיין גאנצין דור דא גיטאלטן און נעמט צו וואס מען קען קומען. —

איהן לעז איצט דאס בוך (*), איהן דר קען דא מיין פריינט און זיך וועלסט — ער האט רעכט וואס ער וואלט, אז ביכער זיינען די מענטשן וועלסט און פוילע האט יענער לעזער, דר וואס מ'רעכט דעם ארגינאל צו לעזן, לעזן דעם מענטשן — נאר ווייל דער מענטש קען נישט שלעכטענען און נאך קוקן דעם אנדערן, דער פאר דארף עס ווייניגסטן דער סתפר מאן, און אים געבן אריינגען פארטרעט — און דעם פארטרעט נישט מיר מיין פריינט, א שפיגעל אריינגען, דאס יעדער זיך ערקענט — ער שטעלט פאר דעם מענטשן אלס מענטש נישט אלס העלד פון אראמאן — איהן ביי אנדערס און בעשליסע זיך צו איין צונעק צו קומען. —

שניידאר האט גילעזן עטליכע אויסצוגען פון גענעס בוך, און האט זיך אויך גיטען — מיר קען אונזער לעזער נישט מיר מאכן מיט ווייטער ריד, און מוזן פערקירצן אום צוא קומען באלד צוא אונזער ספור און נאר געבן לעזן יוסףס לעצטע בלעטלעך וואס זיינען געהענטער צו אונז —

האט עס אויף מיר ר... גיטורקט, אדער צו זיינען פון מיינע איבער צייגונג די אויגן אפן צוא זעהן מיין קרוג אין וועלכין איהן דרייא זיך, אז עס ווערט מיר שלעכט צום מוטה, אז איהן בעטראכט, וויא מיינע יארן גייען מיר פאר בייא — וויא א מאשין א אנגעשטעלטע שטייט איהן אויף פון בעט, און לויף אין בית המדרש, דאוונען. גיפן איהן דען דעם גאט נישט אין מיר וועלסט? — אדער זיינען מיינע גיטאלטן דען נישט דיא בעסטע תפלה? — מיר איז שווער מענטשן צו חנפענען, און וויפיל מער גאט צו נארין מיט ציגן יוסע ריידעלעך — מיין תפלה הערשט דא גאט און מיינע שטיבנות, צוא אימליכער צייט און מיין דאוונען איז נאר צוא ליב לייטן, איהן גיט אין בית המדרש נישט דיר צוא זוכן, איהן גיי נאר צו נען וויא מענטשן קען דיר נישט, וויא מענטשן מוזען אלע עולות אלע אכזריות אין דיין גאטען, און דאן בויא איהן דיר אטעמפל אין מיין הערצן!

נעכט

(*) דאס בוך האלט איהן פאר זייער נוציג און וויכטיג, און האפע אים אין קורצן ארויס צוא געבן. —

געבטן האט מען בייא מיר דעם ישל ראש. צוא גענומען אין בית המדרש, ווערענד איך האב שוין דעם של יד גיחאט געלייגט, אונ מען האט ניט אנוועק געגעבן ביז איך האב געמוסט געבן אויף מ'שקא — א ארעמאן אפילו מוז אויך געבן, ווער זיינען די תייסער. רבי גר, רבי שמואל יאסע דער מלמד, רבי פנחס דער גלעזר, רבי יעקל דער פרוש אונ גאד פון דער חברה — דאס קוקט מען נאט בעטן —

היינט האט גר גיחיסין ארויפער ווארפן דעם גבאי רבי משה העשעל, דעם אלטן וואס אפאר מאל אין יאר האט ער פארפעלט צוא געבן מ'שקא — צום ערסטן מלך האט מען אים אראפ געווארפן, אונ מען האט געטרונקען פון בית המדרש געלט, ווייל דאס איז דאך עפ'ס א צרכי הצבור — צום אנדערן מלך האט משה העשעל דער שוטה געגעבן מ'שקא מען זאל אים מאכן צוריק, אונ צום דריטן מלך האט מען אים געמאכט ווידער פאר אנפאי אונ מען האט ווידער געטרונקען פון בית המדרש געלט — ווייל דאס איז דאך ווידער א צרכי הצבור —

פ'וד דער שטיד, האט יארצייט, וויא איך ווייס האט מען געבטן ביי פ'וד דעם שטיד קיין וועטצערע ניט געקאכט, ווייל ער דארף דיא מ' קאפייקעס אויף מ'שקא, ער האט היינט געבראכט א פאל שטאף. אונ מען האט גאד בייא אים צו גענומען זיין טלית — ער האט געמוסט געבן גאד אשטאף אונ דערפאר פארריכטן בייא פארקויפצעקע דעם שיינקר, זיין האק, זיין גראב אייזן אונ גאד אנעלעקע קליינגקייט אויף אנאנצין מאג ארבייט — איידען האבן אפגעה געמאכט אויף דיא מ'שקא אונ מעלה געווען דיא נשמה! ...

מען האט היינט געפונען בייא אפגעגען בשלן אפריסעטיקע אין קעכעל, מען האט דאס דעם רב געוויזען, דער רב האט אים מאקע אנגעפאצט אונ ארויס געריכען פון בית המדרש — אפער די אפריסעטיקע האט מען פערקויפט פאר 20 קאפייקעס אונ דער רב אונ רבי גר האבן גיחאט א פ'רכה צוא מאכן גאד אשכרי וקא לעיון —

לייבקע גרשונס האט אונגערן ארויס געווארפן אפגעטעלע פון קעכענע, דאס איז געווען א בריוועלע פון פייער דבורה באכעס — מען האט אויף צוא פלייזשן דעם גחור אויף געוויזן אונ אים פארזייענעט דעם בריוועלע אויפן ביטה, פארן גאנצן בית המדרש מענטשן, יא דבורה באכע האט מאקע געמוסט דעם פעל קורא, אונ ער זיצט איצט. לייבקע איז מאקע גראנק פון בוינוזות אונ געוואלט זיין טרינקען יוד, אפער מען האט געטע ארויס געריסן א רובל אויף מ'שקא אונ מען האט אים אנוועק געלאזן אן שטיין — אונ גר האט געטרונקען אונ גאד געלאזן אפסייל אויף פארען —

יקותיאל דער שניידער האט ארויס גינזען — נאר פשוט דעם נילרענעם זייער וואס דיא בלה האט גישיקט דעם חתן אהרן שנה דער ענונעס און — ער האט אים גינעבן זיין זילעט פאר ריכטן, אונ דער זייער וואר בארין — יקותיאל האט אים אין צעהן מינוט ארום דער לאנגט דיא זילעט אן דעם זייער, דער חתן האט אנגיהויבן שרייען: וואו איז מיין זייער? — יונגאן, אפיקורס! האט יקותיאל אנגשרייא גיטאן, דוא האסט גילאזין דיין זייער אין דיא פיינע ערמער אונ צו מיר קוססט דוא זיך בינדען! ער האט אים נאך אנגיפאצט. אויף מארגן האט יקותיאל פון העלער הויט גינעבן משקה — מען האט גירעט וועגן דעם פחור אומעטום, דיא בלה האט גינעבן דעם חתן, אז ער איז אאדענליכער מענטש — אונ האט אים גיליבט, דער פאטער אינער האט נישט גילאזט לייטשע רייד אונ האט אב גישיקט דיא הנאים, היינט האט זיך דער גאנגען דער אמת, יקותיאל האט דעם זייער פאר קופט, אונ מען ווייס אקוראט, יקותיאל איז שוין אפן לאנג אהסיד — ביא הסידים איז, ברוך השם, אהדות, אונ מען האט גישווארן אז יקותיאל איז נאר אין יענער צייט נישט היא גיווען, — דער רב האט אפילו גיזאנט אז דאס וועט זיין 'בוצע ברה' — אדער אכציני גראדאווער פסחדינער שפירעט מיט איינגימאכין איז דוהה ויפעצעהן בוצע ברה אונ מען האט דעם רב אונטער דיא הענט אונעק גיפירט אהיים —

א אונגליקליכער הודש איז גיווען פאר א יאריגער שבת, נישט איין יארצייט איז דא ביא אונז אין בית המדרש, גד גייט ארום מיט פערמדיקענטע לפען. כאל תערוג על אפיקי מים — יואס איז דער מלאך הסות כשנע גיווען פאר א יארין? פנענט גד — נאט אדער פערלאזט נישט, אונ אין נויט קריגט מען שכל — רבי גד האט ארויף גישיקט יודע דעם שמש, ער זאל אריין ווארפן ציגיל אין קוימען, יודע האט גיפאלגט אונ מען האט צו פראכין דעם אויבין, אונ איצט איז משקה לרוב, משקה ביים היסטער אויף אנניעס אויבין, משקה ביא ציגיל קויפן. משקה ביא אנהויב מאכין, משקה דיא בעלי מלאכות, משקה לרוב, אונ פון אלע משקאות האט רבי גד, רבי דינגע, רבי שמואל יוסף, רבי לייזער מאשעס אונ נאך — דעם ערסטן אונ בעסטן מרונק — פאר דיא בעלי מלאכות דער נישט מען מיט וואסער — איך וואלט דיא מעשה נישט גיוואוסט, נאר רבי יוסף משה אלטשולער, איין ערליכער אטער אונ אייפרימטיגער איד אין גאנצן בית המדרש, ער ליבט מיר אונ רעט זיך אויס זיין הארץ אפט פאר מיר, ער האט מיט שכל דעם אמת ארויס גיקריגין, יודע דער שמש האט פאר אים זיך מודה גיווען וויא דיא מעשה איז גיווען — אונ ער האט גיזאנט ער וועט דער פאר רבי גדן נישט לאזן האונגען מוספים, ער האט דעם אויבין אליין גיטייסן פאר ריכטן, אונ דער קוואל פון משקה האט אויף גיהערט אין רעכטן מיטן —

ביא דעם ערליכען מענטשן זינען דרייא לויכטיגע קינדער אין אקורצע צייט גישטארפן — וועלכע קינדער, וועלכע פרוסע אונ נומע קינדער, וועלכע ריינע אונשולדיגע

אונשולדיגע, נוא, גאט האט אזו גיוואלט, דער בענטש האט זיך נישט וואס פאר צו ווארפן פאר וואס האט אים גאט נישטקראפט — דיא ארעסטע מוטער איז פאר צווייפלט נונען, זיא איז דיא אנדערע גאלדע, אין שטעטל — איך האב גיוויינט. אז איך האב דער הערט דאס אין בית המדרש, נד, אונ דער פתי דער רב האבן גיוואנט: דאס שטראפט אים גאט פאר דיא משקה וואס ער האט בייא זייא אנועק גיוואקען — אונ זיינען אויף אים מצדיק את הדין. א גאט, קענסט דוא דאס הערן וואס ארב, וואס אפעל תפלה, אונ א פעל קורא זאגן אויף דיר !

פון אדר' ביז סוף ניסן, איז משקה לרוב, אויף הקנס בפלה מרינקען אידן אונ אמצה אראפ צו נעמען פון מויטע האץ דיא תכריכים אויף משקה — ניסן זיינען דיא נשיאי ישראל, נעכטין האט דער רב גיוויזן אז עס איז מרובז אז נחשון בן עמינדב האט האלט גיהאט א קאפעצקע, נוא, מי לנו גדול — איז טאקע אמצה אז מען זאל מרינקען עד דלא ידעי —

סבת גמליאל בן פדהצור איז דאך נומא וואס צו ריידן, אויף אים איז דרוב אז ער פלעגט זיך באדען אין משקה, אונ אונזער רב זאגט אז ער וואלט זוכה זיין צוא זעהען גמליאל בן פדהצור, וואלט ער מרינקען. דיא וואסער וואס ער וואשט דיא פיס, אזא אהבה האט ער צוא אים, גר זאגט גאר פשוט: אנוטע שפירעט פלאש ענטהאלט אין זיך דעם ריח פון שפירעט יארן לאנג, דער פאר ווינשט ער זיך צוא האבען אויף יענער וועלט דיא וואנע האץ פון גמליאל בן פדהצור אויף אפוס של ברכה פון דעם יין המשמר — אונ פינא לבינא איז גיווען משקה, מען האט גיטרונקען אונ צווייא האבן זיך צו פאצט — אונ גישווארן זיי וועלין זוכען גקמה !

בער ווי אלץ פר דריסט מיר אויף דר ארעסטע פרזי, איוונגע ווייביל, בייא איר איז דער מאן גישטארבן, זיא איז דא עלענד אונ האט גידינט, זיא איז נישט מער וויא אסענטש, זיא האט גידינט בייא דוד דעם מילנער וויא זיא זאגט, איז איר קיין אנדער ברירה נישט געבליבן אונ זיא איז סענצערט גיווארין, דודס ווייב האט דאס בעסערקט האט זיא ארויס געמריקען דיא עלענדע ווייביל נאך מיט גישלעג, זיא האט זיך גישעמט אונ האט אנוארט נישט אייבר געקעט, אונ פלעגט זיך פאר דינען איר ביסן ברויט אום טראגן הינער, באב, וואס איר פלעגט זיך מרעפן, קיינער האט פון איר אונגליק נישט גיוואוסט, מיט אטאל, האט מען איר גיפונן אין אקעלר איז אפושטקע מיט איר קינד, זיא איז אליין האלב פאר פרארן, איר קינד טולעט זיא בייא זיך — מען האט זיא אנועק גיפירט אין הקדש, אונ ווייפער זיינען נאך גילאפין וויא משוגעים, אונ איר גישאלטין אונ גיידעלט — א בענטשין אונ איר מייבער, פאר וואס פילט איר נישט יענעם שטערן ? איר זידעלט זיא נאך ? — האט זיא אעברה גיטאן, איז איר ווייגיג איר קינד גיבארין אין אקעלר אונ ליבן

ליגין אזו דרייא טעג, אליין — דער מיט קומט זיא נאך גיט אפ, זאגט איר, גאט וועט נאך איר שטראפן — זיא קען נישט קיין הארמטערע שטראף גיט האפן וויא אין אייערע הענט צוא זיין — .

נאלדע ווייס פון דער מעשה, און וויל דער ווייביל עפס העלפן, זיא איז דוכט מיר צו פיל אפגעהיט, זיא האט מורא, זאגט זיא, מען וועט בעריידן, זיא האט קינדער. און מוז זייער פאד פאר היטן —

מען האט היינט דיא ווייביל גיפירט איבער אלע גאסן שמואל דער טרעגער מיט אברעמלע דעם שומר, ביידע האפן גיפירט דעם פערד און גישייען: צדקיהו ציל ממנה! זיא איז גינעסן אויפן וואגען מיט דאס קינד אויף דיא הענט, אטומער קען גיט ערנער אויס ווייזן — ווער עס האט נאר פיס גיהאט איז נאך גילאפן, מען האט איר אין בית המדרש אריין גיפירט און דארט איז דער ברית גיווען, דער בית המדרש איז פול גיווען וויא בעת דער קעלמער מגיד זאגט — און דער רב איז גיווען מוהל, דער גבאי פון הכנה קדישא סנדקן און גר איז גיווען מציצה, א איר עלוקות, וואס פאר אטעם האט דיא בלוט וואס איר האט אויס גיווען פריי דער אונגליקליכע, אז איר זייט זיך אזו מתנה, אז פון אייער צורה פינקעלט פריי און פארגינגען היינט? איז דען דעם אנדערנס אונגליק וויקקליך אזוא ערקוינקענד פאר אייך? —

דער גומער איר וואס נא איז דורך גיפארין, זאט דאס קינד גיהייסן אנאמען געבין: 'יקשן' — פאר וואס יקשן האב איך גיפרעגט דעם רב — האט ער מיר גענטפערט ווייל ער איז אפן הפלגש, פכדי אידען זאלין וויסן אז ער איז גיט אקשער קינד — וואו ער וועט קומען אז ער וועט זאגן ער הייסט יקשן וועט מען אים שוין קיין אידישע טאכטער גיט געבין — און דער פון זעט מען וואס פאר אלייט דער גומער איר איז, אז הוא יושב בדור הזה ומצורתו פרושה לדור יבא —

רבי דאס קינד איז דאך חלילה קיין ממזר, ער איז דאך אקשער קינד נאך דעם דין — מסתמא ווייס דאך דער רבי אז ער איז יא אממזר האט נדער רב מיר גענטפערט, מען טאר גיט מהרהר זיין נאך דיא מדה פון אצדיק! — א איינען, אז דאס קינד וועט אים וואקסן און אז זיין נאמען וועט אים זיין לחרפה ולשנויה, און אז ער וועט צום שכל קומען צוא פאר שטיין דעם משפט וואס איר האט אים און זיין מומער גימשפט פאר וואס זיא איז גיווען אערליכע איידען, און האט גיט גיוואלט אונטער ווארפן איר קינד אין פינדעל הווי וויא עס טוען פיל גומע און פרוקע און אפילו צייכע אויף — זאגדען, גיוואלט ליידן דיא אלע פיוזנות ליידן אלע צרות, נאר איר קינד זאל בלייבן אאיד און בלייבן פריי איר, אז ער וועט דאס פילן און זעהען דיא קליימא פעצאט

(פעצאט) וואס איר האט אים גיקלימאנעט — און אז פון בעס און פאר צווייפלונג
וועט ער ווערן אייך אין זיין פאלק אפלינדער שונא, א, דאן זאלט איר
אנטווערען פאר גאט, פאר דיא פאר אונגליקטע און פאר אים אליין 1 —

איר האב שוין אציט נישט גישריבן, און איר האב גאר גיוואלט אויף הערן
שרייבן. איר מאך נאר פול מיין בוך מיט ביישפייס, מיט שאנד פאר זיך
אליין, א און וועלכין קרוג איר לעב און וואס מיר בלייבט פון דעם פאר גאנצענעם
טאג צו פאר שרייבן — גלייכער וואלט איר אעלכע זאכן מיט ווערן און מיט
הערן, אפער וואו איר קום בענענען איר לידער קיינע בעסערע אייגנדיק אויף
מיר, אינא איר מוז זיך זאגן: "ווען דאס וואס איר זעה און הער, איז אזו פיל,
אזו מרוערניג — וויא מרוערניג מוז זיין וואס איר ווייס מיט, וואס עס מוט זיך
אין דער פינסטער!" — נאר הנקמות לה' ותנולות לנו — און וואס איר זעה
מוז איר פאר שרייבן, איר ווייס מיט ווער עס מרוערניג מיט דאצו, אפער איר
מוז, איר הער איר בין גימריבען דער צוא —

אין שטאט איז מיט שטיל — האט היינט גאסאנס איידיס גיזאנט, דער רב
האט דער הענט עס איז מיט שטיל האט ער גיהייסן זוכן הטאים — וואס גיפניט
סען מיט אז סען זוכט?

סען איז גיקומען צום רב אין בית המדרש, איר בין אויך גיווען דער ביא,
און סען האט אים גיזאנט סען האט געקטין באנענענט אונזיגלי גייגנדיג שפעט
אליין פון דיא לאגערין, און זיא איז בוראי א אשתי איש — דער רב האט זיא
גיהייסען בריינגען, עס זיינען אנוועק נאך איר טעוועלע ביר נוסער, דוביגני
שמואל יוסף מיט יודע דעם שמש, סען האט זיא גיבראכט אהאלב גאקטע, זיא
האט גישרינען און גיקלאנט סען זאל איר נאקעמקייט האן לאזן צו דעקען פאר
דיא תורות, סען האט איר מיט גיהערט — זיא האט גישרינען: וואס האט סען
צוא מיר — סען האט מיט גיהערט און איר ארויף גיצויגען אויפן טיש און
גישמיסן אין אקוס קדוש, שמואל יאסע, מיט יודע דעם שמש האבן גאך
צוא גינומען אירע לייכטער און סען האט אויף זיא גינומען ביא פאר הינוועקע
דעם שיינקער א טאפ פרויגפין מיט פאר בייסין, און סען האט איר במעט
אטויטע אנוועק גיפיקט אהיים — און דא האט סען גינעסן און גימרוקען
עד שעלה עמוד השחר! —

עלה עמוד השחר, און עס איז ארויס דער אמת, די שבנים ארום, זיינען
גיקומען און שרייען גוואלד: זיא איז אונשוולדיג, ביא איז איר איר בהמה
פאר פאלן און זיא איז גינאנען זוכן, זיא האט נאר קיין מאן מיט און איז
אשרליך קינד — זיא האבן גאך עפס מיט שיינעם דער ציילט אויף גאסאנס
זקטערין איידיס וואס פון אים וואקסט דאס, דער רב האט איר מחילה גיבען —

אונ איז יוצא, איר איז דער נויילע גיבליבן אפֿלעק לרורות אונ קען דיא אויגן
 גיט ווייזן — וואס הייסט: "דיא נויפיל! וואס מען האט גיבראכט צום רב."
 איך וואלט געהען אין שטאט דער ציילין דיא מעשה, לאזין וויסן ווער עס איז
 זייער מעגליכער דין, אונ אויפֿזער געבטליכער רב, נאר ווער נעמט מיך הערין?
 מיין קרוב האט מיר דער ציילט, אז אין שטאט איז נאך ערגער דאָרטן איז
 דא איינער דער וואס האט גיהאלטן דיא תפירה, אנוסין אידינים אאייניקעל —
 ער הייסט, שלמה, ברוך, אָדער בערל, לייביל, ווייס אים דער רוח וויא ער
 הייסט, ער טוט פֿל הנבלות, פֿל עברות תפיתובות ובלתי תפיתובות — עס זינען
 אויף אלץ דא עדות, ער אליין ווייזט זיך ארויס פאר אַחֿסיד, וואס זאגט הסידות
 ער האט פון אַרעמע לייטשיש געלט, פון זייער פלייש אונ בייער אָן גיבליבן
 אַקאפּיטאל — אונ גיווארין אַפֿראָצענטניק, איצט האט מען דיא מאַקסע בייא
 אים ארויס גינוסען, אונ ער ראבירט על ימין ועל שמאל, בייא אונז אין פאר
 שטעמל ויין העלפט הייזער זינע וואס בלייבן בייא אים פארן פֿראצענט ווארום
 דעם קרן האט ער זיפֿען מאל איפֿער גינוסען, איינער אלעהרער אין שטאט
 האט גישריבן אַברֿהָ צוא זינעם אַפֿריינד, וועגן אַרב, וועגן קהלסע הינט,
 וואס פרעסין דיא געלט פון אַרעמע תלמוד תורה קינדער — זיך אים גירעט
 זיין הארץ אפֿיסיל, דער פֿראצענטניק, דער צבוע האט פון פֿעטערקבורג דעם
 בריף צוריק אהערצו אַפֿגעשיקט, אונ מען האט דעם אונגליקליכן מענטשין
 פֿערפֿאלגט עד להרמה, דער גביר דער אַבֿור דער פֿאלשער וויא דער שד אליין
 האט גיזאגט עס איז אַמֿצות אים צו טאן וואס מעקען נאר — אונ האָן עס
 האט זיך דער גאנגען אז עס איז אין בריף גאר גיט גיווען, פון דעסט וועגן
 האט מען אים אלע שטונדן אַפֿגעזאגט, אונ ווער עס איז אים שולדיג גיווען
 געלט האט זיך מורה היתר גיווען אים גיט אַנועק צו געבן — יא, איך האב
 אין שטאט זיך גיט צוא וועמען צוא ווענדען — דא זינען ווילדע מענטשין אונ
 דארטן יעזואיטען צבועים, אינקוויזיטארן! . . .

טרייסט מיך דוא האָן, אַ אַרעמע פֿעדער — מיט ראָזען פֿלעג איך אַמאָהל
 היידן, אונ אין, אירע פֿראגען פֿלעג איך טרייסט גיפֿינען, אין אירע מיטלייד —
 מומה, גאט, אונ היינט בין איך צוריק אליין — אליין פאר שלאסין אין זיך,
 זאל איך עס היידן מיט שניידרען? איך קען אים דיא אויגן גיט אויף בייסין
 צוא זעהען דיא טרויעריגע שצענען פאר דער צייט, ער איז נאך צוא יונג —
 איך האב אין דיר אַפֿריינט פאר לארין טייערע ראָזע! אונ בין אליין אונ לייך אליין!
 עס איז האָן דאס אַגליק, אז אַסֿת בעווייזט זיך, היינט האט מען ארויס פון
 וואנען איז עפֿים מיט אַמאָל גיט שטיל גיווארין אין שטאט — יוסף גאסאנס
 האט זיך צוא קריגט מיט רבי גד, אונ עס איז ארויס לאור, אז דאס האט
 גאסאנס איידים אליין אויסגעטראכט, בכדי עס זאלן שטיין שפֿרעט אין בית
 המדרש אונ מען זאל האָבן צוא טרינקען — דיא עולה, אַזעלכע ליגן, אונ
 שמואל יאָסע איז שוין דער ערקסטער חולה גיווען וואס אים האט דאס אויף

גיהאפט — וויפיל שרעק וויפיל בלוטיגע באפייקעס ליגט אין זייער טרונק
בראנפין, און זיין פילען קיין ווידריגען טעם אין דער בושקה, א גאט וואס
זינגען דיא מענטשן — אדער בין איך אליין דער צובאק? (דער זאנדערלינג)?
שנייאר האט נאך ביז טאג געלעזן אן גיפירטע פאקטין וואס יוסף האט
פאר שרייבן, ענדליך איז ער ניקומען צו דער שטעלע וואס יוסף רעט וועגן זיך:
איך האב דאס גוט גישריבן פאר דעם צווייטן, פאר זיך זיך צו שפגלן מיט
דער גיזעלשאפט וואס איך האב דא, און וואס עס קען זיין איך זאל דארפן
מיט זיין מיין לעבן פאר בריינגען — א גאט, וואס וועט אמאל, דער לעזער
זאגן, אז ער וועט אונז בוך מיט צרות גיפגען? וואס איך האב געבטן
גישריבן ווידערקאלט זיך מיר היינט ווידער, נוא וואס וועט שוין זיין? דער
לעבן איז מיר אייג, איך קען איין אנדער ארט, עס לעבן מענטשן אין איין
אנדער וועלט — איך וועל אנמלויפן, איך קען דא לייגער גוט בלייבן, דיא
איינע וואס האט מיך וויא מאנגעט גיהאלטן, שטויסט מיך אפ איצט וויא
מאנגעט צוריק, איך אנמלויף און פיר מיט איר בילד אין מיין הארצן איר
מוטערס ליבע און טרייחייט אין מיין נאנצער זעלע, און זאל איך שנייארקען
אזוא לאזן? א שנייאר זאג מיר וואס זאל איך מיט דיר טאן? און דוא ליבע
וויקע דוא איינע האלקט מיך נאך פאר אפריינט, א ליכטיגעס קינד, זיך
אויך איינע, ליבע איך היינט אהנע פאר דרום און אהנע פאר ווירפע! —
גוט! איך זאל און זאל דא גוט בלייבן איין אנדער לעבן ווינקט מיך צוא צוא
זיך! — מיט מיר שנייארקע, איך וויל דיר אברודער זיין! אלעכער!
מיט דיר יוסף! האט שנייאר גיזאנט, מיט דיר ליבער יוסף, מיר ווערט
אויך אזא לעבן איבער דריסן!

יוסף מיט ראזען.

עס זינגען נאך פון דעקט וועגן עטליכע טעג אריבער איידער שנייאר האט
דיא רייז גיזאנט יוספן, ער איז פאר נומען גיווען מיט אנדערע גידאנקען —
בייא איך האט גוט גיקאנט רעכט ווערן ראנעס פאקטופאק מיט דעם ברייך,
ער האט מיט דער מוטער גירעט, פאר שטעלט, און האט ליידער פון אירע
רייד פאר שטאנען אז ווא איז ראזען חושד, אז זיא איז פאר ליבט אין איין
אנדערן — ער איז גיזאנרין וויטהענד, און אין פעס אויף ראזען, ער האט
זיך קיין רעכנונג גיגעבן פאר וואס פאר ווען איז ער אין פעס, און וואס פאר
אונזר איז אויב זיא ליבט זיך ערליך אין איין אנדערן? ער האט דיא גידאנקען
גוט געקענט איצט נאר צוא לאזן צוא זיך און האט צייטען ווייז גיווינט פון
ליבע און פעס צוא ראזען — ער האט אויף גיהערט מיט איר צוא ריידן, יוסף האט
אויך אויף גיהערט איר צוא באזוכן און אן גיהויבן זיין נאנצע אבענדין בייא
משה שנייארן — שנייארקע צו ליב אים פלעגט אויך זיין מיט אים, און וויקע

אן יוספן האט נישט געזען אונ גיטרונקען — ראָזע איז גיוונט גיטרוקן, אונ זיך גיפונגן אליין, מען האט איר אויפן גאס נישט גיהייסן גיין אונ ווא האט מער יוספן נישט געזען מיינען אים צווא ערקלערן, ווא האט אים נישט גיטרוקן עטליכע ווערטער: אונ האט אים אליין איבער געבן — יוסף האט גלייגענט: — געקטער יוסף!

איר האט מיר אקאל גיזאנט, איר האט מיר וואס צווא זאגן, איך האב אנאדעשקייט נישטאן אונ נישט גיוואלט הערן, איך בעט איך, שיינקט מיר אקלייגע צייט, אונ הערט אים וואס איך וויל איך זאגן — פון הארץ איז שוואך איך קען מער נישט שווייגן — יוסף, איך ווייס נישט וואס, אונ מוז איך זאגן מיר נישט זיך מ'הערין פון מיינע אויגן ווערנד איך שרייב — ראָזע —

יוסף האט דעם פרינעל גלייגענט, אונ איר געשטערט קאלט, ער אנטלויפט נאך נישט, איר גיבעטן אמוזא טאן אונ אים ווייטער נישט שרייבן אונ נישט רידן וואס ער וויל נישט הערן —

דער שווארצער, פלעגט אויף ראָזען קוקן מיט אאזיג וואס האט אים געדריקט זיין גרויסקייט. אז ער האט אים גיפירט וואס ער האט גיוואלט, ראָזע האט זיך גיפונגן פאר לאזן פון אלעמען — אונ האט גיווינט פאר זיך אליין! יוסף האט איר פאלענענע גיפילט, אָבר ער האט נישט גיוואוסט ווא ווייט ראָזען איז שלעכט — ער האט גימיינט, אז ווא איז דער פאר מ'ווערן אונ גלענד, וויל ענער שווד, וואס דער שווארצער האט אים גיזאנט — צייט זיך אז דויערנד, דער שווארצער האט אים נאך זאגן ער קלערט, אונ האט פאר יוספן נישטאן וואס ער האט געקענט, אים גילויבט פאר שווער אונ שוויגער, פאר ראָזען אויף להקעים — וואס איז פון מיר גיווארן? וואס האט ער מיר אנגעמאכט מיין שוואגער, אז אלע לויפן פון מיר? מיינט מוז ווערן אגער! האט ראָזע גיזאנט — איין מאל שבת נאכטן עסן, אז ווא האט גיזעהען אז משה שטייאר מיט רוקמקען מיט שטייארקען זינגען אונעק גינאנגען שפאצירען — יוסף מוז דא זיין, איך מוז אים גיפונגן. האט ווא גיזאנט, אונ איז ארויס אין פאר, יוסף איז גיזעסן טיף פאר מראכט, דא הענט אונטער נישפארט אונטערן קאפ:

מארגן, אָדער איבער מארגן, איך וויל דא אפילו יום טוב נישט גלייבן, משה שטייאר לייט מיר דא ערקסטע הוצאה, א ווא שווער ווערט מיר, אז איך דער מאן זיך, אז איך וועל דא פאלד נישט זיין, איז מיר דען נישט טייליג אימליכער גלעטעלע, אימליכער ביימעלע? א גאט, דוא אליין פילסט מיין הארץ איצט, מיינע קוועלן! — ווא שווער איז מיר ראָזעס פילד פון הארצין ארויס צווא רייסן, עס פילן נישט ארום מיר מיינע שטערצין דא פייגילד אויף דא בוימער, ווא זינגען — אָדער וויינען אפער מיט מיר זייט איך גיוונט, לעבט וואויל איר אלע פארגינגענע ערטער, איר קענט מיינע זיפצין, איר האט גיזעהען מיינע מ'ערין, אונ עס וואקסן פיליכט בלוזן אויף ענעם אָרט ווא איך האב מ'הערין פאר גאסן, פ'ד ראָזע זאל זיך פארגינגען אן זי — א ראָזע,

איד פאר אונזעך פון ראנען און פיר מיט א פולע הארץ מיט וואונדן, אבער אויף אַרײַנלײַט און פֿרײַנד־שאַפֿט פֿאר דיר אויף אײַביג, דען דוא ביזט נישט ש לדיג, ווען מײַן שיקנאל האט דיר גיפֿראכט אין מײַן וועג, זײַט גיוונט איר אלע, איד בין דא היינט דעם לעצטן מאל !

יוסף האט צו וויינען אן גיהיבן בייא דיא רייד, ראנען איז צוא גיבאנען שטילער הייט, יוסף האט זיך וויא ערשראקען אונפֿיך פֿלוצליך אהייב גיטאן — ער האט זײַן האנט אפֿער פֿאר צעפֿעט אן אצווייג, איז האט זיך ארײַם גיטאן אין פֿלייש, ראנען האט זיך ערשראקען, אז זיא האט גיזעהען אים גיסט פֿלוט, זיא האט אים גיטאן איר טוד און גיזאנט :

יוסף ענטשולדיגט, איד האב נישט גימיינט אײַך צו ערשרעקן, לאזט, איד וועל אײַך אײַער האנט פֿאר בינדן, ראנען האט אים פֿאר בונדן דיא האנט מיט איר טוד — און גיזאנט זיך אינגערליך: א ליפער סענש, אז איד וואלט קענן דינע אלע וואונדען דיר פֿאר בינדען, דיר היילן אלע דינע שטערצן, וויא גערין קעכטע איד עס טאן האץ מיט מײַן גאנצן לעבן ! דאנקע שײַן ! האט יוסף גיזאנט און גיוואלט אונזעך גיין .

גיין יוסף איד נעם אײַער האנט מיט צוא — איר סוכט מיר דער פֿאר היינט אים הערן אלץ וואס איד האב אײַך צו זאגן — ראנען טאמער קענט איר דאס לאזן אויף אײַן אנדערס מאל ? האט יוסף גיזאנט .

גיין יוסף, היינט, איד קענעלייגער נישט דולדן, יוסף איר ווייזט וויא גיפֿעהרליך איז שפילען מיט א שלאנג, וואכין פֿרײַנד־שאַפֿט מיט א שלאנג ? איד בעט אײַך אום אײַער גליק וועלכער עס איז בייא מיר טײַער וויא מײַן לעבן, אום דעם לעבן פֿון אײַערע עלטערן, וועלכע עס לעבן וויא לאנג זיא האפֿן גאד נחת פֿון אײַך צו זעהן, יוסף אום, מײַן גיוונט אויב עס האט ביי אײַך האץ א קליינע ווערדע, בעט איד אײַך — ענטלויפט פֿון משה שניאראן ! יוסף האט גישוויגען .

איד בין נישט פֿלינד און זעה אזעס טוט זיך עפֿים ארום מיר, איד זעה, אז איר זייט צו מיר אנדערס, גאנץ אנדערס גיטארין — וויא גיטען, א יוסף איד האב עס נישט פֿערדינט ! דינע מיספֿערשטענדנים, טאכט מיר אונגליקליך, יוסף איד האב צווייא ווערטער אײַך צוא זאגן — ווערטער, וועלכע איד האב אין ביקער גיווכט וויא אײַך זיא ארום צו געבן, אין צעהן ברין האב איד גיזאלט זיא צו אײַך שרייבן, איד האב גישריבן און צו ריסן די ברין, איד בין א אידעשע נישט גיבילדעטעס מיידלעך, איד קען צו זיך קיין גלייכין געפינען אין ביקער, און בעט אײַך הערט דיא ווערטער וויא איד זאג אײַך און ווייזט, אז אין מײַן הארצן קלייבט הינטער זיא ניקס וואס איד קען אײַך ווייטער זאגן . . .

איד ליב דיר יוסף ! איד ליבע דיר אונשולדיג א ליפער יוסף ! . . . ראנען האט בייא דיא רייד אנהויבן צו וויינען, יוסף האט נישט גיוואוסט וואס צוא טאן, ער האט קיין ווערטער גיהאט וואס איר צו ענטפֿערן, אידע ציטערענדע ווערטער, אירע

אירע בעטענדרע שטימקע, האט אים בערויבט אלע זינען, אין אן הויב האט ער גירעכנט איר צוא זאגן: "שוין צו שפעט!" דיא מרעהרין אפער האפן אים אויף צוא מרעהרין גיבראכט אונ האט גיט בעמערקט וויא ראזע האט זיך אויף גיהויבן אנוועק גיין —

זייא גיוונט, יוסף, האט ראזע גיזאגט מיר בלייבט גיכטס אדע! —
ראזע, איך בעט איך הערט מיר אום — האט ער גיזאגט ראזע האט זיך צוריק אנדער גיזעצט —

ערקלערט מיר, וואס וועט איצט זיין פון אייער בריף? וועלכער בריף, יוסף?

גיידינגט איר גיט דעם בריף, וואס איר האט מיר אים אליין דערלאנגט אין דעם אנוועקט וואס איר זייט אויף אהתונה גיפארין, וויא איר האט גיזאגט, אדר אויף א סוויבאגעי מיט א חתן, וויא איך האב זיך דער נאך גיוואוסט — ? ראזע, איר זייט ליבענסוויידיג, אונ איך זאג איך, אז ווען פון איך אליין וואלט גיט זיין דיא מניעה, וואלט איך איך דארפן פרעגן מיין גיוויסען צו דארף איך דאס טאן אייערע עלטערין, איצט, אז אייער בריף ווייזט מיר אייער אונגעשטימטען האראקטער זאגט מיר וואס זאל איך איך ענטפערן אויף אייערע — ווערמער וועלכע איר האט ערקט גישפראכן? צו וואס קען עס מיר אונ איך בריינגען?

יוסף האט איר דעם בריף דערלאנגט, זיא האט אים גילעזן מיט מרעהרין אונ גיט אויספערעט אים דורך צוא לעזן, וויא זיא האט אנגשרי גיטאן!
יוסף, ערבארעמט איך, נעמט צוא דעם שענדליכען בריף פון מיין האנט, מיר איז זייער גיט גוט! ...

ראזע איז בלאס גיווארין, אירע הענט האפן גיציטערט, זיא האט זיך אנווארף גיטאן אויף יוסף אונ גיוויינט אן רייד, אן עטוואס צוא לאזן הערן.
יוסף האט גיפילט, אז ער הארף איר איצט לאזן וויינען, אונ האט נאר איר האנט גיהאלטן אונ גיט גירעמט

מיר ווערט איצט אלץ קלאר, ליבער יוסף, איך בין אונשולדיג, איך ווייס פון בריף גיט וואס צוא זאגן, מען האט מיר אים דערלאנגט אונ גיבעטן איך איבר געבן, א משה שנייאר, וואס האט ער צוא מיר? מיינע מרעהרין, מיינע זיפצין זעהט יוסף! איך קען אייערע ליבע גיכט ערבטן, א דאס אליין בעט איך נאך, ענטלויפט פון דעם שלאנג! —

ליבע ראזע, האט ענדליך יוסף גיזאגט, אונשולדיגער ענגעל, האסט דוא איבער מיינע אונגעזאנענהייט אזו פיל גיליטען, א ראזע, איך ווייס, אז דער ווארט וועט נור איין ווארט בלייבן, דען דיא פאלשקייט, דיא אינטריגען פרעכען אייזן אונ צו רייסן קייטן — אפער איך בין שוין דער פון אליין גליקליך: איך ליבע דיר, ליבע זיסע ראזע, איך לייך אונ ליבע דיר! ...

זיא איז אים אין זינע ארמען גיפאלן אונ זינען וויא צו זאמען גינואקסן גינואקן אין איין לאנגען דויערענדרען קום —

ערקט ראזע, בין איך דער ארעקסטער אין דער וועלט גינען, מיין גאנצע האפענונג איז גינען אויף משה שניידרן, ער האט מיר עטליכע רובל פערשפראכן צו לייזן, איצט גאט, מיט וואס זאל איך דיר באנקען? איצט בין איך גלוקליך מיט. ראזען, מיט דיר, מיין ליבע זיסע ראזע!

מיין יוסף, מיין טייערער יוסף, האבן גישטאמטעלט ראזעס ליפען, מיט טרערן מיט טייליגע אנדאכט האב איך דיר פון גאט ערבעטן, איך בין די רייכסטע! — אונזערע עלטערן שטערן אונז ניט, די סוטער ווייס דיין גראסע ווידע, איך בין דיא גלוקליכסטע — מיין יוסף! פיל זייער פיל פילדער האב איך גיחאט דיר פאר צושטעלן פאר אונזער קינפטליגע לעבן, זיין זינען איצט צוא פלויגן, איך האב קיין ווארט דיר צוא זאגן סער ניט וויא: „מיין יוסף!“ מיין טייערער ליבער יוסף!

יוסף האט זיך פערטראכט, טרערען האבן זיך גיזאסן פון זינע אויגן — א גאט בארף איך דעם שווארצן וואלקן, וואס איז פול מיט גיוויסער, זעהן איצט אין מיין ליכטיגסטן טאג? בארף מיר דר גאסן „משה שניידר“ ליגן וויא אשטיין אשווערער אין מיין הארצען? ראזע, אונ משה שניידר וואס וועט זאגן?

איך בין דאך ניט פערקויפט ביא אים יוסף, האט ראזע גענטפערט — זיין יוסף, דוא בארפסט פאר אינטריגען קיין מורא האבן, איך בין א געליכע, איין זייער פרייליכע, איך האב נאר איין הארץ, פאר היינט אונ פאר אלע מאל, דאס הארץ גיהער נאר דיר — אייזן אונ קייטן קעגן פאלשקייט אונ אינטריגען פערבן אבער ניט מינע ליבע אונד טרייטייט, איך בין זינע יוסף, זינע, א גאט, האט מיך פאר דיר באשאפן!

גאט, האסט דו זעלבסט דיין גן עדן ניט גיוואלט פאשאפן אהנע שלאנגען? א דוא ראזע, אונ דער גליק — אונ וואס איז מיר משה שניידר? איך פערשטיי, דוא האסט אונז שכל גינעפן דעם שלאנג ניט צו הערן, איך האב אים גיהערט אונ גינען פערגיפטעט, פערביטערט אין מיין לעבן, אונ שיר דיר, ליבער, הייליגער ענגעל פערלארן, איצנד האב איך דיר ווידער, איך בין זינער ראזע מיין הארץ אונ לעבן זינען זינע — איך האב סער קיין מורא פאר שלאנגן, איך וועל וויסן וואס דיא ביפעל גיט אעצה, מיט דיא פיס וועל איך אים צוטערטן, ראזע גיב אהאנד, מיר שווערין פאר גאט, דו זעהסט די טרערן גאט פון אונזער הערצין, אונ דוא קענסט אונז אונ וויסט אונזער זינען אונ גידאנק, זיי עדות! זיין דו אונזער העלפער!

דיא ליבע קינדער האבן זיך נאך אמאל צו קוסט אונ אנועק פון דעם ארט — אריין אין שטוב האבן זיי גיפונען משה שניידר אונ דיא קינדער זינען גינעסן אונ טיין גיטונקען, פרידמאן איז גינעסן איבערן סדרש אונ וויא ער האט יוסף דער זעהן האט ער גיזאגט:

אן דיר ליבער יוסף, בין איך וויא אן ברילען, קום אקארסט אהערצו זאג, וואס מיינט דער סדרש, יוסף איז צו גינאנגען אונ האט פרידמאנען ערקלערט, פרידמאן

פֿרידמאן וואר העקסט צופרידען, אלע וואס האבן זיך צווא מנחה געקליבען, וואקעס פייא פֿרידמאנען אין שטוב איז גיטען פאר אייגענע לייט אמגן — אלע האבן זיך איינגעקוקט אין מדרש, יוסף איז גלוקליך ארויס געוואלט גיבט פֿרידמאן אליין האט אים אהבה געוויזען —

ראזע איז אויך אנדערס גיטארן, זיא האט איצט מיט אלעמען גיטאלט שלום מאכט, שניידקע האט געמערקט יוסף רעט מיט איר — איז ער גיט געלעבט גיטארן, מיט ראזין גיט כיידין איז אים שווערער גיטען, וויא גיט טרינקען ווערענד ער איז דורכטיג —

ער האט מיט איר גיטעט — אונ וייא האבן זיך געקלעבט: ראזע האט אים געצילט וואס משה שניידר האט גיטאן מיט דעם פֿרום, דער לאנגט איר גיטא זיא זאל זיך אליין פֿערניפטען, אונ האבן זיא האט אים גיט געצילט, דאס וייא האבן זיך איצט ליבע געקלעבט, ער האט אפער פֿערשטאנען, אז צווישן וייא האט עפֿים וועגן דעם גיטאט דערטאנט ווערן, אונ ער איז גיטען צו פֿרידן — זיין פֿריהערנער שפֿערן האט זיך אפער איצט אפער גיטעט אונ אפֿעס אונ שטאנא אויף דעם שווארצן, אונ ווען גיט ראזע וואס האט אים גיטעט אים פֿערשטויגן, אונ ווען גיט יוסף וואלט ער אים גיטאן וואס ער וואלט גיטעט נאר אונגעוואנענערהייט, — מען האט אים אפער גיט גילאזען, אונ ער האט נאר די ציינער גיטאנט אונ זיך אפֿגיהאלטן —

פיי נאכט אז משה שניידר האט גיטעט יוספין צו זיך, האט אים יוסף גיטאנט: משה שניידר, איר האט דאך גיט פאר וואס צו זיין מיר א שוואג, איר געט אייך צו פֿיל גוט פֿריינט זיט מיר אויך גיט — איר פֿין אייך נאר אונטער פֿריינט, גיט זארגט פאר מיר איר געט אייך — פאלגט מיר לאזט מיר אין זיין וועג, איר פֿין א גראדער עהרליכער מאן, אונ אייך לוינט געסער מיט מיר גראד צו זיין אונ געהרליך, איינער מיט אונזעלע אינטריגען געקלעבט זיך געלפסט, איר דארף אייך קיין פֿרוש גיט געבן אויף דיא הייד, גידינקט נאר, אז איין גיטער פֿריינט איז געסער פאר צעהן גיט גוטע פֿריינט —

משה שניידר האט גיטאלט אנהייבן מיט גייע פאלשקייט אונ גיטאנט: אפער דיין טוהט זיין איר !

איר וויל קיין טובות, האט יוסף גענטפערט אים אים גיטען די האנט — אדע ! שפעט האט זיך גאלדע גיליינט שלאפן די נאכט, אורחים האבן געדארפט קומען, אונ דער גרעסטער אורח דער יום טוב שבעות — יוסף האט אויך גיט גיטעט געטשלאפן ווערן, ער האט מיט זיך גיטאט וואס צו טאן, וועגן זיין פֿלאן וואס ער האט זיך באוואוסעט, מיט דיא ליבע געקלעבט, פֿין ער איז געגליך גיקופען דר צו — אז גלוקליך זיין הייסט נור צו פֿרידן זיין — אונ צווא פֿרידען קען ער זיין אז ער וועט האבן זיין ראזין צווא געבן אירע געדירפניסע — זיא פֿערלאנגט קיין לוקסוס, האט ער גיטאנט, אונ דאס וואס מען דארף האבן פאר אנגעוואונליכן לעבן, האפע איר צו טייען זיך אונ דאס געווערן — אונ צו זיין אנגעבילדעטער

אנעפילדעטער דארף איך פילייכט דעם איינזענענדיגסטן, אפער אום צו זיין איין
ערהרליכער צופרידענער מענטש, וועלכער עס ערנערט זיך פון איינזענער מיד, דארף
איך נישט שטודירען — דיא וועלט איז פאר מיר, צייט האב איך נאך, איך מוז
עטוואס פראפעסיאן מעסיגס דערלערנן — מיט מיין ראזן וועל איך גליקליך זיין!
מיט דיא גיבאנקען איז ער איינזענענדיגסטן גיזאנרין, אפער דער שלאף איז צווא
ניקומען מיט אשטערין טרויס.

דיא מוטער, וועלכע עס האט גליבט ראזן, געליבט מער וויא אלע קינדער,
פלעגט זיך קיינמאל נישט שלאפן ליינען איידר זיא פלעגט זעהן וויא שלאפט ראזע,
און בפרט איצט, אז זיא וואר נאך נישט רעכט גיוונט, זיא האט זיך איצט אויף
אנידער גיזעצט איבער איר בעט, און זיך פערניגט קוקענדיג אויף אירע גליעגנדע
עדעלע פארביין, אויף איר שיינעם קינד, וועלכע עס וואר וויא אמלאך שייין,
אירע שטוארצע גיזאנרע לאקין זיינן אויף איר צארט ווייסע שיינע האלז גילעגן,
דעם אקעס האט זיא לייכט גיצויגן, אויף איר גיזוכט האט גישפילט אליכער
זיסער שמיכיל, און אירע ליפן ווארן פערשלאסן, און האפן זיך צייטענטיין
בענענט וויא זיא וואלט אין טרויס גיקומט וועסען — גאלדע האט דאס אלץ
גיזעהן — זיך נישט גיקענט אפרייסן, אזא ליכט, אזא פילד — גאט איז זיא נאר אין
מינע אויגן דיא שטענדיקע אין דער וועלט, אדר וואלטין אנדערע אויף אזא זאגן!
ראזע האט פון שלאף זיך אקער גיטאן און מיט אקעס שמיכעלע גיזאנט:
"יזסך איך ליב דיר — איך ליב דיר טייערער ליכער יזסך!" און אליכטיג שמיכיל
האט בעלייכטעט איר נאנצעס גיזוכט.

איך ווייס דעם שמיכיל ליב קינד, האט גאלדע גיזאנט שטילערהייט, איך
גידייגק נאך אלזיין דיא יזסע הלומות, ווען די ליכען אונזערע פערירען זיך אן די
ליכען וועסעס אונז איז ליב, וויא שייין, וויא זיס איז דאן די וועלט אונז, א ווען
דער גאנצער לעבן אונזערער וואלט נאר אזא הלום זיין! זיי גליקליך ליב קינד
האן איצט בייא גאכט, ווען קיינער, מער נישט וויא דיין מוטער פילט וואס דיר
טרוימט! — לעב האן אין הלום, אין שלאף, אויב דיר איז דאס געבער נישט
פערניגט פון לייטין ביי טאג! אין הלום זיינן מיר פריי, און טוען אזיס די מאקס.
אין הלום ריידן מיר לייכט ארויס וואס מיר ציטערין בייא טאג דאס נאר צווא
טראכטן! שלאף מיין הארץ, עס וואכט דיין מוטערס טרייא אזי איבער דיר!
דו האסט שונאים, משה שטייאקע, טראכט אויף דיר אזיס, ער פערניגט דיר
נישט דיין יוספין און זאנט דו ליכט זיך אין איין אנדערין, דיין מוטער ווייס
איצט — און רופט גאט צוה הילף!

די מוטער האט נאך גיזאנט דריי מאל: "הנה לא נחם ולא יושן שומר וישראל"
איר אקום גיטאן אויפן שטערן, און אנועק פון איר גיזואר ווערן יוספין אים האט
זיא גיפונען פיבערנד, און גיהערט וויא ער האט גיזאנט: משה שטייאך, איך
לאז אייך אלץ, איך בעט נאר טוט ראזען קיין בייז נישט, זיא איז אונזשלידניג זיין
אמאלד

אמלאך — אַ גיט רייכט מיר אויס מיין הארץ! איר האט גישט צו מיר, צו ראזן
נאך ווייניגער:

דער טרייער מוטער איז סטראשנע גיטארין דאס הערענדיג, טרערן ליינען
איר פון דיא אויגן ווילאפין, זיא האט יוספין אויפגיטעקט — ער האט קוים דעם
אטעם אפגיהאפט.

דיר האט זיך גיהלמט גיטוים אשוערין חלום, דו האסט דיא האנט גיהאלטן
אויפין הארצין, איך באנק אייך טייערע פרוי, נאר אייך אליין פאסט מיד סציל
זיין ביא נאכט פון אשוערין טרוים נאך דאס גוטס אונד פריינדשאפט וואס איר
דער ווייזט מיר ביא טאג — איך האב שרעקלעך גיליטען אין חלום אונד אזוא
גיטוינט, אז איך האב גימיינט מיין גאנצס הערץ גיטט זיך אויס אין פיינע טרערין,
אז אום יוסטער שונא מייער, האט מיד געיאנט אונד פערקוועצט דאס הארץ, אז
גיט איר וואלט מיד אויפגיטעקט וואלט איך אן פחות גיבליפן.

שפיי אויס, ליינען אפ נאך אפאל קריאת שמע, אפאלום איז נאר גישט, דוא
זאנקט אליין אז א חלום איז נאר גישט — אנומע נאכט, זיי רוהיג, דינע שונאים
וועלין דיר נאך איה גוטע פריינט ווערן אונד זעהן אן דיר נחת אונד גליק!

דיא רעקטשאפענע פרוי איז ארויס פון צימער, אקום גיטאן די מזוזה — גאט
ווייס, צוא ליינען דא חלילה דיא מזוזה גיט פסולע, וויא קומען צו אים אזעלכע
חלומות, סטארגין, בלי נדר, לאז איך רופין דעם סופר ער זאל איבער זעהען
אלע מזוזה —

דיא מוטער האט גיט גיקענט ענטשלאפין ווערן, איר הארץ האט איר גיזאנט
אז איר שווארצער וועלכין זיא האט פיינט גיהאט, אז ער טראכט עטוואס ביז
אויף איבע איבעריגע קינד — אונד היינט האט זיא גיהערט פון יוספין בייד, פון
חלום ארויס גיכעט, דאס זיא האט וואס צוא פירקמען — גיין אמזוזה וועט גיט
העלפין דעם שלאנג צו פערטרייפן. מיט אים מוז מען אנדערס זיך אוספראווען,
גאט, העלף דוא מינע ארעמע קינדער, פעהיט דו זיי וואכענד אונד שלאפענד,
איך בין אשונאקע, אקראנקע אשה, די מוטער האט זיך מיט די בייד פעהיגט
אונד איז ענטשלאפין גיטארן.

גאט האט אים צוגישקט

שיין, העל אונד ליכטיג איז דיא זאנע ארויס אויף סטארגין נאך די ערקלערונג
פון דיא ליבע קינד, דער פאלאוויי אין ראזעס צימער האט גיוונגען, אונד ראזע
האט צייט גיהאט צוא פאנטאזירן, אלע איבע וואונדען האבן זיך פעהיילט,
אלע איבע ליידין פערנעסן — אונד איז נאר צו פרידען גיטען, זיא האט פעהיילט
דער מוטער דאס אלץ צו דערציילן, אונד זאגן איהר דיא בינע ווארטייט אז אן
יוספין קען זיא גיט לעבן — זיא האט אפער דר הערט אזא פאנטאזירענדיג, אז
יוסף גיט שוין אים, אונד איז אויך פאלד אויף געשטאנען —

דיא מוטער ארום איבער קינדער, האבן זיך גיזעצט מיט א טרינקען, עס וואר
גינג פרייליך, אונז מען האט גיקענט בעשערקין אין ראנעס אונד יוספס אויגען אז
זיי זיינען היינט אנדערס, דער פאטער איז אויך גיזעפן ביין טיש, ער האט
אפער אין גישפערד קיין טייל גיזעפן, ער איז איצט גיזעפן זייער בעשעפטיגט
אונד האט פערריכט צוויי מלאכות מיט אפאל, אין איינע האט ער גיהאלטן דיא
פארפודקע טייא, אין דר אנדערער זיין הק לישפאל, אונד האט גיזאנט זיין מעגליכן
פאנאק וואס אן דעם האט ער גיט גיקענט אנדוויבן צו טאן זיין גישעפט —

א הויז דיא נוצין וואס ער האט גיהאט פון יוספין אין גישעפט, אים זיינע
חשבונות מאבין, פריי שרייבן וואס אים איז דאס צוא עלטערע יארין שווער
גיפאלין, פלעגט ער נאך קנועלין פון אים, אז ער פלעגט אים איין טייטשין גוט
אפסוק, ערקלערין אים דעם פשט פון ערבי נחל, גערת הדבש, אונד נאך פון
דעם מין ספרים, וואס ער פלעגט זיינע גאנצע פרייע שטונדען דארזיך פאר
בריינגען — יוספ פלעגט זיך אפט צוא אנלענענער צייט, אריינלאזן מיט אים אין
הקירה, אונד אים פארזאגן חובות הלכות, אים ערציילן נייעס פון אונעלט, פון
דער נאטור, אונד פון דעם כלל אידן איבער הויפט, אונד פלעגט עס נאך וויסן
וויא סופד צוא זיין אויף אפסוק — בכדי זיין שוואכע ידיעה זאל זיך האבן אויף
וואס צו האלטן אונד חלילה גיט אפפאלין פון אמונה — אונד ער האט יוספין אזו
האלט בעקומען, אז ער פלעגט אים צו א געה אויך ניצין, אונד יוספ איז קלאר
גיזאנן אין זיין גאנצין גישעפט —

אין אנהייב איז ביא אים אפילו סטראסנא אויסגיזעפן, וואס די קינדער זיינן
צו אים אזו צוגיקלעפט, ער האט זיך אפער אויף זייער ארענטליכקייט פערלאזן,
אונד פלעגט זאגן, אז דער מאמן איז ליב דארף דעם טאטן זיין גיחא, — אים
האט אפאפנא גיפרייט, וואס רוחקע איז מיט אים אזו נאענט אונד וואס
יוסף לערינט איר — דער שווארצער, פלעגט אים אפילו אונטערבריינגען עפס
ידיעות, אפער פרידמאן האט אים גיקענט פאר אליינער, אונד האט אים
אפאל גיזאנט :

דוא פערגינקסט דאך גיט וואס דער אנדערער לעבט, אזו גוט אונד עקלליך וויא
דוא זיינען מיינע קינדער גיוויס, אונד צו יוספין קומסט דו גיט !

גיט איך זאג, אפער עס ריידן שוין לייט ! האט דער שווארצער גיזאנט —
פרידמאן איז אין פערס גיזאנן, אונד אגישריי גיזאן :

אונעק פון מיינע אויגן ! דו זאלסט צו מיר נאך אפאל מיט אונלעכע פאצטען
גיט קומען —

פון דאמאלס אן האט ער אינטריגען אנגיהיבן צו וועפן, אונד דעם פריי האט
ער גילאזט אן שרייבן ביא אגיוויסן שרייבער, וועלכער עס איז בעקענט גיזעפן,
וואס קען נאך מאבן אפערדע האנט שריפט — אונד האט דאס דורך איינעם
גישירקט אז ענער זאל דוקא דעלאנגען ראזן איבער צו געבן יוספין —

איצט האט פרידמאן אפגיזאנט זיינע תהלים אונד דיא ערסטע גיריכטין פון
דאוונען

באוונקען, און האט גיזאגט צווא יוזפין — תינט יוסף זאלסט דוא גיין צווא רבי ליינער דעם קרעמער, און זיך נעמען דעם בעסטן קאסטיום אויף יום טוב, דאס איז פאר דיין עצה! איז דער פאדראט וועט בלייבן פארמיר, וועל איך מיט גאטעס הילף אנאנץ אנדער פרייד מאבין, דוא נישט זאליווע אפער און געס דעם בעסטן, גאלדע פאר דוא תינט מיט אים אין שטאט! ביזא דיא רייד איז אונזער גיפארין אפאקט צום טיר, פון פור איז אראפ גיקראבין אהויכער אריקער איד, און איז אריין אין שטוב מיט אפרייליכען: "גוט מארגין!"

רבי יצחק הלעבין! האט אנטישרייא גיטאן פרידבאן, אט אנאכט, גאר נישט גערקט — נאט אייך אקארקט אנוועק מיין שלום עלים, דער אורח, האט זיך אפער גיטאן אין דעם אים אונגעווינענעם זיטער און צו צום מאמאנואר —

ווארט, האט ער גיזאגט, מען דארף פרובין טרעפן צווא דער קען איך נאך וועטען פון אייערע קינדער אנשינא אויף א מעשה, אין עטליכע יאהר וואקסן דיא חברה, אז מען קען זיי שוין נישט ערקענן! דאס איז רוחקע, מיין רוחקע, גאלדע, און א עין דע, א מויד, נישט געט שוין באלד א חתן — קום אקארקט אהער צו, קענסט מיך רוחקה? פאר וואס זאל איך אייך נישט קענן, איר זייט דער אייגענער וואס גיווען — דיא יונגערע ווערין עלטער און קליינער, דיא עלטערע ווערין יונגער און גארשער, האט רוחקה גיגענטפערט — איך גידיינק נאך אייערע אמאליגע שטיין, און מוז היינט נקמה עמען —

בראנוא, האט דער אורח אנטישריי גיטאן — מיט דיר מאכטער, האב איך גיטא זיטראפין — נאט זאל נעבין ווייטער בעסער — דאס איז שטייארקע, אמת, אויך נאך גאר אקניד גיווען דאמאלס, כא, אגנימאכט, דא אז איך וועל טרעפן זאל מען נישט זאגן אנאר איז א נביא, חכם עדיף מנביא, און אויף אגליכע נאך פאלט איטליכער מיטן ערקסטין בליק — דאס איז ראזע, און דער שיינער פחור איז איר חתן, וועלכין איר האט אגנימאכטעט אויף יום טוב — זעט איר האמטש רוחקה זאגט דיא עלטערע ווערין יונגער און גארשער, פארשטייט איך פון דעסטוועגן וואס גוט איז, איז זאג ארויס בראמע בראנוא ראזע, דוא האסט אויסגיקליבין וויא אמבין, און איר יונגער מענטש בראנוא, איר האט אויסגיקליבין אפלה, וואס איר וועט צו איר קיין צווייטע גיפין, מזל טוב חתן! מזל טוב פלה! מזל טוב מוהדנים! מזל טוב אויז אלעמען, איצט מינע לעקעד! —

דיא ביינע גיליבטע, האבין זיך פערשעפט — אויף זייער ביינעס גיזאכט האט גישיינט א הערליכע קראקע, דער אורח האט פון זייער פערלענענטייט בעסערקט, וואס דא איז און גיפילט דעם אינגקסטן דאנק פאר זיינע רייד — מזל, מאכט קיינקאל קיילע! האט גאלדע גיזאגט, וועלכע עס האט אויך א הנאה גיהאט פון זיינע רייד, און גאר גיזואלט דיא קינדער ארויס פירן פון פאר לעגענטייט.

קומען, קומט מיר מזל טוב, אפער גאר ווייל מיין לייקע האט אאינגל גיהאט — איר וויט פארט א נא ... מיין איך אנביא, האט נישט אין גאנצן!

מא ווער אינזדער. ברוך דאז.

איר קענט מיר רבי יצחק — האט יוסף גיזאנט — איך האב אייך באלד דער קענט — דער אורח איז צוא געהענטער אונ האט אים גינזשען אנקוקען , יוסף האט אויך געפֿענט שארף זינע צווייא שיינע אויגן , אונ מיט פאר קוועצטע ליפֿין אים אן גיקוקט — ראזע איז גיזשען אנקוקען , אונ האט אאזיג גיט גיקענט אראפ לאזען פון יוסף , פון ערווארטונגס פאל האט איר הארץ גיקלאפט . אונ זיא האט שיר גיט אנשרייא גיטאן : ידאס איז דאך פֿיין ליכער מייערער יוסף , ווער קען אים גיט ? !

יוסף , וויא קוקסטו אהערצוא , איך צאל קנס וויפֿיל איר נעמט בעמין — וועלכער גוטער יאר האט דיר דא גיבראכט ? איך זאל פאר געסין פֿיין יוספקען , פֿע חלעבין , אלט איז פארט גיט יונג — רוחמה דוא האסט רעכט : אונ בייא דיא הייד , איז ער אים ארויף גיפאלען קוסין נאך אאנאד , אים צו גיפֿרעכט צום הארצין , אז יוספֿין האט וויא גיטאן פון זיין צוא פֿרעסין אים : שוין אכט יאר , אז איך האב דיר גיט גיזעהען ! אד , וויא אנדערס גיסטו גינזארין ! שוין אפענטש מיט מענטשען גלייך , אונ איצט אויך אזו אשיינער , אזעלכע קלוגע אויגן ! וויסטו , איך וואלט דיר גיט דער : קענט אויף אייביג . אויב דוא וואלכט גיט גימאכט איצט די אייגענע מינע וואס אמאל : פאר גייסנדיג די אויבערשטע לופ , אונ אנקוקענדיג שארף , וואס איך פלעג ווערין אויס מענטש דאמאלס דער פון . אד ! וואס פאר אשיין פֿריליאטענעס קינד דוא גיסט גינען ! ! דיין פֿילד היינט נאך בייא מיר אין קאבינעט שוין צעהען יאר , פֿיין ווייב איז ריין פאר ליבט אין דיר , אונ דאכט זיך אנליק וואס איך בין גיט אמיידיל , איך וואלט איצט זיך ריין פאר ליבט אין דיר !

אדאנק , פאראזו אקאמפלימענט ! אבער לויפֿין אין דיא אויגן , זאנט מען ווייניגסטען . אז עס איז גיט אזו אמעלה , אי רבי יצחק ! גידינגט איר אז אמאל פלעגט איר מיר אלס רופֿין שווארצער פאסקודניק , איך פלעג זיך שטענדיג מיט אייך איבער דעם קרינען , אט היינט האט איר זיך אריין גיחאפט אונ דארפט צאלען שטראף אין פֿירין :

איז ער דען גיט אפאסקודניק ? האט אנשרייא גיטאן דער אורח : זאנט אדרבה אלע , איז ער גיט אשווארצער טורין , אפאסקודניק ? ראזע ! רוחמה , דוא האסט דאך אלע סאל האלט צוא זאנען אין דיא אויגען דעם אמת , זאנ ארויס :

אז איר ווילט וועל איך אייך זאגן — האט גענטשערט רוחמה , וואס זיא האט אאזיג גיט ארונטער גינזשען פון יוספֿין אונ פון ראזען גיז איצט — אז אייך ווילט זיך וועל איך אייך מאן דעם צו ליב , אונ זאגן אייך אין דיא אויגן : אז ער איז שענער פאר אייך — אבער גיט איין סאל , טויזנדיג סאל :

אד דוא הולטייקע ! האט ער אנשרייא געטאן , נוא דער פאר קריגסט דוא שוין גיט דיין סתנה , גיט אשסיר ! —

איך בין איך מוחל, האט גענטפערט רוקסה; איר האט דאך אלץ געעמטן, האב איך דען גיזאלט שווייגען?

דער אורח האט ארויס גינגן מייערע ווייסע זיידענע טיכער און גליינגקט ראזען, און רוקסה, פאר גאלדען האט ער גיבראכט סערטועטין, און נאך זאכן וואס איז שוין צו האזאייסקטווא — פרידמאנען האט ער גיבראכט אקעסטיל ציגארען, אפאר גוטע ברוילין, און אדוין פארטוויין:

שנייאר, פאר דיר וועל איך שוין קויפן אין איינעם מיט יוספן, אים מוז איך קנס צאלען, מיר פארן נאך דעם דאוונגען אין שטאט אריין:

דיא מיר האט זיך געפיגט און אין שטוב איז אריין משה שנייאר — משה שנייאר! האט דער אורח אנשפרייט גיטאן, נאך זיבן מאל שווארצער. וויא איך בין אהיר

וואס דען מיינט איר? האט רוקסה גיזאנט, דיא שיינע ווערין שענער, דיא מאסע ווערין נאר בעזאגראונע — דעם שווארצין איז דיא בלוט פאר קאכט גיזארין, ער האט גיזעהען, וויא ראזע מיט יוספן זיצען אזו נאהענט און זיינען ביידע איצט וויא אשיינע יונגע פאר — ער האט נאך פון נעכטן גיזואוסט, אז יוסף ווייס פון אלץ און האט אקוק גיטאן מיט זיין גיפטיגע אויג אויף זיין ביידן, אז ראזען האט אשטאד גיטאן דער קוק, איר איז נישט גוט גיזארין, און זי האט אנשפרייט גיטאן: מוטער גיב אהאנט! — א רעמעט! —

דאס זעלבע האט גיפילט יוסף, ער האט גיזואוסט וואס עס טוט זיך מיט ראזען, גיזאלט זיך אטווארף טאן איר רעמעט — אבער וואס וועלן לייט זאגן האט אים אבליץ גיטאן — און איז אין זיינע שטערצין געבליבען זיצען אויף זיין ארט —

וואס איז דיר ראזע? האט דיא מוטער גיפערנט ערשטאקן, זעה וויא בלאס דוא ביזט גיזארין!

ענטשולדיגע ליבע מוטער! — ענטשולדיגט איר אויך רבי יצחק, איך האב זיך ערשטאקען, מיר איז ארויף אשפין אויפן האלז —

רבי יצחק איז גינג קלוג גיזוען צו פאר שטיין, וואס דא איז און האט גזאנט: דאס איז דיא גאנצע זאך? איך האב גימיינט מי ידע וואס, קינדער, וואס קען איך אשפין טאן? ציטערין פאר אפליג וואס קען זיין גיטאן, און פאר אנהערע סענשין וואס זיינען ערגער פאר שלאנגען, עסט מען מיט זיין פון איין טעלער, און מען מיינקט מיט זיין פון איין גלאז!... וואס האסט דוא זיך אזוי דער שראקען, יוסף?

ווייל איך האב אפאל אזא שפין גיפילט קריכענדיג אויף מיין האלז און מייס וויא גוט דאס איז, האט ער גענטפערט קוקענדיג אויף ראזען —

ער איז איין מלאך, איין גביא, אדער מיר האבן איין הארץ און געפיל! האט גיזאנט ראזעס הערץ, וויא ער פילט דאס, ווער מיין שפין איז! א, יוסף יוסף, דוא ליידעסט דאס זעלבע וואס איך, פאר וואס זאלן מיר נישט אין נאנצן ליקליך

עליקליך זיין? גאט! האבן מיר דען גיזינדיגט געגען דיר, אז דוא זאלסט אונז אריין ווארפן איין שפיץ אין אונזערע וויין?

אז איז וואס קהלת האט גיזאגט; האט זיך אפ גירופין דער אורח מיט אַזויפן, (זוכי מות ובאיש נביע שמן רנקה!) איין טויטע פליג פערדארפט אונ פירט איבער דעם בעקטין פארטאואונז בוימלעל! "זעט נאר וויא דער פראקלאטער שפיץ האט אלעמען אזוא אונזמוטהיג גימאכט, אזי! איר גארען אויך מיר אזאך, נעמט דעם שפיץ אונ צו מרעט אים מיט די פיס, אונ איר בלייבט פרייליך וויא גווען: גיט אלע מאל מרעפט דאס אזוא, אז מיר קענען אים צוא מרעטין, האט גיענטפערט יוסף, זייער אפט אנטלויפט ער איידער מיר האפן נאך צייט אנשפרייא צוא טאן, אונ וויא אפט פירט ער איבער דעם בעקטין בוימל מיט זיין אן רירן זיך נאר, אונ וואס קען אונז שוין העלפן, אז מיר נעמען אים ארום אונ צוא מרעטין אים מיט דיא פיס? ווערט דען דער בוימל דורך דעם קלעכער, אדער צוא קען מען עס שוין גוצין?

דוא האסט רעכט ליבער יוסף, אפער פון דעסט וועגן גיט זייא קיין קינד, אונ דוא ראזע דיד מין איך, גיט זייט קיין קינדערהאטפער שפיגען נאר קיין מורא, זייט פרייליך לוסטיג לעפעדיג וויא גיט גווען! האט גיזאגט דער אורח. שוין צייט דאכען, האט גיזאגט פרידמאן, וואס האט אנגעהויבן איצט צו זעהען, וואס ער האט דאס נאר פריער גיזעהען:

איך בין אאורח, איך דאכען היינט אין דער היים, האט גיזאגט דער אורח, אונ איך האב נאך צייט, גישקשה, גאט ענטלויפט נאך גיט, איך וועל אים שפעטער אויך גיפנען.

יוסף, גיט פערנעס נאר צו שיקין פון בית המדרש דעם סופר, לאזער קומען איבער זעהען דיא מווחות, האט גיזאגט גאלדע:

גוט, איך וועל גיט פאר געסין, האט גיענטפערט יוסף, קום דוא גייסט שנייארקע? עס איז ווירקליך גיט פריא, יוסף האט נאך אקוק גיטאן אויף ראזען, ראזע האט אים פאגלייטעט אויך מיט אזא ציין קוק, אונ איז נאך צוא גינאנגען צום פענטער אים נאך גיקוקט ביז וואגען ער האט זיך פאר קערט אין דער בית המדרש געסעל:

ראזע, רוקמקע אונ משה שנייאר זיינען אוועק גינאנגען, פרידמאן האט זיך גישטעלט דאכען בייא זיך אין קאפינעט, גאלדע אונ דער אורח זיינען אליין גיפליבין בייא דעם סאמאואר:

וויא קוקט ער אהערצו? האט גיפרענט דער אורח בייא גאלדען, נאך דעם אז ראזע איז ארום גינאנגען:

ער איז גיקומען, אדער בעסער, גאט האט אים צוא גישיקט צוא מיר אין שטוב, ער איז גיקומען דא לערנען, מיר דוכט אז ער האט דא קרובים, ער קומט אפער אום אן זיי, עס איז וויא מען זאגט: מען איז קרובים וויא לאנג מען איז רייד, הלילה וחס מען ווערט ארעם, מען דארף — נאל דיא ביזע שעה גיט

ג'ט זיין — אַנקומען צוא רייכערע קרוכים, דאן איז מען אויס קרובים, און וויא
איד מין, איז ער גאנץ גרעכט, אז ער האט בעסער אויס גילקליבן זיך לערנען
זעצן דא אין פארשטעקל, איידר בייא זיי אין שטאט, און ווער ווייס, מאכער איז
אויס נאך עפעס דא פון גאט בעסערט? איד קען איד זאגן, אז איד שטאטן זיך
גילקליך, אז גאט האט סיר אים אין שטוב צו גישיקט, איר לאכט דאך פון אלס,
און אז איד וועל איד זאגן, אז עס איז אזוי בעסערט וועט דאך בייא איד אויס
קומען, אז איד זאג דאס וויא אַנקומע, אָכר די מעשה איז דאך אזוי. עס איז פארט
בעסערט, אט דאך גאר מין שנייאַרקע ווערן צוא אים צוא גיבונדין, און האט
אויס בעט מיט גואלד אריין גיפירט צוא אונז אין שטוב, איד האב שוין לאנג
גיווקט פאר שנייאַרקען אהער וואס זאל מיט אים לערנען שרייבן צו זאמען,
ער איז סיר פאלד אזוי גיפערלן גיווארן און האב אים שוין גיט מער גיקענט
ארויס לאזן, עס האט סיר מיה גיקאסט איידער ער האט זיך פאנגלאסעט, ער
איז שוין ב'ה בייא סיר מער וויא אהאלב יאר אין שטוב, גיט ער, גיט איד
און גיט דא קינדער קענען לעבן אייגע אן דא אַנדערע, סיר איז ער איינגעפאקען
אין הארצין, איד וואונדער סיר אלס, וויא קען איין מוטער אנוועק לאזן אזוי אליב
קינד, אזוי אַמריקט פון זיך? איר קענט זיין מוטער, רבי יצחק?

וויא איד קען זיך! דרייסיג יאר, איז גיט איין טאג! האט גיטפערט דער
אורח; דרייסיג יאר בין איד בייא וויא אין שטוב איינגעשטאנען, זיין פאמער האט
אמאל גיהאנדעלט גאנץ גרויס, גיהאט הייזער און סאדן, ער איז אָכער פון
אמסירה ארונטער, איד ווייס גיט וויא אים גיט איצט, אָכער עס מוז שוין זיין
גינג, אז מען דאך אנוועק לאזן אזוי אַמייגער קינד אין דער פרעמד זיך וואלגערין
ווערן איין ארום בחור, וואו? אין מאהיכלער פאר שטעטלעך, אַשדוק, וויא איד
בין אַאיד! אז מען נעכט זיך פאקלערן דא שטובים וואס עס ווערט אין אַציט פון
עמליכע יאר! וויא לאנג איז ער אַקינד גיווען? וויא לאנג בין איד אויף זיין ברית
גיווען? אז מען וואלט סיר דאמאלס גיזאגט, אז דאס קינד, וואס מען האט גימיינט
אז עס איז איין קלייב גיבארין גיווארן, וועט גאר דארפן פערטואנעלט ווערן
אין דער פרעמד! איר ווייסט גאר גיט טייערע גאלדע וואס פאר אמוטער ער
האט, וואס פאר אהייסע טרייע, וואס פאר אַקלונע דאס איז! סיר צו גיט דאס
הארץ, אז איד דער מאן זיך אויף זיינע גילקליכע טעג, אז ער פלעגט קומען פון
חדר, וויא אימליכער פאזונדער פלעגט אים האלזן אונד קומן, און איצט? נאדיר
סענקט, ווייס אויף דער וועלט וואס גילקליך איז.

אָכער, איז ער דען דא הלילה אונגילקליך? האט גיפערנט גאלדע, בין איד
דען אַדער קען איד גאר צו מיינע אייגענע קינדער זיין געטרייער, וויא איד בין
צוא אים? און וויא סיר דוכט שטעט ער זיך אויף אזוי גילקליך וויא בייא זיין
מוטער, ווער קוקט הלילה וויא נאך? איז ער דען גיט מיט מיינע קינדער וויא
אפרודער? שנייאַרקע איז דאך קיין חדוש גיט, אז ער קען אן אים גיט לעבן,
אפילו רחמקע רופט אים אויף מיט קיין אַנדער זאמען גיט, וויא מין יוספקע!

און

אונ איך האב מורא צו זאגן, אז ראנע האט שוין אויף אים אויך איין אויג, וואס זאגט איר רבי יצחק דער צו? איז דא גיט נאך אז עס מוז דא עפעס באשערט זיין? גאט פיר וויא דוא פארשטייט! ...

בייא אייך הייסט עס, איז נאך אספּק, צוא האט אים ראנקע ליב אָדער צו ער איר? באַכט זיך אפלינדער האט שוין אויך ניקענט דער זעהען דיא ספנים אויף זייער צורה, וואס האט זיך באוויזן אין דער סיגנט וואס גאר גיט וויסענדיג האב איך אזו ארויס גירעט! גאט אייך מיין האנט אויב ראנע נועט וועלן גאר אקוק טאן אויף איין אנדער חתן, נוא וואס גיט איר מיר, אז זיא נועט אייך דאס זאגן אליין מיט איר אייגענעם מזיל? אהאפונג, אז מיין נסיעה אהערצו איז גיט גאר אומזיסט, איך וועל שוין באַכט זיך האפן מינע שדכנות:

סיר וועלן זעהען! האט גענטפערט גאלדע צוא פרידען:

דער יום טוב איז נאך פאר אונז, האט גיזאנט דער אורה, עס מוז עפעס זייעס זיין פאר מיר, איך האב גיטאנצט אויף אייער זעלדעס חתונה, אויף אייער ליקעס חתונה, אונ אס ירצה השם זיין איין אמתר מחותן פון ביידע צדדים בייא אייער ראנען מיט מיין יוספין! איר זאלט נאר גיט זאלעווען צו נעמן פון מיר די גרעסטע שענקסטע הרשה גישאנק, ער האט זיך במעט אויף מינע הענט ארויס גיהאדעוועט, אונ אז גאט האט מיך לעבין גילאנט אונ גיהאלפן אז איך קען נומל חסד זיין מיט דעם קינד וואס זיין פאטער האט מיך אכאל פון מיין גרעסטן אונגליק ארויס גיפירט, פאר וואס זאל איך פאר נעמן אונ שטיין פון ווייטען? נט, מיר וועלען גאך ריידען, מען מוז פארט זיך שטעלען באַכנען — וואס מאַכט אייער לייקע?

נישקשה, אדאנק פאר אייער נאכפרענען! האט גענטפערט גאלדע, צוא קלייבענדיג פון טיש —

דער אורה איז זיך אריין אין חדר, אונ זיך גישטעלט באַכנען. גאט האט אים דא גיבראכט, האט גיזאנט גאלדע שטילער היים, דאס וואס מיר איז שווער גיווען ארויס צוא ריידן האט ער זיך דאס ארויס גערעט אזוא לייכט — גיוואלד, וואס וויל איך גאך פון גאט? זאל ער קומען מיר פון הימיל זאגן דער איז דער באַסערטער — איך בין גיט אזא צדקניות וויא אבררם, פון דעסט וועגן האט ער אליין זיך גימוזט מאכין אספּן, צוא טרעפן דיא בעסערטע, אונ מינע אויגן האפן שוין הונדערט ספנים גיזעהען — גאט מאַכט ארום אונ רייך אונ פון קרום גלייך, אז יוספס עלטערין וואלטין גיט גיפאלן גיווען. וואלט ער דאך אונזער שטאדט נאר גיט ניקענט — אונ אז גאט וואלט אינז גיט אויף געריכט וואלט ער גיט גיוואכט אונזער מיר, מינעהט, אז גאט אליין איז דא דער שדכן אונ דיא סבנים זיגען חתן פלה אליין — פול טוב זאל זייא גאט געבן פול אמן!

ח

מחשבות אין שמילער שמונה עשרה :

ווען איז נאך דא אזוי צייט צו קלערן וועגן עסק, אדער נאר וועגן הויזליכע עסקים, אזוי וויא אין דער צייט וואס מען שטייט שמונה עשרה? און אין דער אמת, איז די שמונה עשרה אנליק פאר איטליכן צו טראגענעם מענטשן, ווארום צוא ליב איר דער מאנט ער וויל צום נייטיגסטען אן וויל דרייא מאל טעגליך, און נאט אין זיבענטין הימיל, וואס האלט אונז מענטשן חלילה, נישט וויא דיא שקלאפן אונטער זיין יאך, זאנדערין, וויא ליבע קינדער, וואס הערן און ליפן זיין נאמען; וועט ער דאס אונז גיוויס נישט רעכענען פון קיין ווילד איבער אונזער פאר טראכטן וויל, ווען מיר בעטן צו אים! — ווער ווייס? עס איז אפשר, דאס גופא, דער פאר טראכטן וויל, פיל מער אנגינעמען בייא נאט — ווען מען טראכט נאר נישט קיין פאדלע פאר דארבענע גידאנקען — וויא דיא בעסטע תפלה! וואס בעטן מיר דען אין אונזער שמונה עשרה? מיר בעטן, גיווילד און פונסקה, רחמנות האפן אויף אונז און אונז מויל זיין פון יעדע שלעכטע האנט, באפרייען אונז פון איטליכן שווערן יאך, און אונז שפייזן מיט אלע אונזערע בעדערפנישע ברכות! און וואס זע טראכטן מיר אין דער מינוט, וואס פון פאר טראכטן הערן מיר נישט וואס מיר בעטן? — מיר טראכטן וועגן דיא פרייד וואס מיר האפן גיהאט, וואס אונזערע קינדער האפן פאר אונז גימאכט, וועגן אונזערע נישעפטען וואס גייען גוט, און וועגן מווינדער פרייליכע טרעפונגען, און דער ליבער נאט הערט שוין פון אונזער פאלע הארץ מיט פרייד, זיין הייסן דאנק, האצפע אונזערע ליפן זאגן דאמאלס נאר אנדערע ווערטער! מיר טראכטן, וועגן אונגליקן חלילה, וועגן הויזליכע נוצראטנאכטען, וועגן צער פון קינדער, וועגן אונגליקליכע נישעפטען, וועגן פונסקה און גיווילד, וועגן יעדער שווערע יאך, וואס פערעסט אונזער הארץ, און גאט מיט זיין אלויסין און אלמעכטיגקייט הערט און פילט אונזער הארץ, ווייס וואס מיר פאר זאגען פון אים מיט איטליכן ווילן? וואס בייסט זיך ארויס פון הארצן, בעת מיר שטייען שמונה עשרה און הערן נישט דורך אונזער גידאנקען וואס מיר היידן! נאט איז איין בוחן קליות וולב, ער ווייס נאנט נאט וואס טוט זיך בייא יעדען אין הארצן, און איז חלילה נישט אזוי שלעכט, אדער אזוי עהרע גירג צוא ווארטן ביז מיר וועלן אים פאלן צוא דיא פיס, און זיך אויס ציהען קלאגענדיג בייא אים, יעדען ברעקעל ברויס, יעדען טריט און מינוט לעפן! און וואס פאר איין עברה האפן יענע, דיא וואס שרייען צוא גאט מיט אזעלכע קולות, אז עס בייסט זיך דער הימיל, וויא קליין האלטן וויא אים, אז וויא מיינען גאט האט אטעות, און קען חלילה איינעם צוא שיקען דעם מויל אנשטאט דעם וואס יענער האט נאר גימינט צו בעטן לעפן, און האט גימאנט אנשטאט לחיים, לחיים, און דער ווייל האט זיך גאט פעהרערט און אויף גישריפן אויף יענעס בעפענדעם קאנטערט: "לא חיים", אדער וויא ווילדיג וויינען

וַיִּנָּעַן יַעֲקֹב וְהָאֵם דָּעָר צִיילִין אַיפֶּער זײַער נאַרענשע פֿאַנקע , וואָס שטאַמט
אָפֿילו פֿון אַלטע דורות און פֿלי שום פֿאַפֿ פֿון אַנדוויסין אָרט : אַז הױשענא רבֿא
פֿייר גאַמט אין דער מינוט וואָס עס געפֿענט זיך דער הימל , וואָס דאָמאַלס
ווערט מקוים יעדער וואונדש וואָס אַמענטש ווײַזשט נאָר אין דער מינוט — האָט
אַינער גיוואָרט אַנאָנצע נאָכט און קוים דער האָרט וויא דער הימל האָט זיך
אויף גיטפֿאַלטיג האָט ער גיוואָלט אַגישרייא טאָן : ! פֿל טוב, אָפֿער פֿון גרויס
מְהירות , האָט ער זיך אויס גינעט : קאַלמענעס ! און אין דער מינוט איז דעם
אונגליקליכען מענצין אויס גיוואָקסן לאָנגע קאַלמענעס פֿיז דיא פֿיס , און אַזעלכע
מעשיות ערצייגט מען טויזנד , אַך וויא קליין איז זייער מַחשֶׁבֶה גיטען פֿון נאָט !
זייא האָפֿן מיט אים גימוזט אָדער אַנגיזאָנט , אַז מען זאל מיט אים ריידן וויא
מען דער ציילט — וויא מען דארף מיט אַפֿראָסמן מענשן ריידן , ווייל ער האָט
קיין שכל , און קען נאָר טאָן וויא מען הייסט אים , האָפֿע דיא מַחשֶׁבֶה קען
זיין נאָר אַנדערס , נין ! נאָט איז נוט און אַלזויסענדי , ער ווייס אונזערע פֿעהלער ,
אונזערע שוואַכקייטען , אַז מיר מענטשן זיינען פֿאַרט קיין מלאָכים גיט , און
מיר האָפֿן גיט דיא שפֿה פֿרוּרה פֿון זיינע מַשְׁרָתִים , און גיט דעם סוד שׁוֹת שֶׁרָפִי
קדש , אַז מיר זאָלן אַזוי ריידן מיט אים וויא מלאָכים , דיא שפֿראַכע פֿון
אונזר מויל האָט ער נאָר גיגעבן פֿר אונז מענטשען , דאָס מיר מענטשן וואָס
אונזער שכל און אונזער חכמה זיינען אַזויא קורץ , אַז מיר קענען נאָר פֿאַרשטיין
וואָס מען דעמט צו אונז , זאָלען זיך אַינע דיא אַנדערע צו פֿר שטיין געבן וואָס
איז פֿעלט אָדער וואָס מיר פֿילן אונז ווילען ; פֿאַר נאָט אָפֿער , וואָס ער איז ציין
נומע און וואָס ער האָט יעדען מענטשען זיינע אייערן פֿעשאַפֿען צו הערן , וואָס
ער איז אַבוחן לב ונקרב , וואָס פֿרוּבט יעדענס תּאָרץ און אינגעווייט , דארף אונזר
צונג שפֿראַכע גיט , ער הערט אונז פֿערשטייט דיא שפֿראַכע פֿון אונזר הערצען ,
און הערט אַזוי נוט יעדענס גידאַנקען וואָס הערט אַיפֿער זיין טראַכטן גיט , וואָס
ער דאווענט , אַזוי נוט און געוויס נאָך מער וויא דעם אַנדערענס , וואָס צו געצט
דיא היסעל מיט זיינע דבֿקות און באַמקען און קנאַקען מיט דיא פינגער בעת ער
דאווענט , און וואָס האָט אויך געוויס אַמֶחֱשֶׁבֶה צוא נאָרען לייטען און זיך
געלעבט ! — און דאָריפֿער דארפֿן מיר הלילה פֿאַר קיין עבֿירה אָדער גיט פֿאַר
אַמאָדעל אָן געסען , אַז מיר וועלן ערצייגען : אַז פֿרידמאַן וואָס איז גיטען
אַמאָדער פֿרוּסער אַיז אָן פֿונות , איז גיטמאַנען אַיזט דיא שטילע שמונה עשרה
און גיטראַכט וועגן זיין הויז און קינדער , וועלכע ער האָט אינערליך הייס גיליבט :
אײַך האָב יוספֿין אויך אַזוי האָלט וויא מיין קינד , וואָרום איז ער דען גיט
ווערט ? און ווייס גאָנץ נוט אַז ראָזע וואָלט מיט אים גיט דבֿאַקירען , אָפֿער צוואַ
אַינטיגער צייט גראַד פֿאַקט מיר אַזוי אַשירוד גיט צו טאָן , מיין גישעפט האָט זיך
פֿרוּד השם אַנגיחויבן צו הויבן , פֿיין קרעדיט ווערט אַלס גרעסער , אײַך סױ זיך
זען אַריין צו שלאָגן אין יחוס , וועל אײַך קריגן אַהעכערן שטאַט , דיא וועלט
איז שוין אַזוי , איין אַנזעצערס אַקיד געסט נאָר די גון , און מען קוקט נאָר גיט
וואָס

וואס זיין פאטער האט איבער נופיט פֿרעמדע בלוטיגע זעלט, מען גלויבט בעסער דעם נגיד, וואס מ'ראגט אויף זיך איין יחוס בריף, אז ער שטאמט פון דעם אונ פון דעם, וואס קויפט שווי אונ מ'פֿירט פאר דיא גרעסטע נדבה, וואס שטעלט זיך פרייט צו אומליכער נאך. האצבע ער טיילט נאר פֿרעמדע, וויא דעם בעל הבית, וואס לעבט זיך שטיל אונ רוהיג, אונ וואס האט הלילה נאר גיט בידעה אפֿרעמדן גראשין אויף צו עסן, איך קען די וועלט גיט איבער מאכין, קרעדיט מוז איך האבן, מיין אייגענער אזוא וויא קיינעם קאפיטאל קען גיט אזו גרויס זיין וויא דער גישעפט, איצט אָפֿר, וואס וועט מען זאגן? פֿרידמאן האט איין אָרעם פֿחור גינוסען, דאס איז איין סימן, אז אים גייט עפעס גיט אזו גומי — שרייבן אין דיא תנאים פינף טויזינד איז קיין רפואה, אויף תנאים וועל איך דאך דארפֿן רפין נאר אייגענע פאמיליע אונ גוטע פֿריינד, ווארום פון זיין צד איז ער דאך עלענד, אונ וואס וועט בעטערעפֿין, אז וויא וועלן זאגן, אז וויא האבן אליין גיהערט ליעגנדיג דעם גרן פינף טויזינד? די ריידער ליעגן דאך הינט, אונ הינט מוז מען האבן מיט וואס די מויל צו פֿערשטאפֿן, דאס הייבט, אז איך וועל מאן מיט דעם סטארעקסטע איז דאך פֿארט איין מופת הותך, אז לייט זאלן גיט קעגן ריידן. אמענטש קען גיט לעבן, וויא ער וויל; האט מען צו מאן מיט לייטן מוז מען לייטן נאך געבן! אונ וואס העלפט, וואס מיר ווילט זיך אנוטן איידעם? פון דעסטוועגן איז נאך קיין באיה, עסקען זיין וויא נאדע זאגט: וואס בעסערט דאס ווערט! לאז נאט בעסערין אונ איך וועל זיין זייער גערין! ביי מיר קומט אויס אז מען זאל די שדכנים טאקי דער ווייל מדהה זיין, אונ וויא הייטן אפֿציהען אפֿאר הקשים, טאמער וועט זיך דא מאכין עפֿים מיט יוספֿין, אונ ווייטער וועלן מיר דאך זעהן! — אין אזעלכע גידאנקען איז פֿרידמאן אויס גישטאנען דיא נאנצע שמונה עשרה, אפֿ גיזאגט הלל, געלייגט די פֿרשה אונ גידאכענט מוסף, אין דער אנדערע שמונה עשרה האט ער שוין גיט אזוא פֿיל גיקענט טראכטן, ווייל ער האט שוין גימוזט האלטן דעם סדור אין האנט אונ דאס שטערט הפנים צו מחשבות.

מ

דער תקון שבועות

יובח וואר גליקליך, ער האט אין כפי יצהקין אפֿריינט אונ שטיצונג גיפונען אונ גיהאפט אז דורך אים וועט ער קעגן קומען צו א צוועק — גיוואקסט האט ער, אז זיין ליבע צו ראזין וועט פון דיא עלטערין גיט גישטערט זיין — אונ האט דעם ערב שבועות גיהאט ארבייט פאר פֿרידמאן צו פֿערריכטן זייער פֿיל, דר מאג איז גינען וואלקענדיג אונ רעגענדיג, ער איז ביז פאר נאכט אין שטוב גיזעסן. דער רעגין האט נאך מיט דיא זון אונטערנאנג שטארק אנגיחייבן צו גיסען, אין די פארשטעמל נאכטן איז שוין גינען קויט אונ בלאטע, אין פֿיל היילאך האט זיך גיזעהען ליכט, אונ גיהערט דער גיגון פון דער קריאה, וואס פֿיל האבן גיזאגט

שלאפין, בעת רבי שמעיהו פלענט פראווען חצות, איז גיווען זייער צו פרידן פון דעם גישעפט, און בפרט אז מען האט אים נאך צו גיפאלט, האבן פלעגט שוין פון ביי טאג אנגרייטן די בעכטע שפיין ריטער אויף בייא נאכט, און שפייסען אונזער רבי שמעיהו. פאר זיינע עטליכע גראסין וויא ער האט פערדינט, שפעיהו אפער פלעגט פערברייסן די ציינער און נאר בורצין פאר זיך: "דאס איז נאך אלס קלא אנמקענין דעם שטייטן פון גיהנום, דער פאר שמש דאס דער הערענדיג, פלעגט אלס געבין שטארק, און איינמאל האט ער אים אזו פערנעבן אז שפעיהו איז געפירד פערנאנגען דאס הארץ, און האט שוין אנגשרייא גיטאן: "אוי, דוא ביסט אמלאך חבלה! און ביינע ריטער זיינען גיוואקסן בייא די גרענען פון גהר דינור!" און בייא די רייד, איז ער חלש גיבליבן, גאנצע טעג און יארן איז דער יונגער מאן אפגעזעסן אויפן ספר עץ חיים און האט גיזאנט, אז ער ווייס שוין אלע סודות מיט וואס מען קען כשית אראפ בריינגען, נאר אים פעלט נאך די וואשער פון גיחון (*), ווארום אז ער וואלט קען זיך טובל זיין אין די וואשער פון דעם טייך, מאלט ער קענן מתקן זיין און ארויסטער שווייגקען דיא ווהקא של גחש הקדמוני, וואס בייא אים שטייט על גחזך חלך, וואס דער ווארט גחזך איז גלייך צו גיחון, אפער ער ווייס נאך דער ווייל ניט דעם סוד, און איז דאריבער די גאנצע נאכט היינטיגע פארטיג גיווען צו זיצן און ציא דער גיין דעם סוד, מיט אמאל אפר איז אים אריבער די קיסעלע איבערין קאפ, און האט אים פערעפעט, און פון אים צו דעם אנמקענין ויצענדיגן סלמד וואס האט גיהייסן מרדכי שמואל יאסע דעם מלמדס אפאטער — ער איז גיווען זייער אפזייער אלטמאדישער איד, און איז נאר אייגענמאליך גיווען איין מתנגד אין דעם בית המדרש, ער איז גראד אין דער מינוט אנשלאפן גיווארן, און דער פראג פון דעם לייכטעריל אין שויב, און דיא יאסע אין וואסד אייגענקייטע קיסעלע, וואס איז אים אויפן דעכטין קאפ גיפאלן האט אים אויפגיוועקט, און איז גיווארן אנגיזונדיגן פון פעס, און האט שוין אנגיהויבן צו ווכן צו וועמן עס איז דעם פעס אים צוא לאזן, שפעיה קריגענדיג דעם שטיין אין קאפ, האט זיך אויפגיהויבן און גיזאנט: "הי רצון, אז איך זאל דר מיט אפ קומען מאסער בין איך ווערט גיווען סקילה!" חברה האפן דער נעהן אז שפעיה וויל פון באנען אטועק גיין, האפן זיין אים צו גיבונדין מיט: אהאנדטוד, און אז מרדכי האט זיך אויף גיהויבן און אפרעג גיטאן: ווער האט דאס אנווארף גיטאן דיא קיסעלע? האבן אלע אנגשריי גיטאן: שפעיה דער בטלן! מרדכי, וואס האט אויף אים אפעס גיהאט פאר וואס ער לערינט קבלה; וויא קומט איינגער שטעק וואס קען אעמוד גמרא ניט אפלערן צו קבלה? דער צו האט דער איינער שפעיה זינע צווייא תלמידים צו גינזקען — איז זייער צוא פרידן גיווען, אז אים האט זיך גימאכט דיא סלוצאיי וואו ער האט גיקענט זיך אן אים נוקם גיין, און האט ניט גיווארט איין רגע און איז צו צו דעם

ארעמען

(*) אזו אנעווישער טייך וועלכער עס שטראכט דורך (וויא קאפאליסען זאגן) דורך דעם גיהנום:

(**) אפזיך וועלכער עס פליסט דורך דעם גיחון:

אָרעפֿן בּטלן און האט אים צו פּאָצט די פּאָקן, און האט נאך גיטויסן זיין שטאַל
 זאָען אים אַרופּציען אויפֿין טיש און אים שינדן די הויט, אָפּער ווייט מען
 זאָט אין חסידות לשון גוט אָפּקארקעווען, עס האט גיט גידוערט קיין מינוט
 און שטענדיג איז גילענדיג אויפֿין טיש, און דער נאנצער בית המדרש מענטשן
 האבן גיפּאָצט און גינעפּען און גיריסן, דער מיט אָפּלעכענעם לייכטערלי, דער
 מיט אָפּרעטיל און דער מיט זיין תקן שבעות, שטענדיג האט זיך גיט שטאַרק
 גיפּאָרעט, און איז פֿרידעכד זייער צו פֿרידן גיטען דר פון וואָרעם אַ הנאה האט
 ער גיהאט און קיין געלט האט אים גיט גיקאסט, ער האט זיך פון דעקטוענדיג
 קוים אויפֿגיהויבן, און זיינע פֿערצויגענע ליפֿן פון זיין פֿערקלעמטעם הערן
 האבן זיך גישיקעלט, וואָרעם ער האט גיזאָגט זיין גיזאָגטליכען יחי רצון: "איך
 זאל דער מיט אָפּקומן סבות סדרות און מלקות ארבעים!" — און מיט די ווערטר
 איז ער צוא גיזאָגנען צו דעם אָנדרען פֿרעג מיט וואס דארטן האט ער גיפּנען
 זיין גלייכין: פֿיסקלאַניק דעם מלמד, די ביידע האבן זיך גיזעצט מאלקווען וועגן
 דיא פּאליטיק פון דיא עולמות עליזים, און דער יונגער מאן, וואס וואר די גאנצע
 פּריציגע פון דעם געלענדיגן מענטשנים אומזיסטע קלעפּ, איז צו גיזאָגנען צו מענעלע
 ביר גיטער, נאסאנס אינגערער איידים, אים אָנגינעמען פארין האנט און גיזאָגט:

ווא וואס, דוא גייסט, ברודער?

קודא? האט גיפּרעגט מענעלע:

צו רבי לייכען! האט גינעטפערט דער יונגער מאן:

פאיריד, האט גינעטפערט מענעלע, וואס וועלן מיר דארטן מאן, עס וועט
 זיין אָפּרעטיל? מין איך אַתקון שבעות, אָדער אַ ש"ס קמן?
 עס וועט אלס זיין, איך וועל געבן משקה, אז איר וועט מיר נאר אַנטע
 עצה געבן:

טאראשא! האט אַגישכרייא גיטאן מענעלע, בלאגאדארו פאקאנא, וואס
 יא פֿענעקסט אן מיר גיט!

דיא ביידע האבן זיך אָפּפראוועט, און גילאזין דעם שוסעדיגען בית המדרש
 מיט דיא קאמפּעס, און מיט דיא קוואס, וואס מען האט גיטיילט, און אַוועק
 גיזאָגנען אין רעגן און אין קוים, צו רבי לייכען, וואס איז געקאנט גיטען פאר
 אָפּגעלען קאלדאט און פאר אָפּעטערקבורגער און מאקאריער ווילק. גיט ווייט פון
 בית המדרש, איז גישטאנען אַגישכרייא, דא האבן זיך דיא פאר יונגע לייט
 אָפּגישטעלט, און אָקלאפּ גיטאן אין לאדין:

המא טאס? האט מען גיפּרעגט פון שטוב:

אינגענע לייט! האט אַגישכרייא גיטאן מענעלע:

מענעלע? וויא איך בין אַאיר! און ווער נאך? האט גיפּרעגט דער קוד
 פון שטוב:

אָרעכטס! וויא איך בין אַאיר, אָרעכטס! אַטוואריטע! באלד האט מען
 גיפּנעט אַ מיר, און אונזערע לייט זיינען דורך איר אַרין אין שטוב:

א, ברוך ה'א, משה שנייאר! רבי מעועל פיר גיסער! האט אנשרייא גיטאן
רבי לייב:

נוט יום טוב שרקה! האבן אנשרייא גיטאן דיא ביידע אורחים צו רבי לייבעס
ווייב, דאס איז אויך גווען איינע פון נענע פרויען, וואס קיין ארענטליכער מענטש
קען איר נאמען ניט דער טאנען און פערזאנליכע, דאס איז גווען איינע וואס אזוי
א מאן וויא אירער האט איר אויסגערליבען אונטער טויזענד, און נאר איר אליין
גיפונען פאר אפפאסאבנע צו זיין גישעפט; נפר, אז ויא איז אים גווען אנגעהילף,
ווארום, וויא מיר זעהן פלעגן שוין גיין צו איר שטאטיגע אויכוואנדע און דיא
פארשטעטעלדיגע פער, איצט איז ויא גינעסין אין א ווייכער בלווע, מיט
פאנאנדער גיווארפענע האר, און גערייכערט אפאפיראס, וויא איינע פון
איהר בארט:

נאר וויא בייא קריסטען, וויא איך בין זאיד, האט אנשרייא גיטאן טעבעלע,
וואו איז איינער גיגענטע ליכט? מיין צדקנות! מיר מוזין טאקע אונזער חייבר
לויפן, ויצין איצט אין דער היים וויא דיא מלינקעס, און בענטשין זיך מיט
אונז, וואס מיר זיינען אזעלכע טייערע אידין און זאגן אין בית המדרש תיקון
שבועות אנאנצע גאכט, ניט אכט?

אנדאי אנדאי! האט גענטפערט משה שנייאר, ווער נאך אזוי וויא מיר זאגן
תיקון? נישטקשה פון דעסטוועגן בענצט מען זיך נאר מיט אונז, אט זעה, אויף
דיר זאגט מען; דאכט זיך טעבעלע אפיהיל לופטיג, אכר פארט שטער, קלייכט
צו זאגן מצה פאר ארעמע, מאכט אהבה אויף ספרים אין בית המדרש, מאכט
שטיינעל ארוםע תלמוד תורה קינדער, וכדומה, וואלטין זייא אכער וויסין רבי
לייב וואס מיר ביידע ווייסן, אזוי, דאכט זיך וויא זייא וואלטין זיך פערשילטען
פאר וואס זייא האבן זיך גיגענט מיט דיר!

ווסרים ווייסן זייא דאס! האט גענטפערט טעבעלע, בהמה, מיט וואס דען
נעמט מען א עולם? פאר שטייכט דוא מיד, דוא ביזט זיך אין שטוב בייא דער
שניינער דער גאנצער מאכער, און אז דוא מוכט אפילו אפאל וואס מען טאר ניט
זאגן זייא אויף: "אז ער שטוט דאס סבתא איז רעכט", גאט האט דיר גיגענט
מיט איראט שמוס צורקע, און מען מיינט אז דוא לעבסט נאר פון תהלים און פון
תצות, איך אכער, צארט וואזמי, האב צום שלימול א שלעכטע צורה און האב
צו רייס זיך מאכענדיג זיך פרום עס העלכט אלס ניט! דער שווער קען מיד וואס
איך בין, דוא ווייכט אכער פאר וואס, ווייל ער איז אויך ניט בעסער פאר מיר,
און פאלט אויף דיא אלע המצאות וואס איך בין זיך נאר במציא, זיין קאפ איז
אים ניט אויסגידארט, און ווייס איך אז דיא שטור איז בעסער וויא דיא שניינער,
אדאנק גאט דער פאר! איצט האלט איך שוין איין וואקע אין האנט, און מיט
אים וועל איך זיך שוין אויספארנען ווען עס איז! אכער מיט לייטן שוין איך זעהן
צו זיין נוט, אט קלייב איך אויף תלמוד תורה, און אויף נאך אזעלכע זאכן:

דוא ביזט גליקליך! האט אנשרייא גיטאן משה שנייאר, הלואי וואלט איך

אזו ביין שווער פאפארזעט, אט וואלט איך גימאכט וואס איך וויל, אפער צום שווארץ יאר, האט ער גאר קיין שכל נישט דארף אונ איז זיך אפרומער איד, וואס קען חלילה זיך נישט אריין פאכין אין מיינע הענט, א, אז איך וואלט האבן האבן דיין מויל מיט דיין ברייטקייט, מיט וויא פיל איך וואלט בעסער גימאכט פאר דיר! אט איז אנליק אז מען קען אשווער אין פאסטקע אריין קריגן!

שא! וואס מיינסט דוא? האט זיך אחאפ גיטאן טעגלעך, דוא ווייסט, וואס פלעגט מיט מיר זיין אין אנאגהייב? באלד וויא איך בין דא אנגינקמען אויף קעסט האט דאך דער שווער מיך מסתמא גינעמען פירן אויף זיין כמראי, איך האב זיך אלס גילאזט, איך האב גאר גיקוקט וואס דא וועט זיין, איינמאל מסתמא דער שווער האט מיך עפעס זייער אין נישט אלאווקא פאלעזענע גיטראפין אונ האט מיר אנגיבאטין פון דיא כפול שמונה דינע פער, אז איך האב זיך דאס נישט אויפגיהויבן אונ פאדאווי ברעכין דיא גלעזער, טעלער אונ דעם גרויסן שפיגעל וואס איז גיווען דאמאלס אין זאל, אונ אנשייט גיטאן: זעהט איר שווער, אט דער מיט וועל איך אייך ענטפערין אלע מאל ווען איר וועט מיר גאר אנוארט אויס ריידן! דער שווער האט פאר קאסערט דיא ארבייל אונ גימינט מיר אריין צופארין אין באק; אפער איך בין אויך נישט פויל אונ האב דאס גאך גימאכט: עהע! ער האט אקוג גיטאן וואס איך האב אים דא אנגימאכט, ציטערט ער שוין פאר מיר, אונ איצט האב איך גאר גיפונען א אוצר, ער ציטערט, אז גאך ווער עס איז זאל זיך נישט דער וויסן ווארום אז נישט קען ער אנווערין זיינע גבאות אין חברה קדישא, אפער זאג מיר ברודער, וואס פועלט דיר אזו? קלייבט דא דען קיין געלט נישט? וואס ארט דיר, אז דוא דארפסט זיך אביסל פערשטעלן, אפי דער ווייל פירכט דוא זיין פארין גאז אפער נישט זיין דיר!

גיין ברודער, האט זיך אפגירופין משה שנייאר נישט אלע מאל איז גאלד דאס וואס עס לייכט! אפער צו וואס זיינען מיר דא גיקומען, צו אויף טרוקענעם כבוד צו זיצן? הערט ברידער, מיר זיינען דא גיקומען זאגן תיקון, אונ דיא בעלע באסטע, דארף קענען אירע אוהרים, אונ זיין נישט לאזן שטארבן פון הונגער, הערט אפער וואס איך זאג אייך, איך גיב אהאלב טונץ פארטער, אז איר וועט אויסהערין נישט ביין בעשה וואס איך האב אייך צו דער ציילן, אונ מיר אעצה געבן וויא פון איר ארויס צו קריכין, אט אז אייער עצה וועט מיר גיפועלן דאמאלס וועל איך מאכין א נייעם יום טוב פאר אונזערע הידים,

חאראשא, טוב מאוד! האבן גענטפערט דיא גאנצע קומפאניע, עס האט נישט פיל גיווערט, אונ אויפן טיש איז גישטאנען משיקה לרוב, אקערטיל האט אויך נישט גיפועלט, חברה האבן גישפילט אין שטוקעלעקע, טעוועלע, וואס האט קיין געלט נישט גיהאט איז גיווען שותפות מיט משה שנייארין, אונ אפגימאכט משה שנייארס געלט אונ טעוועלעס שכל, אונ אין דער אמתין איז טעוועלע גיווען קער אלס קלוג, ווארום ער האט פערשטאנען אויפן וואונק וואס רבי לייבעס ווייב האט אים גיטאן, אונ האט משה שנייארס געלט נישט גיזאלעוועט, לחיים! לחיים!

האט מען גיהערט פון אלע צידים, און אז משה שנייאר, האט שוין גיהאלטן
 ביין דעם קעסענע האט ער אנגעהויבן צו דער ציילן זיין מעשה:
 איר ווייט פרידער דיאהלכות איידים?

מיר ווייסן! האבן גענומען דיא איבעריגע, מען דארף דאס ערסטע נאך
 קענען גיפאלן ווערן שווער און שוויגער נאך סער וויא דיא ווייב אליין:
 און וואס נאך? האט גיפערנט משה שנייאר:

מען דארף וויסן אלס וואס עס טוט זיך פייא זייא האט מענעלע גיזאנט, אז
 זיי גייט גוט דארף מען זיך זעהן אריין צו מאכין אין גישעפט מיט אלע פיר, און
 זיך היטן גוט קיילע צו מאכין דעם מאגין, אזיב דער שווער האט קינדער, זיינען
 דאס אינגלעך, דארפן זייא צו שיקן לערנען, און זאלן קוועצין דיא פיינק אין
 וואלאזין אדער אין דער מיר, און זאלן אויסטאקסן פראיס, וויא אלשיבה פחור
 דארף צו זיין, זיינן דאס אפער מיידליך, דארף מען טאן ווען מען קען נאר, דאס
 הייטט, אז מען איז א לאווקער יונג וויא אידל די הירשעליכעס איידים האט גיטאן,
 איר ווייט דאך מסתמא וויא ערליך ער האט זיין שווער און שוויגער בעצאלט?
 אט וועמען האט העלפט, דאס אז עס גיט זיך איין איז דיא בעסטע עצה, און
 מען דארף דער נאך גיט מורא האבן פראגטן שוואגער, ווער וועט שוין איצט
 געמען לאזן? ארעכטער מענטש וועט שוין אויף אזוינע גיט קוקן, ווארום עס
 ווייסן שוין אלע, אז דער אבי תבן איז רבי אידל, און אז קוואטער איז דא גיטען
 דער סטראז, און האט דאס פראקע אין פראלוקע אריין גיהאקט:

עה, אז איך וואלט דאס קענען! האט זיך אפגירופין משה שנייאר, וואלט
 איך דאס אן אייך אויך שכל האבן, אפער גיט דא איז דר ארט, אידל איז גיטען
 אשיינגער, איך אפער? צו וואס זאל זיא קוקן אויף מיר? בעסר האט זיא זיך
 גיפונען וועמען... ווידער איר קענט איר נאר גיט וואס דאס איז פאר אפגענה,
 ימח שמה זאל זיא ווערן! זיא מיינט אז פאר איר ערליכקייט וועט מען איר דעם
 גאנצן לויטן אטעק געבן, איך האב מיר שוין אמאל גיפרוכט אונטער שיקען
 אפערסבורגער פראגטיק צוא איר, אפער ער האט גיהאט אאפשיגט אז ער
 האט קוים דיא אויגן דער נאך גיפונען ווייזן:

הער זע האט מענעלע, ווייטער גיזאנט, גיט שלאנט מיר נאר גיט איבער
 מיינע בייד, העלפט גאט גיט אויף זוא מעשה וויא ער האט אונזר אידלן גיהאלפן,
 דארף מען זיך מעהר וויא אלץ סטאראיען, קרייגן פאר זייא בתנים, נאריין,
 אשטאנער אנאר, איז פאר אונזערע פרידער אנליך, זייא דארפן זיין אונטער
 אונזער האנט, און זייא וועלן אונז שוין צוא גיטן קוסען מיט זייא אויסצופירן
 וואס מיר וועלן שוין אליין זיך בעסער גיט ווינצין; — קען מען דאס אויך גיט
 דאקאזין, איז דיא בעסטע נאך מיזאל זעהן, אז דער שווער זאל זיא גיט געסען
 צוא זיך אויף קעסט, און גיט טאן פון דער אייגענער שטאט, ווארום איר ווייטט
 נאר גיט, וואס פאר זאונגליך דאס איז, אז עס גיפונען זיך פרוהגנים און נאך
 רבנים פיי אונזר שווער און שוויגער! — דער ערסטער און בעסטער כלל איז דאס:

אלע

אלע קאל מוז מען זעהן בלייבן דר פער. — אט דאס זיינען די גלאוונע הלכות, וואס אף זיי האלטן מיר זיך וויא לאנג שווער און שוויגער לעבן און די גיטריעסמטע דינים לאתר מיתתם — אז זיי מאכן די אויגן צו בלייבן מיר די יודשים! ווייטער וועגן פירן דעם שווערס בוך, וועגן ציילן און צאלן געלט אז ער גיט, דאס דארף מען נישט לערנען, דאס ווייס איטליכער, אז בייא זיך אין קעסענע און גיטרייער וויא בייא אים אין קאסטן, אט דאס זיינען הלכות איידים פקצרה דיא קליינע הלכות, דאמאשנע דאס פאסט פאר אקליינעם אינגעל צו האלטן אף זיי עקזאמען: אפער גיט פאר אונז, אין אנעלכע קליינעקייט איז קיין ספרים נישט, מיטארף זיין אהכם המבין מדעתו, און וויא עס קומט צום האנט, נוא וואס זאגט איר, ווייס איך? האט גיפערנט טעוועלע. דו ביזט אלטי! האבן אלע אנגישריי גיטאן, דוא מאקסט שוין זיין אאיידים ביין שווארן גער אליין, דוא וואלסט זיך שוין מיט אים איספראווען דאכט זיך

זאגט מיר אפער, מיינערע יועצים מיינע, וואס מוזט מען אפער, אז עס מאכט זיך אריין, אשייניגקער, אקלונגעקער, קען לערנען. שרייבן און דער צוא נאך אפחטן, און אז נישט נאר שווער און שוויגער אליין האבן אים האלט, אפילו גאר יי שווענערין, די פלה וואס פר איר פאסט אייגענטליך אזא פסק, וויא לאה דיא הירשעלעס האט גיהאט, וואס מוזט מען, זאגט מיר, אז אלע, דער קלענסטער און גרעסטער אין שטוב חלשין נאך אים, אפילו מיין אייגענע ווייב, האט אויך ביט מיר צוא טאן, אזא איך זאל זיך אויך פאגלאסן אז ראזע זאל ווערן זיין פלה, וואס מוזט מען, אז מי וועט מוזין אמאל ענטפערן איפער גוואלד: יאמן! און אים אונזעק געבין די בוכער, אפטרעטן אים די שטיבעל, און זיין אונקער אים אנקנע, ווארום וואס זאלן מיר זיך דא נארין, די שוויגער און שווער האבן אים שוין העלפער פאר מיר און ראזע אליין איז נאטאנא דעם לעבן אונזעק צוא געבין פאר אים. אט ברידער, דא וועט איר זיין לייט, אז איר וועט מיר ווייזן אנדער וויא פון אים פטור צו ווערן און וויא דער נאך זיך צו טאן די הלכות איידים וויא עס פאסט פאר אונזערע לייט.

דוא דארפט וויסן, משה שנייאר, האט גיזאגט בפי לייב.

אז עס איז קיין זאך נישט, וואס מ'קען נישט דאקאזן ווען מי איז נאר אסענאש אז מי האט מוכה און אז מי איז קיין טרום נישט, קענסט דוא נישט שפילען מיט דיין שווענערין אזא קונץ וויא אידל, מא קער דאס איפער דאס אייגענע זאך אף אים, אף דעם פר וועמען דו האסט מוכה! — בייא איך איז דא אדיקסט פיידיל איז שמוכ? מא איספראווע זיך אז ער זאל זיא מוזין געמען, דוא פערשטייט וואס איך מיינ ו

איך פערשטייא, גאנץ נישט, אפער דאס אייגענע פיידיל האט שוין אהטן, און איז אנאנצע יחכנתע, דאס וועט נישט אנגיין, ווידער מיועט דאס נאר נישט גלייבן, איר קענט אים נאר גיט ווער ער איז, איר מיינט נישט אז ראזע איז פליקט פערשטנע, ער איז אלטי, אסענאש וואס איך מוז גיטערין פר אים פערשטייטעם.

אט ראטעוועט ברידער ! האט משה שנייאר גיזאגט פון הימל און פון דיא פשקא וואס ער האט אריינגעזאגט אין זיך, איך זאג אייך עס וועט זיין בויזנות פאר אונזערע לייט, אז ס'ר וועלן אט דעם אינגעל נישט קענען ארויס שטויסן פון אונזער גבול !

א צאקט ! האט זיך אחאפ גיטאן טעוועלע, איך פערנען אים נישט אזא פלה ! איר קענט איר רבי לייב ? זיא איז אמלעך אייכיל ! אזא נענע, אזא שיינע אונזער פרינצעסין ! זיין, אזא דארף האבן אמאן אפלאנע, אי טאגנא. פארשטייט איר וואו עס האלט ד... .

אבער וויא דאקאנט מען דאס ? האט גיפערענט משה שנייאר, איך וועל נישט זאלעווען וואס איר ווילט, צאקט וואזמי, ער טאר דא נישט זיין ! הערט מיין עצה ! האט גיזאגט טעוועלע, פריער פ'ר אלץ דארף מען אקאדעס אפסייל זיין נאמען פערפראצקען, אונ דאס נעם איך זיך אן מיט צוויי ווערשער דאס צו טאן, איר דארפט וויסן זיין, אז בייא אינא אין שטעטיל, גלויבט מען אלץ וואס מ'זאל נאר ארויס לאזן, אונ לאמיר אפילו אן נעמען אז מ'וועט אף אים נישט גלויבן אז מ'האט אים גיחאפט מיט דר ווייפל, וואס מ'האט זיא לייגער גיפראכט צום רב, אבער היידן וועט מען פון דעסמ'ווענין פארט אונ דאס מאכט שוין צו אונז פלאן נישט קיילע ! אז איר ווילט, גיב איך אבונדן דעם סורה הוראה אונזערן, דעם שומה אז עס איז אמת וואס מ'זאגט אויף אים, אונ וויא ס'ר וויסן, איז דער סורה הוראה א בעלן אויף אזעלכע זאכן, אונ ער וועט פלי רפף שיקען גאך אים אין בית המדרש אונ וועט טאן וואס ס'ר וועלן אים הייסן, אבער אז נישט נאר, זאל ער זאגן מארגן אין בית המדרש, אונ דער מאנען אין דרוש אז מ'שט קען נישט קומען וויא לאנג ב'הורים וועלן אומגיין שפאצירן מיט מיידלעך אזא וויא עס טוען פרידמאנס קינדער, אונ דאס וועט שוין דעם שווער אריין בריינגן אין פ'עם אויף דעם יוספין וואס דו זאגסט ! — עט, דאס אלץ קאלטע פארפיל ! האט משה שנייאר גיזאגט, אז ער וואלט דא דארפן בלייבן, בין איך אויף קיין אינגל נישט אונ וואלט זיך מיט אים איספראווען, מיט אשפ'ענדיל וואלט איך אים ארויס שארן פון דאנען — איך וואלט מאכן בריטעלעך פון הולטייקעס צו אים, וואס וואלטין פאלין צו ראזן, צום שווער אונ שוויגער אין די הענט — וויא איך האב שוין גימאכט, אונ שויר נישט גיוואונען, וואס איך האב גיוואלט, דיא צורה איז דאס וואס עס איז צו גיקומען א אוכח וואס וויל נעמען יוספין צו זיך אין פעטערסבורג, איך אליין האב דארין שולד, איך האב יוספן אויפגיטאן, אז זיין ויזין דא וועט אים צוא אפגלייט נישט בריינגען, אונ ער האט דאס בייא דעם אונד וויא גיפועלט, דער שווער וועט אים שיקן סחורה אויף קאמיטאן, אט נעהט אז עס איז דא וואס מ'זא צוא האבן אונ מען מוז האבן שמשון הנבורס פ'ח אבער צורייסן דיא קייטין וואס ער איז צוגישימיט צום שווערס הויז !

עס איז אמת ! האט גענעמפערט רבי לייב, אכר וויקט איר אז שמשון הנבור האט

(הנאהבים והנעומים)

האט א נקבה ביי גיקוסען ? אט דאס דארפן האבן אין זינען איידער מיר הויפט
אן עפעס צוא טאן :

איך דארף אייך עפס זאגן , האט גיזאנט רבי לייבס ווייב צו משה שנייארן
שטילערהייט אים אפ פירענדיג אן אזויט :

פאר איין אורח בין איך אסחורה , וואס איז ער איין אלטער אדער אינגער ,
איר קריגט אים נאר אריין אהער צוא אדער צוא שטענן גאסאן דארטן וועל איך
זיך שוין מיט אים אייבארווען :

איך וועל פרוכען , האט גיענטפערט משה שנייאר — אבער וואס גיט איר
איין עצה רבי לייב ? האט ער ווידער גיזאנט זיך צוריק קערענדיג צוא
דיא איבעריגע :

איך האב איין עצה אונז אנטע , אבער דאס וועט גיט גיטאן ווערן מיט
הוילע פינגער , דא היא וואלט איך דעם צוא ליב גיטאן פאר אדאנק , אבער
אין פעטערסבורג קאסט וואס איך געלט , אונז פערט אזוי אזאך , דאס וועט
גיטאן ווערן גיך אונז גוט , אונז ער וועט אראפ פון פלאטץ , עס וועט אהאן
גיט אקרייא טאן :

וויא טייגער ? האט גיפערנט משה שנייאר מיט פולע אויגן מיט שמחה :

דאס דארפן מיר ביידן אונטער פיר אויגן , רבי טעבעלע וועט געמען פארן
שווייגן אונז וועט געבן אפארפס , אז ער איז אויך אטער , אונז דאס וועט
ארויס בשר אונז ישר וויא ער איז ווערט , מיר וועלן זיך נאך זעהען אונז דאס
אבמאכטן אויפן פתב . דוא רבי טעבעל טוא זיך דינס , לאז ארויס דיין קלאנג
אויף אים וויא דוא האסט גיזאנט , איך וועל שיקען מייע דיא צדקניה , גיט
אזא אענועה אמידיל אונז וועט אריין גיין צוא פרידמאנען אין שטוב אונז וועט
דאכט זיך וויסן וואס צו ביידן צוא יוספין , איך וועל דעם טורה הוראה אליין
זעהען , בקיצור עס איז שוין האלב פארטיג . דאס אלס פאכט צוא אונזער
שרוד גיט קיילע , איך האב דין האלט משה שנייאר , וואס דוא ביזט קיין נאר
אונז שעקסט זיך גיט מיט מיר וויא דיא אנדערע ! דוא דארפסט וויסן זיין , אז
גנבים אונז רוצחים זיינען אלע , נאר עס זיינען דא אונטער זיין קלוגע אונז נארן ,
איך בין אמאל גיט קלוג גיווען אונז האב זיך פאפאזעט , אבער גינג , איצט וועט
מיד איין ישר גיט חאפן , אונז וואס טויג אינז דא דיא קונצין מיר קענען זיך
אלע , אונז דער לערען אינגעל שעקסט זיך גיט מיט זיין בעל חבית , וואס קען
פעסער פאר אים , ווארט , איר זייט נאך יונגע לייט , איר וועט נאך דעם רבין
אריבער , אבער פערנעסין זאלט איר אים גיט , אונז וואס דארפן מיר דיא
פאליטיקע סמיטיקע , אטרונק בראנפין אונז אגוסטין לחיים ! לחיים ברידער ! הלואי
איבער איאר ווידער דא זאגן לחיים :

לחיים טובים ולשלום ! האט גיענטפערט משה שנייאר , הלואי זאלן מיר
בריקען אז אונז ראזע זאל געמען אבורילע פאר אמאן !

הלואי

הלואי זאלן מיר פרייגען אז מיין עלקע וועט אנוועק הולכין לעולסקה, אונ
איך זאל געסען איר שוועסטער דבורן !

ווער עס ווילנעט דאס דיר ניט זאל דאס אליין ניט האבין ! האט גענטפערט
משה שנייאר, איך וואלט זיך דאס אויך פערניגען, אבער נעמט דא ווא דארטא —
דאנע וועט מיר ניט וועלן געסן, א, אז איך וואלט גיווען אזו אשיינער וויא דוא
וואלט איך צוא דיא דאנות ניט דארפן אנקומען :

לחיים ! האט אנגשרייא גיטאן די דאסע, מיט אגרויסן בעכער בראנדיין אין
האנט, לחיים ! זאג איך פאר מינע טייערע געסט, מיר זאלן פרייגען אז
אונזערע תפלות וועט אנגענומען ווערן ! לחיים, איבער אראר אין ירושלים אדער
אז ניט אין מאקאדע אויפן ירד !

אמן ! האבין גענטפערט, דער מאן מיט דיא געסט, פון אונטערין ווענטעל
האט זיך גיהערט אביטערער שווערער קרעכץ :

צאקט, ווער איז דארטין ? האט גיפערנט טעבעלע, מען האט זיך צוא
גיהערט וויא איך בין אאיד !

נע באמטעס ! האט גענטפערט רבי לייב, דארטין ליגט דיא שוויגער דיא
אלטע פאדלע, אונ האט גיטראפעט אנוואס דיא וועלט שטייט ; ווא איז קראנק
אונ וועט שוין דאכט זיך דעס מלאך דוסה גיכער דער ציילין איר כוד, אויב ווא
האט עפעס יא גיהערט :

ניט שרעקט זיך פאר איר ! האט פריפאוועט דיא מאכטער, ווא איז שוין
א עובר בבלע, האצבע מאד איר אן אויפן קאפ, ארט איר ניט :

אויף מיין שוויגער גיזאנט, האט זיך אחאפ גיטאן משה שנייאר :
אונ אויף מיין שווער ! האט אזאג גיטאן רבי טעבעל פון זיין ווייט, גישקשה
מיר דארפן אונזער לערער ניט לערנען, ער ווייס אז ווענט האבין אויערען, אונ
אז ער האט גירעט מכתמא ווייס ער אז עס איז גיטא וואס מוזא צו האבין :

מיר דאכט עס באגיקט שוין, האט גיזאנט משה שנייאר, עס איז שוין צייט אין
בית המדרש גיין ! צאקט וואמי, מיר הויבן זיך די פיס ניט אונ מיר דרייט דער
קאפ, צוא פיל גיטונקען — עס שאדט ניט, דיא ווייב וועט ערקט מינען אז
איך בין מיד פון זאגן —

מיר גייען, האט זיך גיזאנט טעוועלע אויף הייביגדיג, ווען וועלן מיר
זיך ווידער זעהען ?

מאנגין צוא קאווע מיט פלעצליך, האט גיזאנט דיא פרויא :
איך וועל אויף אייך ווארטן, איר מוזט קומען, איר הערנט וואס מען
זאגט אייך

אלס הייבט מיר הערן ! מיר מוזן קומען, האט גיזאנט דער שווארצער,
מיר האבן נאך ניט גיקאנצעט :

גיין, דאס גראד ניט, האט גענטפערט רבי לייב, עס איז שוין אלס פארטיג,
גיט גיוונטערהייט אהיים צי אין בית המדרש, וואו היין איר ווילט, אונ גידינקט

מיין ברכה, גאט וועט געבען הצלחה, און אייער ראזע וועט שוין האבען אפינקסטער מערכה!

אונאקערמאטשולאק! האט גיזאנט משה שנייאא ווארט מיין זון, איך דארף דיר נאך געפס אגזאנין, האט גיזאנט רבי לייב, דא זאלסט מיר אקארקט שיקין דעם בריף ראזנאשטיק אהער צו, ער איז אונז גייטיג וויא דיא אויג, פאר שטייט דא וואס מען רעט צו דיר? און דיא בריף וואס דער שווער און ראזע און אייער גאנצע גיזנד וועלין שיקין, דארפסט דא אללין זיך אן געמען צו זיין דער ראזנאשטיק, און די פאכט זאל גיין דורך אונזער שטוב, מיר געמען צוא געלט פאקעמען, זאקאנאנע, און דענענאנע, אלס דורך אונזער האנט, און איצט אדע! !

דיא חברה, האבין גינמען נאך צוא קאפעצקעס, זיך פריינטליך צוא קוסט און אנועק אהיים:

דער רענען האט שוין אויף גיהערט, עס האט שוין פאנינט, די צווייא זינען גיזאנין זיך ווינענדיג, גלייך צום בית המדרש, כדי דאכנען גלייך מיט דעם עולם דעם ערסטין מנין און דער נאך קענען שלאפין ווהינער ביז נאך דעם אנדערין מנין, אריין קוקענדיג אין בית המדרש, האבין זיי גיפונען רבי גד הלל זבולונם קשבור בקיאו, שמואל יוסף האט גישריען אויפין קול פארין עמוד תהלים, וואס דער האלב שלאפענדיגער עולם האט נאך גיזאנט פסוק אום פסוק, אסדוויינען גילענען צוא לייגט, געפין זייא דיא צוא זאמען גידרישע האנטיכער, האלב אויס גישאמענע קיסעלעך, און צוריסענע צו בראכענע פאכפעס אזו וויא אויפין פעלד פון מלחמה, נאך דעם אז עס ווערט אשלוס, שטיל איבערין בית המדרש, קיין פאמפע עט מען מער פליען, קיין קלונג פון פערץ, קיין גילעכטער, און קיין זינעם דער צייליגדיג, די מלחמה האט אויף גיהערט, די מידע העלדין ווען איצט און פארגינגען זיך מיט די האפענונג פאלד בעלאהנט צו ווערין פאר זייער סיח אין אזו אפייער שטורמדיגע נאכט, און אין אזו אשערקליכען גיפעכט, זייא ווארטין אכער ניט אויף אפעדאל, אדער ארדין, נאר אויף אמילכיקען פלעצעל, מיט אזיסע גלאזקאנע וואס אפילו איין עני שבישראל קען אויך אן דעם שבועות ניט אויסקומען, און ווינקליך איז זיי דאס פעסער וויא דער פעסטער מעדאל: נאך אפאר מינוט האט גיווערט, און שמואל יוסף האט גיקאנצעט זינע תהלים אויף, און דערנמיט האט זיך גיקאנצעט די לעצטע פולווער, און עס איז שטיל גיזארין אין גאנצין, נאר בייא אפרעג טיש זינען נאך גישטאנען צווייא העלדען מיט זייערע פלויזע דענען און גיפעכט נאר אן רחמנות איינער מיט דעם אנדערין, דאס זינען גיווען דיא צווייא בעריקטע הימיל פאליטיקאנטען, שמעיה דער פטלן, און פיסקלאניק דער מלמד, זייא האבין גיהאלטן אשטארקן און זייער אונקטיגען קריג, וועגן אפאליטיזעסקען יואפראס; שמעיה האט גיזאנט אז דער לויטן איז קלענער פאר דעם שור הכר, ווארום פיש ניט אים דיא ווייב אקלענערען חלק וויא פלייש, און פיסקלאניק האט גיזאנט, גיין דער לויטן איז נרעכער

גרעסער, ווארום דער לויטן רינגעלט ארום דיא גאנצע וועלט מיטען עק אליין, פיינט מען דאך שוין דעם שור הבר אויך אין כלל, און ווידער ווייס ער, אז פיש קרינט ער סער וויא פלייש, ווארום עס האט גיטראפין אז ער האט אליין אויף גינעסקין אהאלקע שטייגע (אזא אסאקט פויער הערינג), און שטענדיג אפער האט זיך גיהאלטן פייא ווינס און גיט מודה גיווען אויף איין האר, ווייל ער האט גיוואוסט דעם סוד פון לויטן, וואס איז דער פשט — לו יתן, אים וועט ער געבן — לו באטרעפט זעקס און דרייסיג און לאה איז אויך זעקס און דרייסיג — און לאה איז דאך גיווען דיא שנואה, וואס זעקס האט זיא פיינט גיהאט, היינט זעלטעס אנדערס ווין אז דער לויטן איז גרעסער פאר דעם שור הבר, צו קען דען ווין אז ער וועט די פער האקטע גרעסער מאכין פאר די גיליבטע ? אט דער פון איז די ראיה, אז דער לויטן איז גיט אזא גיטמאק וויא דער שור הבר :

דוא פיינט אנדריסער שוטה ! האט אנגלישרייא גיטאן פיסקלאניק, אז ער האט אזוי גיהערט שטענדיגם תורה וועגן לויטן — דער לויטן איז גרעסער וויא דער שור הבר דאס ווייס אפילו יעדער קליינער אינגעל, ווארום דער ים איז גרעסער פאר די ערד, און ווייל דער לויטן וואלט זיך גיט האפן אויף דער ערד וואו אהין צו טאן, דאריבער האט אים נאט אריין גילאזין אין ים, און דאס וואס דו בריינגסט דיא ראיה פון לאה, וועל איך דיר באווייזן בפירוש, אז לו איז גיטמאק אלה, פלומר אז מען וועט טאן דיא אלה החוקים לו יתן וועט מען אים געבן.

אבער שור איז ברחינת דוכרא און בר איז ברחינת רב, אז ער איז גרעסער וויא דער פסוק זאגט ורב געבוד צעיר — האט גיזאנט שטענדיג מיט ווין קבלה : לאז מיר גימאך מיט דייע ברחינות און מיט דייע חסידותע תורות, איך ווייס נאר אז מען וועט דער לאנגן אהתיכה (אשטיק) לויטן וועט ווין גיטמאק, און אשטיק שור הבר וועט ווין נאך גיטמאקער, האט גיענטפערט פיסקלאניק : צו וועלן מיר דאס נאר זוכה ווין ? האט גיזאנט שטענדיג :

לאמיר פרום זין, גוט זיין, זיך אנגאן סגופים (זיך פייניגן), לאמיר פאסטען, לאמיר וויינען אויף גלות השכינה, אויף די צדיקי הדור — אט וועלן מיר זוכה זיין, האט גיטמאק פיסקלאניק :

און אזא האפן זייא גיפעכט גאנצע נאכט, און איינער האט דעם אנדערן גיטענדיג גיווען, נאר אין דאס האפן פיינע איינגעשטימט, אז דעם שור הבר וועט מען קאכין מיט פאפיל, און אימליכער וועט ווין די גרויס וויא דער פארגיטבור, און אז דעם ווין המשופר וועט מען טרינקען ת"ק שנים נאך איינאנד און מען וועט גיט שבור ווערן :

דיא פיינע האפן שוין ! פרינאטאנעט צוא גיין זיך טובל זיין אין מקוה, אבער דיא וויינען אריין גיכען מעבעלע מיט משה שנייטערן און האפן גיהאפט בפי שטענדיגן פאר זיינע לאנגע אין ווין לעבן גיט גישארענע פאזיטן וועלכע ער פלעגט טראגן אונטערן היטל און וואס נאר צווייא מאל אין יאר פלעגט ער זיי אנראפ מאכן, און דאס איז גיווען שמהת תורה, און י"ט בסליו, צו ליב דעם

דביו

רָבִין מַעֲנוּעֵלֶּה הָאֵם גִּיצוּיָן פֶּאָר אַיִנע און מִשָּׁה שְׁנַיָאָר פֶּאָר דָּער אַגְדָּערע, און גִּנְיִים שְׁמַעוּהוּן עַר זֶאָל רופִין פִּיסקָלאַנקען וויא מֶען רופֶט צו פִּיסקָלאַמַטֶס; צִיפּ, צִיפּ, שְׁמַעוּהָ הָאֵם אָבֶער בַּעסֶער גִּילִימַען יסוּרִים און נִים מְכַנֵּשׁ גִּינוּען זײַן בַּעסֶטֶען פֶּרִיגֶד ! —

עֲטָלִיכֶּ טַענ פֶּאָר דָּער רִיזֶע

דָּער יום טוב שְׁבוּעוֹת אִיו גִּינוּען פֶּרִיִלִיד וויא מֶען קֶען זײַך גאָר פֶּאָרשְׁמַעלֶען, אִין בֵּית הַמִּדְרָשׁ, און אִין פִּיל הִיזֶנער וואו עס זײַנען גאָר גִּזְעִסן אַקוספּאָנֶע חֲסִידִים וואס מַעֲנוּעֵלֶּה הָאֵם דאַרטִין אויך נִים גִּיפֶעלֶט, הָאֵם מֶען שוין גִּירֶעט וועגן יוֹסֵפִין מִיאוסֶס זאכִין, אָפִילוּ דִי ווייבֶער אִין בֵּית הַמִּדְרָשׁ האָבִין אויך גִּישְׁנאַמַטֶערט וויא דִי גַעזָן און דָּער צִיִלֶט וואס עס צו טוט זײַך מִים גאַלדֶעס קִינדֶער אִין פֶּלֶל, און מִים אִיר גִּינֶעס לֶעךֶערער פֶּפֿרט, מֶער וויא אִין אַלֶע בְּתֵי מִדְרָשִׁים, און מֶער וויא אַלֶע ווינקלֶען הָאֵם גִּיאונֶעט דָּער בֵּית הַמִּדְרָשׁ, אִין דַּעס ווינקעל וואו דבורָה פּאָסע דִי שְׁיִינקערִין הָאֵם גִּידאַווענט, און דָּער גאַנצֶער בֵּית הַמִּדְרָשׁ ווייבֶער האָבִין אִיר אַזו צו גִּיהֶערט, אַז זײַא האָבִין צו לִיב אִיר פֶּאָר הֶערט דִי הִיילִיגֶע קרוֹשָׁה, און האָבִין גאָר אוספֿעִיט צוא יִמְלוֹך דַּעס לַעצֶטֶען שְׁפִירוּגֶן צו טאַן. — צוּם לִיַענֶען, הָאֵם זײַך אִין דיא מאַנעִשֶׁע שוֹל גִּיהֶערט אַזו אַנְערוֹיש פון דָּער ווייבֶערשֶׁע שוֹל, נאָך מֶער וויא דַּעס שְׁבֵת פון ראש הודש בַּענצֶען, און דיא מאַנשלייט האָבִין גִּיפּוֹקט און גִּיקאַפּט אִין וואַנט, גַעפּאַצט דִי סִדּוּרִים זײַא זאָלִין שְׁמִילֶער ווערן, עס הָאֵם אָבֶער נִים גִּיהאַלפֿן, אִין בֵּית הַמִּדְרָשׁ גופא האָבִן זײַך גִּיקלִיבֶן רַעדִלִיד אִין אַלֶע ווינקלֶעלֶך, און עס הָאֵם זײַך גִּיהֶערט דָּער נאָמֶן, גאַלדֶע, פֶּרִידֶמאַן, גאַלדֶע און פֶּרִידֶמאַנס מִידֶעל.

בִּיִיא חֲיִים אָבֶרְהֶם נומטאַנס אִיידִים זײַגן גִּזְעִסן אַנאַנצֶע קאַמפּניֶע האַלב שְׁפּוֹרֶע חֲסִידִים און מֶען הָאֵם גִּינֶעסִין און גִּיטְרוֹנקען, אַזִּים גַּעקֶערט דִי פּאַמִינוֹיַצֶע אִין שְׁמוֹב און זײַך אָן גִּיהוּיבֶן צוא גִּליַצֶען, אַזִּים גִּיקֶערט דיא סוֹדֶרוֹקען מִים דיא הִימלֶען אויפֿן לִינֶקען זײַט, און גִּישְׁרִיען און גִּיטוּמֶעלֶט אַנאַנצֶען טאַן, אומזִיכט הָאֵם הַיּוֹסֶס ווייב גִּישאַלֶטן און גִּיבֶעטן דַּעס מאַן מֶען זֶאָל אִיר נִים פֶּערִשְׁטֶערען אִיר יום טוב, עס הָאֵם אָבֶער נִים גִּיהאַלפֿן, ווארום דָּער חֲיִים אַלִיין אִיו גִּינוּען אִיין אופֿ־יקומֶענֶר גִּנִּיד, זײַער אִיין עָלִיכֶר בִּראַווער אִיד, און הָאֵם נִים גִּיקֶענט אַרױם טִרִיבֶן אִיבֶער גוואַלד דיא גאָר אונגֶעפֿעטֶענֶע גַעכֶט, דיא ווייב אָבֶער הָאֵם גִּזְעֶהן אַז דאָס העלֶפֿט נִים אִיו זיא אונֶעק גִּילאַפֿן און גִּיבֶראכט אִיר פֶּאָר אָבֶרְהֶם נומטאַנס, דאָס אִיו גִּינוּען אַלֶטֶער אִיד אַהויכֶער און אָפֿיזֶער, אָבֶער מִים אַנאַנֶץ גִּליַכִין און רִינֶעס האַראַקטֶער, עַר אִיו אָפִילוּ אַלִיין אויך גַעווען אַחֲסִיד, אָבֶער דיא חֲסִידִים מִים זײַערע פּאַהאַלֶטֶענֶע תּוֹרָה הָאֵם עַר פִּינֶט גִּיהאַט, עַר אִיו זַרִיין און גִּיפּוֹנֶען גִּד דַּעס נַעקצאַרניק, מִשָּׁה שְׁנַיָאָרן, מַעֲנוּעֵלֶּען, שְׁמוּאַל יוֹסֵף דַּעס מַלְמֶד, יוֹדֶע דַּעס שְׁמִשׁ, הָמֶן דַּעס שְׁנַיִם קֶרֶעמֶר, הַלֵּל זְכוּלוֹן, לִיַענֶער קאַשֶׁעס, שְׁיִינוּעש דָּער מִילֶכְטֶערֶער, און גאָך פון זײַער חֲבֶרָה, פֶּאָרן אַלֶטֶין האָבִין

האבן זיין נישט אזוי פיל בולשה וויא טורא גיהאט, און האבן זיך צו זעצט וויא דיא סטאמקעס און גאר דער ציילט נייעס, און פריער גיבעטען קהילה משה שנייארן, ער זאל קיין פאר איבעל האבן, וואס אין דיא נייעס וועט אריין גימקט ווערן זיין שווערס אקונד.

נישקשה! האט משה שנייאר גענטפערט, איין אמת מאג מען זאגען האבן אויף איין אייגענעם פאטער — כעט וואס איר ווייטט איך וועל אייך אלליין מזדה זיין, וואס עס וועט גאר זיין אמת —

טעוועלע האט אנגעהויבן צו דער ציילן, און מיט טויזנטס חסידותע ווערמליך, אדער פראקטע גראפע בייד, דער ציילט, וואס ער ווייס פון גאלדעס יוספן און וואס גאד זיין יושר קומט אויס, אז מען זאל אזוי אונגאן וואס האט אויף אזוי פיל קיין גאט אין הארצען נישט — ארויס טרייבען פון פארשטעטל, אדער לכל הפחות אים שיקען רופען צום מזרח הודאה! ער זאל אויף זיך נעמען איין השוכה:

דער אלטער האט זיך דאס נישט איינגעהערט מיט פערביסענע ליפען, און אז טעוועלע האט זיין ראנקאז גקאנצעט האט ער זיך אויף גיהויבן און אנשפרייט גיטאן:

אך יונגאן! דו אכפראס, דו הולטייאקע, דו אפיקורס, דו טרייפנאק! דו וועסט ביידען אויף דעם יונגען מאן, אויף יוספין וואס איר אלע זייט זיינע קויט פון אונטער זיינע נעגעל נישט ווערט, אך איר הולטייעס, ארויס פון דאנען, איינער פוס זאל דא נישט זיין! ארויס איר פיאניצעס, איר קאטערגניקעס, איך וועל אייך ווייזן ביידן רבילות בייא מיין קינד אין שטוב, מוציא לעז זיין אויף אאידישע טאכטער, אויף אזוי אערליך קינד? איך וועל דעם רב דעם פתי דיא באקען צו פאצין! און בייא דיא בייד האט ער אחאפ גיטאן טעוועלען פארין האחאל און ארויס גיטאשעט אים דורכין מיר, טעוועלע איז עפס אזוי דער שראקען גיטאריין, אז ער האט אפילו נישט אוספענעט זיך אפ צווא בארין און איז געביד גיבליקען אונטערין מיר, די איבריגע חסידים זיינען דורך דורכין פונקטער און פון דעקטונעגין אוועק אין אנדערע ערטער זינגינדיג און מאנצענדיג —

גוא א אפשינט! האבן זייא אלס איבער גירעט נאך דעם אז זייא האבן זיך בדאקט דעם פסק וואס זייא האבן דא גיהאט, און אזוי זיינען זייא פאר בייא גייענדיג אריין גיגאנגען צווא זאכאר דעם גיטויפטין צווא ליב הקן דעם שניט קרעטער, וואס איז גיגאנגען גוט יום טוב ביטען זיין עלטערין ברודער, האבן אגטויפטער, אבער האט דאך איין אפענע האנט, און איז פארט אמאל גיווען אהסיד, און נאך עד היום שיקט ער און זיין ווייב דיא גראפע העלענא פדיונות צום רבין, און פאר וואס טאקע זאל מען בייא אזוי גיט מאכען זאכוס! און דיא גאנצע קאמפאניע זיינען אריין נאך רבי הקן:

בייא פרידמאנען אין שטוב איז אויך גיווען שמוחה וששון. אבער דארטין איז דאס גיווען אויף אנאגן אנדער אופן. דיא קינדער זיינען גיווען גליקליך, און די עלטערן

עלמערן האבן זיך דער מיט געפרייט, יוסף האט דעם יום טוב גיהאט פבד פון אלע אורחים וויא נאך קיין מאל, עס מרעפט צייטען בעת דאס הארץ איז צו פרידן, בעת מען פילט זיך גליקליך, איז דאמאלס אונזער קול אונז ווערמער, ריינער אונז זיסער, יוסף האט אויסגענומען אין אלס וואס ער האט גירעט, דיא אורחים האבן אים אויף דיא הענט אומגעטרענען אונז אלע האבן גיטונגען צו אים לחיים, רבי יצחק האט אמאל אין מיש גיטונגען לחיים פאר יוספין אונז פאר ראזען, אונז גירעט זייער אהיפישען מאסט פאר דיא ביינע יונגע קינדער, אונז האט גימאכט אז יוסף האט גימוזט מרינגען פאר ראזען אונז ראזע פאר יוספין, אונז מיט זיינע וויצען האט ער זיין גיט אין מאל גינעבין אן צו הערענס אז עס איז שוין דער שירוף בעמט גישלאסן, פרידמאן אליין האט יוספין ארום גענומן אונז אים גיקוסט מיט מרעקען, אונז דער נאך דאס אייגענע גיטאן זיין ראזען, ביין מיש איז גינעבן פרידמאן אויבען אן דער נאך יוסף, נאך יוספין איז גינעבן רוחמקע וועלכע עס האט מיט קיין אנדערן זיך גיט גיטאלט זעצין מער גיט וויא מיט יוספין אונז אויף אים גיקוסט וויא ער נעמט יעדען ביסען אין מויל, וואס אלע אורחים האבען איר גיט גינאנט אז וויא איז שוין קיין קליין קינד גיט מער, אונז פאר איר פאסט שוין גיט אועלכע אפגעקייט מיט יוספין, וויא האט אבער קיינעם גיהערט, ווארום וויא האט גאר גיט פארשטאנן: פאר וואס פאסט עס גיט? וויא האט יוספין געליבט וויא אפברודער, אונז האט אים גאר אנדערש גיט גיהאלטן, פאר וואס זע נאל וויא זיך שעקען צו זאגן, אנדער צו בעווייזען זיך אז וויא ליבט איר ברודער?

יוסף מיט ראזען האבן צייט גיהאט צו ריינען, ערציינען זיך וואס זייא האבן אויסגעליטען. ביין זייא זיינען ענדליך גיקוסען צו די ערקלערונג — מיר וואלט נאך אבער בעסער זיין, האט יוסף גינאנט אמאל ראזען, אז אונזערע עלטערן זאלן וויסען פון אלץ, דען מען מוז פאלש זיין מיט דאס בעהאלטענע — אונז דאס איז מיר שוועקער וויא אלץ! —

נאך פאר נאכט פון דעם וועלכען מאנ איז יוספס וואונש ערפילט גינארען, פרידער האט אים רבי יצחק פרינאטאוועט, אז גאלדע וויל מיט אים וויכטיגעס ריינען, אונז האט אים גינאנט אין וואס דאס בעשטייט — גאלד גאכדעם איז גאלדע צו אים צו גינאנט אונז האט אים גינומן מיט זיך אין סאר, אונז האט אים מיט טרייהייט אונז קלוגהייט ערציינען, אז וויא ווייס פון אלץ, אונז אז וויא האלט דאס פאר דעם גרעסטען גליק, וואס ראזע האט זיך גאר פערליבט אין אים וועלכען, וויא וואלט אליין אונזער טויזענדער אויס גיקליבן! —

דו ביזט פון היינט אן מיין קינד! האט גאלדע גינאנט אונז אים אקום גיטאן — וויא מיר אעהרליך קינד, וויא איצט — אויף דער וועלט אונז יענער וועלט! — יוסף האט קיין רייד גיהאט — ער האט גאר גיקענט זיינע שיינע אוינען, וועלכע עס זיינען פול גיווען מרעהקן, אויף הייבן צום הימיל. גאלדע האט דעם אינגיקסטען באנק גיפילט אונז האט גינאנט!

בעט נאט פאר מיר, ליב קינד ער זאל מיר ערהאלטן פראייד.

יוסף האט גינזען דער מוטערס האנט און האט אקום גיטאן .
 נאך עפס , מיין קינד מוז איד דיר זאגן — אויז גיפעלט זייער וואס דו ווילסט
 פארן מיט רבי יצחקין , וויל עס איז קיין תכלית זיך דא וואלנערן , אין פארשטעטל
 וואס קען מען דא לערנן ? — גלויב מיר , אויז אלעמען וועט שווער זיין צו שיידין
 זיך מיט דיר , האט אויף אקורצע צייט , אונז ראזע וועט דאך גוויס ליידן , וויא
 אמרייע מוטער , וואלט איד וועלן דעם פערגינגען האבן איד גליקליך זעהן פר
 מיינע אויגן — אבער דו ביזט נאך יונג און קענסט דעם ערקסטן מאל אליין אין
 פעטערבורג גיט פארן — איצט מוזט דא זיך פארטיג מאכן צוא דער רייזע —
 דיא טעג וועט רבי יצחק פארן — איצט מיין זאכן קענסט דו גיין צו דיין ראזען ,
 איר דאס אנהאנגן — גיי , איד פערנין דיא בשורה דיר ! —

יוסף איז אונזעק צו ראזן — ער האט זיא גיפונען טעגנדיג איין ארבייט —
 גומין אבענד ! ראזע , האט יוסף גיזאנט .

גומין אבענד , מיין ליפער יוסף , האט ראזע גענומפערט , וואס האסט דא
 מיר גיבראכט , איד זעה אויף דיר דא האסט עפס צו זאגן —
 זייער פיל , ליבע ראזע , איד ווייס גיט וואס פריער דיר אנצוזאגן —
 מא בייד ארויס אלץ מיט אמאל , האט ראזע גיזאנט מיט איר ליבן שמייכל —
 אונזער ליבע איז אונגוישטערט , ליבע ראזע .

איד האב דארין גיט גיזוייפערט , יוסף , דאס איז מיר קיין גייעס !
 נו זעהסט דו , איד האב גיזאנט , איד ווייס גיט פון וואס אנצוהויבן ראזע ,
 אבער דאס איז א גייעס , אונזערע ליבע איז איינגינזליגט פון אונזערע עלטערן ,
 אונזער מוטער האט מיר איצט אלץ ערקלערט — אונז מיר פערניגט , דיר דאס
 אן צוא זאגן —

א ווער קען נאך מיין מוטער , איר גראסע ווידע וויא איד ! האט ראזע גיזאנט ,
 אונזער האט נאך אזא פערשטענדיגע מרייע מוטער וויא מיר האבן , יוסף !
 קום , לאמיר איר דאנקען !

ראזע , דעם דאנק , קענען מיר איר זאגן אין אונזער הארצין — איצט מוז
 איד דיר איבער געבן א וויכטיגערע גייעס — דער , ביי מיר אין קאפ מישט זיך
 שוין לאנג א גידאנק , וועגן דעם , וואס איד פערשווענדע מיינע גאנצע כחות אויף
 גיט וויכטיגעס , דאס הייסט , גיט אויף אזא וויסענשאפט וואס קען מיר מאכן
 אנושע בארוערע אין דער וועלט — איד לערן איסטאריע , נאטור וויסענשאפט .
 לעז זיך אן אריבער און אריבער , פון אלע וועלט וויסענשאפטן , אונז פערני ביי
 מיר , איד זאל דער פון קענען עפס בענאצין , האב איד ניקטס — דאריבער איז
 ביי מיר גיבליבן איינמאל פאר אלע מאל , איד מוז נעמען זיך פאר עטוואס
 ספעציעלעס , פון וואס איד זאל מיין גרויס פערדינען קענן , איצט האט זיך מיר
 גיטראפן , איד קען קריגן אשטעלע וואו צו לערנען גישעפט , רבי יצחק וויל מיר
 נעמען צוא זיך אין פעטערבורג , אונז ביי אים אין באנטאר , זאגט ער , וועל איד
 דער לערנען די בוכהאלטעריע , אונז פר אשטעלע איז שוין נאכדער גיטא וואס

צו זארגן — איינער איך האב אים גיזאגט מיין רעשענע, סעלדע איך עס דיר, אונז פֿרעג, וואס הייסט דוא מיר?

יִסְרָאֵל! האט ראנע גיזאגט אונז אַנגיהויפֿן צו ווייגן.

זייא דאך אַמענאָש, ראנע, דו געבאכט זיך, אז איך פֿרעג ביי דיר ערינסט, הייל איך דאך אָן ביין ווילן גיבטס מאן —

יִסְרָאֵל, האט ראנע גיזאגט זיין האנד אַנגעמענדיג, יִסְרָאֵל ווען דוא גיבסט מיר דאס רעכט, וועלכע דו האסט ביז איצט אליין גיהאט אויף זיך — זאג איך דיר דוא זאלסט פון היא גיט פֿארן — איך ציטער פֿאר דעם גיראָק —

זיין קינד, ראנע, דוא ווייסט, אז עס וועט שוין באלד קיין צייט זיין וועגן דעם צו ריידן, מיר מוזן איצט ריידן אונז אַפֿריידין, רבי יצחק פֿארט דיא מעג אנועק, איך מוז מיט אים פֿארן, גינג קינדערס זיין, ראנע!

קינדערס זאגסט דוא, יִסְרָאֵל? איך קען מיט דיא קאלטע וועלט גיט צו פֿרידען זיין, איצט יִסְרָאֵל, וואלט איך נאך וועלן זיין אַפֿריידיג, נאך וועלן יִסְרָאֵל, האָט גיט דר מאַגן יענע פֿריהלונגס ווינטן אונז וועטערן, וועלכע עס בריינגט דעם וואַרעמן זומער איצט אין אונזער פֿרילינג! נאר לייכער גיב איך מיר מיהע דיר ווערט צו זיין, אונז זיך גיט נאר דיר צו גיפֿעלן — זאנדערן אויך דייע גיט קינדערשקייט, דייע ערינסט אונז פֿילאזאפֿי זאל מיר אויך גיפֿעלן וויא דו אליין — יִסְרָאֵל אַפֿער אלץ האט דאך צייט! איך ווייס, מען באַרף אַמאל לעבן אונז אז מען גרייט גיט אָן פון געציטענס האט מען גיט — יִסְרָאֵל, אַפֿער צוא זאג ערינסט וויא דייער, מוז מען צו פֿריא אַלט ווערן!

פֿאר קערט, ליפֿע ראנע, דיא פֿריערסטע מענטשן זיינען גיווען קינדער ביז דער עלטער, אונז האָפֿן וויא קינדער קיין רעכטן געגריף גיהאט קינדמאל פון לעבן, מיר מוזן אַפֿיסיל אונזער קינדטייט פֿערקורצן, אונז אונזער יונגער צוא פֿערליינגערן — שטעל זיך פֿאר: וואס וועלן מיר מאן אז מיר וועלן באַרפֿן אליין פֿירן אונזער וועלמיל? — פֿאר לייגן דאס געלט אויף פֿראַצענט, וויל איך גיט — ראנע, האב איך נאר דאס רעכט דיין פֿרייהייט צו געמען וויא לאַנג איך בין אליין גיט אַ זעלבסט שטענדיגער מענטש? — איך גלויב דיר — דיר איז שווער מיט מיר זיך איצט צו שיידין — אַפֿער דעם מענטש'נס גאנצער לעבן איז אַרטיי פון אונטערדיקונגען אונז ענטפֿערונגען — היינט לאַזן מיר זיך גיפֿאלן דאס געגן אונזער גייגונג אונז נאטור, מאַרגן אָן יענס — מיר געהאלטן אונזערע גיפֿילען אונז זעלבסט אונזערע גיראָקען פון דער וועלט, מיר לאַכן אַפֿט וויא מיר זיינען מער פֿעווענט אונז גיניקט צום וויינען — אונז דאס זעלבע פֿערקערט, גיב גאט, ליפֿע ראנע, דאס דיוע געטפֿערונג זאל אונז זיין דיא שווערסטע אונז לעצטע אין אונזער לעבן — וואס דען מיינסט דוא, מיר לעבן אין אזא דור, וואס מיר מוזן אַלט ווערן פֿאר דער צייט — מיר לעבן אַפֿער באַנענען אין אזא צייט, וואס דער מענטש הייבט אָן צו פֿילן, דאס מיר באַרפֿן אַנדערס האַנדלען וויא אונזערע

אונזערע עלטערין, מען מוז זיך אמוז פאכין אן דעם גייט עס נישט, האט מען
האט אפאל גיזאנט; "קין מענטש מוז מיסין!"
דעם "מוז" מוז איך מיר היינט, און בעט מיר ליבע ראזע, "מוז" דוא אויך
אויף איין קורצע צייט זיין גישיידען מיט מיר, בעניב זיך אין גוטע האפענונג,
מען זאגט: אז דיא ענטפערונג מאכט נאך דיא ליבע שטארקער — זיי גיטרייסט
האט מיט אזא פוסקטין וועלט שפּרוך — א טייערע ליבע ראזע, אונזער ליבע קען
שוין נישט שטארקער זיין וויא איז!
ראזע איז אים אויפן האלז ארויפגפאלן, און ביטער גיטויגט — א ליבער
יוסף, האט זיא קוים ארויס גירעט, וויא לייכט מיר וויינט זיך איצט! — וויפיל
טרערין און וויפיל זיפצין דו באקסט מיר, א גאט, וואס איז דיא ליבע, איזט זיא
ווינקליך אזא בלוס וואס וואקסט גור אויף מרהערין און ליידין?; מין יוסף,א
מרייטט מיד גיט, איך קען נישט דיר לאזן פארן, און מוז דען נאך! איך לעב
אין אזא צייט, וואס מען מוז מוזין, וואס מען מוז זיך אפח אנטאן צו האנדלען
איער דיא קרעפטן האט דאס הארץ ראקטעט און צערברעכט אונטער דיא
פרייהליכע מאסקע וואס מען מוז אן איער גיוואלד!... פארע, ליבער יוסף,
דוא וועסט דאך צוהיילקאמען — צוהיילקאמען צו מיר, צו דיין ראזען!...
יוסף האט אויך אנהויבן וויינען, און ווער קען בעשטייבן ליעכע ליידין אין
דער מינוט.
זאל איך פארין און לאזן דינען ענגעל אט דא אין ליידין. אין טרערן, אדער
איך זאל דא בלייבן, און דיא טרערין זאל מיר איבערשטועמען נאך דער צייט,
אז איך וועל שוין נישט קענען זיי מריקענען. א שיקנאל וואס פאר איין אויפנאכע
גיבסט דוא מיר היינט? — האט יוסף גיזאנט שטילערהייט —
יוסף, האט ראזע גיזאנט אין דעם זיא האט אים גיזעהן וויא ער וויינט און
וויא זיין הערץ איז אויפגינעקט, א יוסף דוא האקסט מיר אפאל אלץ גיזאנט,
אז פר די מירין פון דעם נן ערן שטייען בינע מלאכים מיט זייערע שטוערדין, דאס
ווייזט אז קען קיין גליק נישט זיין אהנע ביטערניס און שטוערע מיה אונפין אפריער:
יא, ליבע ראזע, האט גענטפערט יוסף, איך האב גיזאנט אויף דעם וועג פון
גליק וואקסן פיל דערנער, און מיר קענען דעם גליק נישט בערידען איידער מיר
וועלן זיך דיא הענט נישט צו שטעכן, און האבן וואונדן פון אונזער מיהען זיך
דעם גליק צו דאקאנען; אדער דער פאר איז דער גליק נאך גרעסער! יעדע גוטע
נאך קוקט נישט גרינג אן. — ראזע איך האפע מין וועג וועט נישט אזא שרעקליך
זיין וויא אנדערענס, וויא עס שיינט איז זיא שוין האלב אויס גיטראמין, דיא
טיידין וואס פליסן נאך דורך פאר אונזער גליק זינען נישט אזא ברייט און ווילד וויא
בייא אנדערע רייזענדער אין לעבענס וועג, איך זעה דער ווייל קיינע הייכע בערג
און טיפע גריבער פאר מיר; דער וועג איז קורץ, מיט גאטעס הילף, און באלד
זינען מיר גליקליך אויפן ארט! נישט זארג ראזע, אין מין וועג ביזט דוא מיר איין
לייכט טורעם, און אונע ווייזער, איך וועל דורך דיר, גוויס נישט בלאנדען,
א זאל הא

אָ זאל דיר גאט אויך דיא שטארקייט צו שיקען, אונ דוא זאלסט גליקליך זיין אונ איבער דולדען דיא שלעכטע צייט מיט קראפט אונ מאכט! איך ווייס, דיר פלייבט דא דער דארין אין דיא אויגן, איך מין משה שניידארין, וועלכער עס גאט אונז אונ שטעכט אונז, פאר קיינע זינד, ראנע מיט שרעק דיר פאר אים, גאט וועט אונז מיט פערלאזן, משה שניידאר וועט זעהן וויא רעכט אונ ריין מיר זיינען געוין אים וועט ער אונז דאך אויך גוט ווערן, ער איז גאר נישט אזוי שלעכט וויא ער ווייזט זיך ארויס.

זיין ליבער יוסף! ער איז שלעכט, שרעקליך! מיין הארץ קען נאר פון אים מיט טראכטן עטוואס גוטעס! האט נישטאס ראזע, יוסף איך מרייטט זיך נאך דער מיט, וואס איך פלייב דא צווישן מייע עלטערן מיט אים, וויא וואלט הלילה גיווען. אז דוא וואלט דארפן פארין אונ ניצן מיט אים צו נאכן אין פעטערבורג? איך געס אויף זיך אלץ אריבער צו טראגן אונ זיין מיט אים גוט, נאר דוא זאלסט פרייא זיין פון אים, א, עס קען מיט זיין גוטעס אן שלעכטעס! מיר וועלן נאך אפאל היינטיגן אבינט אין פריידן דער קאנען, גוט נאך וואס אונזער שלעכטס איז מיט אזוי הארט, ער איז נאר אונז אקליינער וואלקין פלעק אין אונזער גאנצן ריינעס לויטערן היטעלס גיוועלב! איצט בין איך שוין רוהיג, ליבער יוסף, אונ וויל זיך שוין לערנען גיוואנען שיידין זיך! דאס איז קיין שיידין זיך מיט, יוסף! אונזער הארץ איז, אונ פלייבט אלס פערזאניג! גיב אהאנט, אז דוא וועסט מיר אזוי זיין וויא איך דיר, יוסף! אז דוא וועסט מיר איין מינוט מיט פערנעסן, וויא איך וועל דיר מיט פערנעסן! יוסף האט איר דיא האנט גינעפין, אונ אין די רייד איז אריין גיקומען דיא מוטער וועלכע עס האט אויפגעטעט צוא הערן זייערע לעצטע רייד.

מייע קינדער! האט די מוטער אויסגישריען, אין דעם אירע גיפילען האפן איר שוין מיט גילאנט אייגנאלטן זיך וויא זיא האט גיהערט איר ראנעס, איר ליבע קינדס רייד! — מייע ליבע קינדער! זיט גליקליך, וויא איצט אויף אייביג איך פערנין דאס אייך, אונ וויל איר זאלט גליקליך זיין! א, פעט גאט פאר מיר, ער זאל נאר מיר מיין לעבן ערהאלטן, אונ מיר מיט מייע אויגן זעהען לאזן, וויא איר זיט גליקליך! מיט שעסט אייך פעסטע טרייעסטע קינדער, דער מיט! אייער מוטער איז אויך אפאל יונג גיווען אונ גיוואלט גליקליך זיין, אבער יענע יארן זיינען אנדערע גיווען, איך האב מיט גיקענט מיין גליק אן געסן, וויל מייע עלטערן האבן מיט פערשטאנען וואס איך פערשטייא, גאט זאלט מיר אפ מיט מייע קינדעס גליק אנשטאט מיין דאמאלס ערוואונגענעם גליק, אונ איך בין איצט מיט אייך גליקליך, וויא איך האב מיר פעסער מיט גיוואונגען! ביא די רייד האט זיא ארוםגינגען אירע ליבע קינדער וועלכע עס ווארן וויא די צו מישטע פון אירע טרייע רייד, אונ האט זיא ביידין שטארק גיקוסט, דיא קינדער זיינען גישטאנען וויא דיא שמוסע, זיא האבן זייער הייסן דאנק ארויס צו ביידין קיין ווערטער גיהאט —

פערצייא אונז, ליבע מוטער, האט ענדליך ראזע גיזאנט דער מוטערס האנט
קוסענדיג — מיר האבן ביין טרייהייט צו אונז אין גאנצן ניט גינקענט, אונז מיר
האבן פון דיר אזו פיל ניט פערלאנגט, נאט האט אונז פערבונדן, בייא אים
האבן מיר, ביז איצט, אונז פערצייהונג גיבעט, וואס מיר מוזן פון דיר אונז
גליק פערשוייגן!

נעט נע ליבע קינדער, אז אמוטערס הארץ איז אנביא, אונז פילט אונז ווי
וואס איבע קינדער טראכטן אונז באכטן, איצט מיין ליבער יוסף, שעם זיך ניט
פאר ביין מוטער, אונז דוא קענסט איר שווערין טרייהייט איך וויל עס אויך, יוסף
האט גיטווארן ראזן טרייא צו זיין וויא לאנג ער וועט לעבן! —

איצט בין איך שוין אין גאנצן גליקליך, האט גיזאנט דיא מוטער; מער
פערלאנג איך ניט פון דיר ליבער נאט! דוא האסט מיר גיטוירדנט, מיין אפאל
גיטוירשטן גליק אן מינע קינדער גיטוירן, א, איך באנק דיר דער פאר! דו האסט
דאס נאר מיר מיט אביין באמאלס דאס געפיל אין מיין הארצן גיבעט, גיט איך
זאל פילן מינע ליבע קינדערס גליק, ערהאלט מיר נאר פון זייערע וועגן
הייליגער פאטער!

אך מוטער טייערע! האט ראזע גיזאנט, איך וויל דאך זיין צום פאטער, אים
דאנקען פאר זיין ברך וואס ער גיט אונז!

זיין, מיין ליב קינד! דו בארעסט אים נאר ביין באנק אין ביין אייגענע הערצן
זאגן, דוא קענסט דאך ביין פאטער, ער איז אלטמאדיש, אונז בייא אים קען
עס אויס קענען סאדנע, אז דוא וועסט אים זאגן דו דאנקסט אים פאר יוספין
מיר דארפן אויף אים קיין פאר איבעל האבן וואס ער פילט ניט וואס מיר, איר
וויסט מינע ליבע קינדער, אז אזו וויא ער האבן אגילעבט אונזערע עלטערן
אונז אסך דורות, נאך עד היום גרייט איר גאנצע מיליאנען קענטשין, וואס בייא
זיין ווייזט דאס אויס פערעכד אונז אינפערשטענדליך, עס וועט נאך איפריגענעם
זיין צייט אים צו דאנקען, אונז דו יוסף דו וועסט דאך אים פערדאנקען פאר זיין חסד,
וואס ער וויל דיר אנהויבן צו ווייזען, פאר זיין אינטערסירן זיך וויא דיר פאר
אמענטש צו מאכן, ער וויל מיט דיר ריידן, זייא צו אים ליב קינד! סארגן
וועסט דוא דאך דארפן פארן, דוא וויסט דאך אז רבי יצחק קען אויף דיר
גיט ווארטן:

אך מוטער! פאר וואס מוז ער פארן אזו אונזערעכט? פאר וואס האט מען דאס
אונז פריער גיט גיזאנט? מיר וואלטן זיך דאך גרינגער שייידן קענן!

וועסט דוא מיין ליב קינד, דאס איז דאס אייגענע וואס איר האט מיר גיט
פריער גיזאנט אז איר זייט גליקליך, מיר האבן זיך גיט נט פערשטאנען! אפער
יוסף פארט דאך גיט אונזע — מיט גאטעס הילף — אויף טויזנד יאר, איר אויף
סבות וועט ער קענען! קום יוסף, קום ראזע דוא אויך אין שטוב, גיט ווייך דא
איצט אליין, קום זיי מיט מיר, זעה ראזע איך בעט דיר זייא אמענטש, אונז
לערן זיך צוריק צו האלטן, די מוטער האט גיטוירן ביידע קינדער אונז אריינגיפירט

אין

אין דיא גרדיסע שטוב דארטין האט זיא וויא גילאזין ביין גרויסן רונדען מיט ,
אדום וועלכין עס איז איצט גינעסן פרידמאן מיט זיינע אורחים , און רבי זצחק
האט דערציילט גלייכווערטליך וואס דער נאנצער עולם האט גיבויקט לאכענדיג ,
ער האט דער לאנגט יוספין אנלאזט זיין אים גינעסן צו זיך :

און רוקחה איז אנקומענדיג גינעסן איבער יוספס אנוועק פארין , שנייארקע איז
אויך פארמיט גינעסן צו דער ריינע , ווארעם יוסף מיט רבי זצחקין האבן גימאכט
דעם רעכט אז עסן זאל שנייארין אנוועק שיקין אין קאסערציסקע אויפלישצע —
און דער פאר איז ער צו פרידין דער פון — פרידמאן האט גינעסן יוספין צו זיך אין
קאפינעט , און האט מיט אים אפינירעט עטליכע שעה , אים ארויס גינעסן אלע
דענעלין וויא ער זאל זיך פירן , און ער האט אים גינאנט , אז עס וועט איה זיין
תנאים אז ער וועט קומען אויף סבות אהיים —

נאלדע האט זיך גיטאן דאס אירינע , וויא אפרייע מוטר האט זיא אין ארדנונג
גיבראכט יוספס זאכין , מיט עטליכע מענ פריער , זיא האט אים אאיבעראשונג
גינאולט מאכין און האט אין זיין סעפעט אגינפאקט א זיינע אנצוג , מיט נאך
קלייניקייטן , וואס זיא האט פאר אים גילאזט מאכין , בכדי ער זאל קומען
צווישן לייט וויא אלייט — איצט , אז זיא האט איךע קינד איבער גילאזן אין
אפרייליכע גינעלשאפט , איז זיא אליין אריין גינאנגן אין קיך : הייסן אנפאקן
פאר יוספין און פאר רבי זצחקין אויפן וועג זיי מיט צוא געבין — און וויא האט
זיא זיך ערשראקן , אז זיא האט גיפונן אין קיך א האאס , צוגראכענע שערבליך ,
איבער גיקערטע שטולין , און דיא הינסטיידיל מיט אזוי דראפעטע צורה , מיט
צו ווארפענע האר , און וויינט , און שילט , — וויפיל נאלדע האט זיא גיט גינעסן
זיא זאל איר ערקלערן , וואס דא האט זיך פאסירט , די מיידיל האט גיט אויפגיהערט
צו וויינען , ענדליך האט נאלדע פועל גינעסן און זיא האט איר ערציילט : דא
איז גיקומען זיינע שרעקעם הינסטיידיל , און האט צוא רעט אויף אונזער יוספין
כל בו , איך האב דאס גיט מער גיקענט הערין וואס זיא האט גינאנט , און איך
האב גיחאפט דעם זיינעם צאלענט מאס און איר דערלאנגט אין קאפ , זיא האט
זיך גיט גינארט , גישקשע , איך בין איר נאך אריין אין דיא האר און האב איר
אלעבעדיגע גיט גינעלט אנוועק לאזן , און איר גליק , וואס זיא האט גימאכט
אנוואלד און דא איז אריין גיקומען משה שנייאר און ער האט אונז פאנאנקערד
גינעסן זיא וואלט זיין מיר גיוואוסט דיא ריכטונג !

אבער וואס וויינט דא נאך ? האט נאלדע גיפערענט , בהמה , אמאלע וואס
הינט גילען , קענען מיר זיין אלעס די מיילער צו מאכין ? לאזן זיא זיך ריידין
וואס זיא ווילן , זיא וועלן אונז , מיט גאטעם הילף גאר גישט אפריידין ,
דאס שלעכטעס וואס יוסף האט זיי גיטאן זאל מיר דאס דער אויבערשטער מאן !
אבער , מיר פארדריקט דאס , האט די מיידיל גינאנט , מיט אהליפ , פר וואס
האט משה שנייאר נאך מיר אנגירופין הולטיקע ? פאר וואס האט ער אזוי שטיק
גאר גישט נאך גיקענט גימאכט , און מיר פאר מיין טרייניט , מיר גימאכט

צוא קוים און צוא בלאטע, וואס האב איך אים גיטאן ?
 דוא האסט אים גיוויס איבערגעשראקן מיט דינע קולות, און דער פראז
 ער אין בעס גיווארין, האט גיזאנט גאלדע:
 גיין, איך ווייס פאר וואס... האט גיזאנט דיא מיידיל, גישקשה, איר וועט
 דאס נאך אליין אויך וויסן....

אפער איך וויל דאס גאר ניט וויסן, וואס איז דאס מיר פאר איין דאגה!
 האט גיזאנט גאלדע, אראפ שלענגענדיג איר צו מישמקייט, לאז ויין גינג, און גיט
 רייד דאס מער אייפר, איך בעט דאס דיר רישקע! נעם מאך איין פלעצליך, עטליכע
 בוימיל בולקעס, כותארקעס אויף מאנדלען, און אנוטע באפקע, אט וויא דוא
 האסט גימאכט אויף יום טוב. — אויף שונאיקס צו להקעים, וועט מיין מייערער
 יוסף עסן גיוונטרהייט מיט מער אפעטיט! האט דיא מרייע מוטער גיזאנט פאר
 זיך. איר איז ארויף גיקומען אויפן זינען, וואס איר שטארקער גראכט פאר
 יוספין. — אפער גישקשה, האט זיך דיא מוטער גימרייסט, נאט שיקט אלע מאל
 צו אפריער דיא רפואה פאר דער מבח! איצט מאגן זיין בילען דיא הינט, אפי
 ער פארט אנוועק, און זיין וועלן שיקילען אביסיל דיא צייגער, און אויפהערין,
 נאט וועט אים בריינגן איה, און שונאים וועט דיא אויגן ארויס קריכן קנעקנדיג
 אונזער גליק! און מיט דיא רייד איז גאלדע צוריק אריין אין שטוב און האט צו
 שיקט דיא קינדער שלאפן אימליכען אין ויין צימער, ראזע האט דיא גאנצע
 נאכט גיט גיקענט ענטשלאפן ווערין, דאס הארץ האט איר גיקאכט, זיא האט
 גיט גיוואסט צו וואס דאס אויס צו ליגן "א נאט"! היינט האב איך נאך פאר
 וועקען זיך מיין הארץ אויס צו ריידן, מארגן אין דער צייט בין איך ווידר אליין
 עלענד, אן יוספין און אן מיין אייגענעם הערץ! א, חיה שלעכט, וויא טוט ווייא
 איז דער שיידן זיך! גיטאלד וואס איז דיא וועלט, אזו שלעכט? פאר וואס מוז
 מיין יוסף פארין? נאט, פון וואגען קומן צו מיר איצט אזעלכע שטארקע גראנקן?
 קען ער דען ויין גיט מייער, אדער איך גיט זיינע? יוסף, גיט שרעק זיך וואס
 בייא אונז איז מין קינד אדער הנאים גיט גיווען, דער ערסטער קום דינער ליפער
 יוסף איז דער שטארקסטער קאנטראכט פאר דיא היינע אונזעפלעקטע זעלע —
 איך בין דינע יוסף, מיר האבן פאר גאט גישטארין, ער איזאונזער עדות, ער
 האט אמן געגומפערט אויף אונזער שבועה — איך האב מער קיין מוזא פאר מיין
 שטארקצין שטונאגער — ער קען קייטין צוא רייסן, מויערין צו ברעכין, אויף
 געשטערן איז ער א מלאך חבלה זעלבסט — אבך צום הערצן צו מיין אינשולדיגע
 זעלע, קען דער שד גיט צו מרעטין, דארט וואונט נאט, ער איז מיין הימער!
 אזו איז ראזע גילעגן אין איינע הלומות, גימראכט, און זיך אליין גישטארקט גיט
 צו מראכטין און ענטשלאפן צו ווערין, זיא האט דעם שלאף זייער בעדארפט,
 איר וואלט דער שלאף צו גיגעבן גיוונד, און זיא האט דאס גייט בעדארפט,
 ווארום איר איז פארגעשטאנען מארגענדיגען צו שיידן זיך, זיא האט דאס אליין
 זיך איבער גירעט און פאר גראבן דיא קאפ אין קיסן און אזו גילעגן גיטראכט

און נישט נאכאמט, דאס הארץ וואר איר פול, און האט אלץ נישט גיפילט וויא אירע טרערן האבן זיך גינאסן טייכענווייס, איר האט אנגיהויבן צו שוידערן, און איז אויפגישטאנען מיטן בעניגען, און זיך גינעצט גייען פאר יוספין, דאס הייבט קאנצען דעם זינגער האלטער וועלכין זיא האט אמאל אנגיהויבן צו גייען פון זינגעטוענין און גילאזין איבער דעם אנקומערדיגן יום טוב אין מיטן, ביז די זאנע איז ארויס, האט זיא שוין גיהאלטן ביין ענדיגן, אבער באלד איז אריין די מוטער און גינעקן אירע רויטע אויגן, און אפגינעמען מיט גינאלד בייא איר די פינגע ארבייט, עס האט נישט פיל גיווערט און יוסף איז אויך צו איר אריין, און אז דיא מוטער האט אים דער ציילט וואס זיא האט בייא איר עקסט אנוועק גינעמען האט יוסף איר אלץ גינעמען אז איר זאל דאס נישט פערדריסן, פיר קערט אים טוט דאס נאך פערניגנען אז ער ווייס אז ראזע איז אים געטוואס שוידריג:

יא! האט ראזע גינאנט, דוא ווייבט דאך וואס פאר א טייערע צאלערין איך

פיר, קען איך דען רוצן, אז איך ווייס אז עס קומט וועמען געפעס פון מיר?

נומ דוא בלייבסט מיר א בעל חוב! האט יוסף גינאנט, אבער זאג דאך טייערע ראזע, דוא ביזט רוהיג? קען איך דיר אנגאגן, אז נאך אין אהאלב שעה פאר איך? מען האט שוין אנוועק גישיקט קונטען נאך פערד:

איך ביין גאנץ רוהיג, ליבער יוסף, היינטיגע נאכט האט מיר אלץ אויס גילערניט, א אזעלכע נעכט וועל איך נאך גיוויס פיל האבן! איך מוז זיך באלד אן טאן, און איך וועל פארין דיר בעגלייטן, מיר וועלן זיך באלד צוא טייא ווידער זעהן:

ראזע איז אריין אין איר טואלעט צימערל און האט נאך אמאל זיך שטארק אויס גינויינט אבר דר מיט איז איר לייכטער גינוארין און איז אין צעהן מינוט ארום גיקומען צוא טייא, יוסף האט אויף איר גינוארט, זיין שעפעט איז שוין גינען איינגיפאקט אנגיוויסע סומע געלט האט אים פרידמאן גינעפין, אין זיין ריזיען זאק וועלכין מען האט אים נאך געבטן גיקויפט מיט רבי יצחקס בעפעל, איז גינען אנגישטאפט מכל טוב, עס האט נישט פיל גיווערט און אונטערן פערנצטער האט זיך גיהערט אנלעקיל עס איז גיקומען דיא פור! ראזען האט זיך אין הארצין אפגיריסן פון דעם קלונג און האט זיך אטוארק גיטאן צום פערנצטער — א, אט דיא פור וועט מיר יוספין אנוועק טראגן פון מיר, האט זיא גינאנט שטילערהייט, אבער וויא פרייליך וועט דאס זיין דיא פור, און וויא אנגענעם וועט מיר זיין דער גלעקיל, וועלכער עס וועט אים צוריק בריינגען!

צו דער רייע! האט אויפגינאמאנדינעט רבי יצחק, יוסף האט זיך אנגיטאן מיט דעם ריזין טאש, און מיט זיין ווארעסן אויבער ראק, ווארום סארניגס וואר נאך דיא לופט קאלטליך, און דיא טרייע מוטער האט דורך אויס גינואלט ער זאל זיך ווארעם אנטאן, ער וואר אפיסעל ערהיצט, זיין גיזיכט האט גישיינט, און האט היינט אויסגעוויזען אז ליב אז זעלכסט דער שטוארצער האט שיר נישט זיך אטוארק גיטאן צו יוספין און אים סחילה גינעמען פאר זיינע שלעכסטע גידאנקען

אויס

אויף אים, אים האט אבער פאלד אפליץ גיטאן אין מוח, מיט וויא פיל וואלסט מיר
פעסער גיווען אז איך וואלט גיווען אזוי שוין וויא ער! אונד האט זיך גימאכט
אמאטערשע הארץ צו טאן זיין נאך ווייטער, שניידערקע איז גישטאנן וויא אין
צוטישטער ער האט דאס נאר מיט גיגענט בעגרייפן, וויא נועט ער זיין פון ווייטן
מיט יוספין? רוחמקע איז נאך גינאנגען נאך יוספין וואו ער האט זיך נאר אקער
גיטאן, זיא האט אויך גיווינט, נאר איין ראזע האט גימוזט אינעם טרערן ארונט
שלינגן, זיא האט גיקוקט אויף יוספין וויא שוין וויא ליב ער וואר, זיא איז איצט
גיווען וויא גילייסט, זיא האט נאר גיפילט וויא דאס הארץ אינעם האט גיקלאפט,
וויא איר פולס איז גילאפן אזוי פיערעהאפט, א איך בין קראנק, איך וועל עס
מיט אריבער טראגן! האט זיא זיך איבערליד גירעט, ענדליך איז גיקוקט דיא שוידע
סינוט, רבי יצחק האט דער לאנגט פרידמאנען דיא האנט אונד אנשיכרייא גיטאן
זייט גיוונד! גיוונטער הייד זיך צו זעהן! האט גיענטפערט פרידמאן. נאך אמאל
האבן זיך דיא פאר מענטשן צו קוקט וויא עס גייט דיא מאדע, דער נאך איז
גיקומען יוספס אצערער, פרידמאן האט אים הייס ארוםגינגען אים גיקוקט הייס,
אונד גיזאנט: פאר גיוונטער הייס מיין ליב קינד אונד קום גיוונטערהייט; מיט פאר
נעם נאר, ליבר יוסף, אז דוא פארקט אין פעטערסבורג, דארטן איז נאר א אנדער
וועלט מיט אנדער לעבן, זיא דארטן נאר אפענטש, מיט לאז זיך פערפירן,
אונד דיין ערליכעס הערץ וואס דוא פירקט אנוועק פון דאנען וואלסט אונד צוריק
פריינגען. ווייטער וועגן גישעפט, האף איך דוא וועסט וויסן זיך וויא צו בעגין,
איך וועל דיר אלס שרייבן, אונד מיט דיא הייד האט ער אים איבערגעגעבן גאלדן.
וועלכע עס האט אים מיט טרערן בעגאסן אונד צו גידריקט צו איר הארץ אונד מיט
אפענוענטער שטימע האט זיא נאר גיזאנט: יוסף, אין פעטערסבורג לעבן אויך
ארגענטליכע לייט, אונד דער נאט וואס דא הערט אונד ווייס געדענס גידאנקען,
הערט אונד ווייס געדענס הארץ אונד טראכט אויך דארטן, גידיינק נאר דייע
היינטיגע הייד מיט מיר, מער וויל איך מיט:

גינג שוין אבער אמאל! האט אנשיכרייא גיטאן רוחמקע, לאזט אים דאך אפ
דווען, איר נועט אים דאך פערמאנען:

יוסף דוא וועסט מיר מיט פערנעסן? פאר מיר גיוונטערהייט, זעהסט אז איצט
בין איך שוין אנדערס וויא פריער, זיא האבן זיך הייס צו קוקט פאר דיא גאנצע
שטוב מענטשן קיינער האט אונארט מיט איבער גירעט, נאר רוחמקען איז גווארן
שערקליך שווער אויפן הארצן נאך דעם אז יוסף האט אפגיריסן זיינע ליפן פון
דיאזאיריגע, יוסף האט איר מיט זיין קום אנניעם גיפיל געגעבן, אונד זיא איז
גיטארין אין דער סינוט מרועריגער וויא פריער, אבער זיא האט שוין גיפילט אז
זיא טאר מיט וויינען:

ראזע, זיא גיוונד, האט יוסף גיזאנט מיט אציטערענדע שטימע:
יוסף, איך פאר דיר בעגלייטן, מיר וועלן זיך נאך צייט האבן צו זענענען.
איך האב קומען גיחייסן פריינגען א בירע, שניידער פארט אויך מיט מיר:

זייט גיוונט איר אלע, גיט פערנעסט נאר מיר צו שרייבן! איך וועל געוויס
שרייבן יעדע וואך אויסער דעפעטיין אז עס וועט מיר דער נישעפט הייסן,
אדע! מינע טייערע, אדע מזיוונט פאל!

אין פור האבן זיך אריינגעצט רבי יצחק מיט שנייארין, אויפן דראגשקע
האבן זיך צו געזט, ראנע אונ רוהקע פון איין זייט אונ יוסף אנמקעגין זיין,
נאך אמינוט האט גיווערט אונ דער יאמשימזיק האט אשמיין גיטאן דיא פערד,
אונ דיא ריינע האט זיך אנגיהויבן, ביין מיר האבן אים בעגליטעט דיא נאנצע
שטוב מענטשין, פרידמאן, גאלדע, לייקע, זעלדע, משה שנייאר אונ גבריאאל,
אונ אלע אויכום האבן נאך גימאכט מיט דיא הענט אונ נאך נישקט אים
זייער פרכה אויפן וועג:

דורך פארענדיג דעם פראם זיינען זיין אראפ פון דראגשקע אונ אוסגיאנגען
אביסיל שפאצירן, ראנע האט גיוויינט, זיין האט קיין ווערסער גהאט, זיין האט
אירע טרערין גישלונגען — זיין האט אים גיטאן איר זיידענע ווייסע טוך אונ
אנגיטאן יוספין אויפן האלז, יוסף, פאר גיוונד ליבער יוסף! איך קען ווייטער
גיט פארן, דוא וועסט מיר שרייבן?

יוסף האט איר מיט טרערין גענעמפערט — שרייב ראנע ביין מאנע פוך —
זיין האבן זיך צו קומט אונ זייערע טרערין האבן זיך צו טישט — גיט נאך
ליבע ראנע — אדע! !

אונ ביין דיא רייד איז ער ארויף צו רבי יצחקין אין פור, דער קוצער האט
אמרייב גיטאן דיא פערד אונ אין דיא צוויסען וועג צוויסען יוספין אונ ראנע האט
אנגיהויבן פיסטערע צו וואקסן, פאר גיוונד! האבן נאר גישריגען שנייאר אונ
דווקה, ראנע האט גישוויגען, אירע ליפען האבן נאר נאך גיזאנט: אפן!

תם חלק שני

דריטער טהייל

דיא פריינד

איינער אליין אין זיין ציסער איז זיך גיזעסן יוסף שפעט אין דער נאכט, אים איז גיט אין קאפ גיזען זיך צו צו הערן דעם פיאנע שפילען, וואס עס האט זיך גיהערט פון דעם אנדערן ציסער, ער האט גיט גיזאלט גיין היינט אין טעאטער, גיט שפאצירען אונ גיט צו גוטע פריינד, ער איז גאר פערנומען גיזען מיט איין גידאנק פאר וואס האב איך פון ראזען קיין פריי? — גיין! ער איז זיך גיזען צו גישמיט צו זיין גישעפט, גיטאן זיין ארבייט פליסיג, אונ זיינע גידאנקען וועגן זיין ראזען זיינען אים פון קאפ גיט ארויס, שוין צווייט מאנאטען זיינען פערלאפען צייט ער זיצט היא אין שטאט, ער האט אין דער צייט שוין איספאלנעט אלס וואס אפרידמאן האט אים אריבער גיגעבן, אלס איז אים גוט גיגאנגען, דער בוכהאלטער פון רבי יצחקס קאנטאר האט אים האלט גיהאט וויא אפרודער, אונ האט אים גיגעבן ארבייט, מער וויא פיל יוסף האט אליין פערלאנגט, ער האט דאס גיט גיטאן אים צו געשווערן, אדער אים אן צו שטריינגען, זאגערן, ווייל ער האט גיזען, אז יוסף זאגט זייער, וואס ער האט קיין ידיעה פון ראזען, אונ האט גימיינט מיט דיא ארבייט, וואס ער וועט אויף אים אנהיילן וועט ער קיין צייט האפן וועגן דעם צו טראכטן, דאס איז אפער גיזען אומזיסט! יוסף האט זיין ארבייט גיטאן, אונ האט קיין מאל גילאזן אויף מארגען, זיינע גידאנקען אפער האפן אים גיט אנוועק גילאזן איין מינוט, ער האט אי דאמאלס גיטראכט, אין רעכטן מיטן ארבייט, אונ זיין הארץ האט אים גיפלאגט, אין דיא מינוט וואס ער פלעגט אלס מענטש גיט קענען ענטואנדין זיין גיטען לעכער צו גיין מיט אים שפאצירן; אין דיא פרייליכע שטייגנע פערטערבורגער גאסן האט ער פון דעסטונעגן דאס איינפאכע הויז אין דער קליינער פארשטעטעל גיט גיקענט פארקעסן, אין טעאטער אין סאר, אונ אין אלע פארקעמע ערקטער, וואו היין דער בוכהאלטער פלעגט אים פריי, זיינען זיינע גידאנקען אומעטום מיט אים מיט גיגאנגען, ראזעס פילד האט ער גיזען אומעטום. — דאך שרייבט מיר ראזע ניקט! פלעגט ער זאגן צו זיך שטענדיג, — א גאט, ווייס וואס דארטן איז! עס קען דאך גיט זיין אומזיסט! צווייט חדשים, וועט מיר ראזע גיט שרייבן? דאס איז אונגעגליך! דר בוכהאלטער האט דיא רייד פון אים טויזננד מאל גיהערט, אונ גיט גיהאט אים מיט וואס צו א בארוהיגן, בייא נאכט פלעגט זיך יוסף קוים ארויס רייסן פון זיינע הענט, אונ אנוועק צו זיך אויפן קוואטיר אונ שרייבן, אונ אזוי איז ער אויך היינטיגע נאכט גיזעסן אונ גישריבן, גיט דער שפילן פון דעם אנדערן ציסער, גיט דער שום פון גאס, אונ גיט דער אפטר קלאפן וואס האט זיך גיהערט אין זיין טיר האפן אים גיקענט אפרייסן פון זיין שרייבן, ער איז גיזעסן אונ גישריבן, אונ גישריבן, אונ אז ווער עס

איז

(חיג)

איז וואלט נאכניקקט אויף דיא מינעס פון זיין גיזיכט אין דער סינט וואס ער האט גישריבען וואלט אפט גיזעהען וויא אים האפן זיך גינאסין טייכין מרערין פון דיא אויגען, וויא זיין גאנצעס ריינעס הארין איז אים אויפין גיזיכט גילעגן. אונ וואס ער האט זיא נישט פילענדיג אין פרייף אים גינאסין, נון איז שטיל גיזוארין דיא פיאנע, עס האט אויף גיהערט דער שוס, אונ ער שרייבט נאך אלס, ענדליך האט ער זיך אויף גיהויפן צו זאמען גינוסען זיינע גישריבענע קלעטער זיי פאנאנדער גילייגט נאך דיא נוסערן, אונ האט אנגיהויפן לעזן:

ליבע מוטער!

איך וואלט וועלן איצט זיין בייא דיר אונ דער ציילין דיר אלס, דיר פרעגן אויף אלס, דען איך אליין ווייס איצט גאר נישט, מיר דוכט, אז אלס וואס ארום מיר איז, איז נישט מער וויא אהלום, אונ איך זעלבסט, בין אויך נישט מער וויא אהלום, וויא ארעטזעל, אבער נישט פון יענע קינדערשע חלומות, אונ יענע קינדערשע רעטענעס וועלכע עס פלעגן מיר מאכען פערעניגען, מיר נישט לאזען פילען אז איך לעב, גיין מוטער, דיא איצטיגע חלומות אונ רעטענעסען מינע, האפן אנאגן אנדערע צוה, וויא זיינן נישט אזו גרינג וויא יענע, וויא לאזן זיך אזו ניד נישט פוטר זיין חיא זיין, איך ווייס אז איך חלום, איך ווייס, אז מיר איז ארעטענעס אויף גינעפין גיזוארן, אונ וויא אפט זיך איך מיר דאס קלאר צוא מאכען, צו נעפינען דעם פתרון, דעם מיין דער פון, אונ אזו זיך גאר פוטר זיין מיט נאך אזו אהלום, מיט נאך אזו ארעטענעס! איך וואלט איצט וועלען זיין בייא דיר, הערין וואס קלערסט דוא איבער מיר? וואס זאגסט דוא דער צוא, וואס מינע פרייף האפן אן גיהויפן זעלטענער צוא ווערין אונ קלענער, אונ איין פאכער? ליבע מוטער, וויא וואלט מיר גייט גינען צוא הערין פון דיר זיין אורטייל איבער מינע גייע וועגן אונ פירונגען? עס קען זיין, זיינע רייד וואלטן מיר אויף וועקן פון מיין טיף פערזונקענעם שלאף, דוא וואלט מיר אפער ווייזן אז איך חלום גאר, אונ מיר ארום פירן צום ליכט, צום לעפין, א מוטער, פאר וואס שטייכט דוא פון ווייטן? וויא פיל מאל פלעגסט דוא מיר קינד ווייזן די האנט ארוםטער געמין פון הארצין אז דוא פלעגסט פאסערקען אז איך חלום עטוואס שרעקליכעס! דוא האסט אאפענע אויג אויף מיר גיהאלטן וואכענד אונ שלאפענדיג, איצט מוטער ליג איך אונ שטיינער שווערע ליגען מיר אויפן הארצין, פייניג זיך אין אשוערין ביטערין חלום, אונ דוא שטייטסט פון ווייטן! . . . וויא פיל מאל האב איך דיר שוין גיזאונקען מיט מינע אויגן — איך האב נישט זיגענט שרייען! איך האב גימאכט מיט דיא הענט דיר באוועגען אז איך זייד, פאר וואס האסט דוא דאס נישט פאר שטאנען? פייט דוא דען מיר נישט איצט דיא אייגענע מוטער, אדער בין איך דען דיר נישט דאס אייגענע קינד וואס פריער? זיין מוטער, איך האב קיין פראווע שוין גאר אזו ציא מינע, איך בין זיגנדיג געגען דיר! אין דיא פרייליכע צייט מינע, אין מיין רעכטן גליק, האב איך

גישווינען, דיר ניט דער ציילט וויא גליקליך איך בין, איצט אז איך פיל זיך
עלענדיג, אט איצט אז מיין הארץ איז פול, לויף איך צוריק צוויי דיר, אונ וויל
פאלן אויף דיין האלד אונ וויינען פאר דיר, זיך מתנודה זיין פאר דיר, אונ רוא
זאלסט מיר טרייסטן, דוא זאלסט גאר זאגן: דוא נעמסט מיך צו צוריק! אונ
מיד לאזן פריי זיין! — פאר וואס שרייבט זיך שטענדיג ניט דאס וואס טען
וויל שרייבן? איך פלעג פריער אלס האבן אונ האלטן אויפן קאפ וואס איך
פלעג גאר וועלן שרייבן, איצט קען איך שוין דאס ניט, דיא גידאנקען אליין
אין מיין קאפ זיינען צוויי מיט, איך גיפן אין וויא אליין קיין רעכענינג, איך
זיין אפט, טוא מיין גישעפט, שרייב דיא ציילן ציפרין, אונ דער קאפ טראכט
אונ זינעט בעת מעשה גאר גאנץ אנדערע זאכן, עס טרעפט, אז איך דער כאן
זיך אין מיטן, אונ וויא פון שלאף זיך אופהאפענדיג, וואונדער איך מיר וויא האב
איך דאס אלס אזוי ריכטיג גישריבן, גירעכענט, און אקאפ? איך וואלט וועלן
פרעגן פריי אקלוגין מענטשן, ער זאל מיר ערקלערן וויא דאס טוט זיך?
איך האב פיל קאל גיהערט אונ גילעזן פון דיא נאכט וואונדער, דאס וויא
גייען ארונטער פון בעט, אונ טוען פון שלאף מיט פאר מאכטע אויגן אלע זאכן
וואס עס קען גאר אנטאכענדער מענטש מיט אפאלען וואכענדין פארשטאנד
טאן, וויא גייען אריבער איבער קלאמקעס, איבער אטייך, אונ פאלן ניט
אריין, דאס זאגן דיא קלוגע, אז עס איז נאך דער ווייל ארעמזעל, מען ווייס
נאך ניט וויא דאס איז? וויא קען א מענטש אריין ציען אפאדעם מיט פר מאכטע
אויגן אין אנטדעל? אונ דאך, זעט מען אין לעבן, אז דאס איז פארט פאר
האנדן! איך האב דאס קיין קאל ניט גיוואלט גלויבן, איצט איז דאס מיר
צום האנד גיקוקען אונ איך גלויב שוין, גיט ערגער פאר דעם דונאטיק טוא איך
וואס איך טוא, מיינע אויגן זיינען פאר מאכט פאר די גאנצע אויסערע וועלט,
מיין זינען שלאפט, פארין גישעפט, פארין גאנצן לעבן, איך לעב איצט אין
טרוים, אונ פון דעקטוועגן טוא איך מיין גישעפט מאשינאלא, און פעהלער,
אונ וואונדער זיך אליין, אז איך האב זיך אויף פון טרוים, וויא האב איך דאס
גיטאן? ... אז איך האב זיך אויף פון טרוים האב איך גיזאגט, אבער איך מיין
עס גאר ניט אזוי, ווארום איך קען זיך שוין גאר ניט אויף האפן, צו דען איצט אין
דער מינוט וואס איך בייד דורך מיין בריי מיט דיר שלאף איך דען ניט? זיינען דען
אלע מיינע גידאנקען ניט פריי יענע? אף גאט, פאר וואס קען איך פאר דיר
אליין ניט אויס ריידן זייער גאמען? פריי יענע דיא וואס האבן מיד אהערצו
פאר שיקט, ציט דען ביין הארץ גיט אהינגו, אויך אין דער מינוט וואס מיר
דוכט איך וואלט גליקליך זיין פריי דיר? בין איך דען צוויי דיר צוויי גיבנדין מיט
שונאכערע קייטן וויא איך בין צוויי פאר בונדין? אדער האבן וויא מער
אנטפערד צוויי מאכן אויף מיר, מיד מער צו צו ציהען וויא דוא? דאס איז מיר
אלס איצט פון דיא פראגען וואס מאכן מיד זיך עלעכסט פאר נעסענד, גאר
גיציגין אונ ווען גיריסען פון אנטדער לעבן, אונ איך לויף מיט וויא אונ

ווער פאר פאלין אין זייער לעבענסלויף, א דאס איז שענדליך פאר אסענטישין, וואס קען זיך פיל ווייניג באקלערן דאס יעדעס איינצעלנעם וועזן לעבט, זיין אייגענעם לעבן! אבער דאך בין איך נישט בייא זיך, אונ ווער צוא גיצויגן פון אנאנדער לעבן.

נעכטן בין איך אליין אין דיא גרויסע פעטערפונדער גאסן שפאצירן גיגאנן, דא איז אין דיא מיטן גאסן טייכן, דאס הייסט דער גרויסר טייך דיא געווא ווערט אין אן הויב צוא טיילט אויף פאר שיינענע גאנצען, גייענדיג אז פאר טראכט האב איך באמערקט, וויא אנדערע קליינע רוצייעס גיסן זיך אריין אין דיא גרעסערע, אונ פליסן אונעק מיט זייא צוא גאסן, דער טייכל איז זיך ביו איצט גיגאנען זיין וועגס ער האט גילעבט אונ גיהאט אנאנץ פאר זיך, באזונדערין לעבענסלויף, ער האט זיך אבער בעריהט אן דעם גרעסרין טייך אונ יענער האט אים פאר שלונגן, אונ פאר שלעפט אים וואו היין ער שטראכט אליין, מוסער, איז דען דאס נישט דער פרייער פון אונזער לעבן? געפן איך דען דא נישט זיך, אין טינע אייגענע מרעפונגען, אין דיא טייכן? איך גידיינק נאך יענעם שטילן רוחיגען טייכעלע, וועלכער עס איז זיך גיגאנען מיט זיינע גישפגעלטע קלארע וואלן צווישן צווייא גרינע מיט פלוסען באוואקסענע פעלדער, וויא אנגענעם וואר מיר דאמאלס זיך צו באדין אין דעם טייכל? וויא פלעג איך טראכטן אונ זיך אונעק לאזן אין טינע קינדערשע פאנטאזיען. אזו קוקענדיג אויף אים! וואו היין שטראכט דער טייכל? פלעג איך אלס וועלן וויסן, איין מאל, דאס איז גיטען אפרייער טאג, אין דער האב איך נישט באדארפט גיין. אלע איבריגע אינגליך זיינען זיך גיגאנען באדין, איך האב זיך גילאזט גיין מיט דעם פריען טייכל, זעהען וואו ער קומט אהין? אונ וויא וואר איך פאר וואונדערט, אז איך האב אין מיטן דער זעהען אפאראג, וואס טיילט דעם רוחיגען טייכעל פאנאנדער אין צווייען, עס איז פון דעם טייכל גיטארן צווייא, איינער איז זיך גיגאנען זיין גלייכן וועג, דער אנדערער האט אן גענומען איינער אונ אשטראמינערן לויף. אונ גאנץ ווייט פון דעם טייך פון וועלכין ער שטאמט ארויס, איז מיר דער וואוסט גיטארן פאלט ער אריין אין אגרוישיין שטראם, וועלכער עס פאר שלונגט אים, אונ פירט אים מיט זיך, אונ גיא אונ גיכער וועט זיך שוין דיא וואסער אום קערן צוא זייער עקסטין קוואל! פירן נאך זייער ארום קרייזען צוריק, אונ אז זייא וועלן זיך פאפאדזין דורך איין צוא פאל צוריק אהער צוא.

מוסער, שטאם איך דען נישט פון אזו אשטילן טייכעלע? וואר דען טיין יענער אז איך האב נאך פון דיר אליין גילעבט, נישט דער זעלכער טייכל וואס לויפט פאר בייא אונזער שטאם, אונ איז דען נישט דער פאראג, וואס טיילט אים פאנאנדער, דער אייגענער פאראג אדער אנגליק וואס האט מיך אב גיריכן פון דיר? וואס האט מיך פאר גיגאנען אנאנץ אנדער וועג, זיך אלס אפצוציגען ווייטער אונ ווייטער פון דיר מוסער. פון טיין ערשטן קוואל פון וואנען איך שטאם

ארויס? איז דען נישט אים די מער לעבדיגע און גרעסערע פאמיליע, אין וועלכע
איד בין אריין גיפאלן. דער שטראם וואס פאר שליינגט יענעם אב גריסענעם
טייכל? . . . נא טייערע מוטער, איד בין פון דיר ענטריסן, און פאר שלונגען
אין אנאנדער פאמיליע, און מיט זיין שטראם איד און לויף זיין וועג, און
איבער זיין בין איד זעלבסט פאר געסענער, און קען מיין אייגענעם פאדן נישט
מער גיין? דאס אלס טייערע ליבע מוטער, זאל מיר ענטשולדיגען פאר דיר,
וואס איד בין פון דיר אב געריסן און מראכט איסער און אלס וועגן יענע
פאמיליע! גאט פאר וואס זאל איד לייקענען? וועגן יענעם לעבדיגעם וועגן,
וואס לעבט איצט, גיוויס אויף אזו אנלייבן לעבן וויא איד! מוטער איד מיין
ראזען, וועלכע עס פילט אויס מיין גאנצעם הארץ, און נעמט מייער אלע זינען,
מוטער איד ליב זיא, רבי יצחק ווילנער, האט דיר גיוויס ערקלערט וויא אזו
איד בין גיווארן אפגעטערסבונדער, איצט ערקלער איד דיר דאס זעלבסט
דיא טייערע צווייטע עלטערן מייער, זינען זייער צוא פרידען מיט מיר, און
ווילן, אז איד מיט זייער ראזע זאלען גליקליך זיין, דער פאר האבן זיין מיד
גישקט אהערצו, איד בין מודה, איד האב עס אליין אויף גוטן, דען איד האב
דיא אויגען גיעפניט, און גיזעהן וויא נאקעט, וויא אונגענוואפענט איד בין אין
דער אונגענדליכע מלחמה פערלד, וואו מענטשן מיט מענטשן וועגן אשטיקעל
פרייט שטרייטן, איד האב אנגעהויבן צו ווכן, און געפניט, איצט פערצייט, און
ליבע מוטער, דאס דיין האפגענונג מיד ארבע צוא זעהן, האט זיך איבער מייער
אייגענזיניקייט צו ניקט אויס גלאזען — מוטער, דו מיינסט דאך גיוויס נאר מיין
גליק, מיט דעם וואונש — גליקליך אויף יענער וועלט זאל מיד גאט מאכן — גליקליך
אויף דער וועלט, מוז איד און זאל איד זיך אליין מאכן, דער מענטש בארף אין
גאנצן זיך נישט אויפאפערן פאר יענער וועלט, דאס דא זיין האט זיך עס
וואס געוויכט — און וואס איז איצט מיין גליק אויב נישט גליקליך מאכן זיך ליבע
עלטערן, און זיין צו פרידען און גליקליך מיט מיין ראזען — זיט איך גיוונד
ליבע נוסע עלטערן, געריסע אלעמען — געט גאט, ליבע מוטער פאר מיין ראזען —
וויא עס פעטעט פאר דיר דיין יוסף —

יוסף האט דעם בריף צו נאמען גלייגט, גיקוקט מיט טרערן אויף אים, און
האט גינאן לייגען אנאנצען פאקעט בריף, וואס ער האט גישריבען אין דיא
לעצטע מעג צו ראזען —

(ר'ה אב תר...)
ליבע זיסע ראזע!

מייער גידאנקען לאזען מיד נישטרוהען, איד מוז דיר שרייבען, האט איד האב
היינט דיר זאלאנגען גרויסען בריף גישקט, און האב פון דיר קיין אנטווארט, עס
איז נאך גוט, דאס פון אונזערע גליקליכע שמונדען איז מיר האט דאס שרייבן
גיבליבען. מען איז אפער פערבונדען זעלבסט ביים שרייבען, מען מוז זיך היטן,
דאס זאל נישט זיין קינדערס, דאס זאל נישט זיין סענטימענטאל — מען איז פאר
בונדען

בונדען ראזע, אונ מען פרעכט דאס הערץ, ווערענד גס געפינט דיא נויט
ווענדענדיקייט. זיך אויס צוא ברייטען, זיך גוט אויס צו ריידען. דוא האכט מיר
אמאל גיזאנט: "איך וואלט וועלן נאך אקניד זיין, אונ איצט אין אונזער פריהלינג
ניכט דער מאנען לענע פריהלינגס אונגעוויסער, לענע שטורעכדיגע רעגענס
דונערן אונ גליצען וועלכע גס בריינגען דעם זאמער!"

וויא האב איך דאמאלס דינע פילבערייטענדע ווערטער אזוי קיין אכטונג גיגעפן,
אונ גיט גיוואוסט, אז איך וועל נאך אמאל זיך טרעפן, אונ זייא ערסט פערשטיין!
ראזע, איך האב זיך מיט גיוואלד אלט גימאכט, אונ דער פאר ווידר שטייט מיין
ערנסט גיט דעם קלענסטן שטורם אין מיין לעבן, איך בין ערינסט, אונ דער
ערינסט מאכט מיר שמערצן. — וואלט איך גיט מוזא האבן מען זאל אויף מיר
זאגן: "איך בין נאך א קינד", וואלט איך ווארפען מיין באמאד, אונ קוסן צו
ליפען צו דיר ליבע ראזע, איך וואלט זיך גוט אויסוויגען, אויסליידיגען אפיסעל
מיין פולע פערביטערטעם הארץ דיר זעהן מיט דיר ריידען, אונ ווערן צוריק
א מענטש, אונ קען דר נאך פארשפאהרן טאן מיין נישעפט וויא אלע מענטשן. איך
האב אבער ערנסט גיוואלט — ארויפציהען דיא פיסערנעס דעם לעבענס אויף
זיך פאר דער צייט, דער פאר לייד איך, אונ קען זיך גיט היילען! —

(ב' אב תר. . .)

וועלכער מענטש ווייס צוא היינטיגער צייט גיט דיא גוטגיגן וואס דער מענטש
האט פון שרייבען. דאס שרייבען איז פיר דיא מענטשין גיווארן כמעט זא
אונגענטפערליך וויא דאס שפערעכען, דאס שרייבן קען נור יענער מענטש
ענטפערן, וואס זעלכסט דיא שפראכע איז אים גיט זא גיט ווענדיג, דער
אונוויסענדר מענטש — ער דארף גיט שרייבען, ער האט אויך גיט וואס צו ריידן,
זיין נאזע שפראכע בעשטייט אין זיין פיסען פרויט, אונ אמרוינק, אונ דער
גלייכען — פאר דעם געבילדעטן איז דאס שווער צוא ענטפערן, אונ פאר דעם
אבוועגענדען ליבענדען איז דאס אונמעגליך. —

דיא ליבע מאכט עמפאנדליך, אונ איך בעגריפע יעצט מער וויא זאנסט,
אבער ליידער מאכט די ליבע דעם מענטשין פאר איין קינד, אונ טראץ מיין ערנסט
מען איך דיר קיין רעכטען פרוי שרייבען! — דאס שרייבען אבער טוט מיר גוט,
וויא קרעכצען דעם קראנקען, אונ טרענן דעם בעטריבטען — וואלט איך איצט
דיר גיט קענען שרייבן אונ וואלט דאס אלץ באפען אין זיך קלייבן, איז דאך
מיין הארץ ניכט קופער אדער אייזען ניכט צו צערברעכן אונטער דינע לאסט,
דוא שרייבסט מיר גיט, איז דאס מעגליך? דוא שרייבסט מיר יא, נאר דינע
פריפע קוסען גיט צוא מיר, פאלען אריין אין בינע הענט — ווער זע איז מיר
ערב אויב דאס זעלכע גיטיהט גיט מיט מיינע פרוי? — אונ ווען איך טראכט אזוי
אונ האב אן צו זוכן אונזאכען ווארויס דיין שוויגין קובט, פיהלע איך מיר אין
א פינסטערע פערוויירונג. וויא גס לויפן נאר פראגן פארביי, אונ קיין ליכטיגע
אנטווארט! דאן קוועלט מיר אפינסטער צווייפיל, אונ איך פרעג: וואס טוא איך

היר ? וויא קום איך אהער צוא ? — איז דען דאס ווירקליך מיין סיביר וואו איך זאל אַבְקִיסען מייענע שטוערע זינדוואס איך ליבע דיך, ליבע ראזע ? — באַלד צוויי חדשים, וואס קען אין צוויי חדשים גיט מרעפֿין אונ גאט ווייס וואס צווישן אונז שוין גיטראפֿין האט — אַ ראזע, אז דוא וואַלסט וויסן, וואס איך ליד דער בייא וויא וואַלסט דוא דאס קעגן מיר אזו פיל זיך פֿיינגיגן לאזן — איך קען דיר מער גוט שרייבן, מייענע אויגן זיינן מיר פֿערלאפֿן מיט מרערין, מיין הארץ איז מיר נאך פֿולער — געסטע ראזע, פֿילע דוא וואס איך נאך שרייבן וויל ! —

(ד' אב ת'ר...)

איך געגרייפֿע איצט, וויא מוז זענעם צום מוט זיין, דער וואס האט דורך זיין אונפֿארזיכטיגקייט זיינע אויגן פֿערלארן, אונ ווייס מערקליין מיטל וויא ווירד זעהענדיג צו ווערן, זיין הארץ רעט אים גוויס : וואַלט מיר גאט מייענע אויגען געפֿענען האן דעם טאל, וויא אַבְגִיהיט וואַלט איך שוין זיין ! וויא מיינער וואַלטן דאס זיין מייענע אויגן ביי מיר ! מייענע אויגן, וואס האבן מיר גיוועזן די שיינע וועלט, דיא ליבע וואַנע, מיט איכע מיראדען שטערן ! פֿאר וואס האב איך דאס פֿריער גיט פֿערשטאנען ? פֿר וואס ווערט מען ערסט קלוג, אז מען פֿאלט שוין אריין אין גרוב, אונ אז מען הייבט אן צו זוכן פֿלעגער וויא פֿון גרוב ארויס צו קריבן ? אין זא פֿיל צייט, אין אזא פֿיל פֿערניגטע שטונדן, וואס מיר זיינען גליקליך גיווען צוא ריידן פֿון אלץ, ריידן אונזערדין נאנצע פֿון דעם אונ פֿון זענעם, פֿון דיא פֿערנאנגענע וועלט אונ קנפֿטיג, האבן מיר קיין צייט גיהאט צוא ריידן וועגן זיך, וועגן אונזער געזענווארט אונ צוקונפֿט — אונ איך מוז היינט זאגן מיט דעם גיפֿיל פֿון זענעם פֿלינדן וואַלט מיר נאך גאט ווירדיגען מיט דיר נאך איינמאל צו זעהן זיך, מיט דיר איין שטונדע נאך צו שפֿרעכען מיט וויפֿיל וואַלטן איצט מייענע רייד וויכטיגער אונ גרפֿאדערענער זיין — איך וואַלט שוין גיפֿיגען אַמיטל אז אונזערע בריד וואַלן גיט פֿאלן אין מהפֿליקסע הענט אונ אז צווישן אונז וואַלן קיין מוספֿערשטענדיג גיט פֿארקומן קעגן ! — איצט אַבער, אז איך ליג שוין אין גרוב, אז מייענע הענט זיינן גיבונדיג, בין איך קלוג גיווארן, אונ געשאפֿע יעדען טאג נייע עצות, נייע פֿלעגער, וויא דאס שפֿלעכטס צוא געזימטען — אַבער וואס העלפֿן זיי ? — מיין אייגענע האנט איז גיט אזו לאנג, דיר מיין בריד צו דער לאנגזעם מוז גיין דורך פֿרעמדע הענט, אונ קיין פֿרעמדר קען פֿילן וויפֿיל גליק אונ אונגליק מיר ליגט אין יעדן בריד — וואס ער גיט איפֿר אן אכטונג, ווער עס נעמט צו פֿון אים, אונ פֿרסט, אז דר צו נעהמער געצאלט אים נאך גענוואס דערפֿאר, איך הייב ערסט אן היינט איינצוזעהן, וויא קורץ איז אונזער מאכט, וויא געשריינקט מיר זיינן אין אייגער מעכטיגקייט, אלע אונזערע זינען זינען נאר מטהעטיג אונ זא איין קליינעם רוים, וואס גיבט גרעסער אַזיט אונז וועלכסט ! —

וויא נאָהענט איז אונזער הערץ אונד זיילע, וויא גלייך זיינן אונזערע זיפֿילע

און אונזערע ווינשע, און דאך ווייסן מיר איצט גיט איינער פון דר אנדערע וואס מיר וויסן ווילן און וואס מיר וויסן זאלן — און דער נאך הייסט דער מענטש, יקעניג דער ערדע! א ארעמער, בעדויערנסווידיגער קעניג! וויא קליין איז דיין רייך אונד וויא גרויס איז דיין כוח!

(ו' אב ת"ר...)

ראזע, וואלט איך דיר איצט זעהען: וויא גליקליך וואלט איך זיין, אז מיר וואלט נאך פערניגט זיין דיר אזויס צוא דערציילן מין גאנצין לעבענסארט און צייט פערבריינגן אין פעטערסבורג — פאר וואסאזוי מיר פעסערט מיינע יסורים וואס איך מוז טוין ליידיג. נאך אפר זיין מיט וויא אין אזא שטאט, וואס מאכט יעדעס קלענסטע פיל מאל גרעסער וויא דאס איז? — וויפיל מרערין האב איך טוין דא פערנאסין, וואס איז גיוויס פערפאלן גיווארן אין אנדערע טייכן מרערין וואס דעם מענשענס קורצע ראיה איז גיט אים שטאנד איינצוזעהען וויא זיין שטערעמן דורך אפער אלע פעטערסבורג גאסין! וויפיל זיפצין מיינע זינען פערטייבט און פערלארן גינאנגען אין דעם עוויגען צומישטען קלאנג, טויבל און גערויש פון וויינען און זינגען צוא זאמען וואס דיא שטאט איז פול מיט זיי פייא טאג און ביי נאכט! — וויפיל עלענדע זעה איך זיך אן אין אטאג פערשטויסענע פערטריבענע מענשין! — א גאט, דא האסט גלייך און גוט דיין וועלט בעשאפן, נאר דיא מענשין האבן אין איר עלענדען און אונטערדריקטע גימאכט! ... וואס בענרייפט דר אונגליקליכער פון דעם אונגליק זינעס פריינדעס, וואס ווייס דר וואס איז אין אסטראג גיבארן, פון דעם פערניגן דר פרייטייט — און וואס האב איך גיוואוסט פון א וועלט ווערנד איך בין אין מאהילער פארשטעמיל גיווען — איך האב קיין גרויסע גליקען גיקענט. אפר דיא אונגליקן וואר מיר אויך גיט אזוי פירכטערליך וויא דא, דא זעה איך מאנכען ליכטיג וויא דיא זאנגע, אונד פילע שווארץ וויא דיא ערד! דא לעבט מען שוועלעריש, רייך מיט קארעטען, מיט פארקען, און מיט וואס מאן גור אזויס רייגקען קען, און מען לעבט אויך ארעם וויא דיא ארמוטה זעלבסט, אן שטיינעל זעה איך מענטשין שלאגן דיא פיס אויף דיא אנגיפרענטע שטיינער, פערשטאכטעטע, צומירקענטע אן ברויט און וואסער! — א, וואס איז דאס פאר א אונגעגריפליכע וועלט! ווער האט זיא אזוי גיארדנעט אונד לייטעט זיא אזוא פון ערקטין טאג? מיר ליגט איצט אויפן הארצין שווערע ביטערע גיפילען, איך האב זיי גיט פיר וועמען אויסצוריידיגן, שרייבן זיין היר דארף איך גיט — ראזע, ווער ווייס נאך דיא ליידיג ווען מען מראגט וויא נאך אים מיט זיך וואו נאר מען קומט — צוא זעהן יענעם גליק, הערין גיזאנג אין דר מיטט אז דאס הארין וויינט און בלוטעט פון פערדרוס און פעס. — אחוץ אלץ טוט מיר נאך עטוואס וועה. — איין וואונדער לעבט מאנכעם מאל דאס ברענגען פון דעם אנדערין וואונד, און איך קריג יעדען מאג נייע וואונדען מיינע אלטע צו פערקעסן — עס פערקעסט זיך אפר גיט און לייך איצט מעהר וויא זאנסט!

(ד' אב ת"ר...)

א'ך וויל שוין וועגן זיך דיר נישט שרייבן, א'ך פאטראכט אל'ין אז מ'זיך
 'א'ך געמט צוזאמט מינע גאנצע גיבאנקן. גיין א'ך מוז דיר זאגן אפוסיל מעגנא
 דיומא — מאנעם פראגע, דוא ווייכט ליבע ראזע, אז מיין ליבע צוא מיין
 באצאן איז אהנע געגען, אונד א'ך פריי זיך וויא א קליין קינד, אז א'ך
 זעה, אז מען הייבט אן דעם אידן גוט צו זיין, אונ מען רופט אים צו זיך —
 א'ך זעה דא אידן ערצמט, קויפלייטע, געגענען, פון אלער ארט, אונ א'ך
 פרייהע מיר — גיבע גאט, דאס דיא שלעכטע מענשין, דיא גוט פארניצער,
 זאלן אויך איין זעהען אונ אויף הערין, וויא שונאים צוא היידן! די ממשלה
 זעלבסט האט אנדערע ארגין. אונ ווייס דעם אמת, אונ שווייגט ביז א צייט —
 זיא וועט איין זעהען פאלד, אז נור נאנעטן שרייבער, איבער אייגענוצין איבער
 אקלייגע פאר דינסט, שרייבן וואס זיא ווילן — אונ זייער גיוויסן איז אזוא
 פאר דארפן אז זיא פילן אל'ין גיט וויא גרויס זייער פאר גרעכין איז!

דוא גיבניגסט ליבע ראזע, אז דוא האכט מיר א טאל גיפערנט, פאר
 וואס זוכן אונזערע שונאים אויף אונז א זעלבע זאכן, וואס עס איז נאר
 גיטא פייא אונז, אונ זייענע מקפיד אויף דאס קלענסטע, אדער אויף דאס
 גרינגסטע טייל וואס איז יא דא? אז ווער עס איז. טוט איין אונזערע, בעמרג,
 גנבה, אדער דער גלייכן — פאר וואס ציילט מען אזוא וויא עס וואלטן דאס
 אלע גיטאן. אונ מען רעדט וועגן דעם וויא פון מי יודע וואס? א'ך האב דיר
 דאמאלס גיטאלט ענטפערן, מיט קוסין — דיין שווארצער שוואגער איז אריין
 גיקוקטן, אונ האט אונזער גיפערנט אויף איין אנדער נאך גליינגט — איצט דר
 טאן א'ך אונ ענטפער דיר מיט דעם תירוץ וואס דער רבי מייער האט מיר אמאל
 גיענטפערט, אויף מיין קשיא; וואס ער פלעגט אויף מינע עבירות מער מקפיד
 זיין וויא אויף דיא פעלער פון די איבריגע חברים, וואס זייענע גיווען פיל ערנער
 אונ פראכטער פאר מיר אונ פלעגן מער שטיפן אויף — א'ך מוז דאך גיטערנער
 פאר זיא — פלעג א'ך זאגן — ויידער א'ך בין דאך נאך גיט אגרויסער, א'ך וועל
 עלטער ווערן, וועל א'ך קליינער ווערן אונ דאס גיט טאן וואס היינט! פלעג
 א'ך מענען.

פאר שטייהסט דוא מ'ך, מיין ליבער יוספקע האט מיר מיין רבי גיענטפערט —
 זיא זייענע גראפע יונגען אונ זיא מאכן זייערע פעלער גיט מיאס, אבער דוא
 מיין קינד, דוא פיוט גיט גלייך צוא זיא, דוא פיוט אאיידעל קינד, האכט
 אונאן אנדער געפיל, אונ פאר דיר פאכט אפילו אז איין קליינעם פעלער אויך
 גיט! ידאס האט מיר מיין רבי גיענטפערט דוא קענסט דאס היינט פאר אהריון
 אן געסען אויף דינע פראגען, אבער גיט פערנעס אז מיין רבי האט מיר נאר
 גיענטפערט אויף דאריוף וואס ער קוקט אויף מיר מער וויא אויף יענע, אבער
 ער האט מיר אלס גיט רעכט גיטאכט, דאס וואס א'ך האב אים גיפערנט שטיימש,
 א'ך בין דאך נאך אקיד, אונ זינדיג גיט מער וויא אקיד, אז א'ך וועל עלטער
 ווערן

ווערן וועל איך קליינער ווערן און גיט טאן די היינטיגע נאכעסןטיין :
 זיין האבן רעכט, אז זיין אויף אונז סער סקפיד וויא אויף אנדערע
 נארדארען, מען שלאגט קיין פראפע אויף בלייא, נאר אויף גאלד און זילבער
 אלליין! וואס פיינער עס איז פון נאטור מוז אלס סער גילייטערט ווערן און אנאגן
 קליינע פראסטע זאך וואס מישט זיך אריין קען זיין ריינע פראפע גיט באשטיין,
 דער פאר מוזן מיר סער גילייטערט ווערן און אונזערע פעלער זיינען סער נפר!
 אבער דער וואפראם, וואס איך האב מיין רבין גיפערנט: איך בין נאך אקלינד!
 דאס בלייבט גיט פארענטפערט! זיינען מיר אידן אין אונזער לאגע די איינציגע
 גיט וויא דיא קינדער? מיר זיינען שטונדע, ערסט פון אקראנקע פערט אראפאונז
 איז שווער מיט אמאל אסאנערשענער מענטש צוא ווערן, וויא לאנג זיינען מיר
 פון דיא פאלאנצקעס ארזיס גיבאקין? וויא לאנג האבן מיר זיך גיטוואלנערט אין
 דער מישט פון דער געטע, וואו מען האט קיין ליכט שטראל צו אונז צוגעלאזען?
 וויא לאנג איז דאס, אז מען האט פאר אונז שולין גיעפענט און אונז אן גיהויבן
 צוא געטראכטן אז מיר זיינען אויך אדם הראשונים קינדער? און שוין אין אזוא
 אקורצע צייט וויל מען שוין מיר זאלן זיין פאלקאם אין אלס? —

(תשעה באב ת"ר...)

היינט האב איך צייט צו געהן אויפן בית עולם, און ווייל איך וויל גיט גיין,
 וועל איך יוצא זיין אז איך וועל דיר בעשרייבן דיא קברים, דיא גריבער פון מיין
 פאלק, וואו דעם אידינעס אונגליק ליגט באגראבן, און דאס איז מיר קינות און
 פאסטין, א דער באגזער חורבן בית המקדש! בייא דעם המון עם איז אונז
 ארבי, וועלכער עם האט אים אראפגעפירט פון ריינע אידישקייט, און דורך זיי
 בלייבט ער ווילד — ליידין אויך ווייפער און קינדער, ווערן דיא מאנען פאנאנצעס,
 פוילאקעס, און זייער אפט גנבים און גזלנים, אבער אז מיר וועלן דאס גאנצקען
 זיינען מיר דארין אויך גיט שטארק שולדיג, וואלטן אידן גיטווען אזעלכעס
 שטענדיגעס פאלק, אדער וואלט צום ווייניגסטן, פראוויטעלסטווא אכטונג געבן
 אויף אונזער דוכענענסטווא, וואלטען זיך בייא אונז גיט געמאכט אלע מאנ גייע
 סעקטען מיט גייע תורות, וועלכע עס פאר דארפן דיא גאנצע יודענטהום, מען
 וואלט גיט דער לאזן איטליכין גראבן יונג, בעזאנענסטעס און גיפילדעטען
 סענטשין — ווערן אנוטר איד און קאמאנדיטען מיט דעם המון וויא מיט אשטארדע
 שעפסען, איצט אפר אז פראוויטעלסטווא שטייט פון זייטן, און אז אונזערע
 געפילדעטע סענטשין האבן קיין באכט זייא צוא פערטערען, פערברייטערט
 זיך דיא גוטע אידיעסן מיטשלה וויא א גנע צרעת אין דיא גאנצע יודענטהום, און
 פאר דארפן אונזער נאמען איד, אונזערע גוטע כחות ראטן זייא אים, און ציען
 ארזיס בייא דעם המון די מארך פון די פיינער, און דער איד, דער גיפילדעטער,
 מוז עס זעהען, מוז צו קוקען וויא דיא בלוט פון זיין פאלק טרינקען הינט, זייא
 זייע בריר פאלען, און קענען זייא גיט העלפן, דער המון איז נאך ווילד, האט

קיין אייגענעם שכל צו פערשטיין וואס גוט איז, וואס פרום איז און וואס גיט
 קינד קען אים עפס זאגן, אז דאס וויל גאט, דאס טאר מען גיט, ווערן אים
 טויזנט פאלגן, און אז צעהן קלוגע לייט וועלען זיך צו רייסען שרייענדיג: דאס
 פאר לאנגט גאט גיט, דאס איז גיט פרוםקייט, טוט בעסער דאס און דאס און לעבט
 גליקליך! וועט זיך אייגער גיט געפירן וואס זאל אים הערן, וויא פיל פון אונזערע
 חכמים האבן זייער גאנצן לעבן מקריב גיווען פאר זייער פאלק, וואס האבן מיט
 זייער בלוט פון הארצן גישריפן זיין און אויפגעלערט דעם דרך הישר, מלחמה
 גיהאליין מיט זייער פערד געגן דיא פאר דארפער, דיא גומע אידען, און וואס
 האבן זיין אויסגעפירט? דער המון איז ווילד, איז קגעכטיש, און אקגעכט
 ווערט גיט אים גיטראכט מיט איינע ווערטער, האט שוין שלמה המלך גיזאגט! —
 פאר דעם המון מוז מען האבן אהערשענדיג האנד, וואס זאל אים גיט דער לאזן
 גיין נאך יעדען פאלען, וואס פאר פירט אים, וואס נאכט בייא אים אלס אים!
 אט דאס אליין אז די ממשלה וואלט אים ווארצלן, דאן וואלטן אידן זיין אפאלק
 וויא זיין ווינצן זיך אליין, אפער זיין קוקט דארזיף גיט און לאזט דאס איבער אן
 טויטע הענט, וועלכע עס האבן קיין מאכט עטוואס צו טאן, אפילו מיט זייער
 פערדער קענען זיי אויך אהאר נישט טאן! א אז אויך דער מאן זיך ווער ווינען
 דיא אידישע שרייבער, דאן וויינט מיר דאס הארץ! א וועלכע מענער, וועלכע
 טאלאנטען וואלגערן זיך אין קויט, וואסערע פאעטן גייען געביד בייא אונז אים
 אן פרויט, פערלארנע אונגליקליכע מענטשן! דאס איז דיא גרעסטע שאנד
 פאר אונז, אידן ווינען אפאלק וואס ווילן אלע מאל פאר דעם קריסט יוצא זיין,
 אים העלפן, אים אייביג דאנקבאר זיין פראיין טובה וואס ער האט זיי גיטאן,
 און בלייבן אונדאנקבאר פאר זיך אליין, פאר דיא אייגענע בעלי טובות, פאר
 דעם אידישען שרייבער ווינען זיי אונדאנקבאר, און גיט אייגער האט מיטלייד
 מיט אים! קיינער בעטראכט גאר זיין אמתע אהבה, און וואס ער איז חליקה
 מיט זיין שרייבן גאר נישט אויסין קיין געלט, מער גיט זיין היות צו האבן, גיין
 אים ערהאלט מען דאס אויך גיט! און וויא פיל גישריבענע ווערק וואלגערען זיך
 איצט געבן בייא זייערע שרייבן וועלכע עס ווינען איפער זיין, וואס זיין קענען
 זיין גיט ארום בריינגען צום ליכט, איפער אביסיל געלט, און קיינער וויל גאר
 פון זיין גיט וויסען, אויך רייד דאס, איצט מיט מער פערדרום וויא א אנדערס
 טאל, אויך האב דא גיטראפן איינע פון דיא אידישע פאעטן, ער ארבעט גיט
 דעם פרייהלינג צוא בעווינגען, ער ארבייטעט פאר דיא געגענווארט, פאר דעם
 שטיקעל פרויט פאר דאס גויט וועגדיגקייט וואס פעלט זיין פאלק — אויך האב
 גיוויינט. זינע ווערטער האבן סוף געריהרט — וואלט דער מענטש-ווינע ווערק
 אין א יעוואפייאישע שפראכע וואלט ער גיווען וועלט בעריהקט, מען וואלט
 אים פאר זיין מיט טויזענדער בעצאהלט — אפער וואס איז ער איצט? א טויטער
 טאלאנטפאלער פאעט, אסענש אן פרויט און מיטיל זיין ארעמע פאטליע צוא
 ערהאלטען — טרייבט זיך אים פאנאנדער טראגעדיג זיין ווערק על פתחי נדיבים

אונ גר איז נישט איינער, נאך הונדערטער, וועסט דא זעלבע נישטען — אונ
סען פערשולדיגט נאך דאס זענער איד ארבייט נור פאר זיך, פאר ווין אינטערעסע —
אמת, דער איד פאר דעם אידען איז אונדאנקבאר, אונדאנקבאר פאר ווין
נאנצע נאציאן! . . .

די אלטע ווילן זאלבע ווערק נישט זעהען נישט הערן, אונ דיא נייע, דאס
איז נאך מער פערדרוס, זייא שפעטען זיך שוין פון זייער אוננויסענהייט, צוא
האלטן א אידישעם בוך אין זייער גבול, דאס איז דיא קבאנקייט פוןאונזער צייט —

(תשעה באב בערב)

אז איד הייב אן צו קלערן פאר וואס דאס איז אזו? פאר וואס שפעטען זיך
אונזערע גביריכע קינדער מיט דעם נאמען איד? פאר וואס ווילן זייא נישט
ליידן אז מען רופט זייא מיט דעם אידישען נאמען? ווער זאגט דאס, אז קיריל
איז שטענער וויא געקרא? אז אסיפ איז שטענער וויא יוסף? וויא נאנערש מוזן
זייא ווין אז בייא זייא האט אונזערע זעלבע אויסערליכע זאכן! פאר וואס
ווילען זייא פערסער קענען דיא גריכישע, ענישטישע אונ ראמישע גישיכטע,
וויא די אידישע? פרעג בייא די אלע מאהיבילער מעדעקען אדער אפילו בייא דיא
נאנצע יונגענד, צו ווייס ווער אהאר פון דיא אידישע איסטאריע! מער נישט וואס
זייא האבן אהאלבע וויטעל גילערענט אין דיא אלגעמיינע איסטאריע, וואס
עס ווערט גילערענט פון אויבן! שולדיג ווין דארין דיא פאנאטישע עלטערן,
זייא ווילן, אז זייערע קינדער זאלן ווין רבנים אדער דאקטארים אדער זעלבע
צדקים וויא רבי פנהא בן יאיר, אונ ווין אזו גיבילדעט וויא ווין אייזל, אדער
זיין אזו קלוג וויא קהלת אונ פיינט האבן א אידען וויא קמן, דאס איז דיא
קראנקייט פון היינטיגער צייט, דיא פלומערסט גיבילדעטע עלטערן, וועלכע עס
ווילן אז זייערע קינדער זאלן גיבילדעט ווין וויא זייא, אדער נאך מער פאר
זייא, פאר נעסין, אז זייא האבן זיך גרצוגין בייא עלטערן וועלכע עס האבן
אין זייא איינגעפרענט די ליבע צוא דעם אידען פון קינד ווייזאן, אונ קען זיך נאר
נישט פארשטעלען וויא וועלן זייערע קינדער אנדערס ווין, אונ גיבן זייא אונזעם
פון קינדטויז אן אין דיא קריסטליכע לערע שולן וואס האדעווען זיך אים מיט
אין וויסענשאפט וויא דיא קריסטליכע קינדער, דער אונטער שייד איז נאר וואס
זענע לערנען זאקאן באזע אויך, אונ זייער אייגענע איסטאריע פון דעם ערשטן
בזי דעם לעצטען קלאס, אונ אונזערע קינדער, מיידלעך אדער קנאכען ווינען שוין
פרייא דער פון, וויא זייא האבן נאר דעם ערשטן טריט גישיטעלט אין ערשטן
קלאס, נאך דעם, איז דען אוואונדער אז זייא האבן דעם אידן מיט זיין שפראך
אונ ביכער פיינט, אז זייא ווייסן פון אים אונ פון זייא אהאר נישט? איז אחרוש,
אז ער איז פרייא, אויספערעכענד צוא ווין גלויבן, אז ער גיוואונט זיך פון דעם
ערשטן קלאס אן צוא זעהען וויא דיא קריסטליכע קינדער ווערן גיוואונגען
צוא היטן זענען קלענקסטען מנהג פון זייער אמונה, אונ זייא, דיא אידישע

קינדער ווערן גיזוואונגען פון ערסטין ביז לעצטין קלאס, צו מאן אלס וואס זייער אמונה פערבאט עס, וואלטן אבער אידן קליגער זיין. זיך אינטערעסירען אז זייערע קינדער זאלן זיין אידן, געבילדעטע מענטשן וואס עס דארף זיין. האבן זיי אבעראפט מער אכטונג געבן אויף די אידישע אנשטאלטען אויף זייערע לערער, און בעטן ביז די מיניסטערסטווא פון נאראדנע פראסוועסטשענע, אז מען זאל לערנען אין די גימנאזיום אידישען זאקאן און זייער גישיכטע פאדראבנא, קיינעם אבער ליגט דאס אין זינען, און די קראנקייט פערברייטערט זיך אונטער דיא יונגער פון טאג צו טאג, קינדער האבן פיינט די עלטערן, נאך מער וואס דאס פרעמדע קריסטליכעס קינד האט פיינט דעם אידען, און עס וועלן בקרוב קומען אזעלכע מענ, בעת אט דיא פערלאזענע געבילדעטע מעדען וועלן דארפן הייבאטען, דאן וועלן דיא עלטערן פילן וואס זייא האבן זיך מיט זייער אונפארזיכטיקייט אן גימאכט, נאר גיט! דא וויסט ראזע מיין הארץ, איך בין פאר מיין פאלק אפאקן, און אז איך וואלט ווישן אז איך קען זייא העלפן מיט מיין בלוט און פלייש, וואלט איך זיך לאזן טראפן וויז אויסצאפען מיין בלוט, נאר צו זייער רפואה, אבער ווער בין איך! ווער וועט מיך הערן אז איך וועל זאגן, אז איך וואלט זייא שרייבן, נאך אאסור, זייא מאכן דעם דאוונען זיבן מאל גרעסער וואס ער איז, זייא געבן צום זאגן נאכין דאוונען אז חק לעקב, חק לאברהם, און אהק ליצחק, וואס יענער האט זייא גיגעבן א חק לישראל, דאן וואלטען זייא מיר פאלגן, מען וואלט קויפן מינע ספרים, וואס מען דארף דער צו קיין קאפ און געפיל האבן צו מאכן, מער גיט קען אויף קלייבן טויטע פיינער פון אלטען בית עולם! אבער אז נאט ואל אויס היטן, אז איך זאל פרובען אווארט אויס ריידן, פרובען מיין פיערדיגע הארץ לעשען מיט מיין שרייבן פאר זייא אספר, זייא אויף וויזן זייערע פעלער דאן בין איך אונגליקליך! מיך וואלט מיין אונגליק גיט ארען, אז איך וואלט נאר האבן אשטיקעל האפענונג אז דאס וואס האט עטליכע מענטשן נוצן בריינגען, איך ווייס אבער, אז דאס וועט איך גיט זיין, דיא דרוקער וועלכע עס זינען אפהענגיג פון דיא קויפער גיט ווייניגער בומט פאר דעם מחבר, וועלן דאס גיט קויפן פון מיר, און וועלן דאס גיט דרוקען, און אז יוא, וועט מען דאס גיכער פערברענען, דיא וואס וועלן איבער לעזען, וועלן זאגן: אז ימח שמו זאל ער ווערן, וואס פאר אהינטישע כויל ער האט, וואס פאר איין אפיקורס ער איז! אדער נאך אזעלכע דאנקבארע ווערטער, גיין ראזע, עס פרעגט מיר דאס הארץ, איך קען נישט דער מיט גיט לעשען! נאר פאר דיר ליבע ראזע וויל איך שרייבן, דא קענסט מיך און פארשטייט מינע כויד! דא פילקט אלס, דו ליבסט אונז פאלק, אונזער העבריישע שפראכע וואס איך אליין! נאט האט אונז ביידען איינעם פאר דיא אנדערע בעשאפען, מיר וועלן ביידע נוציגע מענטשן זיין פאר אונזער פאלק, פאר אונזער צייט! אבער נאט, פון וואנען יאווען זיך אין **מיד** דיא ביטערע געפילען? פאר וואס הייבען מיר אן צו גיטן פייער הייסע טרערן

פון מיינע אויגן, אז איך דער מאן זיך דוא האקט נאך מיר אויף איין פרייף נישט
געהערט? וואס איז דיר ראזע? וואס שווייגסט דוא? איך קען נישט ווייטער
ריידן, דוא וועסט דעם פרייף לעזען, מיין הארץ זאגט מיר אז דוא מוזט אים
לעזען, עס קען גאר קיין מענטש אזוא שלעכט נישט זיין אונ פון דיר דעם פרייף
צוא פעהאלטען!

(וי אב תיר...)

ראזע עס ווערט שוין ווידער טאג, ווידער ליכטיג ציזעהן גייע צרות גייע קופר! —
ווידער טאג ווידער זעכצין אדער אכצעהן שטונדען נאך זיין, זיך קוועלן אונ
ווארטן דיא וואלטהעמיקע נאכט, איפריגענס, האב איך היינט גיוואכט גאנצע
פיר אונ צוואנציג שטונדען, איך האב גישריפן אונ נישט געהערט וויא די צייט
איז מיר פערלאפן — איך בין אין נאציין מיין שרייבן גיווען איבער געבן, אונ
וואר גליקליך — נון איז דר גליק ארייבר, אונ דר טאג רופט מיר צי גייע פוין! —
איך בין איצט אנדערס וויא אלע מענטשן, פריינט דען דיא ליבע זאגע נישט
מייסט אונ האפנונג פו די אונגליקליכע? גיכט זיא דען נישט היילענדיען באזאם
אין דיא וואונדען דער לייכענדיע? אונ פאר וואס גאר מיר איינס שטעכט זיא וויא
מיט שפיין, אונ גיכט מיר גיכט אין מיינע וואונדען — איך ציפער פו היינטיגען
טאג, איך האב נאך נעכטיגע יסורים נישט פערנעסן — איך האב גיווארט דעם
פרייגענדיגער אונ מיר וואר יעדע מינוטע איין עוויגקייט, איך ווייס נישט וויא בין
איך נישט אלט גיווארן ווארמענדיג, ענדליך איז ער אריין גיקומען, איך בין
גיווארן בלייך וויא אטויטער אז ער האט אויסגידעט אז ער האט צו מיר אפרייף,
אלע מענטשן האפן מיר אונגיקקט ערשראקן, איך האב קוים גקענט אים צו
גען, מיינע הענט האפן גיזשערט, איך האב אים געשענט, עס איז גיווען
אפיר טריפנוואקס אויף אים אונ האב אים גימוסט אייגרייסן אין דיא גישריפענע
ווערטער, מיר וואר פון אונגידולד פונקטער אין די אויגן אונ האב נישט געזען,
דאס עס ווארן גאנצע צווייא בויגען פאפיר, אויף איינעם ווארען נאר צווייא
שורות גישריפן, פון פאטער דיינעם ראזע צוא מיר, פאר פלעכט, אין מינט
פערנאסן, איך האב נישט גקענט פאנאנדער קלייבן וואס ער וויל, אונ גיוואלט
אנהויבן לעזן דעם אנדערן פרייף, דער גאנצער בויגן וואר ליידיג! נישט אין
ווארט וואר דארויף גישריפן, עס האט מיר מיין בלוט אין קאפ אריין גישפארט,
דיא ליפן האפן זיך שמערצליך פערצויגן, איך האב גיוואלט וויינען, איך האב
עס אבער נישט געדארפט! איך האב געליטן, מען האט אויף מיר גיקוקט, מיט
דיא בלייזעס גיהויבן, מען האט מיר עפעס גיפרענט, איך האב זייערע רייד נישט
געהערט, איך ווייס: איך האב עפעס גענומפערט, אונ ווייס נישט וואס! ראזע,
וואס זאל דיין פאטערס פערקלעקטער פערצוקטער פרייף געדייטען? וואס זאל דער
ליידיגער פאפיר וויינען? דאס איז מיראגיש, ווען גענער וועמען איך בין חושד,
האט דאס גיטאן מיר צו פייניגן, וויא קען יאסענז אזו שלעכט זיין? זיין עס האט

גיונים גיסוסט גיפאלן א טעות, מען האט אן שטאט ביין בריוף געחאפט אליידיגעס פאפיר! איך גלויב עס איז אזוי! אט אזוי ליבע ראזע לעב. איך דא, איך בין גערן אז איך האב זיך ארויס פון מיין ארט דאס הייסט פון קאנטא, דאן לאז איך זיך לויפן אין פעטערסבורגער גאסן, און סאטער זיך צוא פערבלאנזן. אונ דער גאד זיך אליין אנונג צוא גיפנען ארויס צוא קומען אהיים, אונ איך בין גליקליך אז איך גיפן זיך אין א ארט וואו איך ווייס גיט וואו איך בין, אונ גייא אלס ווייטער, ביז עס הייבט אן פונסטער צוא ווערן, וויא פיל מוז שוין מיין הארץ ליידן, אז דאס קען שוין טרייסטן! איך ציטער פאר היינטיגען טאג גאד מער וויא פאר געבטן, ראזע! היינט זאל איך פון דיר אבריר האבן! איך בעשטוערע דיר, דוא זאלסט מיר שוין ליינער גיט לאזן ליידן! איך בין מיר, דיא גאסן הויבן צאלד אן ווידער צו לארעמען וויא געבטן, אונ אין מיין הארץ זיינען שוין וואד אלע וואונדן פון דעם גייען אונ אלטע מעג! מיין הארץ איז צוריק פול אונ איך האב גאר גישט גישריבן, גיט לאז מיר שוין מער ליידן, אדער לייד גאר דוא גיט אונ מייע וואונדן זיינען מיר גיטרייא, וראזע גיט לייד, עס ליידעט פאר דיר גערין דיין יוסף! —

יוסף האט גענדיגט לענען, עס וואר שוין גרויסער טאג, אונ דעם אנדערן ציטער איז מען שוין אויפגעשטאנען — ער האט גיט גיקענט ענטשלאפן ווערן, אז ראזע וואלט האט דעם איין בריוף לעזן — האט יוסף גיזאנט, אז זיא וואלט האט גיט ליידן, שטראף מיר גאט פאר איר, מיר שטערצט מעהר — דו ביזט גיט שלעכט דוא האסט גאר שלוחים שלעכטע! — מיט דיא ווערשער איז ער ענטשלאפן גיטרייא

ב

פון בענינען

דוא האסט שוין מיט אים גירעט? האט גיפנעט אנדערנער יונגער מאנצין דעם סטראז פון רבי יצחקס קאנטאר וואו יוסף האט זיך זאגטאנעט: גיין! רבי ליינער, האט גיענטפערט דער סטראז, איך בין בייא אים געבטן אבענד גינען, גיקלאפט גיוויס צעהן טאל אין מיר, דוא פערשטייט דאך אז איך האב גיט גיקענט קלאפן מיט שטורעם, ווארום אים וואלט קשה גיטרייא. וואס האב איך אזוי שטארק זיך גידונגען:

דוא האסט רעכט רודער, מען דארף זיין אסטאראנע, אונ גיט לאזן קיין סלאד, אפ טאן קורץ אונ גוט אונ זיך בלייבן ביין, שייין אונ ביין וויא גינען, גאר וויסט דוא אז דא מוז צו גיין גיכער; ווייזן דיר דיא דעפעשע, וואס איך האב היינט ערהאלטן פון רבי לייבין:

פאזאלע! האט גיענטפערט דער סטראז:

דער גידערינער האט ארויס גינומען אפאפיר אונ האט אים פארנלעזן, סטאראיעט (הע)

קטאראיעט זיך דיא סחורה וואס צום גיכסטן איין צו שליסן , אז ניט היינט איז דער קרן פארפאלען , ליב סארקין !

נוא וואס זאגסט דוא ? האט גיפרעגט דר קורצער :

היינט וועט דאס אויסגעפירט ווערן , האט דער סטראז גענטפערט , איך גייא פאלד צו אים , מען דארף גאר אנדערס מאכין , ער האט מיר גיבעטן איך זאל קומען אכט אזויגער זיך גיין פאדען מיט אים , איך וועל גיין זיבן , אים זאגן אז איך האב היינט קיין צייט ניט , דוא נעם דעם פאלטא מיט זיך , דער שומר פון דיא קליידער אין קופאלינע , איז פון אונזער חברה , מיט איין וואונק וועט ער איבער פייטן זיין פאלטא אויף דיינעם , דוא זעה עס זאל גאר גלייך זיין , ער זאל זיך ניט האפן , אינ דאס וועט גאך גיכער אן גיין וויא אלס ! דוא פערשטייט וואס מען רעט מיט דיר ? שיק דוא אקארסט רבי גרונטן צוא מיוויצקען , אונ מען זאל זיין גאטאווי !

גוט עס בלייבט אזו , דאס גיפעלט מיר בעסער , וויא איבך פייטען ביי אים אין שטוב , דוא וואלטסט אפער גאר ניט אויפגעען ! האט גיזאגט דער קורצער , דוא גייא מאך דאס אפער גיכער , וויא פיל איז איצט אזויגער ?

האלב זיבן , האט גענטפערט דער סטראז , איך אטפראנוע זיך פאלד צוא אים , סטאטירי דוא זאלסט גאר דאס מאכין לאונקע :

דוא דארפטסט מיר ניט לערנן , איך האב שוין אין מיין לעבן שווערע זאכן גיטאן וועל איך אזו אמאכער ניט בייא קומען ?

האט גענטפערט דער קורצער מיט פאראיבעל , דוא האסט בייא זיך עפעס קליין געלט ? מיינסט דוא , אז מיוויצקע וועט זיך וועלין ארייר מאן אן דיא סטבע ? מיין עצה איז אז מען זאל אויס קומען אן אים , עס איז גלאט ניט גוט אז ער זאל דאס פערשטיין , גאר וואס טוט מען אז עס איז אזו גיטיילט ? אונ ווידער זיינן מיר מחויב צו פערזארגן אויף אייביג ? מיט אירא וועט ער דאס ניט פטרן , דער ווייל קוקט צוא אונ ניט אפ , דער שידוך מאג זיין אויס שידוך אבי דיא תנאים איז גינען אונ דיא שדכנות וועט שוין זיין בייא אינא אין קעסענע ! וואס ניט אמת ? וואס אמת איז אמת , איך האב פיינט צוא זאגן , דו רעדסט דא וויא אמענקיש , האט גענטפערט דער סטראז , דוא ניט פערנעס גאר דיינע טענות !

האלט , דא וואוינט ער ! האט גיזאגט דר סטראז , פערצייכען זיך זיין נומער , זיין נאמען , אונ זיין גישטאלט ! דוא זאלסט זיך ניט פלומין !

זענער איז גיבליבן שטיין אונ דער סטראז איז ארויף גיקומען צו יחבין , אקלאפ גיטאן שטארק אין מיר , דיא מיר האט זיך ניט גיעפינט , ער האט גאך אכאל אשטארקערין קלאפ גיטאן אונ געמארט ביין מיר .

יחבין , וואס איז ניט לאנג ענטשלאפן גיטאריין , האט זיך ערשטאקן פון שטארקען קלאפ , אונ האט זיך אנוואך גיטאן צום מיר , — ווער איז דא ? האט ער געפרעגט :

איך ! האט גענטפערט דער סטראז .

רבי חיים, האט גיפֿרעגט יוסף, האט איר נישט אנדערש זיין, ליבער יוסף, איך בין אייך גיפֿרעגט רופֿן באַדען זיך, האט גיענטפֿערט דער סטאראז, איר האט דאך מיר גיפֿעטן, אונז איך האב האלט צו איספֿאלגען דאס איך זאג צו!

שוין אכט דער זייער? האט גיפֿרעגט יוסף ערשטאקין, איך בין ערסט ענטשלאפען גיווארן:

וואס איז אייך יוסף? האט גיפֿרעגט דער סטאראז, זעהט וויא איר ווייזט אויס, נישט איר קראנק? זעהט וואס פאר אויגן בייא אייך איז:

איך האב נישט געשלאפֿן, איך האב גישריפען בלעט דיא גאנצע נאכט: אט דאס זיינען אייערע בריוו? האט גיפֿרעגט דער סטאראז, ווייזט איך וועל זיין אטפֿראווען:

זיין, איך וועל זיין אליין אטפֿראווען, איך דאנק אייך, איר ווייסט דאך אז איך האב זיך פֿינט צו שאפֿן מיט דעם אנדערין דאס וואס איך קען אליין טאן, אדער, מיר ווילט זיך עפעס היינט נישט גיין באַדן, ליבער רבי חיים נישט נעמט פֿאר אונזנט וואס איר נישט גינאנגען אויפֿזיכט!

פון מיינט וועגן פאכט דאס גאר נישט אויס, האט גיענטפֿערט דער סטאראז, גאר מיר פאר דריקט פאר וואס זאלט איר איין לאזען אזו אשיינעם טאג, קומט מיר האט דער דאקטאר גיזאנט שטילערהייט, אז איך זאל אייך טרייפען איר מוזט גיין!

האט דען דר דאקטאר, מיר גיהאלטן פר אזו אהולה? ער האט גאר גיזאנט, אז פאר דאקטאריעטע גערוען איז באַדן זיך זייער פֿאלענע.

דאס האט ער אייך גיזאנט, מיר האט ער אפֿער גיזאנט, נישט אכטונג אויף דעם וונגען מענטשן, איר זעהט ער זאל גיין יעדען טאג זיך באַדען! ווילט איר זיין, טא קומט, דיא ברירה איז בייא אייך!

איך וויל נאך איבער שלאפֿן אביסל, האט יוסף גיפֿעטן:

איך וועל אפֿער קיין צייט האפֿן צו קוסען שפעטער צו אייך, האט גיענטפֿערט דער סטאראז, קומט פֿאלגט מיר, איינגער מענטש דאך זיך נישט נאך נעפֿן, לאז אייך דוקטין אז איר מוזט איצט גיין אין אעסק, אדער אין סלונזא, אונז פֿערט פאר אייגענעם גיוזנט! ווידער נישט פֿערגעסט, איך האב זיך דאך מטרות גיזען פון אייערמוטעגן, לאז זיין ביין טרחה אנגלייגט, קומט ליבער יוסף!

איך נייא, האט יוסף גיזאנט, ווארט גאר איין מינוט איך וועל אויפֿשרייבן דעם אדרעס אונז פֿערבייא גייענדיג וועל איך דיא בריוו אליין אין פאכט קאסטין אריין ווארפֿן:

יוסף האט דיא ביידע אדרעסין אויפֿגעשריבען, איינעם צוא זיין מוטער אונז איינעם צו ראזין, דער סטאראז האט דער ווייל אפֿ געפֿיגט יוספֿס ווסערדיגען פֿאלטא אונז האט אים דער לאנגט, אונז געזאגט:

איצט

איצט זיינען מיר גאטאוו, קוקט, דר פר נועט איר מיר היינט געבן גא ווארקע
אז אייך נועט אן קוקען אפרייך!

לאז מיר גאר אנקומן, וויא איך וועל אייך געבן. וויא פיל איר נועט גאר בעטן!
מיר זאגט דאס הארץ, אז איך וועל אייך בריינגן היינט אפרייך, איך וועל גיין
אויפן פאקט פֿרעגן, אַטו פאלד וויא מיר וועלן זיך אויס פֿארדן. קוקט גאר
ניכער האט צוא גיהילט דער סטאראז:

זייא זיינען אַנוועק גיגאנגען, יוסף האט גיין פֿאקט גיוואלט אריין ווארפֿן מיט
דיא אייגענע הענט זיינע בריוו, אָפֿער ער האט זיך פֿארפֿירט, אונ אין פֿאקט איז
גאָד קיינערניש גיווען, אונ האט קיין מאַרקען גיט גיקענט בעקסען, דאריבער
האט ער די בריוו געהאלטן אין פֿאלטא קעסענע, אונ גירעכענט צוריק גייענדיג
אריין ווארפֿן דיא בריוו, דער סטאראז האט אין זיך אַשמייעל גיטאן, אז ער
האט דער זעהען אז דיא בריוו וועלן אויך אין זיין האנט אריין פֿאלן; עס
האט גיט געווערט אַשטונד צייט, וויא זייא האבן זיך אויס געפֿאדען, דער סטאראז
האט דער לאנגט יוספֿין זיין פֿאלטא אונ יוסף האט גאָד קיין צייט גיהאט זיך
ארום צוא קוקען צוא דאס וואר זיין פֿאלטא צוא גיט אין בוזין קעסענע האט
גישטעקט צווייא בריוו אין קאנווערטן, אונ קוים איז ער גאר ארויס פֿון קופֿאלנע,
וויא ביין מיר האט שוין גיווארט אַדראַנסקע אונ דער סטאראז האט יוספֿין גיזאגט:
יוסף, זעצט זיך! גישקשה איר נועט אים אסך גיט באַרפֿין פֿאלן, ער איז
מיינער אָבעקענטער, מיר איז גיט קאנווערטנע פֿאר דעם קריסט, ער ווארט שוין
גענויס אָפֿערטעל שעה:

יוסף האט זיך גיט גישפֿארעט אונ ארויף געזעצט אויפֿען דראַנסקע, דער
איוואַשטשיק האט אָפֿער פֿארקירעוועט אין אַ אנדער געסעל, אונ גיט גיהערט
יוספֿין וואס ער האט גיבעטן פֿארין פֿאר בייא פֿאקט, יוסף האט זיך אָפֿער
שטארק גישפֿארעט, אונ דער פֿורטאן האט גימזט פֿארקירעווען צוריק, אונ האט
זיך ביין פֿאקט אָנגעשטעלט, דער סטאראז איז אַראַפֿ גישפֿרונגען פֿון דראַנסקע,
אונ אריין לויפֿענדיג אין פֿאקט הויז האט ער גיזאגט, ווייזט די בריוו איך וועל צו
קלעפֿען פֿארקעס אונ אריין ווארפֿן אין קאסטן.

גיין, טראגט ארויס מאַרקעס, איך וועל אלליין אריין ווארפֿען, האט יוסף
גיקענטערט מיט פֿערדראס:

דער סטאראז איז אריין גילאפֿען אונ פֿאלד צוריק ארויס:
עס איז גאָד פֿרייאַמען זיצט גאָד אין פֿאצט גיט, האט ער געזאגט צוריק
אויפֿן דראַנסקע זיך ארויף זעצענדיג, דער איוואַשטשיק האט גיט גיווארט אונ
אטרייב גיטאן דיא פֿערד, יוסף האט גיט אָפֿער גירעט צווייא נוערטער, אונ איז
קוים איינגעזעסן אויפֿן פֿירזע פֿיז ער איז צו גיקוקען צום מיר, אריין גייענדיג אין
שטוב, האט דער סטאראז אים ווידער גיוואלט אַראַפֿ ציהען דעם פֿאלטא, אָפֿער
ער האט זיך גיט גילאזן, אונ אלליין אויס גיטאן, אונ וויא האט ער זיך דער שטראקען
אז ער האט אַקוק גיטאן, אז דאס זיינען גיט זיינע בריוו! אים איז אין דיא אויגען

פֿינקטער גינארין , אונ האט אַגישרייא גיטאן ; גאט וואס זיינען דאס פאר פֿרייז איך האב מיינע פֿרייז פֿעקלארין . מען האט זיין מיר פון קעסענע ארויס גינאמען : ניין , זי מיינערער רבי יוסף , האט גיזאנט דער סטאראז , גנבים זיינען אין קופאלע גיט געווען , מיר דוכט אז איר האט אייגער פאלטא פארביטען קוקט זיך אקארסט ארום :

איר זייט געקעכט ! האט געגאטפערט יוסף , איר גווייט גיט ווער דארטען האבן זיך גיבארין מיט אונז ?

איך ווייס , איך קען זיין אלעמען , מיר דוכט אז אלע זיינען אקענטליכע סענטשין , עפענט אקארסט דיא פֿרייז איר נעמט אקוקטאן , טאמיר איז ווער עס איז אונטער גישריבען וועט איר וויסען וואו זיין צו מאנען :

יוסף האט דאס אזוי גיטאן . אבער דיא געמען ווארען אים אונגעקענט , ער איז אונטעק גילאפין באלד צוריק צום קופאלע אפאנוועט זיין אדערעס טאמיר וועט ווער גאך פֿרענין , אים האט זיך גיט גילויבט אז דאס איז גיטאן גינארין געריין , אונ האט דורך אויס גיהאפט זיינע פֿרייז צוא דאקאנען , אים איז אבער שווער געווען אויפין הארצען אונ איז בעטריבט גיקומען צוריק אהיים , עס האבען זיך געמישט מויענד גידאנקען אין זיין קאפ , אונ האט נישט גיקענט געסען אין מויל קיין עסען , ער האט גאר גינאמען אאנדער פאפיר אונ האט אן גיהויבען שרייבן : ליבע גוטע ראזע !

אז מיר ווערט גאר שווער אויפין הארצין , אונ אז מיינע הענט זיינען פֿרייא גיט פֿערבונדען מיט קאנטארקעקע עסקים , דאן ווער איך מיר קיין אנדער מרייט , וויא צוא דיר צוא שרייבען , דאס איז דאס איינציגע וואס קען נאך מיין צובראכענעס הארץ אונטערהאלטען , דיא גאנצע נאכט , איך האב צוא דיר איין פֿרייז גישריבן . וויא וואלט איך גליקליך גינען , אז דוא וואלט אים גילעזען , אבער גאט ווייס וואס דא צוא מוט זיך מיט אונז ! וויא האב איך דעם פֿרייז געהיט , איך האב אים פון האנט גיט גילאזין , זי איז וואס זאנקט דוא צו דעם אינגעוואוינליכיי צוא פאל , אט גראד היינט בעת איך האב דיא פֿרייז גירעכענט צו אמפראווען , אט גראד איצט בין איך צו פֿרייא אויף געשטאנען , ניין , אז איך זאל ריכטיג זאגן האט מען מיר אויף געוועקט , אונ אין פֿאכט איז נאך גיט גינען קיין מאנקען , איך האב דעם פֿרייז אין קעסענע אריין גיליגט , אונ הער גאר אונ ערשטוינע , אט גראד איצט האט מען מיט מיר דעם פאלטא פֿערביטען , אונ מיינע פֿרייז זיינען געווען דארטין וואו מיין פאלטא איז ! איז דאס צוא פעליג גיקומען ? איך האב מורא מיינערע ראזע , דאס אונטער פיינדס האנד יאנט מיר אונ דער לאנגט ביז דאנען , אונ דא איז קיין אנדער פֿונד גיטא מער גיט וויא מיינע פֿרייז אויף צוא פאנגען . איך הויב אן חויש צוא זיין דעם סטאראז פון מיין קאנטאר , ער פלעגט מיר שטענדיג אונ היינט אויף צו פיל גיפעטן איך זאל אים געבן דיא פֿרייז אמפראווען , ער האט מיר עפעס היינט מאדנע אויס גינאזין , איך הייב זיך אן צוא דער מאנען אסך זאכן , וואס ווארפען א השד אויף אים ,

אונ האפּע , אז איך וועל בייא אים ארויס קרינען זיינע פּרייז , וואס דוא האבסט
גישריבן , אונ איך האב נישט געהאלטן . . .

יוסף האט זיך דערשראקען : ווארום ער האט פלוצליך דער הערמט שווערע
טריט , וויא פון עטליכע מענטשן גייען פראקע צו זיין טיר , ער האט גילאזן דעם
פּרייז אויפן טיש , גייענעם דיא טיר , אונ איז פערשטיינט געווארן , אז ער האט
דער זעהען דעם צאכנע פריסטאוו , פאנאטייעס , אונ אפאר פאליצייסקע :
דאס זייט איר יוסף ראזענבערג ? האט געפרעגט דער צאכנע פריסטאוו
אויף רוסיש :

דאס בין איך ! האט גענטפערט יוסף , שטאלץ :
ערלויבן זייא איינערע דאקומענטען ! האט גיזאגט דער צאכנע , יוסף האט
בעוויזען זיין פאקפארט אונ זיין שיינ , דאס געס איז ערלויבט צוא וואונען
אין פעטערסבורג :

איז דאס איינערע געלט ? האט אים געפרעגט דער צאכנער אים בעוויזענדיג
זיין פאפירענעם רובל :

גין ! האט יוסף גענטפערט :

איר זייט טיינט גיפארין מיט אדירעוויק ?

יא ! האט ער אים גענטפערט :

נוא האט ער גיבראכט דאס געלט , גיזאגט , אז איר האט אים גיגעבן דעם
רובל , אונ דאס איז אפאלשער , ער האט גיגעבן בייא אייך איינער בייטין אונ
איר האט נישט גיזאגט , ער האט געיאנעט , אונ נאך דעם זאקאן דארפן מיר
מאכין בייא אייך א אביסקע, אזוי בייא אייך וועט זיך נישט געפינען פאדארטעלע
זאכין זייט איר פרייא , אז נישט מוזין מיר טאן נאכין זאקאן !

דיא פאליצייסקע האבן גיזוכט בייא אים אין באקטען , אונ האבן א ארט
נישט איינער גילאזן , אונ נישט גיפינען , דער נאך זיינען זייא צוא גיזאגטען
ארונטער געטען דעם פאלטא , אונ זוכין אין אים :

דער פאלטא איז נישט מיינער , איך האב אים היינט פערביטען אין קופאלגע ,
איך האב דארף עדות , האט גיזאגט יוסף , וואס דא וועט זיין נויס איך נישט !

דאס איז נישט מיין זאך , האט גיזאגט דער צאכנער , דאס מאכט אפער
אויף אייך מער חשד :

אונ מיט דיא נערטער האט ער אן גיהויבן צוא זוכין אין דיא קעסענעס ,
ענדליך האט ער דער מאכט אונטערין קראגין איז גיווען איינגענייט א פאפיר , מען
האט דאס באלד אויף גיטרענט אונ ארויס גינעמען , דאס איז גיווען אפערקלעפטער
קאנווערט , אויפן קאנווערט איז גיווען אויף גישריבען יוספס אדרעס :

דאס איז איינער אדרעס ? האט גיפרעגט דער צאכנער :

מיינער ! האט גענטפערט יוסף אחאפ טאגנדיג דעם פּרייז , דאס וואר זיין
ראזעס האנדשריפט , ער האט געפענט אפער איינעווייניג זיינען נאר גיווען עטליכע
זילבער שיינען , דער צאכנער האט בעטראכט דאס געלט , דאס זיינען גיווען
פאלשע

פאלשע, יוסף איז צוא מישט גיווארין אונ גיבליבן אין אונמאכטען, אונ האט זיך
 געקט דאמאלס אצוקעט אונ גיפילט. וואס עס האט זיך דא צוא טאן, אז מען
 האט אים גילאזין אין אפינקטערין ציטער איינער אליין, דיא מיר פערשלאסין,
 אונ ארום אים וואר טרויעריג אונ פינקטער, דא איז אים אלס קלאר גיווארין,
 ראנע האט צוא אים גישריפען, דיא בריף פלענט איבער נעמען דער שטאקאז,
 אונ ער האט אים איצט בעגראבין, אים אריין גיווארפין אין דער גרוב, פאר
 זיין גוטשקיט וואס ער האט אים דער וויזען. דא האט ער פערשטאנען אז דער
 סטאקאז איז אונטער גיקויפט, אז ער האט זיך אן גיהויבן ארום צו קוקן וואו ער איז,
 אונ אים איז אריבער אשוידער, ניט מער וויא פיר ווענט, אפאל, אויבען לינט
 א טופנאק. — א, אויף דאס וועל איך בארפין דא מינע טען אונ נעכט פערבריינגן!
 א, גאט, דוא שטראפקט צוא פיל, דוא שטראפקט מיר אומזיסט! איך ווייס
 מיין הארץ, מינע הענט זיינען ריין, אונ פאר וואס שטראפקט דוא מיר אזו
 הארט? בעהיט נאר מיין ראנען, זיא זאל דאס ניט וויסן, זיא זאל ניט ליידען!
 איך בין צוא פרידען. גאט דוא האקט מיר ביין ליכט אויף איין מינוט גיוויזן,
 איך האב דאס גוטס גינאסען איין אוינענבליק, אונ איצט בעצאל איך דיר, מיט
 אזו פיל שטערצען, ליידן אונ צרות, אפער פעהריט נאר מיין ראנען, א גאט
 אין היכל! יוסף האט זיך ביטער פאנאנדער גיוויינט, אונ צוא גינפארט דעם
 הייסן שטערין צום קאלטין נאסען וואנט, אונ זיך פערלארין אין זיינע פינקטערע,
 צוא מישטע גידאנקען!

דער צאסנער האט צו גינאסען אלע פאפירען זיינע, אונ גיליינט א זינעל אויף
 זיא, אזו אויך דעם בריף וואס ער האט אנהויבן שרייבן צו זיין ראנע, אונ
 דאס אטפראוועט מיט אראפארט צום פאליצמייסטער. — אין קאנטאר האט מען
 זיך גיוואונדערט, וואס יוסף קוקט ניט אנאנצען טאג, בייא נאכט איז דער
 בוכהאלטער גינאנצען צו אים גיוואר ווערן, אונ איז ביזען טויט ערשטאקען גיווארן
 אז די האזיקע האט אים גרציילט, אז מען האט אים אין אוצאסטאק אנוועק
 גיפירט, אונ וויא פיל דער מענטש האט זיך געסטאראנעט צוא דער גיין וואו ער
 איז איצט האט ער דאס פאר קיין געלט ניט גיקענט דער לאנגן, ער האט באלד
 גישריבן בפי יצחקין פון דער גישיכטע, דער גאנצער קאנטאר וואר גיריט/בייא
 וועסען מען האט גיפרענט האט איטליכער אפ גישיקט צוא דעם אנדערין, אונ
 אז דער בוכהאלטער האט זיך צוא איינעם שטארק צוא גיזעצט, ער זאל אים
 אויס זאגן וואו ער איז, האט ער אים גיענפערט, אז ער ראט אים בעסער,
 ער זאל אויף הערין זיך נאך צוא פרעגן וועגן אים, ווארום ער ויצט
 איבער זייער אסטראנע וואך, וואס קען פאלין אהשד אויף אלע, וועלכע עס האבן
 מיט אים צוא טאן גיהאט, אונ אזו איז אונזער אינגליקליכר יוסף גינעסען, אונ
 קיינער האט פון אים גיט גיוואוסט:

בין שפעט אין דער נאכט :

אין דעם אונזער פון דעם זעלבין פריא מארגין וואס מען האט יוסף אריין
 גיזעצט אין פעטערסבורגער אסטראג, אין דעם אייגענעם אונזער, וואס יוסף איז
 וויא אזומישטער גיזעסין אויפן גרויסן פאל, אין פינסטערן צימער אליין אונז מוזא
 גיהאט צו צולייגן דעם קאפ אויפן שטרויז זאק, אין דעם שרעקליכען אונזער.
 איז אין מאהיביל. אין פארשטעמל גיזען האלב אילומינירט פרידמאנס הויז,
 דער פערפריי זייער האט גיזענט זעהן דורכין פענסטער, וויא ביין מיש איז גיזעסין
 פרידמאן גיזעקערט אצינאר, אנטקעגן אים איז געזעסין אדקער איד מיט אהאלב
 קורצין סורדוק אונז מיט דיא פינגער גיזעקאפט אויפן מיש, דער ביא זינגען
 גיזעמאנען צווייא אידען, איינער אנדרייער מיט אנדאפן נאז, אונז דער אנדערער
 אטאנערער ארויס גיזעקערט, אונז גיזעמאנען מיט דיא פיס אונז גיזעמאנען מיט דיא
 הענט, דער ניט הינער האט גיזענט מיינען אז דאס האט זיך אפ גיזעסן איין
 משונגענער פון קייט, אונז איז אריין אהער צו אונז פאלקאצעט וויא אמשונגענער,
 דער הינער אפער, האט אים פאלד דער קענט אז דאס איז משהלע דער משונגענער.
 וועלכער עס רעט אשירוד פאר דיא מהותנים, דער גענימט מענטש וואלט פאר
 שטאנען נאך זינע הנועות, וואס ער האט גיזעט, ווארום זינע ווערטער האפן
 אפילו דיא וואס האפן גיזערט אויך ניט פאר שטאנען, מען האט פיל שכל
 דארויף ניט בעדארפט האפן, נאר אים איין מאל בעדארפט הערן וויא ער רעט
 אשירוד — ביין פענצטער האט זיך אנדער נישטעלט אטענטש, אונז גיזעמאנען
 הערן, אפער ער האט ניט גיזענט אונטער שיידן, ווארום דיא ביידע שדכנים
 האפן זיך גיזעמאנען אונז גיזעט אין איינעם, דער מענטש איז אונזעמאנען
 היין אונז צוריק, ביז ער האט דער זעהען דעם שטארז, אונז האט אים
 גיזעטען ער זאל ארויס שיקען משה שנייארין, קוקא איז אריין גיזעמאנען
 אונז אים ארויס גירופן.

נא, אז מען וואלט אזוי אויף משיח גיזעמאנען וואלט מען אויך אטאל דאכט
 זיך דער ווארטין, האט גיזעמאנען דער מענטש :
 וואס איז זינעם רבי לייב ? האט גיזעמאנען משה שנייאר :
 וויא זיך בעסער ניט גיזעמאנען ! האט גיזעמאנען רבי לייב, קום צו מיר
 אין דער היים, אדער אין פיזאנווארנע :

בעסער ציא דיר אין דער היים, האט גיזעמאנען משה שנייאר, זיין האפן זיך
 אטעמאנען, אריין קומענדיג, האט רבי לייב ארויס גיזעמאנען אטעמאנען אונז
 גיזעמאנען משה שנייארין איבער לייגען, משה שנייאר האט זיך אביסיל גיזעמאנען
 אויך דיא רוסישע פוכשטאפען, וועלכע ער איז גיזען אקאפער קענער, דער
 נאך האט ער קום ראזבראנעט — דיא סחורה איז פאר שלאסען איבער געפין
 אין זיכערע הענט, הוצאות איז גיפאלן צווייא הונדערט איין אונז זעכציג רובל

ארויס צוא שיקען פאלד דאס געלט, מען זאל הלילה ניט דארפן אויס לייזן
דיא סחורה פאר דער צייט — חיים אונ קאמפ :

משה שנייארין האט זיך אין הארצין אפ גיריסען, אז מען האט אים דאס
פארנעליענט אונ ערקלערט וואס מען מיינט דער מיט :

וואס שרעקסט דוא דיר? האט גיפרענט רבי לייב, וויא גיסט קיין קינד וויא
דען מיינסט דוא וואלסט דוא פון אים פטור גיווארין?

איך שרעק זיך ניט, אבער איך האב מירא מען זאל אים ניט פאר שיקען אויף
אייביג אין קאטערשנע באפאטע, האט גענטפערט משה שנייאר :

דוא ביזט נאך אקינד, גיט האב קיין מירא, דאס ערסטע זאך, מיט זיך ניט
אזוי גיך. ווידער וואס ווען, וועט ער זיצען אפאר יאר, אונ דער גאדאפילי מען

וועט אים פאר שיקען, וואס איז דאס דיר פאר אדאגה? צוא ביזט דוא ניט
אפגעלן צוא גיין פאר אים?

לא ער גיין פון מיינט וועגן אין דער ערד! האט גענטפערט משה שנייאר,
אבער וואס הייבט מען איצט אן צו טאן? איצט איז די גאנצע שווערקייט!

זאג מיר אקארסט וואו האלט מיט דיין שווער אונ שוויגער? האט געפרענט
רבי לייב :

דיא שוויגער איז קראנק, דער שווער איז אקאלטע קונזא, אים האט ניט
נארט האצפער אויף קארנען, וויא יוסף איז אונזען גיפארין טאן איין אנדער

שירד, וואס זאל איך אייך ערצייילן. וויא ער איז איצט אויף אים אין פעס,
אבער דיא מוילענד רוביל וואס יוסף האט אים בעדארפט אפ שיקען אויף דעם

אן ווייוונג וואס ער האט אים גשיקט, איך האב אים קלאר גימאכט, וואס יוסף
איז, אונ איצט הייבט ער שוין אן צו גלויבן, וואס שטאט צוא רעט אויף אים,

פון קאנטאר האט ער ערהאלטן אפרייך אז מען האט דעם אן ווייוונג איין גיצאלט.
אונ פון יוספין האט ער איין שורה ניט ערהאלטן, דער בריוו וואס ער האט

ערהאלטן פון יוספס פיר, האט אים אזוי אפגיבראכט, אז ער האט פאר פעס
גייסיסן עפענען יוספס קעסטעל, וויא איך האב איין עצה געגעבן. אונ

דארטן האט ער גיפונען אן גיגרייטע שטיקליך חמץ, וואס עס האט אים זיין
גאנצען סדר צוא שטערט, אפרייך פון זיין מיטער, וואס זיא שרייבט אים, ער

זאל ניט פר געסען ווער ער איז אין דר היים אונ דארטן איז עצות גוטע וויא
ער זאל זיך גיט פאר לאזן אויפן שווערס יוסף, בריוולעך פון ראזען צוא אים

אונ פון אים צו איר, וואס ער צו רעט דארטען וואס אין אקארט שטייט, אונ
מאכט אפ חזק פון שווער אונ פון דער שוויגער, פון גאט אונ פון רבין, דר שווער

איז משונע גיווארין ליענדיג, אהאפענונג דאכט זיך, אז מיט אים בין איך שוין
איספראוונא, ווייטער וועגן דער שוויגער איז איצט דיא בעסטע צייט, זיא איז

קראנק, מען טאר צו איר קיין דאגה ניט צו לאזען, איר וועל איך מאכן, אז זיא
זאל מיינען, אז ער איז גישטארבן, דיא גאנצע זאך שטייט אויף ראזען,

זיא ליבט אים אזויא היים וויא גיווען, דיא בריוולעך, האט זיא צוריסן אונ
גיסרען

ג'ישר'ען: עס זיינן פאלשע, און ג'ישווארין אז זיא וועט פֿעסער זיך אַטויט אָן סאָן
איינער אים אויף הערן צו ליפֿין. — וועט איר מיר גלייבן רבי לייב, אז צייטענדיג
פיל איך אז מיר צוא גייט דאס הארץ — זיא איז צוא אלעמען נוט, צוא מיר
זעלבסט, צוא מינע קינדער, זיא גייט אויפֿין גאס קיינמאל נישט ארויס, וואלט
שוין גאט אַ נס מאַן אז ער זאל זיא צוא נעמען פֿון דער וועלט — איר ווילט
לייענען אַפֿריק פֿון איר? — בייא דיא רייך האט ער דר לאנגט אַפֿריק, און
ג'זאגט, דאס קאסט מיר אויך עטליכע קאפּיקעס, מיט צרות האב איך דאס פֿון
פֿאקט ארויס גינזקען —

רבי לייב האט גלייגענט, און אז ער האט גינקאנצעט האט ער ג'זאגט:
איך גלויב, אז מען קען צו גיין פֿון רחמנות — אָבער זא אַ רחמנות קען זיין
פֿאר זיך אַ אַפֿריקות — פֿארפֿאלן! וואלט איך נישט אנגיהויבן, וואלט איך דאס
נישט מאַן פֿר קיין געלט — אָפֿניטאן איז אָפֿניטאן! קוילען און נישט דערקוילען איז
א אַפֿריקות — אָבער קוילען איז גאנצין איז נאר רחמנות — און דארויף ביי איך
שוין אַ פֿעל רחמים —
וואס זאל מען אָבער איצט מאַן? האט גיפֿרענט משה שנייאר.

קומט צייט, קומט ראטה! האט גענטפֿערט רבי לייב, פֿאר דער הייסער
מינוט קען איך דיר גיבטס זאגן. דערווייל שווא זיך שטילר הייט וואס דו קענסט —
ווייסט דוא וואס איך וועל דיר זאגן, לאמיר מאַכן אַ ענטפֿער אויף דעם לעצטן
ברוך ראָעס, און אין דעם ברוך זאל איר יוסף מחילה פֿעטין פֿאר זיין מרייטייט
וואס ער האט גיבראכן דו קריג גאר איינעם וואס זאל נאך מאַכן זיין האנט שריפט.
אזעלכען האב איך, ער האט מיר אַמאל שוין גידינט און האט ראָעס
האנד שריפט נאכגעמאכט, אז נישט מיין נאָרעקייט, וואס איך האב יוספֿין גיבעטן
ער זאל נישט אַיילן, וואלט איך צו דעם גאנצין עסק נישט אנגעקומען.

נום! האט ג'זאגט רבי לייב, זעה אקארסט, אז בייז מאַרגין זאל פֿארטיין זיין,
דוא וועסט מיר מיט געבן און איך וועל דעם ברוך פֿון פֿעטערבורג אָפֿשיקען —
אין מחשבותין האסט דוא נישט דיא יתר הסעות? איך האב אקאפּיקע אויפֿען
וועג נישט!

איר וועט מיר גלייבן, איך האב ביי זיך אַ קאפּיקע נישט, האט ג'זאגט משה
שנייאר, איך וועל איך מן הסתם מאַרגין בריינגען.
איך מוז אָבער האבן אַט שוין פֿאר מיין פֿלוציט, משה שנייאר, דו זעכסט,
אז איך פֿערדין נישט, אַט שרייבט מען מיר פֿון פֿעטערבורג איך זאל ארויס שיקן
אָדער אז נישט מוז מען דיא סחורה אויסליינען פֿאר דער צייט, ברודער, ביינא
דוא אריין גיבראכען סמאראנע זיך ארויס צוקריכען! — משה שנייאר האט אַר-
גינזקען אַ הונדערטער און ארויף גליינט אויפֿין טיש —
און אויף נאך דרייא וועסט דו געבן אַ וועקסיל?

גינג!

משה שנייאר, איך נעם אקאפייקע ניט — שרייב אונטער דעם בלאנק. אז
ניט גייט עס ניט —

משה שנייאר האט אונטער גישריבן — און פון קנאה און שנאה האט ער
קין רעבענונג זיך גיקענט געבין אז אים וואלט פיל ווינאדנער גיטען, אז ער
וואלט מיט יוספין ניט לעבן און דאס געלט בעסער צוא זיך אין קעסענע אראפ
לאזן. וואס ער צו מיילט איצט חברה — אבר קין נגב, קין בעטרינר בעטרינט
מיט שכל, דער שכל ווייזט, אז עס לוינט בעסער עהרליך און גוט צוא זיין פון
אייגענער פוילזע, איידער אונגעהרליך און בעטרינעריש — און משה שנייאר איז
אויך קין גרויסער מאטימאטיק גיטען אויסצורעכענען וואס פאר אים איז בעסער!

יגבור עלי מה! האט ער גיזאגט עס מאן זיין וואס עס וויל, איך מוז איר
ווייזן דער פרינצעסין וואס פאר אשפין איך בין! — יא אמצה איר צו בעגראפן
און בעשיטען, וועלכע נוצין האב איך פון איר שיינע צורה? וועלכע נוצין פון
אירע גילדונג — מיין ווייב איז אפראקטע יענטע, מיר האט מען דיא ערגסטע
גינעפין, און קוקין, וויא לייטן ניט מען דיא בעסטע? — ניין! איך מוז איהר
זא ווייט בריינגען אז זיא זאל צוא מיר אנקומן בעטן דעם ביסען ברויט, אז זיא
זאל מיר האלטן פאר איר דערגעהער, און דאן וועט מיין לייקע מעגן ענטשלאפן
ווערן און דר שפין וועט זיין איר פאן, וועלכין זיא וועט קוסן און אכטן מוזין!
דאס מוז אויס גיפירט ווערן, איך נעם זיך דאס פאר ווען איך ווייס דעם גאנצן
שטערס גישעפט דורך דעם צו שטערן, און זיין גאנצעס הויז צוא פטרן, מיר
קומען ארויף מווייזט עצות וויא אים צו בעגראפן, אנומע נאכט רבי לייב, מיט
וואס איר קענט, איך וועל ניט אפ שטיין!

דוא ביזט צו פיל צו היצט, האט גענטפערט רבי לייב, האב דעם כלל, אז
אלע קאל, און בייאיעדער נאך מוז מען קאלט בלייבן, וואס עס האט זיך אן
מיר גינענט, האב איך דאנק גאט אויסקיפירט, ניט דיין ראזע וועט שוין דער
לעבן צו זעהן איר יוספין, און ניט יוסף וועט שוין דר לעבן צו זעהן זיין ראזע.
דוא גידינקסט ברודר, אז ביין גאנצער יהי רצון איז גאר גיטען אז מען זאל דעם
יוספן קעגן צו שיידין, נוא איז שוין דאס ברודר השם אויס געפירט, טא פאסטא!
ביזטו אלאונקער איידים, האכט ביי דיין שווער אדעה, און אז דוא ביזט קין
אינגעל ניט טא כאך וויא דיר זאל זיין בעסער, וויא קאלט בלייבט, און ווארט,
טוא בעקלערטער הייט, ביז נאט וועט דיר צו שיקן אהתן, וואס זאל ניט קענען
קין צווייא אבער ציילן, דוא קטאראנע זיך גוט צו ווערן מיט ראזען, זיא
מפליא איר דתן, וואס מען וועט איר ביידן דורך דינע סבינות, און דוא זיא
גאר אכטן אנוטער!

וואו איז שרעק? האט משה שנייאר גיפרעגט:

זיא פרעגט בייא מיר וואו הין איך גיאי? האט זיך אפ גירופין רבי לייב, איך
פרעג בייא איר אויך ניט וואו הין זיא גייט, אנומע נאכט, איך מוז נאך היינט
בייא

בייא נאכט אויפֿשרייבן דיא שטארנאנוואנע פאר געלב היימן. און זעהען דעם
בריק צו נאטאווען וויא געהעריג :

משה שנייאר איז זיך ארויס גיגאנען א צוא קאכטער, זיין שווארצע הארץ
וואר שוין פול מיט שווארצע גידאנקען וויא צו שרייבן אבריק פאר יוספין צוא
ראזין, קומענדיג אהיים האט ער ארויס גינומען אגאנצין פאק בריק יוספס, וואס
ער האט גישריבן צו ראזין און זיינן אריין גיפאלן אין זיין האנט, ער איז גיאר
בעלעבט גיווארין, אז אים האט זיך איינגעגעבן אויף צוא שרייבן אבריק
וויא מיט יוספס בייד, און האט ראזין איר דער טאנט וועגן אלס וואס זיי האבן
גירעט, דאס אלס האט דער גידערטעכטיגער מענטש ארויס גישלעפט מיט זיינע
בלומיגע הענט און האט אויף דיא ליבע זיסע בייד ארויף גיגאסין גיפט פראזען
אב צוא רייסן איר הארץ פון יוספין אגשטאט דעם וואס יוסף האט זיך גליקליך
גישעצט, אז ער האט גיקענט ראזין בענויזין, וויא הייליג זיינען אזעלכע
גראניערונגען, אפגאנצענדיג דעם בריק, האט ער גינומען אגרויסן שטאקאן
בראנפין און האט אים גיטרונקען גיזען דעק, ער איז נאך פון קינדווייס אן
גיוואוינט גיזען צוא טרינקען וויא דר גרעסטער חסיד, ווארום דער טאטע זיינער
איז גיווען אפענטש אין אפאדוואל, און אזו אפרוסער חסיד האט דאך מן חסותם
גיס גווארט ביי אין זיין בן יחיד וועט זיך יאנווען דער גיפיל צו אשנאפס און האט
אים מתנה גיווען פון בעצייטענס, איצט, אז ער איז שוין גיווארען איין איידעם,
אריבער גידעקט איבערין קאפ אטלית, איז דאך טאקע אמצוה צו טרינקען אנוואס
די וועלט שטייט, דיא ווייב זיינע פלעגט דאס בעמערקן, און זייער אפט פלעגט
זיא אים מיט טרערין בעטן, ער זאל גיס טרינקען, ווארום זיא קען צו אים גיס
צו טרעטן אז פון אים שטינקט בראנפין, ער אבער פלעגט איר ענטפערן מיט
דעם מי שברך און אנעשרייא טאן זיא זאל זיך גיס מישען אין זיינע עקסס, און
אים גיס זאגן קיין מוסר, ער האט נאך גיס אויספייגעט אגידער צו שטעלען דיא
גלאז צוריק, וויא דיא ווייב איז צו אים אריינגיגאנגן און אנעשרייא גיטאן :

משה שנייאר ! דוא ווייכט שוין ?

וואס ? האט גיפרעגט משה שנייאר,

וואס עס טוט זיך מיט יוספין ? גאט ווייס וואס דאס איז ! גולן, מיר זאגט דאס
הארץ אז דאס וואקסט פון דיר, האב גאט אין הארצין ! וואס האסטו צו אים ?
וואס ווילסטו דו פארט ? האט משה שנייאר גיזאגט אגזעהענדיג אוראת שמים
גנימעל — וואס איז מיט יוספין ? וואס ווייכט דוא, איך שווער דיר איך ווייס
אחארא גיס :

ער זיגט אין פעמערסבורג, עס איז ערקסט אטעלעגראם גיווען, מען שרייבט
מען ווייס גיס פאר וואס, א, וועמען האט ער נאך שלעכטס גיטאן, און דאך
אזו פיל שונאים !, אומעמוס, אפילו דארטין האט מען אים אויך בעגראבן,
הער, וועמען וועסט דוא אייגריידען, אז דוא ווייכט גיס, אבער מיר גיס, גאט
אל מיר נאך אזו מוכה זיין אים צוא זעקן אין פריידן וויא דאס וואקסט פון דיר,

דוא

דוא וועסט קיין אויסלייטערנעם האבן, גינעטן! אזו אלבען קינד און אים אריין
 גינארפן אין אנדער, אזו וויא דיא ברידער האבן אריין גינארפן יוספין אין
 שלאנגען גרוב איפר דעם וואס דר פאטער האט אים העלטער גיהאט, א, גולן,
 און אליין וועסטו נאך אהארץ האבן צוא בריינגען די בלוטיגע העקדעל, וואס
 דייע אייגענע הענט האבן בעפלעקט, בריינגען פארין פאטער, פר ראזין, וועלכע
 קלאגט און ראמערט נאך אים בעצייטענס, און זאגן אז אווילדע חיה האט אים
 צוא ריסן! א! משה משה! דאס וועט קיין ווילדע חיה נישט טאן וואס דוא! האב
 רחמנות אויף אים, אויף ראזין, אויף דיא מוטער, און אויף זיינע עלטערין
 וועלכע עס האבן דיר גיטוים קיין ביין גיטאן, און וועלכע דו קענסט גאר נישט! ...
 אלע דיא בייע העלומות, זאל אויסגיפאטעלט ווערען צו דיין קאפ! האט זיך
 אפ גירופין משה שנייאר אנגיסענדיג דעם שטאקאן נאך אקאל, וויא גיפלט
 דיר אזוא איין אקט, נוא אשטראפא אנאר אווייב, אפער הער וואס איך זאגדיר,
 וועל איך הערין פון דיר נאך אקאל אזעלכע בייך, זאלסטו וויסן זיין, אז דוא
 וועסט בלייבן א אייביגע ענוה, איך וויל עס נישט ליידין פון דיר! וואס איז דאס!
 עס לעבט א גאט! האט לייקע אנגישרייא גיטאן, ער זעהט אלץ און ווייס, ער
 ווארט לאנג און בעצאלט גיך. נישט פערנעס, אז איך ווייס מיט וועסן דו האסט
 גישעפטן מיט לייב סארקין — משה שנייאר, אויף דייע קינדער האב רחמנות,
 האב מורא פאר נאט, ער קען דיר חלילה בעצאלין מדה כנגד מדה!

ד

רחמנות ביא א וואלף

משה שנייאר האט די צייגער גיקריצט און גיהאפט אלייכטער און גינאלט
 טרעפן זיין ווייב איבערין קאפ, אויסלאזן זיין גיפט צוא איהר, אפער אין דער
 מינוט האט זיך גיפניט דיא מיר און ראזע איז אריין בלאס וויא אטוד, רויטע
 פערוויינטע אויגן, אן צוא קוקן אויף איר אין דער מינוט איז גינען שרעקליך,
 איר גיזיכט איר ליפעס עלענדעס אויסזעהן האבן גיקענט ווייך מאכן די ווארטעסטע
 הערצער, נאך סער וואונדערליכער איז גינען איר וואנען זיך איצט אזו שפעט
 אין דער נאכט, נאך דעם ווא איז שוין דא פקעט אהאלב יאר נישט גינען, לייקע
 איז ערשראקן גינארין אויף איר צורה, און משה שנייאר האט אהאפ גיטאן די
 פאנאנדער גינעקעלטע פאפירען:

איך ווייס שוין פון אלס, איר דארפט זיך פון מיר נישט היטן! האט ראזע
 גיזאגט זיך ארוםקוקנדיג, לייקע האט זיך פון וויינען נישט גיקענט אבהאלטן און
 איז ארויס פון צימער, ראזע איז געבליבן מיט משה שנייארין אליין:

משהקע! האב רחמנות, נישט אויף מיר, אויף אים! אויף יוספין! ווא איפר
 מיר וואס דוא ווילסט, שנייד מיר דיא קאפ ארונטער, גאר אים נישט קוילע! ער
 איז גאר אנשולדיג, ער האט זיך נישט מיט זיין ליפע צו מיר פריער אויסגירופן!

איך האב אים אזו ווייט גיבראכט, אונ אן מיר זייא זיך נאָס, וואס איך האב גימיינט, אז איך בין אויך פרידמאנס איין קינד, אונ גאר אינגערן אן דיין האב אונ גוטן זיך צו גיררט, אָבער וואס האסט דא צוא אים? וואס לאזט דא מיר פרייא אונ אים האסט דא אזו אונגליקליך גימאכט? משה, משה! ער איז גיט שולדיג! א, ער איז גיט שולדיג! איך אליין בין דיא גאנצע פערברעכערן, אונ אן מיר זייא זיך נאָס!

ראַנע! האט משה שנייאָר גיזאנט קאלט, ראַנע, וואס ווילסט דוא? דא פֿיזט פאר פֿלעגט איך קען מיט דיר גיט ביידן:

משה שנייאָר, דא פֿיזט דאך אסענאָס, גיט ציוויסן ווילדע וועלע גיפארין, דא וויסט דאך וואס שולדיג איז אונ וואס גיט, דא פֿיזט דאך בין שטיין, דא פֿילקט אונטייג, א, פיל האן איצט מינע ליידן, אונ זינע, איין מינוט, אונ עבראָרעכע זיך! עבראָרעכע זיך!

ראַנע, פֿערוהינע זיך, איך וויל מיט דיר ביידן, פֿל זמן עס איז נאך צייט דא וואלסט ערקענען, אז איך בין דיר קיין שונא גיט, אונ קיין מאל קיין שונא גינען, הער מיר נאר אים, אונ דער נאך רייט וואס דא ווילסט:

גיין, משה שנייאָר, זעה מינע מברערין, איך האב אסענאָס אונגליקליך גימאכט, איבער מיר האסט דא אויף אים ארוף גינארפֿין, ווער וויסט וואס פאר אשולד, איבער מיר דאך נעפֿיד אט דער ליבער סענאָס קערפֿינאָסערט ווערין אין פֿעטערקסבורגער אכטראַג, א, זאג מיר נאר וואס האסט דא אויף אים דאנאסענעט? אים גימאכט? מער פאר לאנג איך פון דיר גיט!

ראַנע, דא וויסט אז איך בין נאר גיט סחוב צוא הערין פון דיר אַנעלכע רייד, וואלסט איך גיט גינען יאָד, זא וואלסט איך דיר פון מיין שטוב ארויס גימריבין פאר דינע ווערטער, אים טראכטן אויף מיר אַנעלכע זאבין, וואס דאך טאן איין הורג נפשות, נאר ווייל איך אכט דיר ראַנע, ווייל דא האסט אַנעפֿיל, אונ גיליבט יוספֿין, וועלכין איך האב דא אין שטוב אריין גיפֿירט, אונ גימאכטעט אים גליקליך צוא מאכין, פֿל זמן ער איז דאס נאך אין אַכטן ווערט גינען, דער פאר אליין וויל איך דיר איצט ווייזן, אז איך האב אויך גיט ווייניגער געפֿיל פאר אים אונ פאר שטייא דיר צוא שטענען טויזנד מאל מער פאר אים, אונ דיר פֿענווינען וואס איך צוא מוא פאר דיר, וואס פאר אנוסער פֿריינד איך בין דיר האַפֿע דא שילסט מיר, אונ שפייסט אויף מינע מרים, דא גיט מיין חלילה, אז יוסף זיצט, הלוא וואלט ער גינעסין וויא דא וואלסט זיך אזו אונגליקליך גיט פֿילן וויא איצט!

משה, וואס איז דען מיט אים? האט ראַנע אַנעשפרייא געטאן מיט איין ציפֿערענדע שטייגע:

הער מיר אים אין נאנצין, גיט רייס איבער מינע רייד, זאג מיר נאר וואס האט דיר יוסף גישריבן ביז היינט? זיך נאך אין זינע פֿריף, אונ דא וועסט שוין אליין פֿילן וואו עס האלט מיט אים:

עד האט מיר גישט גישריבן, אדער זיינע בריוו זיינען בייד דיר, גיב זיין
מיר אנטעק, האב גאט אין הארצין, איך קען דיר ווייטער נישט הערן, גיב מיר
זיינע בריוו, משה שניידר !

זיין דאך נישט ווילד, ראזע ! אפרעמדערקען מיינען, דוא ביזט פון זיינען
ארונטער, וואס איז האס פאר א קולות ? ראזע האט זיך גיחאפט פארן קאפ און
ביטער אן גיהויפן צו וויינען — א, משה שניידר, איך האלט שוין נישט ווייט דער
פון, אפער אייזט בין איך קלאר, דוא זאגסט יוסף ויצט נישט אין אקטראג, און
וואס איז אפער דיא דעפעשע ?

ראזע איך בעט דיר הער מיך פריער אויס און בעטראכט מיינע בייד און
דער נאך וועסט דוא וויסן וויא מיט מיר צו ריידן —

רייד, רייד, איך ווייס מיט וועמען איך רייד, משה שניידר, איך וויל דיר
נאך עטוואס זאגן, אהוין מיר הערט גאט אויך זיינע בייד, נאר דוא גלייבסט
אפער נישט אין אים א גאט, וועמען זאל איך דא פאר אערות רופן ? !

איך פערדייג דיר נישט ראזע, דוא ביזט פערליבט, ליבע מאכט דעם קלינסטן
בלינד, און ווען דיא ליבע ווערט בעטרוג, מאכט זיא ווילד און משוגע אויך —
ראזע, איך ווייס וואס דיא ליבע איז, און איך האב מיטלייד מיט דיר, איך
פערצייגע דיר, איך וויל דיר נאר מיין לעצטין און מיין בעסטין ווארט זאגן,
דוא האסט נישט געזעהען, וויא יוסף וואר דיר פאלש, אפילו דא זייגנדיג, ער
פלעגט לאבן פון דיר — משה שניידר האט איר דער בייד פיל שטענדיגע
זאכן אויף יוספין ער ציילט און דער נאך האט ער גיזאגט :

איצט פערשטייא, אז דיא דעפעשע איז נאר א אגשטעל, רבי יצחק האט
אויס פון באגריפן ארויס גיטריבען, ער איז אנטעק אין פרייטער וועג, און וויל
איצט הייראמען אקריסטין, ער דארף מעטערקעס אום זיך צוא טויפן קענען,
און וויל אונז ערשערען, אז ער שרייבט ער ויצט, ראזע איך דארף דיר דיא
איפריגע בייד נישט ערקלערן, זיין פאטער איז דיר גיטויס גיטרייא, פרעג בייד
אויס, ער וועט דיר ערציילן — ווילסט דוא הערן וואס איך זאג, בין איך פון
זיינט וועגן אויף אלץ גאטאו — איך זאג זיך נישט אפ פאר דיר גקסח צוא
בעטען, פון אים !

משה שניידר, דוא ביזט אפערדער, דוא ביזט איין אכזר, דוא האסט קיין
מענטשין גיפיל ! איך בין גיקומען בעטען דיר הילף פאר אים, און וואס האב
איך פועל גיטען ? גאט, דוא האסט אין זיין וועלט אלערלייא גיפטיגע שלאנגען
באשאפען און זיין האפן גיטויס זייער באשטימונג אין לעבן, דער שלאנג, דער
מענטשען פרעסער, דער בלוט זייגער, אט דער מורין מיין שוואגער איז נישט
בעסער פאר אשלאנג און האסט אים גיפט געגעבן מיר מיין גאנצין לעבן צוא
פאר גיפטען ! ער רעט אויף יוספין ! ער פאר גיפטעט אונז פאר דארבט
אונז און פאר וואס ?

מיר איז נישט צוא הערן זיינע בייד, האט זיך אפ גיטויפן משה קאלט בלייגן,

איך האב אבער קיין פאר איבעל אויף דיר, דוא ביזט קראנק, דוא רעדסט פון היטץ, נא דיר אהאנט, אז אין צוויי וואכן וועסט דוא מיט מיר אנדערס ריידן, דוא וועסט דאמלס זאגן אז דער טורין האט דיר כציל גיווען פון טויט, ער האט דיר באוויזען וואס איז אמת, און וואס עס איז לעזן, נאר דוא פאר שטיימסט דאס איצט ניט!

א, ביטער איז מיר, אז אזו אוילדער וואלף וויא דוא האט זיך ערנוועקט מיך כציל צו זיין, גאט זאל דאס צו זעהן, ער קען אונז דרייען און ווייס אונזער אלעמענס הארצין, מענטשין וויסען ניט מער וואס זיין זעהן און ניט אלע קאל פערשטיין זיין וואס זיין זעהן! . . .

איך זאג איך אזו ליב הארציגער משה שנייאר, אין צוויי וואכן ארום וועל איך צו דיר אנדערס ריידן, איך וועל מיט דיר פאר גאט טרעטן און דוא וועסט אים ענטפערן פאר אונזער אינערעכט און פאר דיינע רעכט! מיט דיא רייד האט זיך ראנע אטווארק גיטאן צום מיר, און איז ארויס, אריינקומענדיג האט זיא גיפונען רוהמקען זינענדיג ביין טיש און האט געשריבען:

וואס שרייבסט דוא? האט זיא גיפונען איך קאן לעזען?
ווארט, אט איך קאנצע באלד.

ראנע האט גינוסען דעם בריף און האט געלעזען:
מיין ליבער יוספקע!

איך ווייס געוויס אז דיא דעפעשע וואס מיר האפן איצט ערהאלטען און וועלכעס עס האט מיך מיט דיין ראנען קראנק גיפאכט ביזען טויט, איז איין אנגייטשעלטע זאך פון דיינע שונאים, וויא מיר דוכט האפן זיין דאס גיטאן ווייל קארנען בארף קומען אפהוהן זעהן דיין ראנען, דער מאטע איז אויף דיר אין בעס און האט גיזאגט, וויא דוא ביזט ווערט אזו בעזאלט דיר גאט! די מאטע איז קראנק און גאט זאל אויס היטען, אז זיא זאל זיך דאס דר וויסן, באריבער יוסף, אויב דוא האסט דאס ניט גיטאן מיט אזו איין אנשטעל וויא משה שנייאר האט ערקלערט דעם פאטער זאלסט דוא באלד טערעגראפירען אונז צו פערוהיגן, און אויב דו האסט שוין אן אונז אלעמען טאקע פערנעסען, וויא קען זאגט אויף דיר און וויא מען שרייבט אונז פון פעטערסבורג טא דער קאן האצבע מיך איין קאל און גידינג אז דו האסט אינגליקליך גיפאכט מיין ליבסטע שוועסטער וועלכע עס בעט נאר גאט פאר דיר ער זאל דיר דאס מוחל זיין, נא גאט זאל דיר מוחל זיין וואס דוא האסט אן אונז פערנעסען, אבער אים ביין גאט, ביין אידישקייט זאלסט דו ניט פערבייטען! דער בייא בלייב איך ביין מרינע שוועסטער וויא לאנג דוא ביזט נאך מרייא צו דיין גאט און צו דיין פאלק חאק דו ביזט ניט מרייא צו דיא וואס בלייבן זייער לעבן לאנג אונגליקליך, איבער זייער ליבען דיר, וועסט דוא אבער אויסבייטען דיין אמונה אזוויא וויא מען זאגט דוא האסט ביין ראנען פערבייטען, אויף אשיינע קריסטין, דאן יוסף זאלסט דו אויסמעקען פון אלע ביינע בריף דיא פאר ווערטער וואס איך האב זיך אונטער געשריבן אין זיין רוחקעניג ליבע

א, ליבע שוועקטער ! מיין לעצטער טרייט, און מיין לעבן, האט ראזע אנ'שפרייט גיטאן, און זיך אונטארק גיטאן אויף רוקמהס האלז. איר הייס צו גידיקט צום הארצין און יאמערליך גיווינט. — איך ליב יוספין ראזע, אזו הייס וויא דוא ! האט רוקמקע גיזאנט, איך האב דעם טאטען גיפערטן ער זאל אליין פארין, ער זאל טעלעגראפירען צוא רבי יצחקין, ער זאל דער גיין וואס דארטען איז, פאר וואס ער שרייבט גיט ? ער האט אבער גענומפערט מיט בעס און גיזאנט ער ווייס אלס און האט פריער גיוואוסט אז דאס וועט אזו זיין, דוא גלויבסט דאס ראזע ? גיט גלויב, איך גלויב דאס אויך גיט, יוסף קען נאר גיט שלעכט זיין ! און מיר טארין אויף אים גיט גלויבען וואס שונאים טראכטן אויס, א, אז איך דער טאן זיך טאמער ויזט ער פארט, וויא ווערט דאס מיר דיא הארץ טוט וויא-!

אין דיא גאנצע צייט וואס רוקמה האט גירעט, האט ראזע איר אזו שטארק אן גיקוקט מיט שטארקע אויגן, אז רוקמה האט זיך דער שראקן :
וואס איז דיר שוועקטער ? האט רוקמה גיפרעגט איר פארן האנט אן געמענדיג —
וואס קוקסט דוא אזו אויף מיר ? ראזע וויא אפגעש !

א, שוועקטער, מיר איז דאס הארץ פאר קוועצט, איך קען גיט דעם אפגעש אפציהען, מיר טוט וויא דער קאפ, האב רוקמות, גאט אין הימל, אויף מיר עלענדע ! מיין יוסף ויזט אין אסטראנ, מיר זאגט דאס הארץ, אז ער ויזט, ער ליידעט דארטען הונגער, וויינט און קלאגט וואס ער ווייס גיט פון מיר, וואס ער ווייס גיט פאר וואס ער ויזט, און איך בין דא, איך בין פרייא. און ערגער וויא גיפונדען, קען אים גיט העלפען, א, מיר הייבט אן דער קאפ צו דרייען, אז איך דער טאן זיך וואסערע שלעכטע מענטשין עס זינען דא אין דער וועלט, וואס ערלויבן זיך דאס צוא טאן !

גענוג ! ראזע, גיט וויין, דוא זעה זיך פרייא דיין גיוונד צוא האלטען, האט רוקמה גיזאנט, דיר שטייט נאך פאר פיל אויס צוא האלטן, און גאט ווייס מיט וואס דאס וועט זיך אלס קאנצען ? איך שווער דיר, אז יוסף וועט צוריק קומען, און איז דיר און וועט דיר אויף אייביג בלייבן דער זעלבע וואס ער איז דיר גיטען בעט ער איז נאך דא גיטען, בלייב נאר דוא אים אזו טרייא, און גיט טרייא זיך אליין !

אבער אז איך וועל אראפ פון זינען ? רוקמה מיינערע ! האט גענומפערט ראזע איר ארוםגענדיג, אבער אז איך וועל אויף הערין צו פילן וואס עס טוט זיך מיט מיר, דאן רוקמה ! א דאן האב איך מורא מען זאל מיר גיט פאר קויפן ! אט דער גידיקטען אליין מאכט מיר משונע :

רוקמה האט איר גידיקטן צום בעט גיין, און ראזע איז וויא אין אצומיסקטיט אפגעלעגען ביי טאג —

ה.

דיא מוטער מיט איהר מאַכטער .

שווער און ביטער האט ראנע מיט ארוםקען איבער גילעכט אפאר וואכן , צייט עס איז דיא דעפעטשע אן גיקומען וועגן יוספין , דער שווארצער האט זיך גיטאן ווינעס , און פרידמאנס שטוב האט זיך גיט אויסגליידיגט פון שדכנים . איטליכער האט דער ציילט וואס ער ווייס פון יוספין , אנדערע האבן גיזאנט אז ער האט זיך שוין גימייפט , און אנדערע האבן ערציילט , אז ער האט אקלויסקט . ר. אזויס גינגכט , און דער פאר האט מען אים פאר שיקט אין סיביר אויף פינק און צוואנציג יאר קאטערשנע ראבאטע , און וויא פיל וויא האבן אים גישאלטען און בערעט אזוי פיל מערער האבן זיין גילויבט זייערע חתנים וועלכע וויא האבן זיין גירעט ראנע , ראנע פון איר זיט האט גיטאן וואס איר איז מעגליך גינען זיך אפ צו בארין , און וויא פיל פרידמאן האט זיך גיטאראנעט ויא זאל זיך פאר געסין אן יוספין און איר גיזידעלט פאר וואס זיא פוצט זיך גיט אים פאר דיא מתתנים האט ער נאך גיט פועל גינען , דיא מוטער האט שוין דאס אלס דער וואוסט , און וויא שווער איר איז גינען צווא גלויבן אויף יוספין אועלכע מיאוסע מעשים האט זיא אבער גיטמט גלויבן , אז עס איז אן גיקומען רבי יצחקס בריה , אין וועלכין ער האט דער ציילט , וואס פאר אגאר גישט יוסף איז גיווארין , און וויא ער דאנקט גאט דער פאר וואס עס איז נאך קיין תנאים גינען , און ראנע איז נאך פרייא , און מען נאך גליקליך זיין . אגשטאט דעם וואס מיט יוספין וואלט זיא חלילה . אונגליקליך גינען איר גאנצין לעבן , איצט האט ער אעצה גינעבן אז מען זאל מאן פאר ראנען אשידוך , וועט זיא מטיילא פר געסין יוספין , און דאס וועט פאר איר בעסר זיין :

דער בריה איז אן גיקומען דורך אטוילנער אוזרח , וועלכער עס האט אזיך גיבראכט אבריה פון שנייארקען , און קיינער האט גאר גיט גיקענט חושד זיין אז דאס האט גיטאן דער שווארצער , נאך גימאכט אזוי אבריה , און דער בייא נאך צווא גיליגט שנייארכס אבריה וועלכין ער האט פון פאסט ארונטער גינעמען און אנוועק גינעבן אטוילנער ווליק פון רבי סארקינס הדר :

אזוי פיל האט דער בריה גינורקט , אז וועלכסט גאלדע וואס איז אלע קאל גינען פון יוספס צד האט איצט אויף גיהערט צווא פאר ריידן אים , און איז סאגלאסנע גינען צווא שרייבן תנאים פאר איר ראנען מיט דעם סטארקעסטעס זון , וואס מען האט שוין גירעט פון צווייא יאר צייט , און וועלכער איר איז איצט גיפעלען גיווארין , ווייל דער סטאראקטע האט אקאל דער ציילט וויא איצט זינען אלע קביריע קינדער אין זיין האנט , ווארום וויא עס הערט זיך דער גייער זיסקעס וועלן אלע איין און צוואנציג יאריגע דארפן דינען סאלאמסקע סלובא :

פאר קויפן איין קינד , מיין ליבע ראנקען , פאר מינע איבריגע קינדער ווייל איד גיט ! פלעגט גאלדע זאגן , וואס עס וועט זיין מיט כלל ישדאל וועט זיין מיט

מיט רבי ישראל, איך גלויב נישט אז ישרונס קינדער וועלן זיין קאלדאטען, דער
 קהותן מאן צוא זאגן וואס ער וויל, וועט דער ה'ן גיט זיין אז וויא יוסף איז
 געווען, וועט ער מיר גיט גיפעלן וועל איך גיט לאזן, גאט זאל גאר שטארקען
 מיין הארץ — וואס אפער וועט ענטפערן מיין געלענד קינד דארט? דאס
 האט דיא פרויא זיך גיט זיין מאל, געוויס הונדערט מאל געדען מאן גיפערנט,
 ווא האט בעסערקט וויא: ראזע איז מרויגערער: גיטארין וויא געוואונטליך, אונ
 האט פיל מאל גיטינט אז ווא איז טויב גיטארין, וויא פלענט דארפן צוא געדען
 מאל ביידן מיט איר, אדער פרעגן איר עפעס, איפער זאגן אירע רייד עטליכע
 מאל ביז ווא פלענט דאס פאר שטיין, ווא האט גאר גיט גינקענט באגרייפן וואס
 איר איז, ווארום ווא האט איר יוספין דיא לעצטע צייט גאר אויף גיטערט צוא
 דער מאנען, אונ פלענט אין בעס ווערן אז ווער עס איז פלענט אן הויבן צו
 ביידן פון אים, גאלדעס הארץ האט אינגערליך געווינט, אז ווא האט זיך דער
 מאנט וואס עס האט זיך מיט איר ליבן יוספין אויס גילאזן דורך איר עצה ער
 זאל פארן אין פעטערקבורג, איר הארץ האט איר גיזאנט, אז ראזע ליבט אים
 נאך, אונ זיא וואלט געוויס צופרידען זיין אז יוסף זאל זיא געמען ווען ער וועט
 זיך גאר אום קערן פון זיינע שילעכטע וועגן וואס ער איז אין זיא פאר בלאנדעט
 גיטארין, זיא וואלט אפילו זיך נאך וועלן לאזן קאסטען עפעס אז דאס זאל
 גאר אויס געפירט ווערן, אפער אין מיטען דער מאנט זיא זיך אז יוסף זיצט
 גאר פאר זיינע אקרייטנאלע זאך, אז אים איז גאר גיט מעגליך אויס צו ליזן,
 אז איר מאן האט שוין איצט רעכט צוא טאן וואס ער וויל, פריער האט זיא
 געפירט אונ אפער גיהאט, וואס דאס האט אים גיט ווייניג גינקאסט, אונ איצט
 אז ווא איפער גיטאלד אים איפער געבן דיא וואסעס אונ ער זאל קירעווען
 נאך זיין פאר שטאנד, דער צוא נאך האט זיא אפסיל געגלייבט אין בעסערקט
 אונ איר האט זיך געדוכט, אז אפער צוא ליבדעס וואס זיא האט גיטעלט טאן
 מיט יוספין פאר איר ראזען, אונ גיט מיט איר אמתן בעסערקטען. דעם סטארקסטעס
 זיין, דער פאר האט איר גאט גישטראפט, אונ זיא איז באלד קראנק גיטארין וויא
 יוסף איז אונזעק גיטארין, אונ אים אזו ווייט גיבראכט, אונ ווער ווייט, עס קען
 זיין, אז יוסף וועט נאך אויס גיליינט ווערן, אונ אן קומען צו זיין בעסערקטע די
 אפער! — אזו זיינען שוין דיא מענטשן, וואו דער פערשטאנד זיינערקע קומט
 אין פערלעגענהייט, אונ ווייסן גיט ווא בעסער צו טאן, זיינען וויא אונזעק דיא
 הענט, אונ לאזען איפער עס זאל זיך אליין ענדיגען, אונ טרייטאן זיך מיט דעם
 פוסטען גיכטס בערייטענדען ווארט: "בעסערט" — פריער האט גאר גאלדע
 אנדערס גיט גינקענט זיינען, אז יוסף איז דער רעכט בעסערקטע, איצט אז יוסף
 איז גיטא, איז זיין אנדערער גיטארין — אנעלכע בעסערקטע קענען מיר האבען
 זיין! — גאלדע איז אריינגעקומען צו ראזען, מיט איהר ריידען...

מוטער! האט ראזע אנשייטא געגען, אז ווא האט דיא מוטער הארט געגען

איר

איד פלייצע דער זעהן . וועלכע זייטס האסט דוא מיר גיבראכט ? עס איז אפער
גיטען אפרוף פון פעטערסבורג ?

גיטען דיר מיין מאכטער , מיט פעטערסבורג ! האט גענומען דא מוטער
ארויפלייגענדיג איר האנט אויף ראזעס קאפ , בעסער וואלסט דוא דעם נאמען
פעטערסבורג מיט גינקעט וויא דיר וואלט אסך צרות און ליידען פערשפארט גיטען .
אזו וואלווואלט מיר גיטען , מאמינקע , אז דו וואלסט מיר נאר וועגען דעם
קיין קאל מיט דער מאנט , אז דיר וואלט זיך מיט גיטען אז יוסף זאל דוקא זיין
אפעטערסבורגער סוחר , א , אויף אויז ליגט די שולד פון זיין אונגליק ! ער אליין
איז מיט שולדיג , ער זיצט אין אסטראגא אומזיסט , מען האט אויף אים געוויס
א בלבל גימאכט , גאט ווייס וואס , און איבער מיר זיצט ער נעביד אין אפגינגערע
גרוב , און ליידעט גענוג , וואס איך האב אים ליב , וואס דוא מוטער , האסט
אים פאר דיין קינד פאר דעקענט , איך גלויב דא גאנצע וועלט מיט , וויא לאנג
מיינע אויגען זעהען דאס מיט און מיינע אויערן הערן דאס מיט פון יוסףס
אייגענע מויל !

גיין ראזע , עס איז גענוג , יוסף קען דיר נאר מיט קומען זאגען , ער זיצט
אדער דער גוטער נאר ווייס אים וואו ער איז , דוא זעה נאר וואס רבי יצחק שרייבט ,
אז ער , וואס איז דער גאנצער אויפטער פון דעם גאנצן פלאן , וואס האט אים
העלטער גיהאט וויא איין אייגען קינד , קען איצט אזו שרייבן און אונז מוהר
זיין פון אים וויא פון אנפטיגען שלאנג , דער ווילגער אזרח האט דעם ברף פון
זיין אייגענע האנט גיטען , וואס דארפסט דוא נאך מער א ראיה וויא דאס איז ?
ער האט דיה אונגליקליך גימאכט , מיר דארפן חלילה מיט בעטן גאט זאל אים
פאצאלין מדה כנגד מדה , מיר דארפן נאר בעטן מיר זאלין אים גיכר פאר געטן ,
און זאל אים ארויף פירן אויפן גראדן וועג , ער זאל זיך צוריק קערן צו אים
און צו זיינע עלטערן ! און ער זאל דיר צו שיקען דיין פאסערטין , זאלסט מיט אים
זיינע יארן אויס לעבן אין נחת און אין פריידן :

א , מאמינקע , דער אויף צוא ביידן , איך קען ווייטער מיט אים הערן , דוא
זאגסט מיר פארנעסן אן יוספין ! הייסט עס , דוא לאזט זיך אויך נארין , און
פאר שטייט מיט אז דאס איז אלס משה שנייאארס ארבייט ? און קלעקסט נאר
מיט איבער , מאמער מיט זיך דא אריין אגאנצע חברה ? גיין ! מיין הארץ איז
געגענטער צו יוספין און איך פיל ! אז ער איז איבער מיר אונגליקליך גיטען ,
איך האב יוספין גישווארן , און וואס וועל איך גאט ענטפערן פאר דער שבועה ?
מיט וואס פאר ארעכט קען איך מיין שבועה ברעכן איידער איך האב נאך פון
אים איין ווארט גיטען ?

אבער , מיין מאכטער , בייד דאך מיט אזו מיט הארץ דיר קאסט דאך גיטען .
און דאס פאר בריינגקט דוא אומזיסט , האט די מוטער גיזאנט , יוסף האט שוין
זיין שבועה גיבראכט , גאט האט זיך שוין פון אים אפ גיקערט ווייל ער האט אים
סוף זיין הארצן פאר לאזן , העלעבן , דוא ביזט נאך נאר אקיד אז דוא קענסט

נאר מ'ראכט'ן אויף משה שנייארן אנטלעכע נאכין, וואס קיין וואלד גולן נועט דאס
 גיט טאן, גיין מיין קינד, עס איז שוין צייט דו זאלסט זעהען וויא ער האט דיר אונ
 סיד פאר פירט אונ וויסן וואו דא האלטט אין דער וועלט, דא ווייסט דאך אז
 איך בין גיט אזא אמוטער וואס איז אויסן איר נצחון אויס צוא פירן מיט אירע
 קינדער, אדער וואס וויל האבן אין בית המדרש אשיינע מחותנת'טע, אדער זיך
 איין קויפן אין ירושם, איך וויל גיט מער, אז דא זאלסט גליקליך זיין, אז איך
 האב גיזעהן דא פירט גליקליך פאר יוספין האט מיר מיין הארץ גיפרייט אונ בין
 גיווען העכסט צו פרידן, אונ גיטאן אלס וואס מיר איז מעגליך גיווען, גיפועלט
 ביא דעם טאטען ביא אים זאל אויך רעכט נוערן, אונ עס איז פרוך השם
 גינאנגען וויא גיוואונצין, נוא, דארף נאר ארום קומען אויף דער דעה, אז מען
 זאל אים אונעק שיקען אין פעטערסבורג, אונ דארטן זאל ער זיך נאר באקענען
 מיט ווילקעס וואס האבן אים פאר פירט אין אל דאס ביא, אט, וואס גיט באסערט,
 דא מאנקסט מיר גלויבן, אז איך וואלט נאך האצפיע האבן אקליינעם האפענונג
 אויף אים, וואלט איך אלס גיט זאליווען, גיט סיי גיוונד אונ גיט דינעם אונ
 ווארטן, זיך פייניגען, ביז גאט נועט רחמנות האבן, איצט אבער, אז דאס איז
 קלאר וויא דער טאט, אז ער איז שוין פאר פאלן אויף אייביג, אונ דא מיין
 קינד פירט דאך שוין גיט אקליין קינד, דא פירט גינצין נאר גיווארן, ביז הונדערט
 יאר, דער טאטע קען שוין מער גיט האריווען וויא פריער, איך אליין בין גראנק,
 אונ דיא זאך מוז דאך האבן אסוף, נוא זאג מיר, אדרבה, מיט וואס נועט
 זיך דאס קאנגען?

א, מוהר! האט אנגשרייא גיטאן ראנע, מוטער, מיט מיין לעבן! אט דאס
 נועט זיין דער סוף, וואס דא ווילקסט! גיין, וויא לאנג איך בין נאך אין מינע
 הענט נועט נאר גישט זיין, אז איך וועל שוין זיך אליין גיט מער זעהען, קענסט
 דו טאן איבער מיר, וואס דא ווילקסט! אונ ביא די בייד האט זיך ראנע ארויף
 גיווארפן אויף דיא מוטערס האלדז, אונ זיך איין גיקלאמערט אין איר, א,
 מאהינגע! האלט מיר, גיט נעם ביין אפענע אויג ארונטער פון מיר! איך האב
 מער קיין פח, דא גידינק נאר אז איך האב יוספין געשווארן, אונ יוסף האט
 מיר אמאל גישווארן, אונ ער האט זיין שבעה גיט גיפראכין! לאז מיר רוהיג
 זיין, מוטער איך דארף דאס, מיין קאפ איז מיר שוין פון לאנג גיט אויף איין
 ארט!... דיא לעצטע רייד האט ראנע גיזאגט ווינענדיג, דיא מוטער האט
 גיפילט אירע הייסע טרערן, אונ האט פון פעקלעטונג גיט גיקענט ריידן, ענדליך
 האט זיא אנגינגען ראזן אונ גיזאגט:

זיא דיר גיוונד מיין קינד, גאט זאל אויף דיר רחמנות האבן אונ דינע
 וואונדן היילן, גיט גיבענצט זאל יענער זיין פון וועמענס הענט דא האכט זיא!
 אונ מיט דעם איז זיא ארויס גינאנגן מיט אפערט'טעם הערן, ראנע האט איר
 טאנע פונד ווייטער גישריבן, עס האבן זיך אירע פריערן גינאסן איבער דיא
 בעטלעך, אונ אז זיא האט אויפגעהערט צו שרייבן האט זיא זיך אליין גיפרעגט:

מיט וואס וועט זיך דאס קאנצין ? עס מוז דאך דאס אַענדע האפן וויא יעדע זאך !
א ווער קען מיר דיא ענדע אפריער וואגן ! איך קען נאך נישט שטארבן, איך מוז
אויס זעהן נאך אמאל, אויס בעווייזן אז איך בין אויס טרייא ! אונזער ... זיא
האט גיטואלט ווייטער טרייבן אינע גידאנקען, אבער איר האט אָנגיהויבן דער
קאפ צו דרייען, אונז איז אין אונטמאכטן גילענן ביר רוחקה איז אריין, אונז האט
זיא אָפּגעמיטערט.

1

דיא לעצטע פראגע

ליכטיג אונז העל האט דיא זאנע ארויס גישיינט אויף מארגין פריא, ראזע
איז גילעגן, אונז בעטמאכט:

א וויפיל ליכטיגע מארגענס האב איך פערלארן, וויפיל האט געביר יוסף
אנגינוראין, זעט ער דען דיא זאנע אין זיין גרוב וואו ער איז איצט ? — דיא
זאנע, דער טאג, צווייא שטעקליכע ווערטער פאר מיר, זיא בריינגט פילייכט
וועסן ליכט, וועסן ווארעמע טריייהייט — וואס בריינגסט דו מיר דו גראסע ליכט ? ...
רוחקה האט זיך אנגיטאן, אונז האט באלד אטפראוועט קווסען אויפן פאסט,
דער נוי איז גיקוסען מיט צווייא בריף, אבער נישט פון פעטערסבורג, אין אהאלב
שעה איז אריין גיקוסען דער בריף ראזנאשטיק, אונז האט גיפערענט: ראזע
פרידמאן, רוחקה האט אויס באלד אריינגעפירט צו איר אין ציטער, אונז ער האט
איר איבער גיגעבן אזאקאזאנען בריף אויף וועלכן עס איז גיווען איר אדרעס,
אונז אויפגיטריבן אפ צו געבין אייגענהייט:

דאס איז פון יוספין, האט אנגיטרייא גיטאן רוחקה, דאס איז זיין האנט ! זיא
האט זיך גינגען פאנאגערשטייבן, אז זיא האט ערהאלטן, אונז ראזע האט
מיט ציטערענדע הענט אויפגעריסען דעם קאנווערט, דאריין איז נאך געלעגען
אקארטעצקע, אבער ראזע האט דארויף נישט געקוקט ווייל זיא האט גיטואלט
לעזן דעם בריף :

(פ'ב דעם 20 טען ת'ר . . .)

עלענדע אונד אוינגליקליכע ראזע !

שוין דיא ערקטע ווערטער פון מיין בריף זאגן דיר אן דיא ביזע בשורה,
דאס דוא עלענד אונז אוינגליקליך ביזט — אונז איך אליין, דו וואס דיר עס שרייבט
איז אויך דער וואס האט דיר עס גימאכט ! דוא ביזט עלענד אונד אוינגליקליך
ראזע, יענטהאלטן דען דיא ווערטער נישט דיא גאנצע העלע אין זיך, דאס איך
זאל דיר נאך עטוואס שרייבן ? —

אונז דאך מוז איך עס טאן !

סען פלעגט מיר אמאל ערצילען, אדר איך אליין האב וויינגסטן אזו גימינט,
אז עס קען קיין וויסעקע אונד בעסערע ארבייט זיין, וויא דאס שרייבן צו אפרייזן

פריינד, צו איינער ליבענדע זיילע, אויס צו גיסן דאס גיקרענקטע הערץ, ווערענד
עס איז פאל צום צערברעכין — אונד וועלכער פריינד איזט מיר טרייער. וועלכע
זיילע מיר ליבענדער וויא דיא דיינגע ארעכט, אונגליקליכע ראזע. — אונד
דענאך איזט מיר דאס שרייבן צוא דיר ביטער, ביטער דאס דער טאקט, ווען
ער וואלט צו מיר איצט קומען מיר בעפרייען פון דעם שרייבן וואלט ער מיר
פיל זיסער זיין —

וויא וואלט איך וועלן איצט שטערבן, שטערבן וויא עס שטערבט אין
וואלטהעיגער מענטש — דער טויט וואלט מיר פון אשערקליכן צוקונפט
בעפרייען — איך לעב אבער, אונד דיא וועלט האלט מיר פעסט! מיט קייטן צום
לעבן גיבונדיג, איבער גוואלד לעבט מען אונד זעלבסט דען טויט קריגט מען
ניט, ווען ער איז אינא גיוואונשען אן גיוואלד!

ראזע, וואס איז דיא וועלט איבער הויפט אונד דער ארעמער מענטש אין איר
בעזאנדערס? צו ווירקט די וועלט אויף דעם מענטשין, אדער דער מענטש אויף
דער וועלט? וויא מעכטע איך עס גערן וויסן, מיר וואלט אפער קלאר גערין?
צו האט דיא וועלט, דיא גראכע פעטערבורגער וועלט אויף מיר גיווירקט, מיר
אונגליקליך צוא מאכין, אדער צוא האב איך גיווירקט אויף דיין שטילע רוהיגע
וועלטליך איר פינסטער צו מאכין אין מיטן טאג?

ווער האט נאך מיר, מיין גיוויסן אונד אונשולדיגעס הערץ גיקענט, זא וויא
דוא אונשולדיגער ענגעל? ווער האט מיר גיפילט אונד אזו פערשטאנען וויא דוא
ליבע ראזע? איך ווייס, אז ווער עס איז וואלט צו דיר גיקוכן דאמאלס, אז דיינגע
ליכטיגע טרערין האבן מיין פינסטערע הארץ דורכדרונגען, אונד אז בייא מיר
האבן זיך ארויס גריסן דיא פאר ווערטער: ראזע איך ליב דיר! איך לייב אונד
ליבע דיר! ראזע, דאמאלס אז דיינגע זיסע ליפן האבן פערירט די מיינגע צוא
ערסטן טאל — ווער עס וואלט מיר דאמאלס גיוואנט: יוסף דוא וועסט אמאל
זינדערס ווערן, אונד דיא ליבע ראזע וועט נאך מיט רעכט אמאל דיין נאכען
פערשילטען — איך וואלט דעם מענטשין פאר מיין ערגסטן שונא גיהאלטן,
אונד גענומפערט: גיכער וועלן פון מלאכים שדים ווערן, איידער דאס וועט
זיין! — איך וואלט דעם מענטשין פון מיינע אויגען פערטריבן, אונד אים גיטאן
וואס איך וואלט גיקענט, איצונד אונגליקליכע, אז איך בין אליין דר מענטש
אונד אז איך זאג דיר אליין: איך בין ווערט דוא זאלסט מיין נאמען פערשילטן,
וואס זאל איך אויף זיך זאגן, אדער פאר וואס וועסט דוא מיר האלטן? — מיר
אשונא? פאר אגיפטין שלאנג פעסער — א שונא בין איך דיר ניט, איך האב
ניט פאר וואס דיר א שונא צו זיין, אבער אשלאנג בין איך אונד איך פערגיפטע
דיר דיין לעבן — איך וואלט דיר אבר מער שונא זיין אז אנשטאט דעם ביטערין
קריף וואלט איך דיר שרייבן ליבע ווערטלעך אונד דיר צוא פערפירען ווייטער,
דיר אראפ צוא שלעפן אין ענעם טיפן אברונד אין וועלכן איך בין אליין
גיפאלען, ראזע, אונד האב מער קיין האפענונג: ארויס צוקריכע!

יא, איך בין גיפאלקן, די וועלט האט אויף מיר איר גאנצע ביין ארויסגעקערט —
דיא וועלט האט צו פיל אויף מיר גינורקט — אפער איין פונק איז נאך אין מיין
הארצין ניט פערלאשן, אונדאס איז דיין בילד, דיין עלענד, וועלכער עס לעבט
נאך אין מיר — אונדאך אלע גידערטרעכטיגקייט בין איך צו דיר אליין נאך דר
זעלבע יוסף! —

פאר דיר אליין טרייא אונד גוט, טרייער אונד פערסער וויא צו זיך זעלבסט! —
דער פאר בעט איך דיר, הער מיך אויס אונד דערנאך פלוקע מיך! איך וויל זיך
גיט פערענטפערן, איך וויל דיר נאך דיא אויגן עפענן, דיר בעווייזען וואס עס
קען פון אפגעמישן ווערן, ווען ער פערליקט דאס גענויט — ראנע, דוא האסט
גיזעהן אפאל אין סאהיביל, וויא דער אפאפאט איז אויף אשטריק גינאנגען
גידינקסט דו, וואס איך האב דיר גיזאגט: יא גייט דר מענטש זיין לעבענספאהן.
אויף אדינע שטריקעלע, מיט אפאלאנס וועלכע כאן שכל אדער יושר גענט,
פערליקט מען חלילה דעם באלאנס, פאלט מען אראפ. אונד וואס מער מען איז
געאפט גיזען אונד העכער ארויף, דאס מער גיפעהרליך איז דער פאל! — איך
האב מיין שכל מיט מיין יושר צו זאמען פערלארן — איך האב מער קיין באלאנס,
אונד פאל אויף זענען טריט! —

איך גלויב דיר, אז דוא ביזט גיט שולדיג, אין יענעם בריף וואס דו האסט
מיר אין חאנט דערלאנגט, אונד מיר פיר יענער צייט פיל שטערצין גימאכט.
דארט האט מען מיר דר מאנט אן מיין זיצן ליידיג, אדר אויף פוסטע וויסענשאפט
מיין צייט פערבריינגען, מען האט מיר אין דיין גאסן גישריבן, אז דיר גיפעלט
מיין צוועק גיט, צו וועלכין איך קען קומען ביי איך אין שטוב, היינט הויב איך
אן צו פילן וואס מען האט גימינט דער מיט! דער שטן איז שרעקלעך קלוג,
אונד ווארפט זיין גיפטיגע זאט זעלבסט אין זיין גוטע עצה — א משה שטייאקע!
ווייט האט ער זיין גיפט גינארפין, ער האט מיך פערסער גימוט קעגן, וויא איך
האב זיך זעלבסט גיקענט, וויא א גיזער רוח איז מיר דר גידאנק אריין אין קאפ:
יזאאס וועט פון מיר ווערן דא? וואס וועל איך אויס זיצן? אין פערטערבורג, אין
דער גרויסר וועלט האב איך זיך גיריבן, אונד האב גיט גיזאגט, אז דאס ציט
מיך דער שר אהינצו — משה שטייאק האט גיקענט מיין האראקטער, אונד האט
גיזאגט וואס פערטערבורג קען פון מיר מאבן, ער וואר דער אויפטער דר פון
אונד ביין אונגליק האב איך אים צו פערדאנקען — ...

ראנע, איך וויל דיר גיט פירן אין דיא אלע שרעקליכע ערטער וואו איך בין
גיזען ביז היינטיגען טאג. איך גידינק זייא בעסטע אליין גיט — איך בין וויא
בעזויגערט גיזען, אונד גיקראכין פון איין גרוב אין דער אנדערער, אין אנהויב
האב איך מיר ערלויבט מאן וואס מען טאר גיט, דער נאך וואס מען דארף גיט,
אונד וואס מען זאל גיט — איך האב זיך אויפגיהערט צו שטעמען, אונד גיטאן לעגי
השמש וזעני העדה, רבי יצחק האט מיך פון קאנטאר ארויסגטריבן, מען האט
מיך אויפגיהערט צו אכטין, אונד דאן האב איך ערסט פערשטאנען פאר וואס
יענער

זענער, פאניצע הערט נישט אויף צו פרינקען וואס דאס מאכט אים אנגליקליך, און פערלירט דורך דעם די גאנצע סענטימענטלעכקייט — איך האב אויך נישט אויפגעהערט, און אז דער נויט האט מיר צווא גידיקט, האב איך נישט גיוואלט ווי צו פארשטיין, פערקערט, זיך צו ארגערן, איך האב גיוואלט רבי יצחקין צווא מוסרין איהם אנגליקליך צווא מאכן, און איך האב זיך גיטרייסט אז איך האב גיווען, דאס סען האט פאר מיר סוף — און דא האט מיר גאט צוגעשיקט איינע אקטאריאן, וועלכע עס האט זיך אין מיר פערליבט, וואו ווייל איך בין גיווען אין נויט און איבער הייבט אן א אקטאריאן, האב איך איר אהאנט גיגעבן דאס איך זאל זיך טויפן און זיך הייבטען.

מיט דערצייט, האט זיך מייע ליבע גיוואונען, און איך פילע, אז זיך איז ווערט איך זאל זיך ליבין, דו האסט מיר ליב געהאט ווערענדיך איך בין ווירקליך ליבענס ווירדיג גיווען, יונג, שוין און אונשווארץ — און זייע ליבע איז אייגענטליך גור אייגענטליכע, דו האסט ניוואלט האבן אשענערין, אקליגערן פראגנאציע, — אבער זיך, דיא אייגענטליכע גיליבטע מייע, האט מיר ליב פערקומען וועלכסט אין דער מינוט, וואס איך וואר אין אויסווארף, איין סענטימענט א אונגעלעגנענער אין ברייטען זינד שטראם, זיך האט פון מיין וועגן אלץ גיטאן, און זיך איז ווערט איך זאל פון אירטוענען דעם שפונגן סאן און אריין אין א אנדער געגענט, ראטע, אין איין אנדער גלויבן, א, גאט, איך קען נישט! איך קען דאס נישט! ראטע, מיין פאלק איז ביי מיר טייער, וויא מייע אויגן, וויא מיין לעבן וועלכסט! אבער וואס זאל איך דען סאן? מייע שונאים האבן זיך סטציא גיווען און איידער איך האב זיך גימסערט. האבן זיך מיר אונטערשטענדיג פאלשע קעלט און, איך זיין אייגט אין אפיקסערע גרוב, און ווען נישט מיין געליבטע, וואלט איך שוין דא לאנג פאר הונגער, פאר קעלט און אונמוט אויסגיגאנען, נאר זיך האט פון מיין וועגן גיטאן וואס קיין סענטימענט האט נאך פאר דעם אנדערן גיטאן, און אויב איך לעב נאך און וועל נאך לעבן זאל איך פאר איר אליין לעבן — איך האפע איר פלאן וועט אָנגינגן זיין — און איך וועל זיך פערט טויפן, איידער היר אין גרוב צו זיין, איידער אין קאמערשטע ראפאטע צו אפגעבן דעם גאנצן לעבן — ראטע, וואס איז די וועלט, און דו לענגער סענטימענט אין איר? — וואס הייסט דו מיר? אבער וואס פרעג איך? האב איך דיר אליין נישט גינאנט אטאל, אז איך בין בערייט מיין האלץ אויס צו שטערקן געדער מינוט צום חלק, וואו עס וועט נאר האלטן ביים מיין אמונה צו פערלירן, מיין פאלק צו פערליקען? נא, איך האב דאס דיר גינאנט, אבער איך האב דאמאלס נישט גיפלט וואס הייסט אייביגע קאמערשטע ראפאטע! אונזער גמרא זאגט אונז: אז מען וואלט חנניה מישאל ועזריה געפרייגט, און נישט אריין גינאנדיג אין איין קאלד אויבן וואו זיי זאלן זייער טויט קריגען באלד, וואלטן זיי אויך גידיקט דו עבודת בוכים ווייל דער טויט איז נישט אזו שטעקליך, וויא אייביגע צרות, אייביגע שטיין, און הונגער, אייביגע קאמערשטע ראפאטע! איך בין נאך יונג,

סיר שטעלט זיך פאר אַזייעם לעבן, וואס איז קען נאך אָפּשר גליקליך זיין.
אונז אַז פון דיר איז מיר שוין זא וויא זא אלע האָפּענונגען פארלארן, פאר וואס
זאל איך וועלן זיין אַזייער צו געשטייטער צו אַטאָקע? איך בין האלב וויא
גירעשט, מאַרגען דאָה איך דעם אַטונעט געבן דעם פּראָקוראָר אונז דו ביז
פרייא, ראָזע וויא גליקליך, וויא אונגליקליך עס איז דיין אָפּאליגער יוסף!

דיין מוטער גערט אונז גיב איר אונזעך מיין תהליב, אין וועלכן איך האב
אמאל טרערן פארנאסן, אונז צו מיין פולע הארץ אַטרייט גיפונען, איך האב
דעם תהלים פאר שטעט, איך בין שוין גיט טער ווערט ער זאל מיך טרייטן, מיר
גרינגער מאַכן מייער ליידן אונז צוהיל גידיס דיין פאטער, אלעס, אונז ווי גליקליך,
וויא גיזנד אונז פאר געס מיך, וויא איך וועל פאלד פון מיין פאלקפאר געסין ווערן,
מאָרגן וועל איך שוין הייסען: "אָס" היינט הייס איך נאך "יוסף"!

ראָזע, האט דעם בריף איבער גלייגעט, איר איז דאס הערן פערשטייגערט
גינאָרין שוין צו דער ערקסטער שווער, אונז האט גיט גיפילט וויא איר בלוט האט
אָן גיהויבן איר אין צוהיל אַריין צושפּראַן, וויא אירע אויגן האבן זיך מיט בלוט
אָן גינאָסן, זיא האט אים איבער גלייגעט ביז נאָר, זיא האט אים אָפּ
גיטאָן אונז גינאָט:

א יוסף, יוסף! דאס איז דיין בריף, דוא ביסט אונגליקליך וויא עס איז נאך
קיין מענטש אין דער וועלט גינען! אָפּער איך בין: אונגליקליכער פאר דיר! איך
בין אונגליקליך, ווייל דיא ערקסטע פריציגע פון דיין אונגליק בין איך! ארויסגעסגריי
דיא אויגן פון בריף, האט ראָזע ארום זיך גיכטס גינען, דיא שטוב מיט דיא
פּענקסטער האבן זיך גידייט ארום איר, זיא האט זיך גיט טער גיגעט האלטן
איז איז ארונטער גיפאלן פון שטול צוא דער ערד מיט אַפּיטערין גישריא, וויא
פיל רוחקע האט זיך געמיהט איר אויף צו שטעלן, איר צו זיך צו בריינגען עס
האט אָפּער גיט גיהאלפן, זיא האט דעם בריף איין גיגעט גינאָלטן אין
האנט צוא געריקט צום הארצן אונז גילעגן אין אונטאָטן, אומזיכט האט
רוחקה גישריען: — ראָזע, דאס איז גיט יוסףס בריף! איך שווער דיר, אַז יוסף
וואלט מיך גיט פאר געסין אונז וואלט צוא מיר האָן צווייא ווערטער גישריפּען,
דאס איז אויך א פאלשער וויא אלע פאלשן, וואס טען האט אויף אים גימאכט,
גיט גלויב ראָזע, גיט פאר געס יוספין! אומזיכט האט זיא געגעטן זיא זא
אויף יוספין רחמנות האבן אונז גיט גלויבן, ראָזע האט גיט גיהערט, אָדער
געסער גינאָט, גיט פאר שטאנען וואס רוחקה קעט מיט איר, איר זינען, וואס
איז אויף גירט אונז פאר שוואכט גינאָרין פון איר גיטענדיגען גינאָקען אָן
יוסף, פון אירע פיל שלאָפּלאַנע: געכט האט זיך אַיגט — דורך דעם פלוצליכע
בריף אונז מיט זיין ריהקענען אינהאלט — אין גאנצן צו מיטשט, איר ראָסירקאָן,
וועלכער עס האט זיך אויף איין האר גיהאלטן, האט זיך אָפּ גירקען אונז איז
פאר וועגען גינאָרין אין אירע טיפּע ליידן אונז געטריבענעס!

רוחקה האט גיפראכט דיא מוטער, אונז טען האט זיא אויפן פּעט ארויף

גילייקט, דיא נומע פאשלידענע פרויא האט די צרות פון איר קינד גיט גינקענט
אריבער טראגן, אונ דא האט זיא אויס גישפראכן איר ערקטע קללה אויף יוספין
דעם פאר פידער פון אלץ :

גיט שילט אים מאמינקע ! האט רוקמקע געבעטן דער מוטערס הענט
קוסענדיג ו ער איז גיט שולדיג, וואס זאל ער געביד טאן, אז מען טראכט אויס
אויף אים אלס דאס ביז ו איד גלויב איצט אז ער זיצט, אונ קען גיט קוסען
זאגן אונז, אונז ערקלערן, אז מען האט אויף אים פלפוליס ארויף גיווארפן !
שווייג זאג איד דיר ! האט דיא מוטער אנגשרייא גיטאן דוא זאלסט מיר מער
זיין נאמען גיט דער מאנען ! איד וויל מער פון אים גיט וויסן, אונ לאז שוין
זיין אסוף !

גיין, גיין ! איד קען יוספין גיט פאר געסין, האט רוקמקע גיזאגט שטילערהייט
אין דעם דיא מוטער איז ארויס גיזאגנען, ווען אפילו ראזע, אונ די גאנצע וועלט
וועלן אים פאר געסען, איד איינע וועל אלס זיין נאמען דער מאנען, דער מאנען
זיין נאמען מיט טרייהייט אונ מיט לייד, יוסף ! דוא ביזט עלענד אפער גיט
אין גאנצן, עס לעבט נאך איינע, וואס איז בינע וויא לאנג דוא לעבסט,
אונ וואס וועט קיין אנדערענס זיין נאך דיין טויט ! אונ דיא איינע, איז דיין
ליבע רוקמקע !

ראזע איז דעם טאג אפ גילענען אין בעט, מען האט אדאקטאר גיבראכט,
ער האט מעדיצין פאר שריבן אן גיזאגט פאר שידענע מיטלען — גיהייסן רופן
נאך אדאקטאר, אונ דער גלייכין, ראזע האט גיחערט וויא דיא מוטער רעט
עפס שטילער הייט מיט דעם דאקטאר — אונ האט גיזאגט פאר זיך : דאקטורים
בריינגען זייא מיר, א גוואלד, פאר וואס ווילן דיא עלטערין מיר טרייער זיין
וויא איד בין זיך זעלפסט ו וואלט דיא מוטער פלין מיינע וואונדן וואלט זיא
מיר בעסער בריינגען א שותם זאל מיך מיט איין טאל דער קילען — בייא וועסען
זאל איד מיין טויט אויס בעטן ו מיין מוטער וויל איד זאל לעבן, גאט האט מיך
פאר געסן, משה שנייארקע, שיינק מיר דוא דעם טויט ! האב דוא רחמנות, דוא
האקט דאך א ווייד הארץ, אונ דוא ווילסט דאך גיט זעהען וויא איד מוטשע זיך
אויף דער וועלט ! בייא דיא רייד, האט זיא זיך אהאפ גיטאן פארין קאפ אונ
גיבליכן זיצן שטיל וויא אשטיין ! — דיא מיטער איז צו גיקוסען, איר גיוואלט
דער לאנגען דיא רפואה :

מאמינקע, דאס איז ס'ו האט ראזע גיפרענט :
וואס רעקט דוא, מיין קינד ו דאס איז דיר ארפואה, דוא זאלסט גיוונד זיין,
געס מיין לעבן, גאט וועט רחמנות האבן !
אונ מיך צו געמין פון דער וועלט ! האט ראזע פריבאנועט אויף דיא מוטערס
רייד, וואס דארף איד די רפואות ? איד בין גיוונד, צו וואס ווילט איר מיך נאך
גיווינטער מאכן, איד זאל אייביג לעבן אונ מוצין זיך ? . . . איד געס די רפואה
גיט, גיב מיר סס, וועסט דוא מיר טרייער זיין !

דיא מוטער האט צו ווייזען אַנגעהייבן, זאגט אַז אַרומס פון ראָזעס ציפער . פאַרפאַקט זאל גענער. ווערן , האט זיא גיזאנט אין איר ציפער אַרײַן קוסענדיג — נער עס האט דיר מיט דעם בריף פאַרפאַקט ! קיין גוטס זאל אַז יוסף גיט וויסן וויא דוא , וויא קיינער פון אונזער שטוב האבן אים קיין שלעכטעס גיטאן ! א , גאט , פאר וואס קומט דאס מיר ? גיט שוין זעה בין , איד . אזוא זינדיג פאר דיר ? . . .

דיא מוטער אַז בייא איר גיטען נאך אַמאל גיטאר ווערן . אונ אַז זיא האט דער זעהען , זיא ליגט שטיל אויפן בעט , האט זיא גימינט זיא שלאפט , זיא האט אים גיט גיטאלט וועקען אונ אַז אַרומס צוריק . ראָזע האט זיך אויף גיטיבן , פאלד וויא דיא מוטער אַז אַרומס , גיטען יוספקעס בריף גיליענט אים נאך אַמאל אונ אַז צו גיטאנען צו איר שרייב טיש גיטען אַבלאט פאפיר אונ אַן גיטיבן שרייבן : יוסף , אונגליקליכער ליבער יוסף !

אַ קנאל מרערן זינען איר אַרומס פון דיא אוינען , פאַרגאסען גיטארין די פאפיר , דיא גאנצע וועלט האט איר גיטאנט מריגנט זיך אין אַרומס מרערן , איר הארץ האט זיך גיטיסען אונ פאר קלעמט גיטארין פון שטערצין . — זיא האט זיך פון דעקט וועגן גיטאלט צו נאכען געמען אונ שרייבן , דער קאפ אפער האט איר גיטישט אונ אירע גיטאנען האבן זיך פאר לארין אין איר וויסשטע הארץ , אונ האט מער גיט גיטענט שרייבן .

א , אַט אַז דיא רגע , פאר וועלכע איד האב גיטישערט . האט ראָזע גיזאנט . איד בין שוין גיט ביים זינען , איד קען גיט גיטינען אונ שרייבן — גיט געס דיין אויג אַרונטער , גאט ! אַז דוא האסטו מיין שכל פון מיר צו גיטען — אַדערונגעס מיר בעסער אין גאנצין צוא — אונ גיט לאז מיר פאר קיפין ! דאס ווארן , ראָזעס לעצטע הייד , וועלכע זיא האט נאך געפילט וואס זיא האט גירעט , פון דאן אַן זעהען מיר זיא פאר וועקען אין אַ מכה שחורה , אין שווערן פינסטערן מרירער !

ז

וויא אימליכער גאנט :

גוט נאך בעסער וויא איד האב זיך גיטאנצין , האט משה שנייאר גיזאנט , אַז ער האט דער זעהען , וואס זיין בריף האט אַן גיטאנט . מען דאָרף נאר זעהען . דער בריף זאל גיט בלייבן בייא איר , אַקשניא אויף איין מעשה זיאקען נאך זיך אַרומס זעהען , אונ זיך פאַקלערן , אַז דאס אלץ האב איד איר אַן גיטאנט , מיר אַז אפילו אַוואנדער , וויא אַזא אַז איר גאר אויפן זינען גיט אַרומס גיטען , אַז דאס אַז אפאלשער ? דאכט זיך זיא האט דאך מיר אלץ גיזאנט , זיא ווייס אַז יוסף האט גיטיבן נאר דיא בריף ווינען אין מיגע הענט , אפער איד בין

אויך קלינער וויא פרימער, און זיא קען זיך נאר ניט פארשטעלין, וויא אזוי
וואלט איך שרייבן אויף זיך אליין שלעכטעס? זיך אליין שולדיג מאכן? א,
קען דארף שכל האבן צוא קענען זיין א אפמאנשטשיק! מען דארף זיך אליין
אויך ניט שווינען וואו עס פאסט, זיך אנדער ליינען פאר אקלאמקע, און זיך
לאזן טרעטען, פרי יענער, פאר וועמען מיר האבן דיא גרוב גיגראפישאל
ניכער קומען צוא איר און פֿרעכען האלו און לעבן! אדאנק גאט! איך בין
שוין פון מיין ציל ניט ווייט! איצט דארף מען נאר זעהען, דער שרודק זאל ווערן
נישלאסן, דער חתן איז אפרא אדם וויא עס דארף צוא זיין, קען, אן זיין
רבי, דבייא ווערטער ניט אופשרייבן, אט וועט זיין א מחורה! איך האב דעם
שווער אזוי ווייט אריין נישריקען, אז ער האט שוין נאר מוכא וועגן זיין אנדער
שידוך צו קלערן, דיא צרה איז דא, וואס ראזע איז קראנק. אפער נישקשה,
מיאט זיין זיך טאר מען קיין מאל! איך האב ניט גיזאלעוועט אזוי פיל מיה און
געלט, וועל איך איצט מסתמא ניט פארלאזען זיך אויף גאט, און איך וועל
מיינען ווייטער דיא ווינט מיל און דיא מעל מוז פארמיט ווערן פאלד, און דאן
וועל איך האבן אפיראנא אנוטע פאר מיין מיה, און האף אז דאס וועט מיר
אלס אייגטראנען:

עס מען דארף קרינען פון אונזערע דאקטורים, וועלכע עס זאלן דורך אזוי צוא
אייילען מען זאל איר חתונה מאכען, אז ניט, איז זיא אייביג אמרה שחרהדינע,
איך האב מיט איינעם בעקאנטשאפט, שלמה דר דאקטאר, איז פייא דעם שווער
אנאנצע נאך, און פֿרמט איצט, אז דר זון וויינער האט שוין חתונה גיהאט, וועט
ער אים גיוויס גלויבן, אפֿר דאס מוז גיטאן ווערן פאלד, פאלד! און נוט און פארמיט!
אזוי האט דער פארלער מענטש גיטראכט, און זיך זעלבסט גיגריסט איפער
זיין המצאה אין אזא פערדארבענעם הערץ וויא זיינע, איז קיין מאל קיין שטראל
פון אמת דורכגעדרונגען, אים איז נאר ניט אונגעקומען אויפן זינען, אז אמת
מוז בלייבן אמת, און מען מאג אים איין וויקלען אין דיא ערנסטע אוניוירסיטעט
לינען און פאטרוג, דער אמת אפער, איז וויא דיא זאנע אין הימל, און די
לינען איז ניט מער וויא אוואלקען וואס פאר שטעלט איר אויף ניט זאלאנגע צייט,
זיא פֿרעכט זיך דורך אנוועג אפילו פון אנגער דיא שווערסטע וואלקען, וועלכע
עס פאדעקען איר. דער חסרון איז נאר אז ניט אלע מאל אוספעיעט זיא פון איר
פאהעלטונגעס ארויס צוא שיינען, און זייער אפֿט רייניגט זיך דער הימל ערסט
דאן אפֿ אז דיא זאנע האלט שוין איין גנע פארין אונטער גיין! — אזוי איז דער
אמת אויך, נאר פאר לארין איז ער און וועט קיינמאל ניט ווערן, אפער שלעכט,
וואס ער ערקלערט זיך ניט אין זיין רעכטע צייט!

עס קען זיין, אז ווער עס איז וואלט משה שנייאארן גיזאנט, יצו וואס מוסט
דא דאס? יוסף איז דאך, וויא דא ווייטט אזוי קיין און אונשוולדיג, און זיינע
לינין וועלן גיוויס אפאל ענטלויפן דארפן פֿר זיין אמת! וואלט דער אוניוירסיטעט
פענטש אפֿשר חרמה גיהאט, אדער צום ווייניגסטען געפונען בעסערע און
שטארקערע

שטארקערע עצות, וויא פון זיך ארויסקער צוא רנקען דעם גאנצן שולד, אדער
 ער וואלט זיך אזוי שטארק איין גיוויקעלט אין זיינע באטרוג, אז דאס וואלט זיך
 ערקסט אפגוויקלען קענען נאך אלאנגע צייט ארום, אז ער, דער שווארצער וועט
 שוין נישט מער האבן וואס מוזא צוא האבן אדער וואס אן צו ווערן, אים האט
 דאס אפער ביינער נאך גיוואלט, ביכער האט ער ביינע גילעזן, וועלכע עס זאלן
 אים דעם בייא שפיל באווייזן, אין דיא אלע פאדלע זאכן, וואס דער יונגער
 פאר דערצער האט שוין אפ גיטאן צייט ער איז א איידים אין דער שטוב, האט אים
 אלס מצליח גינוען, אונ פאר וואס האט ער גיוואלט מוזא האבן? וויא ווייניג
 ער האט ביישפילן גיהאט איין צו זעהן, אז אמת בלייבט אמת, אזו פיל האט
 ער גיהאט פאקטען צוא זעהן וויא פאלשקייט מאכט גליקליך, ער האט פאר
 זיינע אויגן גיזעהן לייע פארקן, וואס ער איז גיוויס גיווען אפערדער אונ
 אזוליק, וואס האט שוין אין זיין לעבן בלוט פערגאסן, וואס האט ביון עסק אין
 דער וועלט מער נישט, גנבה רציחה, אדער אדמאן, אונ פון דעכט וועגן לעבט
 ער וויא א פירסט, גייט נישט צוא פוס, נעמט דראנסקעס, אונ צאלט צו רופעל
 פאר אשעה, פארט שפאצירן, לעבט גוטע טעג, מיט וויין אונ מיט פארקניגן,
 וויא עס ווייס אנביר אזו נישט צוא לעבן, בייא אים אין שטוב איז שטענדיג שטחה
 ויששון, האט ביון מוזא פאר ביינעס, מוט זיך וואס ער וויל, אונ קומט ער
 צווישן מענטשן גיט מען אים פבוד מער וויא דעם פיינסקטען בעל הבית, ווייל
 ארופעל איז בייא אים אהונט, אונ שטעלט זיך פארט ברייטער פאר אלעמען,
 אז וואס, באלד וויא ער גייט אנועק שילט מען אים, אונ אימליכער באווייזט
 וויא פיינט ער האט דעם מערדער, וואס פאלועוועט זיך מיט פרעמדע וואס
 אימליכער רופל איז מיט דעם אנדערענס בלוט באגאסן, אפער וואס האט דאס
 גיקענט אונזער שווארצן יונגען מאן, באווייזט אז אזוליק צוא זיין איז שלעכט?
 האט ער דען אין זיין פאטערס הויז פון קינדוויי אן אדער דא אין בית המדרש
 צייט ער איז איידים אין פאלשטעטעל אויף דעם שענסקטען מענטשן בעסערעס
 גיהערט נאך ביידין אז נער גייט אנועק? האט ער אפילו פון זייער פארשטעטעלדיגן
 קלוגען אונ פרופען רב זעלכסט גיט גיהערט נאך ביידינדיג אויף דעם גאון דעם
 שטארמינען רב אז ער וואלט פון זיין שחיטה גיט עסן, אונ גיט פאר ווכען
 עפס בייא אים אויפען מיש, ווייל ער עסט גענויס נישט וגעזאלצענע פלייש?
 אדער צוא האט דען משה שנייאר גיט גיוואוסט, אז אלע פון זיין חברה זיינען
 צו פירדען אונ גליקליך, אונ אז פאר נעלט קריגט מען אלץ, אונ וואס האט ער
 וויקליך גיוואלט מוזא האבן? פריסערין האט ער פאר זיך גיהאט גינוג פון
 וועמען פאר זיך אנלייכן צוא נעמען, פון פיל גנחון אונ קנאה האט ער זיך
 אללין ביון רעכענונג וגעגעבן, אונ וואס זאל אים ארען וואס אמאל נאך זיין
 טויט אדער נאך ראזעס טויט, וועט זיך על פי נס אדער על דרך הטבע ארויס
 וויזען, אז יוסף איז פון זיין האנט פעראונגליקט — אבי היינט וועט ער זיין
 גנחון אים פירן, זיך נעמינען מיט גנבה אן ראזען, וואס ויא איז קלינער פאר
 זיין

זיין ווייב, בענקראכען יוספין וואס ער איז שטענער און גלייבטער פאר אים — ער האט אים גיפירט, און מאג זיין פרייליך!

עס זיינען ניט אריבער אפאר וואכן, און אין פרידמאנס שטוב האט מען אן גיהויבן צו צו פוצען פאר דעם באלד אן קושענדיגען גאסט אויף וועלכין משה שטייגער האט גינארט מיט אונגידולד און מיט פרייד, און וואס גאלדע האט גינארט מיט ציטערין, וויא פיל זיא איז אין בעס גיווען אויף יוספין און וויא פיל מען האט פאר איר גלייבט איר האזעס גייעס חתן, האט זיא אבער דאך גיט געקענט פארשטעלין זיך אזא יוספין וויא ער איז פריער גיווען — אין עקגען אאנדער סעקטשין, און דער פאר איז איר דער מאג פון דיא תנאים גיווען וויא אשכעקליכער גאסט, וועלכער עס וועט גיוויס פון איר ארויס רייסן אלע האפענונג צוא קריגען פאר איר ראזען אזא יוספין, זיא האט איר גיפיל גיט ארויס גינדין, און האט זיא האט סטריינג פאר זאגט, אז קיינער אין שטוב זאל יוספס גאסטען דער מאגען, זיאזאליין אבער פלעגט אים דער מאגען זייער אפט, פערניסין טרערין איבער זיין אונגליק! — אז עס פלעגן קוסען פיגע אורחים, און אז זיא פלעגן עפעס אנגויבן צוא ריידן וועגן תורה אדער חכמה, פלעגט דיא פרויא פילען, אז איר פעלט עפס, אין שטוב איז גיט גיווען ווער עס זאל זיך אריינגישן אין זייער גשפערע, און דאן פלעגט זיא נאר אביטערין שווערין זיפין מאג, און איר הארץ האט גישרען: יוסף, יוסף! — אז זיא פלעגט דורך איר פענקסטער אפט זעהן פארבייא גייענדיג יונגע קינד, צוא חתן און בלה, צוא פרידער און שוועקסטער, פלעגט זיא זיך דער מאגען אן יוספין, וויא גליקליך פלעגט זיא זיין, אז זיא פלעגט איר ראזען אזו מיט יוספין זעהן שפאצירענדיג! — אז זיא פלעגט זיפין אין טיש, און אז רוחקע פלעגט זיך פארנאגד ריידן וועגן עפעס, און וואס איר איז יוסף פון זינען גיט ארויס איין מינוט, און אז גיט וועלענדיג פלעגט זיא אים דער מאגען און וועלן ארויס ריידן: יוסף... און אין סטין זיך דר מאגען וואס די מוטר האט צו גינאגט, פלעגט גאלדע מוויין אפטרעטן פון טיש, און זיך גיט אויכוויינען ביי איר אין צימר, נאר פרידמאן אליין האט פערנעסין יוספין, נאר גיט דער מאגען, אז עס איז אטאל גיווען א יוסף, און אים וואר דאס גיט צו פערדייגקען, ער איז גיווען א אלטקאדישער וויא אלע אין שטוב, גיהאט ווייניגער גיפיל פאר זיין ווייב, בייא אים האט גלאט קיין צורה גיהאט, נאך געבען א קינד, און מען זאל נאר זאגן, אז זיא האט זיך פערליבט, וואס איז פאר אפערליבן זיך? ופלעגט ער צוא זיך אליין ריידן, וועלכע מיידיל האט פינגט אאיינגעל, און וועלכער איינגעל האט פינגט אביידיל? ביי אידען קען נאר — און טאר נאר — גיט זיין קיין ליבען זיך? אט דאס איז אלץ, וואס דיא יונגע האבן האלט נאך צו מאנציונאך דיא קריסטין, דיא פריצטעס האבן אנגיהויבן צוא גיין מיט זאגטיקעס, דיא אידישע טוען דאס נאך, דיא קריסטין האבן אנגיהויבן גיין שפאצירען, גקבות מיט זכרים, אידען טוען דאס אויך נאך, מאסר איז נאך געווען בייא קריסטין דער מנהג פון פעליבען זיך, דער חתן זאל אליין

אלוין געמען דיא פלה גאר אין שדכנים און אין שעמען זיך, ינא דיר, דאס פעלט
אונז שוין ברוך השם אויך גיט! און מיין אייגין קינד בארף נאך צום שליסל ויין
דיא ערקטע וואס זאל בייא אויז די מאדע ארויס בריינגען! נאך דאס האט מיר
גיפעלט צוא עלטערע יארן! באלד וועלן זייא ארויס בריינגען די מאדע,
אז ברויז מיט מיידליך זאלן מאנצין צוא זאמן אויף אהתונה, וויא בייא דיא
קריסטין, ונוא רבונז של עולם, וועט עפעס נוטס ארויס דער פון ז...

דער צו נאך איז פרידמאן גיווען גיט אזוי ווייט פון דעם פוקס, ויין איידעם,
און האט זיך פון אים מער אנגייהערט אויף יוספין ערציילענדיג מעשיות לא יעשו,
און איז טאקע אויף אים רעכט אין בעס גיווען, פאר וואס ער האט גאר פריער
אין אים אזוי אמאונן טעות גיהאט און אויף אים איבער אים אזוי פיל געלט
פערלארן. און דער הנאים אבענט האט אים אויסגיווען וויא אבערפרידונג פון
נאטפאר דיא צרות און פערדרוס וואס ער האט אויסגלייטן אין דר נאנצער צייט
וואס מען האט ראזין אנגייהויבן שידוכים צו ביידן:

וואס אבער האט ראנע גיזאנט צו דאס אלץ? וויא האט זיא ערווארטעט דעם
מאן פון הנאים? דאס קענן מיר פערשטיין דער פון, וויא זיא האט איבערהויפט
אירע מעג פערבראכט זייט זיא האט דעם ברייף ערהאלטן, קאלט און גלייבלייט
איז זיא גיווארין צו אלץ, די מעדיצין און זעלבסט דאס עסן פלעגט זיא געמן,
אז מען פלעגט איר דערלאנגן — אז גיט — פלעגט זיא מיט אייגענעם ווילן צו
קין ואך זיך צו רירן אז מען פלעגט ביי איר עטוואס פרעגן — פלעגט זיא ענטפערן
גיין. ייא. וויא גיט זעלבסט וויסענדיג צו דא פאקט צוא גיט — זיא פלעגט אפט
געמן אפוד געבן, און קוקן אונגעווענליך אויף די פלעטר, גיט אויפהייבענדיג
אזוי אויף עמליכע שטונד ביז מען פלעגט זיא דר פון איבער גיוואלד אפרייסן —
זיא האט אין דער צייט זעלבסט גיט גיוואנסט וואס מיט איר טוט זיך און וואר
אונגליקליך מער וויפיל מען האט געקענט פערשטיין איר אונגליק! — איר פלעגט
טרעפן מינוטען, אז זיא פלעגט זיך וויא פון אשוערין ברויס אויפחאפן —
דאן פלעגט זיא זיך ארום קוקן וואו זיא האלט אין דער וועלט, און מיט
טרערין פרעגן:

רוחקה, איך בין נאך גיט אפלה? מען האט מיר נאך גיט פערקויפט
א, רוחמינקע, גיט לאז מיר פערקויפן! זיא וואלט אפער אנגייהויבן צו זיך צו
קומען און צוריקקערן צוא איר גיוונטען פערשטאנד, אבער באלד וויא זיא
פלעגט דער זעהן איר שווארצין שוואנר, פלעגן זיך אירע וואונדן ביי אפגעבן,
און דער קאפ פלעגט איר אנגייהויבן וויא טאן — אדער, אז זיא פלעגט דר זעהן
דיא פאר שדכנים פלעגט זיא זיך דערשקען און אריינפאלן אין פערצווייפלונג
און גיט מער פילן איר ביטערן שטאנד —

נאלדע האט מיט איר קינד מיט גיפילט, און האט גיוויינט שטילער הייט, זיא
איז אבער אטומער און האט איר צרה בעסער געקענט פאר דעם אנדערן, זיא
האט זיך מיד גינעבן, אז לייט זאלן גיט וויסן אז איר מאכט איר פון זינען אראפ-
לייט

לייט האבן ראזין ווירקליך גיט ערקענט . די הויז סענטשין זיינען איר אלע מרייא
 גינען אונ מען האט פון שטוב דאס מינדעסטע גיט ארויס גיטראגן — אונ ווען
 גיט דער דאקטאר וואס האט גישריגען ער וועט דיא וועלט פול מאכן — אויב זיי
 וועלן איר — אין גיבן גיט חתונה מאכן — ווארעם ער איז גינען אונטערניקיפט
 וויא מיר ווייסן . אונ ווען גיט דעם שדוך מיט דעם סטאריסטעס זאגן , וואס זיא
 האט מירא גיהאט , זיא זאל גיט אנטווערן, וואלט זאלדע, דעם שדוך אפגעלייגט —
 אונ וואלט גינארט ביי זיא וועט גיוונט ווערן , זיא וואלט זיך גיט דורך היידן מיט
 דעם חתן , זעהן צו וועט איר קינד פאר אים גליקליך זיין , זיא האט נאך אפער
 נאר גיהאפט אויף יוספין , אפער וואס האט זיא אליין גיקענט מאן געגן איר
 מאן אונ איר נאנצע פאמיליע וואס האבן גישריגען, אז ראזע איז דעם סטארעסטעס
 זונם בעסטעסטע , אונ דאס איז א גליק שדוך . ווידער האט דער שווארצד
 געהאריוועט אונ ער האט פערדרייט דעם קאפ , אונ זאלדע האט גיט גיוואוסט
 וואו עס האלט — דיא שדכנים האבן זייער זאך אויס גיפירט וויא דיא ברויט ,
 מען האט דיא גרן געלט איינגילייגט פון ביינע צדדים נאך איידער מען האט
 גישריבן דיא הנאים , אונ זאלדע האט קיין צייט גיהאט זיך צו בעטראכטען ,
 אונ נאך דעם זיא האט זיך גוט אויס גיווינט אין איר ציסער , אויסגינאסן איר
 פולעם הערץ פאר דיא פיר ווענט , וואס האבן איר שוין אין אזו אלעגע גיזעהן
 גיט איין קאל , איז זיא אריינגיקומען צוא ראזין אין ציסער , ראזע איז גיזעסן
 אנגיטפארט דיא קאפ אויף אירע הענט , אונ אן ווערטער אונ אן גידאנקען
 גיקוקט , אן זיך אויף אמינוט אפ צוקערין , רוחמה איז גיזעסן אויפן בעט
 אונ גענייט :

וואס זיצט דוא דא אנאנצין טאג ? האט דיא מוטער גיזאגט , אין דעם זיא
 רוחמען גימיינט ארויס צוא שיקין פון דאנען אונ בלייבן מיט ראזען אליין . אין
 שטוב האט קיינער קיין הענט גיט , דיא סחותנים וועלן באלד קומען אונ דיא
 שטוב איז נאך גיט אזו אופגעראמט וויא עס דארף זיין , אונ זיא האט זיך דא
 אנידער גיזעצט גאר גייען ! איצט האט זיך איר פערוואלט , וויא גיפעלט אייך
 זאנא עסק ! זייא טוא זיך אן אונ העלף דעם אנדערין עפעס אויך טאן , דוא
 ווייבט דאך אז איך האב פיינט דיא בארישענעס !

איך וועל זיך גיט אן טאן ! האט גיזענטפערט רוחמה , איך וועל אויף הנאים
 גיט זיין , זעהן וויא מען מאכט מיין שוועסטער אונגליקליך !

וואס איז דאס פאר אנטערטער , רוחמה ? האט אנגישרייא גיטאן דיא מוטער
 ערשראקן . וואס ביזט דוא פאר א דעה זאנערין ? דוא ביזט משוגע אנדער חסר
 דעה , אז דוא זאגסט אזעלכע ווערטער אט איצט , אונ דא פאר ראזען ? דיא
 לעצטע ווערטער האט די מוטער גיזאגט שטילערהייט , אז ראזע האט וויא גיט
 גיקענט הערין :

גיטשקעה דוא מאנטט זאגן העכער , אונ היידן וואס דוא ווילסט , ראזע
 פאר

פאר שטייט נישט אונ ווייס נישט וואס דוא רעדסט, זאל אזו משה שנייאר דער סורין וויסען, וויא ראנע ווייס וואס מיט איר צו טוט זיך:

בייא דעם נאמען משה שנייאר. האט ראנע געפינט אירע דונקעלע סעלאנאלישע אויגן אקוק נישטאן אויף דיא מוטער אונ אויף רוחמען, אונ אביסערער שטערער זיפן האט זיך דורכגעריסען דורך איר פערוויסטס הארץ: זייא גיוונד, ליבע שטערסטער! האט רוחקה גיזאנט, מיט סערענען אויף דיא אויגן, זייא גיוונד, גאט זאל דיין עלענד צו זעהן, אונ דיר געבין וואס ער האט בייא דיר צו גינמען! האסט דוא נאך עטוואס פת זיך אפ צו בארען, גיט לאז זיך פער קויפען, אונ אויב גיט, זאל דיר דאס גאט צוא זעהן!... רוחקה האט איר אהייסען קום ארופגיריקט אויף אירע ליפען אונ איז ארויס, ראנע האט איר גיוואלט ענטפערן מיט אזו אקום, עס האט אפער בייא איר גינערט ביז זיא האט זיך דאס צוא נאמען גינמען, אונ רוחקה וואר שוין אנועק, איר איז גאר דיא ליפין צוא נאמען גינערסט געבליבען וויא פאר פערסט איר איז גינען איר עלענדעם הערין:

ראנע, מיין קינד! האט דיא מוטער גיזאנט, זיך באהערשענד, טוא זיך אן ליבע ראנע!

מוטער!... האט ראנע גיזאנט מיט אשווערע שטימע:

ראנעלע, זעה מיין קינד, וואס קוקסט דוא מיך אזו אן?

מוטער!... מוטער! האט ראנע ווידער גיענטפערט:

וואס איז דיר פון לעבין? ראנע וואס איז דיר? האט דיא מוטער אויס גישריען אונ אונס מרערין האפן זיך פון אירע אויגן ארויס גיריסען:

מאמינקע! אך מאמינקע! האט די ארעמע ראנע קוים הערבאר ארויס גיזפצט אונ דיא מוטערס הענט באדעקט מיט הייסע קוסען, דיא טרייע מוטער וואר גערקט, אונ האט שוין דא מער גיט גיקענט איין שטיין, זיא האט גיוואלט לאזן דאנען אזו אונ ענטלויפן צוא זיך אין צימר, זיך ווידער אויס וויינען, אפער ראנע האט זיך ארום גיווארפן אויף איר האלז, אונ זיך אן איר אזו שטארק צוא גיריקט, זיא זיא וואלט בייא איר היילף גיזוכט פון אנווילדען פערין, וואס יאנט איר, אונ גישריען א מוטער! מוטער!... גאלדע האט זיך קוים בעפרייט, אונ איז אריין צוא זיך אין צימער, זיך ארום גיווארפן אויפן בעט, אונ גילעגן וויא אהאלב צוא מישטע:

משה שנייאר האט דאס בעמערקט — אונ האט אן גיחויפן צוא צו איילין דער פון זאל גיט אפגילייגט ווערין די תנאים אויף פארנין, אנועק גישיקט יונדע דעם שטשט נאך דעם רב, נאך נאמאן מיט זיינע איידיקס אונ נאך דיא שטענסטע לייט פון פארשטעטל אפצווייטן שמש האט ער גישיקט נאך דיא כחותנים, זייא בעטין קוסען וואס פריער, אונ האט גיחייסן זאגן אחרון אז פרידמאן דארף נאך טייטש אנועק פארין —

ח

דיא תנאים

סיד א זינגער האט גישלאגן אונ עם האפין שוין אן גיטייבן צוא קלייבן זיך געסט, אונ גאלדעס בעטין מען זאל היינט דיא תנאים גיט מאכין האט שוין גיט גיהאלפן, — דער זינגער האט גישלאגן פינג — אונ עם האפין זיך אן גיטייבן צו ווייזן מחותנים — גאך עמליקע מינוט אונ יודע דער שמש האט אנגשריי גיטאן: סקאצעל קוקט א מחותנתטע! ברוד הבא מחותן! ברוד הבא חתן! — אין שטוב איז אריין אדיקע אפגעגעסענע אידענע, גאך איר איז גיגאנגען דער חתן אראפ גילאזין דעם גאז אונ דיא אויגן, אונ מען האט אויף אים גיקענט מיינען: ער האלט זיך אן דער מוטערס פארטוד — משה שנייאר איז צוא איהם אנדער גיזעצט אייפגעגאן — אונ די מחותנתטע האט אן גיטייבן זיך צו בלאזען, וואס גאלדע איז איר גיט ארויס אנמקענין, דער חתן האט אנגיטייבן ווארפן אויגן ארום אונ אראפ אין אלע פיר ווינקעלעך — ער האט גיוקט, גפר, אים האט עפעס גיפעלט — שלמה דער חזן מיט משחלע דעם משיגענעם, דיא בערימטע שדכנים האבין פערשטאנען וואס דעם חתן פעלט, אונ האבין אנגיטייבן שרייען: וואס ווייזט זיך דיא בלה גיט? וואו איז זיא?

דאן ערסט, האט זיך פרידמאן ארומגעקוקט אז זיא פעלט? פריער האט ער אליין גיט באמערקט וואו זיא איז, ער האט בעסער גאר אויף איר פאר געסין, וויא דער תנאים וואלט צו איר גאר קיין שייכות גיהאט:

גאלדע, גייא דוא צוא איר, זאג איר לאז זיא אריין קומען, עם איזו גיוונות פאר דעם מחותן אונ פאר דעם חתן! האט פרידמאן גיבעטין:

איך בין גראנק! האט גאלדע גיעמפערט, איך האב גיבעטין מען זאל אפ לייגן דיא תנאים אויף מארגן אדער איבער מארגן, וואס איז דא גיווען דיא טיילענעם? מען האט מיר גיט גיפאלגט, טוא איצט וויא דוא פאר שטייט, איך האב קיין כח גיט!

פרידמאן איז אריין גילאפן צוא ראזען, זיא איז גילעגן דיא קאפ אין קיסין איין גיגראפן אונ מיט דיא קניא אויף דער ערד:

שטייא אויף, פרינצעסין מיינע! וואס? אפער פאר דיר דיא היטיל ארונטער געמען, האט פרידמאן אנגשריי גיטאן פון בעס, שטייא אויף, זאג איך! טוא זיך אן אונ גייא זעה זיך מיט ביין חתן, גוא גיכער, גוא! מאך גיט אן קיין גיוונות, דוא הערסט וואס מען רעט צו דיר?

ראזע האט אים גאר שטארק אן גיקוקט, אונ איז גיבליבן שטיין וויא גיליכט: העלף איר זיך אנקאן! האט ער אנגשרייא גיטאן צוא דער דינקסט מיידעל, זעלכע עם איז אריין גיגאנגען מיט אפערט טייליך אנדער צוא לייגן דא דיא שדכנים זאלין גיט צו האפן פאר דער צייט:

רישקע האט איר דער לאנגט אידע בעסטע קליידער אונ ראזע האט זיך אן גיטאן

אויך פערציטערס גיטווארן, ווא האט אבער איצט גיט מער גינקענט זיך ארויס רייסען פון זייערע הענט, גיט גינקענט זיין אויס זיך לען, פאר זייערע בייד וויא זיין פלעגט טאן אז ווא איז נאך גיט גיטען אין אזא אפאלענענע, א, ביטער איר, איר גיטער וואר שוין צו פראכין! אירע הענט גיבונדען, אונ מדינקט זיך אין מיטען ים, אונ קיין ברעג אונ שיק, קיין לייכט טורעם אונ רעטענדע האנד האט זיין גיטען ארום זיך!—איר גיט פארפאלן, פאר לארין! פאר לארין! האט גיטען איר פערשטארבענעם הערץ, אינסטימיטיוונא, דעם קול האט קיין מענשין אויער גיהערט נאר איין נאט אין הימל האט עס פערנומען, אבער עס דולדעט פיל מער פאר דעם שוואכין מענטשן האט אויף איר קול מיט קיין כריסטענדין אנטווארט גענטפערט:

וואס פאר אשעמדיגע פאר דאס איז! האט אנגשרייא גיטאן נאסן נאר פון דער אלטער וועלט, אויף אייער ראזען, האב איר שטענדיג גיטאט אז זיין גיהערט צו דער אלטער וועלט, אבער דער פאר, איז שוין אייער רוחקה צוא גיטא, ווייכט איר, זיין קען א אנדערס קאל ענטפערין, אז מען האפט זיך ערקט אין אשעה ארום וואס זיין האט גימינט, איר שעם זיך אויס צו זאגן, זיין האט מיר איצט גענטפערט אונ אזא גוט, נאר גיט זיך מיטש גיטען; איר האב זיין אן אויפן נאניק אונ זאג איר מזל טוב, ענטפערט זיין מיר, אייך אפ צו געבן פאר דער טאכטער!... זיין שידים ווייכין, פון וואנען דאכט זיך פאר שטייט אזא אשורצה, אז מיר וואלט גיט ארען, האצבע פאר מיר אליין, אונ גיט פאר מיין טאכטער.

וואו איז זיין האט גיפערט דער מהותן, פאר וואס קומט זיין גיט אהער צו, איז זיין גיט אליין א פלה, איז זיין דאך אפלהם אשטעסטע, אונ דאס איז שוין גלייך צוא דא אנדערע האנט פון דער מלכה:

זיין איז עפעס ברונז גיטווארין אויף דיא מוטער, האט זיך אפ גירופן משה שנייאר, אונ וויל אויף תנאים גיט זיין, הערט עולם, האטן ביין אייך קומט אויס אז דיא פלה אונ דער חתן זינגען פון דער אלטער וועלט, מיר אפר דארפן זיין פון דער גייער וועלט, אונ טאן ווייך נאך דער מאדע, לאזין חתן פלה זיך אפיקיל דורך ריידן, דא פארשטייט איר דאך איז גיט גוט פאר זיין, לאמיר זיין לאזין אליין, חבלל איר גיט לאנג אויך גיטען אהתן, אונ גידינק נאך וויא מיר איז גיטען, גוט מהותהטע, וואס זיצט איר? דאס גיהער צו ווייפערשען צד:

גיכער, לאז צו גיין אפיקיל גיכער! האט פרידמאן גיטען, איר האב האלט אין דער הגדה מאריד צוא זיין, אבער וואו עס קומט צוא דיא חרין, צוא דיא ביטערנעם, מאך איר דאס פתח עין! מען מוז דאך די מאדע נאכטאנצין, אז גיט איז מען דאך גיט יוצא!... (איז דאס פאר אונז בעסער וויא חרין?)

דער עולם האט זיך פאנאנדער גילאכט פון פרידמאנס משל, אונ דיא מהותהטע אגראפע אפגעגעסענע אידיגע, וויא אסטאריסטעס אנויב דארף זיין, האט גיטען דיא פלה פארן האנט אונ זיין אריין גיכערט אין דעם דערפריידיגען צימער, זיין האט דעם שעמעדיגען חתן אויך אריין גיכערט, אונ אים אסוד גיטאנט

ער זאל זיין אפגעשט, נישט ביידיגן נאר קיין באריסקייטען, און אליין איז זיא ארויס
גינאנגען און גילאזין די קינדער אין פאלגע פרייהייט:

אלאנגע צייט זיינען זייער אזו גיזעקען, דעם חתן האט דאס הארץ גיטרייסעלט
און אין מזל האט אים גיווארפן אפאן אן אפאן, ער האט גיווארט זיא זאל מיט
אים געטוואס אן הויפן צו ביידיגן, אפער זיא איז גיזעקען אזו רוהיג און גיקוקט
אין פענסטער וועלכער עס איז צום הויף ארויס, וויא דא וואלט מיט איר קיינער
ניט גיווען, רוהקע וועלכע עס איז אומגענאנגען אויפן הויף האט זיא דער זעהן,
און איר טרייהייט צוא איר עלענדער שטועסטער, האט איר אן ניהויפן צוא
ציהען צוא איר, זיא איז אריין גיקומען אין שטוב און גיוואלט באלד אריין אין
דעם ציסער וואס האנע איז אין אים גיזעקען, דא איז אפער גישטאנען נאכאן
ביין טיר און האט זיך גיוואלט צו הערין וואס זייער וועלין ביידיגן, וויא רוהקע
איז צו גינאנגען צום טיר האט ער אנגשרייא גיטאן
וואס דארפסט דוא דא? אפער לעהרנען זיך?

אז איר וויל זיך אפילו לערנען, האט רוהקע גיענטשעקט, איז אויך קיין
ער'ה ניט, ווארום איר ווייס נאך נישט צו איר וועל זיך נישט אויס לערנען, אפער
אז איר ווילט זיך נאך לערנען דאס איז איין עולה, איר גינאנגען שוין אליין
ניט דאכט זיך, וויא פיל טאל איר האט שוין דאס גילערנט, און איר האט אלץ
מארא טאקער וועט איר פאר געסין אז איר וועט דארפן! דער ווייל דארפט
איר דאס ניט, איר וועל נאט פעטין פאר אייך איר זאלט ניט גיפרובט ווערין
נאך אפאל!...

אך הולטייקע! האט נאכאן אנגשרייא גיטאן, האלב'אין פעס, ווארום דער
עולם האט א תנאה גיהאט פון דעם ענטפער — וואס האב איר דיר גיטאן? וואס
האקט דוא זיך צוא גיזעקט צו טיר?

הלאז וואלט איר זא קיין אנדערין טאן, וויא איר האט'מיר נאך נישט גיטאן,
אפער איין אנדערס טאל איז ער'נער דער לאזין טאן, אלס דאס טאן זעלבסט! —
איר ווייסט וואס איר קיין! — . רוהקע איז בייא די בייא ארויס צוריק אויפן נאס —
ער איז אנוועק פון טיר און צוא צום טיש, וואו מ'שט שנייאר, וויא אמושלס
אאיידים, האט גישריפן דיא תנאים מצד הפלה, און אהרן יודע נאלדעס
פלעמעניק האט גישריפן דיא אנדערע תנאים מצד החתן, ווייל ער האט מורא
גיהאט פאר זיינע איין און צוואנציג יאר, און האט דא גילייגט לייב און לעבן
אז דער שידוך זאל זיין אשירוד, און איצט אז נאט האט אים גיהאלפן ווערין
אפיהוהן מיט דעם סטאריסטע איז ער גיווען בשמחה והדרה, פר דער נאחאדקא:

ראנע מיט דעם חתן זיינען וויא דיא שטופע גיזעקען, קיינער האט אנווארט אויס
גירעט, האנע האט ניט גירעט, ווייל זיא איז גיווען גלייבגילטיג — איר הארץ
איז טויט גיווען און האט ניט גיפילט וואס זיא האט פערדארפט ביידיגן, וואלט זיא
גיווען בייא איר גיוונטען זינען, וואלט זיא מיט צווייא ווערטער אים גיוואנט און
אים ערקלערט, אז זיא איז פאר אים קיין פאר ניט, זיא וואלט אים געוויס גאנץ
פריינדליך

פריינדליך ערקלערט אז וואו גיהער נישט זיך, וואו זיאהאט זיך שטענדיג גירעכניגט, אויב עס וועט נאר האלטן אין אזוי קריטישע מינוט איצט אבער אז איר צונג איז וואו צו גישיקט גינען אין איר מויל, אז איר זינען איז נישט אויף א ארט גינען, האט זי נאר אינגערליך זיך געוויקט, איר הארץ איז צו גאנגען פון מרדער, און האט נישט גיקענט ביידן! איר פאלאזענע איז גינען אין דער צייט, וואו מען וואלט נישט אין אלייבין גרוב אריין גינארפן, וואו דיא אלטע לייבן זינען אונזעם גינאנגען, און דיא יונגע האבן נאר גיקוקט אויף איר מיט ווילדע אויגן פאר וואונדערט און ערשארקען פון איר שיינעם וועזן אונזעלענדיגן בליק, און וואס מיט ציטערן האט זי ערווארטט די אלטע לעווין, וועלכע עס וועלן זי צוויי הייסן אן רחמנות! דער חתן, האט נישט גיוואוסט מיט וואס אן צו חויבן ביידן, וואו פיל ער פלעגט אמאל איבער דעם טראכטן, און אז גיגרייט ווערטער וואס צו ביידן, וואו פיל זיין חכר וועלכער עס האט שוין חתונה גיהאט, האט אים גילערענט, האט אלס נישט גיהאלפן, עס האבן זיך פלוצליך פריי אים אויס גישטען אלע אן גיגרייטע בייד, און גיבליבן וואו נאכטומער, רוחמה פאר פריי גיענדיג פאר פריי ראזעס פענסטער האט ראזען גיוואונקען, און אז ראזע האט זיך קום ערקלערט וואס זי מיינט, און גיוואלט ארויס גיין האט דער חתן גיזאגט: ווארט אונזילע! וואס היילקט דוא?

ראזע האט אים אן גיקוקט, ווער דאס איז? ווער רעט דאס מיט איר? און גיבליבן שטיין ביין מיר:

דוא וועסט מיר שרייבן אנדא אויף מיינט? האט דער חתן גיזאגט, אבער איך פאר שטייט בער אויף פראנצויז, דאריבער נאלסט דוא בעסער שרייבן דינע בריף צו מיר אויף פראנצויז, און צום טאטען אויף רוישיש, ער קען רוישיש אויס גיצייגענט, ער האט שוין אמאל מיט נאצאלסטמא גירעט, צו דער מאמען זאלסט דוא שרייבן אויף אידיש, איך קען די אידיש נישט זאכטן!

איך קען קיין פראנצויז! האט ראזע גיענטפערט, איך קען נאר נישט שרייבן, ווער זייט איר, און וואס ווילט איר?

דוא האסט דאך אלערער זאכט זיך, איך האב אמאל גיהערט אנאנצע מעשה פון אים, וואו איז ער איצט? נשקשה. דוא וועסט אים זאגן, דוא דארפסט שרייבן צום חתן וועט ער דיר אופשרייבן זאפאר, ביין לערער איז אלטער פראנצויז, ער איז נאך גיבליבן אין שכולה, פון די פראנצויזען וואס האבן אמאל מלחמה גיהאלטן מיט אונזער קיסר, אבער גישקשה, פאניגזקע האט אים מכבד גינען ארענטליך, ער האט דא די קאפ גיבראכט דער פראנצויז!

פון וואנען ווייסט איר דאס? האט ראזע גיפרעגט:

דוא מיינסט, אז שכולה איז אקליין שטעטעל, און מען ווייס נאר נישט? האט גענטפערט דער חתן מיט אשמיכל, פריי אונז איז אויך דא גאנצען און מען ווייס פון אלץ, ווידער האב איך דאס אין בית המדרש גיהערט ערצילענדיג, אז איז דאס פריי אונז אבית המדרש, וואו? אין גאנץ מאהיקיל איז נישט אזא אשכול

אשוהל אפילו, אז רבי לייבנדעם רביס האט בעדארפט זאגן, איז דער בית המדרש גיטען אזוי פול אן גיפאקט מיט סענשן, אז מען האט סיר דארטן שיר גיט דער שטיקט, אונטערן האט פון אים איין ווארט גיט גיטעט:

ראזע האט ווידער גיטאלט ארויס גיין, אפער ער האט זי אפגיהאלטן אונ גיפערענט? הער, וויא רופט מען דיק?

וואס מאכט דאס אייך ארויס? האט ראזע געפרעגט, איפערענטס, איך הייס ראזע:

וויא הייסט? וואס מאכט דאס מיר ארויס! איך דארף דאך וויסן, וויא צוא שרייבן, איך הייס פייבוש אפער אויף גיטעשקי רופט מען מיר סיראזע, הער וואס איך וועל דיר בעטן, דא זאלסט מיר זאגן "דא" גיט "איר"!

ראזע האט גיטאלט ארויס גיט געטפערענדיג אנווארט, אפער דער תתן האט איר גיט גילאזין גיין פריער פאר אים:

ווארט, גיטעשקע, דא ביזט איין אשה, אונ דער רבי האט מיר גיטאנט, בעסר נאך צו גיין נאך אלייב איידער נאך א אשה:

בייא דיא ווערטער האט ער זיך ארויס גיטעטן פריער פאר איר, ראזע איז גיטליכען אין ציטער, זיא האט גיטאלט וויינען אפער זיא האט גיט גיטענט, באלד איז אריין גיטקען דיא מהותנתטע אונ האט זיא אן גיטליכען צו קיסען, אונ גירופין הערין וויא מען וועט פאר ליינענען דיא תנאים, עס האט גיט פיל גיטערט, אונ אין שטוב האט זיך גיטערט א בראנג פון שישלען אונ גוטע פארצילייגענע טעלער, ווארום דיא מהותנתטע האט גאנגן גוט ארויס געזידעלט יתודה דעם שמש פאר וואס ער האט אריין גיטראגן אגיטעם לייטענעם טאפ צוא צו פרעכען:

גיטעשקע, דער מהותן קען פרוך השם בעשמיין, אז מען וועט צוא פרעכען אפארצילייגענעם סירויז, האט זיא אגיטעט גיטאן, ער האט חלילה גיט גיטאן אשידוד מיט אפי וועמען, מען זאל מאכין אהנאים אזוי וואכענדיג! גיט אין קוכע אונ נעם וואס דיר וועט זיך פאפארדען:

וידע איז באלד אריין אין קוכע אונ האט גיטאפט אטויז ארויס גיטאשענע טעלער, אונ נאך דעם אז דיא דינסט מיידל האט אים מיט דיא קאצערע מכבר גיטען עטליכע מאל, איז ער אריין אין שטוב אקראט צו דיא לעצטע ווערטער פון תנאים, הכל ברור, שריר וקנס — אונ האט אפבראנג גיטאן דיא גיטעס, אונ נאך אים אזוי דיא ביידע שדכנים, וועלכע עס האבן גיטעט צוויי גאנצע שישלען מיט מיטליך אונ מיט אנדערע כבודים, אונ וואס האבן זיך אקפראוועט ארויס צוליידיגן דיא שישלען אונ פול צוא מאכין די קעסעס, אונ די בויך, וויא פיל אין זייא איז נאר גיטראכין, האבן אויך באלד אנווארט גיטאן דיא שישלען, אונ דער קלונג אונ בראנג איז גיטען וויא פון אראד ביקס, ראזען האט זיך איצט דר מאנט אין גאנצן ווען זיא האט דיא סצענע גיטעט, אן עס וואר א אקטער הלום! האט זיא גיטאנט פאר זיך אונ איז בלאס גיטארין וויא שגיית:

רוחמקע דער הערענדיג דעם קלאפ אונ דערנענדט, אז ראנע איז און און
צימער מער נישט, איז אריין אין שטוב און ווא האט קוים גינקענט צו קיטן צווא
ראנען וועלכע עס איז גינען ארויפגערינגלט פון ווייבער פון מאנסלייט, סטערנע
ניטע האט דער ציילט אירע מעלות, און נישט איין סאל האט ווא דער סאנט
איר קרוב יוספין:

אנאנט! וואס בעסערט איז! ווער וואלט, דאכט זיך, נאר גינאנט: ראנע
נועט נישט וויין יוספס בלה? זעט איר דאך, נאט ויצט פון אויפן און איז מונג ווונט
אונטן, וואס שרייבט אייך יוסף? האט סטערנע נישט מיט אפיון אפגעג נישטאן:
רוחמה האט דאס דער הערט, איז נא פערציטערט גינארין, ווא האט גימינט
אז ראנע נועט אין אונמאכטן בלייבן פון די פראנע, ראנעס הארץ איז אפער
פערצורופעלט גינען, און איז בייא אלס גלייך גילטיג גילדיג:

קום ראנע, דיא סאמער רופט זיך, האט רוחמה גינאנט, ראנע האט זיך גיפילט
פרייער אז רוחמה האט ווא אן גינמען פארין האנט און אריין גיפירט צווא דער
מוטער. — דא אין שטוב האט מען אן גיהויפן צו שוועכין, דיא סארטער נינע
גינען סטענעלע גאסאנט מיט יאנקל דעם ראש זון, און האפן דער לאנג
אנריכט נאך אנריכט, דער עולם האט זיך איין גישוועכט און אן גיהויפן צווא
זינגען. — אפער ווא אנדערס איז גינען בייא גאלדען אין צימער! דארטען אז
ווער עס איז וואלט אריין מיט אשטיינענעס הערץ האט גיקענט ארויס פון דעם
טרויעריגן צימער ווייך וואקס, ראנע האט נאר איר קאפ ארויף גינארפן
אויף דער מוטערס הארץ, אליין איז ווא אויף דיא קניא גישטאנען פאר איר בעט
און גיהערט ווא דיא מוטערס הערץ האט גיקלאפט, דאס וואר איר הערצין
שרייגען: יוסף, יוסף, וואס האסטו אינא אן גימאכט?

רוחמה איז ארויס פון קאסר, ווא האט דאס נישט גיקענט צו זעהען, און אז ווא
האט דער זעהען דעם גאנצין עולם טרינקענדיג און עסענדיג, האט ווא צווא
זיך גינאנט:

א יוסף! דוא האסט מיר אמאל ערציילט, אז עס ווינען ער היום פאר האנדיין
אנעלכע מענטשין וואס עסין דעם אנדערנס פלייש און טרינקען וויין בלוט, ווא די
אמאליגע ווילדע מענטשין פון אטעריקע, איך האב דאס נישט גילויבט, אדר נישט
פארשטאנן, איצט גלויב איך, און פארשטייא שוין וואס דוא האסט גימיינט דער
מיט, אט ויצין א עולם שיינע אידן, אלע צדיקים וואס מען בענצט זיך מיט ווא
און טרינקן און עסין זיך אן מיט מיין ראנעס אונשוילדיגע בלוט, מיט יוספס פלייש
און בלוט, ווא זעסט דוא דאס גאט, און שווינקסט? א איך וועל אויף הערן צו גלויבן
אין אים! ...

מיטן סאג וויין דיא נעסט פאנאנדער גינאנען זיך קוים אויף דיא פיס
האלטענדיג אהיים, און האפן אלץ איבער גירעט אז זיי ווינען שוין לאנג לאנג
נישט גינען אויף אזו אפגאנט! ...

פירטער טהייל

א

פון אסטראנא

לאנגע און שווערע טעג האבן זיך גיצויגן איינער נאך דעם אנדערן, פאר
אונזער ארעמען יוספין. וועלכער עס זיצט שוין איין יאר אין אסטראנא, און האט
זיך שוין האלב צו גיוואונט צו זיין פיטערע לאגע, צו דיא געטן, פינסטערקייט
און איינזאמקייט; אָך וועלכער עס האט זיך נאך נישט אויף איין האר צו גוואונט:
"פארנעסן זיין ראנען" קען איד נישט פערנעסן? פלעגט ער זיך זאגן, קען איד מיין
לעבן פערנעסן פל זמן מיין מארך לעבט נאך אין מיין קאפ? וויא לאנג עס שלאגט
נאך א אדער הייסע פלוט אין מיר? א ראזע! נישט דיא ווענט פון מיין פעסטונג,
אין וועלכין איד זיין אזו לאנג, און נישט דיא שרעקליכע פינסטערניש וואס דא
הערשט טאג וויא נאכט, קען מיר, דיין ליפעס טייערעס געוויכט פאר שטעלן!
דוא ביזט מיין ליכט אזיך דא, און איד זעה דיר פאר מייע אזיגן, פאר מייע
האלב פלענע אזיגן מיט דיין ליכליכין שטייכל, מיט דיין געדעלעס לויכטענדעס
אנטליטן, און דוא אליין ביזט מיין ליכט אין דיא פינסטערע גרום! ווען נישט דוא,
ווען נישט דייע ליפע זיסע רייד וועלכע עס קלינגען נאך אין מייע אזיגן, ראזע,
וואלט איד שוין לאנג פרייא גילעגן אויף פעטערסבורג בית עולם, און וואלט
נישט דארפן מער הערן דעם קלאנג פון די קייטן פון דיא איינגעקייטע אריקטאנטן,
וועלכע עס זינגען אין דעם אנדערן ציטער, אז נישט דיא איין האפענונג: דיר
אמאל נאך צו זעהן, און ווען נישט מיין געוויסטייט, אז דוא ביזט מיר נאך אזו
טרייא וויא איד דיר, וואלט איד דיא ליידיג נישט קענען אריפער טראגן, איצט
וויין איד זיך נאר אויס צו אימליכען פיסען, און שליינג אים אראפ מיט האפענונג
אזיכעלייזט צו ווערן, און צו קומען צו פליהען צו דיר! דיר גיפנען מיר נאך
אזו טרייא וויא איד האב דיר גילאזן, דוא פערשטייט, אז מען האט אויף מיר
דאס אויסגערראכט, איד האב מיט פאלשע געלט נישט גיהאנדעלט, א וויא פארדלע
עס קענען מענטשן זיין, מיר אזו אינגליקליך מאכין פאר גאר נישט, פאר וואס
דוא ליכט מיר!

דיא רייד יוספס, אזו וויא אמינגע אנדערע רייד אזעלכע האט מען דער לאנגט
דעם סלעדאנוואטעל וועלכער עס האט זיך געמיהט מיט אלע סעגליכקייט ארויס צו
פריינגען זיין אמת צום ליכט, ווארום אין דעם אייגענעם טאג וואס יוסף איז
גישטאנען פאר אים צום דאפראס, האט מען פעסט גינעסן דעם סטראז פון רבי
יצחקס קאנטאר, פערפעצאטעוועט זיינע אלע זאכן, און עס האט זיך עקאזעוועט
אז יוספס חשד, וואס ער האט ארויף גיווארפן אויף דעם סטראז, איז נישט איין
אויסגערראכטער, ווארום מען האט גיפונג פרייא אים פיל בריק פון יוספין צו ראנען,
און פון ראנען און רוקהס צו אים, די בריק האט מען איפער זעצט דורך אקאפערע

פארזעצנע, און זיין האבן גינגען צו פערשטיין אז יוסף איז אריין גיפאלן אונטערדיג, דער צו איז נאך גיקומען רבי יצחק פון לייפציג, וואס ער איז דארטן גיוען דיא באגזע צייט פיל פערנומען און גיט גיקענט קומען הלאפאצען וועגן יוספין, און האט גמאן אלס וואס אים איז מעגליך גווען, ער האט גיט גיזאלעוועט געלט און מיד, נאר אים צו בעפרייען, דיא באגזע צייט, וואס ער איז אין אויסלאנד גיוען האט ער פאר יוספין גאר גיט גיקענט, ווייל זיינע גישעפטן זיינען גיוען זייער פערנוירט, איצט אז ער איז גיקומען, האט ער גיט גידוקט — זעהן אים האט ער גיט גיקענט.

דער פראקוראר, וועלכער עס האט גילייענט יוספס בריף, און מיט אים גירעט ליצנא האט מיט אים פיל מיטלייד גיהאט, און זיך פארגינגען דעם אמת ארויס צוקריגען, און האט יוספין מיט אביון גינעצט אליין אין אזו אצימער וואו זיין קול וועט זיך הערן, און דארטן האט ער גינעצט איינזשען געשווארענעם שרייבר, און מער האט איבער גינעמען אלע זיינע בייד, דאס אלס איז אבער נאך גיט גווען אריקטיגע דאקטאמטעלטווא וואס דער מיט זאל מען אים קענען בעפרייען, דער פאר האט דער מיט זיך גיצויגן גיין חדשים לאנג, ענדליך האט זיך גאט דער פארויסט און דער זילוך וועלכער עס האט מיט יוספין זיין פאלטא פערביטן, האט זיך פאפאדנעט אין אסטרא, און אז מען האט בייא אים איין אפאיקס גימאכט און צו גינעמען זיינע אלע זאכן האט מען גיפונען אין אקאמטין דעם פאלטא מיט יוספס צווייא בריף, דאס וואר פאלד צו גישטעלט צום סלעדאנואטיל און דער האט פאלד זיך דער קאנט דעם אינהאלט וויא יוסף האט גיזאנט אויף דעם דאפראם דעם ערסטן מאל, דער פראקוראר דאס דער זעהענדיג, האט אגנינומן סטראנדע סערעס, און האט גינעמען יוספס פאלטא אין וועלכין מען האט דיא פאלשע געלט גיפונען, און דעם פאלטא דער לאנגט יוספין ער זאל דער קענען וועלכער איז זיינער, יוסף האט מסתמא זיינעם פאלד ערקענט, ער האט נאך גיזאנט, אז אין דיא ארבעט איז דא אזו א אונטער שלאק וויא אין דעם סודוק וועלכין ער האט אין קאנטאר גילאזן, עס האט גיט גינעמט און מען האט דעם סודוק פון קאנטאר גיבראכט און עס האט זיך אקאזעוועט ריקטיג, אבער כל זמן אז ענע האבן זיך גיט מודה גיוען, האט מען אים גיהאלטן אין אסטרא וויא גיוען, און אזו איז ער פערפרינגעמערט גינארין ביז דעם טאג וואס מיר זעהן אים איצט!

אין איין שיינעם פריא מאגין האט ער דער הערט אקלאנג פון שליסלען, מען האט דיא מיר גיעפינט און אים גיהייסן גיין, נאך אים איז גינאנגען אקאזעבאי פון פינק סאלדאטין, ער איז שוואך גיוען, דיא אריקטאנסקע קליידער, האבן אים גיט גילאזט גיין אזו גיך, דער צו נאך איז ער בעצט אין צייט אראר גאר אפגיוואונט גינארין פון גיין, און האט געפיר גימוזט ליידין פון זיין קאזעבאי וועלכע עס פלעגן אים זייער אפט דער לאנגען מיט דעם לינגען זייט גיבן אין זייט פאר זיין שלעפן זיך וויא אקליין קינד, יוסף האט צו גישוויגען, ווארום וואס האט ער גיזאלט מאן? ער האט גיט גיוואוסט וואו היין מען פירט אים, ענדליך

האט

האט מען אים צו גיפירט צו דעם נייעם אקטראג, און דא האט מען אים אריין געפירט אין אהרר וואו עס איז גיזעסין דער סטאראז פון רבי יצחקס קאנטאר, אין ארעסטאנקע קליידער :

רבי חיים זאכט זיך ! האט יוסף אנשיכריא נישטאן, מיט אנגעוויין, וואס האט איר מיר אנגעמאכט ? איר זיט דאך שוין אעלטערער איד, איר וועט דאך דאס פאר גאט דארפן ענטפערן ! פאר אים וועט איר ניט קענען לינקענען ! קוקט אויף מיר אונז וועט וויא איך זעה אים, קוקט אויף מייןע אויגען, אויף מיין געזיכט, צו בין איך דען דער אייגענער יוסף, וועלכער ער איז צו אייך אזו גוט גינען ? א, האט גאט אין הארצען, האט רחמנות אויף אפאר יונגע מענטשן, וואס האבן נאר וואס דיא אויגן געפינט גוטס צו זעהן, אויף מייןע ארעמע עלטערן, וואס זייער גאנצער מרייט אונז לעבן בין איך זיין ! גיט קילעט מיד, מיין לעבן איז בייא מיר אזו גיט טייער, עס לעבן נאך, מייןע עלטערן, עס לעבט נאך מיין ראזע אונז אירע גוטע עלטערן, וועלכע עס וויינען אונז קלאגן איפער מיר, קיין צווייטער מענטש אויסער אייך, רבי חיים האט אזו פיל זיפצען אונז וויינען פון מיר גייערט, איפער מיין ראזען ! איר ווייטט וויא טייער מיר איז זייערע בריוו אירער גינען אונז איר האט מיר גיט אונזעק גינעבן, דער מאנט אייך ליפער מענטש, איר האט דאך אויך פון גאט אנשמה, אונז אמאל דארפן זיך פאר גאט שטעלן, אפער מייןע אונז מיין ראזעס אונז'יסקע פלוט וועלן גיט שווייגן, גיט מאכט מען זאל מיד פון דאנען צוריק בריינגען אין מיין פינסטערע גרוב וואו איך האב שוין צייט אגאר גיפנסטערט אונז אויסקעליטן, א, גאט דוא זיין דער עדות צווישן אונז, דוא ווייטט דאך גיוויס ! . . .

דער אלטער האט אנגינגען יוספין פארין האנט אונז גיזאנט : — גיט וויינט פאר מיר אונז גיט בעט מיר, טייערער יוסף, איך האב אללין גישיקט אייך רופין אונז פאר אייך אין דיא אויגן זיך געקענען אויף מייןע זינד, — יוסף גיב לתלחה, אכט אונז פופציג יאר האב איך אין גנבה אונז רציחה אב גילעבט, איצט האב איך זיך שוין אויפן לעבן גיט צו ריכטן, וויל איך האבן אייך אייגעס געברייגען — זאלט איר וויסן זיין איר האט זכות אבות, בייא אונז איז דער פלאן גינען אייך צו דער טרינקען, אויב אונז וואלט זיך גיט איין גינעבן מיט דיא געלט וואס מיר האבן אייך אונטער גינארפן — דיא גאנצע צייט וואס איך זיין, פלעג איך אייך אויסקע נאכט אין הלום זעהן, אמאל אויפגעדיגען, אמאל אטויטן, אונז איך שטייט אויף אקראנקער אטליכען פריא מארגן, איך בין זיך איצט אלץ מודה — איך בעט אייך, זיט מיר מוחל איך האב געזין אייך שווער גיזיגדיגט ! בעט גאט פאר מיר, ער זאל מיר האבן נאך מיין טויט מוחל זיין !

איך בין אייך מוחל פון גאנצן הארצין, אונז בין בטוח, אויב איר קענט נאר צוריק מיט אנאנצין הארצין צו אים וועט ער אייך אויך מוחל זיין !

דער סטאראז האט אקלונג גיטאן, אונז דא זינען אריין נאציאלסטווא אונז דער ארעסטאנט האט ערצילט אז ער איז גינען איינער פון דיא הברה לייט, בייא וועלכע

זעלבטע לייב קארקין איז דר אנפירער, און האט מיט אפין גדינט אין אקאנטאר, כדי מען זאל אים נישט נאך קוקן וואס איז זיין געשע, ער האט אויך אן גיזייגט וויא פיל סטראזין ער ווייס אין פעטערסבורג פון דא בארטן מענטשן, דער פראקוראר האט גינעמען יוספין פארין האנט און אים גיהיסן בריינגען צו זיך, ביז דא פאפירן וועלן צו גיטעלט נערן אין פאלאטא, יוסף האט אים בריינגעלדיג געדאנקט, און איז מיט אדיוויזענעם אפיצער אנוועק צום פראקוראר, אויף מארגן פריא האט יוסף פאלוצעט אסווידעטעלסטווא, אז ער מאג וואונן אין פעטערסבורג ביז וואנען ער וועט קריגן אפאס פון דער היים, און נאך דעם אז דר פראקוראר האט אים פערשפראכען אפ צו שיקן אלע בריף ווינע מיט דער קאפיטע פון זיין גאנצער דעלא, איז יוסף ארויס אליין אויפן גאס אן אסטאראז, ער איז צו קייט גיטארן פון פרייד, און האט באלד גינעמען אדראנסקע און גיהיסן פארן צו רבי יצחקין, דא גאנצע צייט אין אסטארג זיצען איז אים נישט אזוי לאנג גינען וויא דא האלב שטונד פארין פון פראקוראר, ביזען קאנטאר, א! איך דאנק דיר גאט, פאר דיין חסד, דא האסט מיר נאך אקאל גינעמען דיין ליבע זאגע און איך בין וינדער פרייא! ווער פילט נאך אויף דער גאנצער וועלט דעם ווארט: "פרייא" וויא איך! אנאנצין יאר אין אסטארג גיזעסן, און דא האבן דא גאסן אין דער גאנצער צייט אזו גירוישט און גוקלונגען פון טויזענדער מענטשן, ווערענר מיר האט גידוכט, אז דא גאנצע וועלט איז אויס גישטארבן ארום מיין שטילען פיגסטערן אסטארג. — עס איז גאר נישט נאך אין אנוועלט, אז ווער עס פעלט! אזו וועט אויך אשטאטן נישט בלייבן, אז איך וועל אנוועק שטארבן, אונזער לעבן איז נישט מער וויא א חזיק איבער אשפיגעל, וועלכע עס גייט אריבער, און לאזט קיין סלאד נאך זיך! דא גאסן און דא שטעט וועלן דאן אויך אזו שומען און רוישן, אז איך וועל ליגן אונטער אבארג ערד, און צו פאלן צו ערד! א, איך וויל נאך לעבן! כל זמן מען לעבט האט מען אהאפענונג פרייא צו זיין, און וואס נאך דעם לעבן איז, בלייבט שטום... איך וויל לעבן צו ליב מיין ראנען! האט יוסף כמעט אויפן קול ארויס גירעט, אין דער מינוט האט זיך דא אדראנסקע אב גישטעלט און יוסף האט קוים גיקענט אריין אין קאנטאר פון פרייד, רבי יצחק וואר אין זיין צימער בעשעפטניגט, דער בוכהאלטער האט אים נישט ערקענט און גיפרענט, וואס דארפט איר?

איך דארף אייך, דער שפירא, איך דארף דעם פרינציפאל זעלבסט, רבי יצחקין, האט יוסף גיזאנט קוים דא טרערין איינהאלטענדיג:

ווער זייט איר? האט דער בוכהאלטער גיפרענט פערוואונדערט אויף יוסףס בעוועגטער שטימע, אין דעם איז רבי יצחק אריין אין קאנטאר מיט אפלאט צייטונג אין האנט, יוסף האט אויף אים אקוק גישאן, רבי יצחק האט אים אויך נישט ערקענט:

וואס גוקס? יונגער מענטש! האט רבי יצחק פריינדליך מיט אשמייעל געפרענט?

גאט אין היסעל! האט יוסף אנגשרייא גיטאן מיט אנגיווין, בין איך שוין אד פאר געדערט גיווארן, אז אפילו רבי יצחק ערקענט מיר אויך נישט? זיינען שוין מיינע אויגן אזו פיל פערקלאשן, אז איר קענט שוין אן זיין מיר נישט ערקענען וויא אמאל? א. רבי יצחק, איך בין דער אנשולדיגער לידענדער, איך בין אייער אמאליגער יוסף! ...

יוסף, אנגליקלעכער יוסף! האט רבי יצחק אנגשרייא גיטאן, מרערין זיינען אים ארום פון דיא אויגן, אונ האט יוספין ארום גינומען מיט זיינע טרייע הענט, יוסף איז אים אונטער דיא הענט אין אונבאקטין גיבליבן, אונ אז ער האט זיך אויף גיהאפט האט ער זיך גיפונען אין בעט, לעבן אים איז גיעסן רבי יצחק מיט אבעזאנקטעם גיזיכט, אונ גיהאלטין אים פארין האנט.

וואס מאכסט דוא יוסף, האט רבי יצחק גיפרענט, אז ער האט דער זעהן אז יוסף האט דיא אויגן גיעפנט.

רבי יצחק, דאס זייט איר? האט יוסף קוים ארום גירעט.
ערקענט דוא מיר נישט יוסף? וואס איז דיר? שיקן רופין איין דאקטער? איז דיר נישט גוט?

גין, גין, מיינערער רבי יצחק! איך ערקען איך, אונ בין גיוונד, איך האב גאר זיך אליין נישט גיגלייבט וואו איך בין, וויא פיל מאל פלענט מיר מרעפין אז איך פלעג אזו חלש בלייבן, אונ פאלין אויפן ברוק אויף דיא ציגיל, אונ אפ ליגן צו שעות לאנג, אונ נישט פילין צו איך לעב צו נישט, אונפחאפענדיג פלעג איך גאפין ארום זיך, אונ זיך ווידער בעגיסן מיט הייסע טרערין, אז איך פלעג אקוקטאן מיין קליינעם שטאלען פענקסטעריל, וועלכער עס איז מיט גראטעם פערשטעלט, אז איך פלעג זיך ארום קוקן מיין פינצטערין וואונג אין וועלכין עס האט קיין שטראל פון ליכט אונ קיין פונק פון האפענונג מיר אריין גלייכט, דאן פלעג איך דעם קאפ אן וואנט שלאגן, פרובין ברעכין דיא מיר אונ זוכן דעם טויט, איצט בין איך חלש גיבליבן אין אייערע הענט, מיינערער מענטש, אונ זיך אויף גיהאפט אין אייער בעט, אין אייערע טרייע הענט, אונ איך זעה מער נישט דיא גראטעם, נישט דיא גאטע קאלטע ווענט, אונ נישט מיין פערשלאסענע טיר! א, לאזט מיר צום פענקסטער, איך וויל זיך אנשלינגען פרישען לופט פאר אנאנץ יאר וואס מען האט אים פון מיר גירויבט! איך בין פרייא, איך מוז היינט אין אלע גאסן אומלויפן, איך בין פרייא! גאט, וויא גוט איז דיין פרייהייט! דוא האסט אלעמען פרייא בעשאפן, דוא האסט דיין פרייע לופט אלעמען גלייך גיגעבן, גאר מענטשן רויבן בייא אונז דיא פרייהייט, זעלבסט דיא פרייע לופט קען מען בייא אויז אונזעק נעמען! איך בין פרייא! איך בין גליקליך! מען היט מיר שוין מער נישט! ...

רבי יצחק האט גיגענט יוספין אונ גיוואקט וואס אין אים טוט נד, איצט דער פאר האט ער אים גילאזט זיך אויס ריידן, זיך אויס וויינען, ווארום ער האט גיוואקט אז דאס וועט אים בלייבן אין הארצין פערשטוקט קען אים מער

שטאטן וויא זיין בענועגטער ביידן , אונ אז יוסף איז שוין ענטשונגען געווארן
האט ער צו אים געזאגט :

נוא מיין זון איצט מוז דיר שוין נומ ווערן , אונ דוא וועסט שוין פון היינט אן
גליקליך זיין ! יוספין איז מען האט ארויס גילאזן פון אסמאכא האט אים פרעה
גליקליך גימאכט , אונ ער האט דער נאך גישפייזט דיא גאנצע לאנד , דיר האט נאט
ארויס גיפירט פון דיין גרוב , אונ ער אליין וועט דיר גליקליך מאכן , אונ דוא וועסט
זיין אטרייט פאר דינע עלטערן אונ פאר אלע דיא וואס האבן געווינט איבער
דיר , דוא וועסט דינע ליידן אין גת דער ציילין , דוא ווייסט מיין קינד וואס
שלמה המלך האט געזאגט : (ברכת ה' היא תעשיר ולא יוסף עצב עמה) , אז גאט
זענען מאכט דיר אונ גליקליך איז מען שוין גיט מער בעזארגט , עס זאל חלילה
גיט ארויס קומען אטרויער דער פון , פרעה האט יוספין גליקליך גימאכט , איז
דער נאך ארויס גיבן מען דער גלות מצרים , אידישע בלוט האט זיך דארטן אין
דיא גאסן גינאסן , אבער דיר מיין קינד , האט נאט אליין פון דיין גרוב ארויס
גיצויגן , גיט איד , גיט מינע געלט , אונ גיט קיין מענטש איז דא אין שטאנד
געווען דיר עטוואס צו העלפן , נאט אליין האט דיין עלענד אונ אונשולד געזעהען
אונ האט זיך ערפארעכט אויף דיר , בעוועזען דיין אמת , אונ דיר פרייא גמאכט ,
אדאפענונג אז ער וועט שוין פון דיר זיין האט גיט אראפ געקען , אונ דיר פירן
צו נומס אונ גליק ביי דיין לעבן :

איערע בייד זינען בוטיל אויף מינע וואונדן , אונ איד פיל זיך פון וויא
גיטיילט ! נאך אין אסמאכא , אז מיין קאפ פלעגט נאר טאן אונ טראכטן , פלעג
איד וועלן גיפנען . נאך וועמען עס איז צו מיר גלייך , וואס זאל אזו פיל ליידן
אומזיסט וויא איד , דאמאלס האב איד זיך דער מאנט אונ גיפנען א אומזיסטען
ליידענדין יוספין , איד האב זיך אלס פערגלייכט צו אים , ער איז אויך אקאל
טייער געווען , אונ דער גאנצער פירער געווען בייא זיין בעל הבית , איד בין אויך
אזו געווען , אים האט מען אריין געווארפן איבער זיין אונשולד אין אנגרוב , סיד
האט מען אויך אזו גמאן , נאר דעם אונטערשייד האב איד אלס גימוזט ערקענן ,
ער האט אין זיין וועג זיך גיגענט טרייסטן , ער האט גיזינדיגט אמאל דר פאר
שטראפט אים נאט , ער האט זינע ברודער בארעט , אונ דאס ווייזט אונ דאך
אן דיא תורה . וויא גרויס דיא זינד פון באריידן איז , אז דורך דעם באריידן
האט יוסף אזו פיל שטראף מקבל געווען אונ דורך דעם איז דער גאנצער גלות
געווארן , ער האט זיך אמאל גיגענט זאגן : 'איד בין עס ווערט !' נאט שטראפט
מיד גיט אומזיסט ! ער האט בייא זיך סענטשען געזעהען , גיהאט מיט וועמען
אונארט אים צו ריידען , אונ איד ? א , וואס האב איד נאך געזינדיגט ? וועמען
האב איד בערעט ? וועמען שלעכטעס גיטאן אדער אויף וועמען שלעכטעס
גיטראכט ? אונ דאך , בין איד געזעסן אונ געליטען ! גיט איין סענטשן אונ גיט
לעבעדיגעס וועמען האב איד ארום מיר געהאט , פון וועמען איד האב געקאנט
אונארט הערן , איד בין פאר מיין ליבע געזעסן , אונ וואס איז דא זיגליך דארין ?

האט

האט דען גאט מיט ליבע דיא וועלט בעשאפן ? גאט איז נישט שולדיג, ער האט נאר מענטשן און שלאנגען שלעכטע בעשאפן וועלכע עס פערקומען אונז אונזער ליבע און לעבען . . .

אזו איז שוין דיא וועלטליא אונזערע ! האט רבי יצחק מיט אויפן גיזאנט נישט איין אונשולדיגער איז דאמטען מיט דיר אין אסמראג געוועסען, ווער ווייס, וויא פיל נאך אומזיסטע טרערן עס פערנאצן דארטן דעם צינעל פריק און דיא פאר פוילטע שטרויאר זעק, וועלכע מען גיט אועלכע איידעלע קינדער וויא דוא דארטן אפ צו קומען זייערע זינד, וואס מען האט אויף וויא ארויף גיזארפן ? מענטשן זיינען קיין מלאכים, מען קען נישט וויסן ווער עס איז שולדיג, און ווער אונשולדיג, מען האט דעם זאקאנזיט צו שלעכטס גיגעבן, דוא דארפסט גאט דאנקען : ער האט דיר צו גישיקט נוסע ריכטער, ערליכע לייט, און וויא האבן דעם אמת ארויס גיפונען, שטענדיג מוז דער אמת ארויס, פאר דעם אמת לידעט יעדער אין זיין לעבן, אפשר פיל מער וויא פיל אנדערע לידען פאר זייער שער. אפשר וואס זאל מען מאן, אז דער אמת איז שטענדיג פערעמד און נישט אלע דער קענען אים ? — פאר דיין טרייע הארץ האסט דוא געליטען, פאר דיין אונשולד, איך וויין אז איך דער מאן זיך פאר וואס דוא האסט געליטען, דאנק איצט גאט, מיין זון, און איך וויין איצט פון פריידן איפער דיין בעפרייאונג — פאר געס ליבער יוסף — פאר געס אלץ, זייא אטענטיש, זוכע קיין ראכע — זייא גליקליך דער מיט וואס דיין אמת איז נישט מער פערעמד !

ליבער רבי יצחק, איר הייסט מיר פאר געסן אין דער מינוט וואס מיינע אלע וואונדען זיינען נאך אפן, איך וועל גאט בעטען איך זאל דאס קענען פאר געסן — וויא וואלט איך דאס גערן מאן, אז דאס גאנצע שלעכטס וואלט זיין דער מיט פאלענדעס, א, איך האב אפער אשערקליכען פארגעפיל, אז דער שונא מיינער האט נאך זיין ביז נישט גיענדיגט, גאט ווייס וואס מיר ערנווארטעט נאך פון מאהיביל ? וואס האט איר גיהערט ? וואס ווייסט איר ליבער רבי יצחק, פון מיינע עלטערן און פון ראזען ?

יוסף, איך פערדינק דיר נישט, אז דוא ביזט אזו געשטימט, מען קען אין אינאר זיצען אין אסמראג אזו מעלאנקאליש ווערן און אנהויבן ציטערן פאר דיא צוקונפט, אדער נישט גלויבן אין דיא גענעווארט — איך ווייס פון ראזען נישט, איך בין דעם וויינטער אין לייפציג גיווען, דוא וועסט נאך וויסען וואס איך האב דארט צו מאן גיהאט — פון דינגנוועגן, האבן דיא מיינע מענטשן גיטאן, וואס נאר וויא האבן גקענט, פון פרידמאנען האב איך גאר איין פריק גיהאט, ער בעט מיר, איך זאל פון דייןט וועגן מאן, וואס איך קען — דיא איבעריגע פריק האט מען דא אין קאנטאר ערהאלטן, עס זיינען אנהאלטן אויף מיר, פאר וואס שווייג איך — דער בוכהאלטער דיין נוסער פריינט האט פאר רעכט גיפונען מיר דיא פריק נישט אב צו שיקן — איך בין שרעקליך פאר ביטערט גיווען אין דער צייט, בייא מיר איז א צייגקעל גיטמארבן. — יוסף, עס האט נאך צייט —

איך

איך וועל דיר אלץ ערקלערן . זייא נאר זיכער דיין ראזע איז גיוונט — פון דינע עלטערן דיא בריר קען איך דיר שוין אנועק געבן — זייא זיינען בייא מיר, בייא דעם בוכהאלטער געפינט זיך ראנעם בריה אויך, וועלכע ער האט בייא דעם סטאראז אפ גענומען —

יוסף האט דיא עלטערנס בריה דורך גלייגענט, זייא זיינען אייגענטליך גיווען נאר צו רבי יצחקין, אונ יוסף האט זיך ערקלערט וואס רבי יצחק האט פאר אים גיטאן —

איך קען אייך גיט דאנקען ! עס איז גיט דא אויף אזו פיל גוטס, אדאנק ! האט יוסף אנגישרייא גטאן אים די האנד קוסענדיג, גאט האט מיין עלענד גיזעהן, ער פילט מיין הערץ איצט אויך, אונ ווייס וואס איך בעט פון אים . . .

יוסף איך בעט פון דיר קיין דאנק, האט אים רבי יצחק איבער גישלאנען, אויב דוא בעמקט עפעס גאט פר מיר, טא בעט אים בעסער : ער זאל מיר אן דיר גיט לאזן זעהן, אונ דאס וועט שוין זיין דיין גרעסטער דאנק, וואס קיין בעסערן ווינץ איך זיך ! קום פאלג מיר, דוא בינט געוויס הינגעריג דוא האסט נאך אבראי טיינט גיט גיטעסין, קום לאמיר עסטוואס איבער בייסין, מיר הינגערט אויך :

איך וויל גיט עסין, האט יוסף גענטפערט, מיר איז פול דאס הארץ, איך קען איצט גיט עסין, איך וואלט בעסער אריבער פארן צו אדאקטאר, מיר האט דארטין דיא סיראסט אויפגיגעסין, איך פיל אווייטאן אין הארצין, גאט ווייס, וואס איך האב מיט גיבראכט פון דעם פערפלוקטין ארט .

יוסף האט זיך נאך דיא רייד טרויעריג פערטראכט, אונ נאר אשווערער זיפן האט אויפגיזעהט רבי יצחקין פון זיינע שווערע גיבראנקען, ער האט אין יוספס אויגן טרערן גיזעהן .

וואס וויינקטו ווידער ? האט רבי יצחק גיפרענט, גיט זארג, דוא וועסט נאך גיוונד זיין, גיט פאל בייא זיך אראפ, איך שיק שוין נאך אדאקטער, ער וועט זיך, מיט גאטעס הילף, דיין גיוונטעס הערץ צוריק קערן, אונ דוא וועסט גיוונד זיין וויא גיווען !

יא ! האט יוסף מיט אויפן גענטפערט — איך גלויב, אז מען וועט מיר מיין גיוונד צוריק קערן, אבער דאס ווייס איך גיוויס, אז קיינער אין דער וועלט וועט מיר שוין דעם יאר ליידין צוריק קערן, ווען מען רויבט אראפ פון גאנצין לעבן איז נאך גיט אזו פערדריסליך, וויא איין שיינעם טאג פון דעם פריהלינג, פאר דעם, וואס זעהט נאר איין פריהלינג אין גאנצין לעבן ! — ווער וועט מיר דעם יאר ליבע, דעם שיינען פריהלינגס יאר מיט זיינע ליבע בלומען אונ בלוטהען, וועלכע איך וואלט אין אים גיהאט, צוריק קערן ? מען האט מיר קראנק גימאכט, איך בין זייא דאס מוחל, נאר טאמער האבן זייא מיין ראזע אפ גיריסען פאר דער צייט, א, דאס קען איך גיט מוחל זיין !

גיט זארג יוסף דיין ראזע איז דיר נאך טרייא וויא גיווען, אונ גיט מאך זיך אן שטערצן איבער דעם פערלאפענעם יאר ! דוא דאנק גאט, וואס דוא האסט

אים איבער גילעבט, דאס וואס פאר פאלין קערט מען שוין נישט צוריק, דאס מערער וועלכע עס האבן אויף דיר דעם אונגליק גיבראכט, האבן עס גאנץ נישט גיוואוסט אז ווען עס וועט קומען דער טאג וואס זייא וועלן דיר דארפן בעצאלן פאר אלס וואס זייא האבן דיר צו טאן, וועלן זייא דיר פאר דיא גירויבטע צייט פון דיין גליק אייביג שולדיג זיין, ווייל אמענטש קען גאר אזעלכעס מיט קיין בייקטום קויפן, זייא אבער, האט דאס נישט גיאט, אונ נישט דעם נאר אליין האבן זייא פון דיר גיוואלט רויבן, דיין גאנצן לעבן, ווען נישט גאט. — ער איז אמערדער דער שווארצער מורד, ער וואלט זיך אין דיין בלוט באדין, אז איך דער טאג זיך דא בארעפט מיט אים פאר פרייגען דיין גאנצן לעבן אין איינעם, דאן וויינט מיר דאס הערן אויף דיר! אז איך דער טאג זיך: אזוי אשיינע ראזע האט גאט בעשאפן צווישן אזעלכע ווילדע שעדליכע דערנער, דאן ציטער איך פאר איר, איך ציטער פאר דיר איך טיין ליב קינד, איך בין נישט אין שטאנד דעם דארין, דעם שווארצן שלאנג פון דיין גארטן ארויס טרייבן, אונ וואלט איך זיך קענען אנדערס גליקליך מאכן יוסף, מיין לעבן וואלט איך דער פאר לייגן. זיינע צרות האבן זיך גאד געהענטער צו געדריקט צו מיין הערצן, איך וואלט דיר פאר קיין פאל לאזן פארין צוריק אין מאהיביל זעהן זיך מיט דיין גיפטיגען בעזאנערעקטעם שווא אונג אין אונג! גאט ווייס, וואס אזעלכער קען גאד דיר אפ טאן? דאס ביזט אין גיפאר מיט אים יעדע מינוט, היט זיך פאר אים! היט דיין לעבן, ער איז בייא פלען טייער! . . . רבי יצחק, האט אנגיהויבן צו קלאפן מיט דעם פויקט אויפן טיש אונ גישריען:

גיב מיר אים גאט, אין האנד, איך וועל אים בענויזן וואס הייבט בלוט וועלן פערניסן, ער איז אבער וויא אשלאנג, נישט אביס אונ אנמלופט, אונ קיינר קען אים חאפן, צום אונגליק האט קיינער אויף אים וואס צו ווייזן! איך זאגן פר דיר יוסף! נישט זאגנט טייערער פריינד, ער איז גאר נישט אזוי שלעכט, האט געקומפערט יוסף, איך וועל קומען צו אים, אים בענויזן אז איך בין אים אויף אלס מוחל, אונ וויל פערנעסן אלס וואס ער האט גיטאן, איך וועל אים אלס לאזן אונ צו זיינע זיך נישט צו צו ריכען צו אהאר, ער איז מיר אשונאמער גיסט ווייל ער האט מורא איך זאל בייא אים נישט עפעס אפגעמען, אבער אז איך וועל מיר נעמען מיין ראזען, אונ זיין גליקליך מיט איר, וואו גאט וועט אונז פירען, וואס וועט ער האבן צו מיר? זיין, אמענטש קען שוין גאר אזוי שלעכט נישט זיין! . . . יוסף האט דאס גיזאנט מיט אנעוויסהייט, ווייל אין זיין אדעלעם הערן האט גאר נישט געקענט אריין קומן דער גידאנק, אז עס זיינען דא פיל מענטשן וואס ווערן דעם אנדערן אשונא פאר זייער אקליינע אינטערעסע, אונ וויא זייא הייבן גאר אן אים רודף צו זיין, קערן זייא זיך נישט אום אפילו דאמאלס אז זייא האבן שוין זייערעם גיוואונען, אונ יאגן אים אזוי לאנג ביז יענער פאלט געביד אריין אין דיא גרוב וואס מען גראבט פאר אים, יוסף איז גאד אין דעם גאד נישט אפגינע ווען אונ האט גיהאפט זיין ערנסטן פיינט צו איבער קערן פאר אנטוין פריינד, אדר גימינט לבל הפחות

פון דעם ווילדין וואלף צו מאכין אשטילע שפעלע, און האט זיך נאר נישט דער
קאנט אז אשלאנג שטארקט מיט דיא גיפט וואס ער ווערט גיבארין, אנואלף
בלייבט אפנייע מוהיר ביז זיין טויט, וואלט יוסף דאס איבער גיבראכט וואלט ער
אפער אקלער גיטאן אז טאמער שפילט דא בייא משה שנייארין דער נצחון דיא
נאנצע ראילע, טאמער ביינט אט דער שלעכטער מענטש גיט אזוי זיינע נוצען
און געלט, וויא זיינע נוצען אין כבוד, און דאסקען אים נאר יוסף נישט פערזינלעך
אז דאס וועט אים גיט פעלין, ווען ער וועט אים אשוואנער ווערין, טאמער איז
משה שנייאר בייין נאך גיט אויסקען, מער נישט וויא ראזען אונגליקליך צו מאכין,
איבער נאר אליצנעס פעס, וואס דער גידערטעכטיגער מענטש טראגט אויף איר
פון לאנג, און וועט דעם פעס נישט שטילען וויא לאנג ער וועט זיא גיט זעהן
אונגליקליך — דיא ליבע האט אים נאך וויא איצט דיא אויגן פר בלענט, אדער
דיא פרייד, וואס ער איז אזוי געלייזט גיטארן האט אים געמאכט פערנעסן, אז
עס איז שוין אגאר צייט אריבער, און אין אגאר צייט לויפען אפאך וואסערן
אריבער, און ווער ווייס וואס דיא וואסערן האבען אין דעם יאר צייט מיט זיך
פון אים אונזעק געשטרעבט? . . . דער לאקיי האט געבראכט עסען — און איז
באלד אונזעק נאך אדאקטער.

יוסף האט גענומען דעם עקסטען ביסען, און טרערען איז אים אנגעקוואלען
אפולע האלד און אים געלאזט אראפ שלינגען.
דוא האסט זיך אפגעוואונט יוסף, פון דיא ברויט, האט כפי יצחק געזאגט,
אז ער האט דאס בעסטערקט.

דער ביסען ברויט האט מיד דער מאנט אן מיינע צרות אין אסטראג און איך
וויין איצט פריידען טרערען, איך האב דעם ביסען ברויט אריין גינומען אין
מויל און האב אים נישט אזוי פיל ארום געקוקט, אים נישט מוכא גיהאט צוא ביינען
מיט דיא ציינער, אפער דארטען פלעג איך אימליכען ביסען פריער מיט טרערען
געניסען. און דער נאך מוכא האבען צו צו לאזען אצאן צו אצאן, ווארום נישט
איין מאל האב איך מיינע ציינער צו בראכען פון דיא שטיינער און צינעל וואס איז
אין דעם ברויט, ווער קען דאס אלס איבער דער ציילען וואס איך האב געלימטען!
אפער גענוג דיר וויינען. ווייכטו, דוא ביזט דאך געווארען אקירד, באלד
וויינען! האט כפי יצחק גיזאגט, פע, פאר אפענטש מיט שכל וויינען טרערען
צוא שאנדע.

איך האב אויך אמאל אזוי געזאגט, טרערען פאסט נישט פאר ארעכטן מאנס
פערנאן — צרות פון לעבין בארפין אים נאך הארטער און שטארקער מאכען —
און איך ווייס איצט נישט צו זיינען מיינע צרות שטארקער געווען וויא געוואונליך
און האבן נאך מיין יונגעס הערין געבראכען, אדער ביין הארין איז וויא איינען
שטארק אעלכע צרות אריבער צוא מראנען — "טרערען", זאגט מען איז דאס
בלוט דעם הערצענס, מיין תארץ איז נאך נישט געבראכן אפער פיל פערוואונדעט
אונד בלימטע איצט אונטער דיא וואונדען. — רבי יצחק, צו אפולע גלאז דארף

מען נאר איין טראגען עס זאל אריבער! — איך האב נאך אפער אטענטיש צווא
ווערן וויא מען דארף, וויא איך דינק אונ האב געוואלט זיין!
גענוג אונז ריידען האט רבי יצחק געזאגט, איך ווייס דוא האסט אונז נאך
איינאנד נישט געקענט, אונ דוא ווילסט זיך אויס ריידען אויף איין מאל, אונ דוא
עסט דער ווייל נאר נישט.

איך ווייס, האט יוסף געזאגט, אז מען קען זיך נאר מיט אמאל נישט אויס ריידען
דאס גאנצע הערן, אונ בפרט איך, צו איצטיג צייט, איך רייד, פון דעסמוועגן
ווערט מיר דאך פיל בעסער, א מיט וויא פיל איז שוויגען ערגער וויא ריידען!
אונ אזו האבען וויא גיקאנצעט ווער פריקטאג, דער דאקטער איז געקומען
אונ האט יוסף געזיכטן געניסן מער פרייע לופט, אונ אים אן גיזאנט שפאצירען
זיך פערגעניגן אן טאן, אונ אויב עס איז מיגליך זאל ער נישט וואונן אין פעטערסבורג
ווארום אים פאר שאדט דיא לופט

יבסן האט אפלייטן גיטאן דיא האפענונג צו זעהען באלד זיין ראזען

ב

פון פעטערסבורג

דעם ערסטען טאג איז יוסף צווא הויז געבליבן, אויף מארגען האט ער שוין
געפונען זייע קליידער אונ וועם — באלד נאך פריקטאג, איז רבי יצחק מיט אים
געפארן, אונ האט אים געוויזען וויא גליקליך אונ פערגעניגענט מען קען נאך
לעבן, אונ עס איז נישט בדאי צו שטארבן אפילו אז עס מרעפט אקאטאסטראפע,
עס זיינען פון אבענד געקומען רבי יצחקס געקענטע, אונ זעדער האט געאייסקערט
זיין פרייד איבער דיא געפרייאונג, מאכע האבן אים צום אנדענקען געשענקע
גימאכט, אבער דאס בעסטע געשענק האט אים גימאכט רבי יצחקס פוכהאלטער,
דאס וואר אפאקעט מיט פריש פון ראזען צו יוספין וואס דאס האט אלץ איבער
גינומען דער סמאראז —

יוסף האט דיא פריש איבער גילייגענט מיט טרערין —

א נאט! האט ער גיזאנט זיא האט גיליטען, אבער אויס! קין שם ה' להשד —
אזויס פינסטער. ראזע איך פליה צו דיר, איך ווייס, דיין הארץ איז מיר גרייא
געבליבן, איך מאג נאך קיין צו דיר, איך ווארט נישט אויף א אנטווארט פון אייך! —
וויפיל רבי יצחק האט אים אגידעט, ער זאל נאך ווארטן אונ נישט פארין —
עס האט נישט גיהאפן.

דער טאג שבת איז אים גליינער וויא דיא גאנצע צייט, אונ וויא רבי יצחק
האט נאר הבדלה גימאכט, איז שוין גישטאנען אדראנקעק, אונ יוסף איז שוין
פארמיג גיטען צו דער ריזע, רבי יצחק איז מיט גיפארין מיט אים גיזין וואגזאל —
אין וועג האט ער זיך נאך גיפרוכט, איהם אפריידן, אונ האט גיזאנט:

קאלן מיר ייבך, נישט פאר איצט, דוא ווארט אפ ביז איך וועל פון דאנען
סענען

קענען אונזעך פארין, דאס וועט נישט מער געווערן וויא אהערש אדער צוויי, איז דאן, אדער מיר וועלן פארין בייך, אדער איך וועל אליין אריין פארין און זעהן וואס דארטן איז, און דיר מודיע ווין, דוא ווייט דאך וויא מיינער דוא ביזט בייא דינע עלטערין, און איך האב דיר ערב געווען! יוסף בעכאמט זיך, איך קעמט דיר!

אין דער רגע איז דיא דראנסקע ארויף געפארין אויפן וואגאל הויף און פון פלאטפארעם האט זיך געהערט דער ערסטער קלונג, יוסףס אונגעדולד האט דער לאנגט דורך דעם ביז דיא לעצטע שטופע:

איך פאר, רבי יצחק! האט ער אנגשרייא גיטאן, איך מוז פארין! מיך ציהט, איך בין נישט אין שטאנד זיך צוריק צו האלטען!

פאר גיוונד, ליבער וון! שרייב אבער פאלד אלס וואס מיט דיר וועט זיך גאר טאן! זיין אמענטש, דאס הייסט, זיין שטארק און שטארק דיר אמענטש צו בלייבן צו וואס דיר וועט גאר טרעפן! יוסף, טאמער, זאל נאט אויס היטען, וועט זיך דארטן נישט אזוי אויס לאזן וויא דוא האפסט, טא האב אין וינען, אז דיא וועלט גייט נאך נישט אונטער, דוא ביזט גינגעקן יאר, דו קענסט נאך פיל גוטס האבן, דוא היט דיין גיוונד ווארום דיין לעבן איז בייא פיל זייער מיינער, דינע עלטערין האבן דיר מיט טרערין ערצויגן, דוא קאסט זיי פלוט און גיוונד, מיר קאסט דוא שוין אויך, און אויב חלילה, דוא וועסט אט דעם מיינערין לעבן נישט היטען, בלייבסט דוא פאר דינע עלטערין און פאר מיר אונדאנקבאר, איך וואלט גאר קיין מאל איבער גיבעט, אז איך מוז מיט דיר חסד, איך האב אבער איצט פאר דיר פיל מוזא, און מוז דיר דאס וויא א אהרה דער מאנען, היט זיך! און נישט זיין אונדאנקבאר, דוא זאלסט מיך נאר נישט פאר געסין אויפן ערנסטן פאל זאלסט דוא זיך פאלד ווענדן צו מיר מיט אברין, און איך וועל טאן וואס מעגליך איז!

זיט געזונט, און זיט זיכער, אז איינער בייך וועלן מיר נישט און גיכער אפ גיכעקט ווערן פון מיין זכרון, איך קען אייך נישט פערנעסן, רבי יצחק!

רבי יצחק האט פאר אים אפילעט גינומען, אים דער לאנגט און אים צום הארצין צו גיכעקט מיט תיסקע קוסין, יוסף האט אים אזוי גענטשעקט, ער איז אריין אין וואגאל, רבי יצחק איז נאך נישט אונזעך, און אז דער פאנעזד האט זיך שוין גיכעקט פון ארט, און יוסף האט אים דורכין פענסטער גיזאנט דעם לעצטן זיט גיוונד. — האט ער נאך אנגשרייא גיטאן נאך גינגעדיג נאכין פאנעזד:

גידינק, דיין מוטערס טרערין, און וואס איך האב פון דיר צו מאנען — פאר גיוונד, גיוונטער הייט זיך צו זעהן! — און איידער יוסף האט נאך אויסגעזעט צו ענטפערן — האט ער שוין רבי יצחקן נישט גינעקן, נאך עטליכע מינוט, און רבי יצחק האט שוין דעם פאנעזד אויך נישט מעהר גינעקן —

אונטער סימן אהתונה אין שטאט

דריי טעג האט געווערט יום־טוב, ער וואלט דיא דריי טעג אפער גים אריבער גילעבט פון אונגעוולד, גאר ראזעס בריי, וועלכע ער האט גיהאט האפן אים דיא לאנגע שטונדן פערקורצט, ענדליך איז גיקומען דיא הייסערנוינשטע מינוט, דיקטאטאנעס אונטער פאר נאכט, יוסף האט דער זעהן דיא שפיצען קירקען פון מאהביל, וועלכע עס זעהן זיך עטליכע ווארסט פון ווייטן, אים האט אין הארצן אנגעהויבן צו קלאפן און זייע געפיהלען, שרעק און ערווארטונג האפן געשטריטען אין זיין ברוסט, עס איז נאך גוט גווען וואס דיא וועג איז איצט אלץ גווען פארגאראט, און דיא פערד זיין גילאפן אונטערשטערט, נאך עטליכע מינוט זיינען אריבער און דער וואגן איז אלץ גיקומען געהענטער צום שטאט, דורך פארענדיג דעם בראם וואט דער יאמשיטשיק גיזאנט: דאס וועט אונז אונטער סימן זיין, אין שטעטל איז אהתונה, איך הער קלענער שפילען!

נאט זאל געבן זיינע רייד זאל אמת זיין! האט יוסף גענטפערט, אים איז אופן זינען ארויף גיקומען, אז זיין פלוצליכען אנפארן קען שאמץ זיין ראזען, און דער פאר האט ער אנגעהויבן צו קלערן, וועמען עס איז צו שיקען אן זאגן, אדער גאר צו פערפארן ערגעץ אנדערס וואו, ביז וואנען זייא וועלן זיין פרידמאנען וועגן אים דער וויסען, ער איז אראפ פון וואגן און גיהייסן דעם יאמשיטשיק נאך פארן נאך אים שטיל:

רבי אשר! האט יוסף אנגשרייא גיטאן צו אפערפייא זייענדיגן אידען, וועלכער עס האט גיהאלטען אשטריקעל אין האנד און גיטריפען דיא פהקה זיינע אהיים: דער איד האט זיך אפגישטעלט און אקוב גיטאן אויף יוסף: יוסף! וואס מאכסט דוא? האט ער אנגשרייא גיטאן, נאך עטליכע מינוט אים אנקוקענדיג, א, טייערער יוסף! דוא האסט מיך אויך פערנעסן! זאג מיר וואס איז מיט דיר?

זאגט מיר טייערער פריינד, וואס מאכט מען בייא פרידמאנען אין שטוב? זייא זיינען, ברוך השם, גיוונד, הלואי אויף מיר גיזאנט! דער וואס איז גווען זיך בלייבט רייד, און דעם וואס מען לאזט אפציען גיפנט מען אפציען, איך בין גווען אמלמד און גיבליבן אמלמד, און אז איך האב היינט מיט פופצעהן דוביל מער וויא דעם עברדיגען זמן בין איך שוין רייכער גיטאנדיג, וואס? עולם קמנהגו נהג, דיא וועלט פירט זיך וויא זיא איז, וויא מען ציהט זיא אן, און קיין נסים איז אין איר גיטא! גאר ווייכט דוא יוסף, וואס עס איז היינט בייא פרידמאנען? היינט איז דאך הנהגה בייא ראזען!

נאט אין הימל! האט יוסף אנגשרייא גיטאן, און האט זיך אחאפ גיטאן פאר אשם האנט, איר האט א טעות, עס קען גיט זיין! האט ער גישריען נאך אנהאנד! אשר דער מלמד, וועלכער עס איז גווען אמשכיל א איד, און דער צוא זייער

אין אַרענטליכער און קלינער איד, האט באלד זיך דער מאַנט, וואס עס האט זיך אַמאל גיהערט אין שטאט אויף יוספין מיט ראזען, און האט באלד פערשטאנען, אז זיין בשורה איז גיטען יוספין וויא אקיל אין הארצין, דער פאר האט ער אדרייא גיטאן און מיט אַשמיקעל גיזאנט:

נא, איד האב אַ מעות, דאס איז אַהרונה טאקע בייא וייא אין שטוב, אָפער גאר דא בייא איינע פון דיא פארשטעטעלדיגע:

איד טעט וייא גיין אַנזאגן, ליכער רבי אָשר? האט יוסף גיפּרענט, און אין זיינע אויגן איז נאך גיטען אז זיין קאפ איז אים גיט אויף אַ אָרט, אָשר האט דאס פּעטערקט, און פערשטאנען באלד וואס ער דארף דא טאן:

יוסף קאלג מיר, דוא פאר פאָהר צו מיר, נשקשה, מיר וועלן זיך צו נעמען פאר אַנאסט, און דער נאך וועלן מיר זיך שוין מישב זיין וואס צו טאן:

איד גיט מיט אייך! אין דעם זיינען פון בית המדרש געסיל ארויס גילאפן אַנאנצע קאטאנרע אַנגלאך און בייזלאך, און פון ווייטן האפן זיך גיזעהן אין עולם אידן מיט ווייכער, דאס איז שוין גיטען פון דער הופה, יוסף האט זיך טיף פערטראכט, "איד זעה דארטן מיין ראזען!" האט ער נאך אַגליכייא גיטאן און זיך ארויף גיטארפן אויף זיין פריינד:

דיא אלע פערבייא גייענדיע זיינען גאר גילאפן זעהען דיא בלה, הערין דאס שפילען פון דיא פערקומטע קלענער, און מער גיט, וויא אָשר דער מלמד האט גיזעהן דעם אונגליקליכען חתן, און גיהערט דאס וויינען פון זיין הארצין, האין אין זיינע אויגן האפן זיך קיינע מערען גיזעהען:

דארטן פון דער אַנדערע זייט האט מען גיפּירט אונטער דיא הענט אַ בלה, וועלכע עס האט גיחלשט בייא נעדיע פינף טריט, און וואס זייט האפן גיזאנט דער תענית האט איר פאר שאדעט, און דא האט געפירט דער אָרעמער מלמד, דעם אונגליקליכען חתן, וועלכער עס האט אויף גיחלשט, אָפער קיינער האט דאס פּעטערקט! ווער פון דיא צווייא וואר אונגליקליכער? . . .

יוסף איז אריין צו דעם מלמד אין שטוב, און דאס הארץ וואר אים שוין גינג פערשטיינערט, רוחיג האט ער אים גיהערט פון דעם קלוגן אידן, וועלכין יוסף האט שוין לאנג געליבט, אלס וואס ער האט אים ערציילט, וואס דא איז גינאנגן אויף אים דיא רייד און וואס מען האט אין שטאט אַפּיסיל צו געזעט, אז ראזע איז גיט בייא דעם גאנצן זינען, דער מענטש, וועלכער עס איז יאריין לאנג אַפּ גיזעסן אויף אויב, און נאך זיין מיין, פערשטאנען, אויך מיט גיפּילט מיט אייבן, און וויא אַמענטש וועלכער עס האט שוין מיט אַ אַפּענע אויג גילעבט און פערשטאנען גוט דעם זינען פון קהלת — (ווארום קיין אַנדערע פילאזאפישע ספרים האט ער גיהאט) — האט גיפּונען יוספין אַגליכין צו דיא ביינע מענטשן; וויא אויב האט גיט גיזינדיגט און גאט האט אים גישטראכט האט ער דעם אונשולדיגען יוספין איצט גיזעהן. וועלכער עס איז איצט אויך גיזעסן — ווער ווייס, אויב גיט אין נאך ערנערע וואונדן פאר אייבן? און צו קהלת האט ער אים גיגליבען

גילקען, וועלכער עס האט אמאל שיר השירים געזונגען, מיט אזוי פיל גליק איז
ליבע און דער נאך געקענט וויא אפגעטלער, וויא אונדזער זיין זיין אייגענער
לאנד, וואו קיינער האט אים געוואלט ערקענען, און איז נאר פאר ביא געאנען
פאר זיינע שטייערע לוכט גערטנער און פאלעסטע, אין וועלכע מען האט אים גיט
אריין גילאזין! יוסף איז אויך מיט אים, ביא נאכט אום געאנען אין דיא אלע
אים אמאל בעליבטע ערטער, מיט קהלת געפיל, גיט איין מאל איז ער פערביא
געאנען פאר ביא פרידמאנס פערנשטער, גיהערט דאס שפילען, גיזעהען דאס
טאנצן, גיזעהען זיין ליבע ראנען, פאר וועלכע ער האט אזוי פיל געליטען, אזוי
פיל טהערין פערנאסין, זיא גיזעהען אין אונזיקע קלייד, נאר איר גיזיכט וואר פאר
דעקט מיט דעם ווייסיגן דעקטוד, ער האט אלעמען גיזעהען און ערקענט, און איז
פון דעסמווענען גיט גישטארבן דארטין אויפן ארט, וויא אים האט זיך געוואלט,
אים האט זיך שטארק געוואלט זעהען דעם חתן ראזעס, ער האט זיין געזיכט
געזעהן, אים האט זיך גיזיכט, אז ער וועט אים מיט איין בליק דער
קענען; צו ראנע וועט פאר אים גליקליך זיין, ער האט אים אפער דא גיט גיזעהען,
ער וואלט נאך דא אזוי ביז טאג גישטאנען, ווען גיט אפער, וועלכער עס האט קיין
הארץ גיהאט אים צוהיק צוא ציזעהען פון זיין ליבען ארט, ווען גיט ער וואלט
פערטערקט, אז זיין גיזיכט איז טויט בלאס, און אז זיינע אויגן זיינען צו טישט,
ער האט זיך זייער ערשטארקן און האט יוספין מיט געוואלט אונזען גישלעפט אהיים,
יוסף האט נאר אנגיבטיא גיטאן: "געוואלט פאר וואס לעב איך נאך?" פאר וואס
שטארב איך גיט? . . . אין שטוב האבין אנדערע גיהערט דעם קול, אפער זיא
האבין פון שטוב אויפין גאס גיט געקענט ארויס קוקן, פון דער פינגסטערעס גאס
קוקט זיך אריין אין דיא ליכטיגע שטוב בעסער, וויא פון אליכטיגע שטוב ארויס
צוקוקען אויף דיא פינגסטערעס גאס, אזוי קוקן דיא ארעמע לייט פון זייער פינגסטערן
וואונדען, גיכער אויף דעם רייכין אין זיינע שיינע בעלייכטעמע צימערין, איידער
דער רייכער קוקט פון זיין ארויס אמאל אויף דיא ארעמע לייט אין זייערע עלינד
און פינגסטערעס!

און אזוי האט אויך דער ארעמער יוסף דיא אלע לויכטענדע גיזיכטער גיזעהען,
אפער גיזעהען האט פון שטוב זיין פינגסטערע טרויעריגע צוהה פערטערקט! . . .
מיין הארץ! מיין הארץ! האט יוסף געוואלט שטילערהייט גייענדיג אהיים, נאך
דעם בלומד, וועלכער עס האט אים פארין האנד גיפירט און אפער גיפילט וואס
עס טוט זיך אין זיין ארעמען הערצין. — מיין הארץ איז דא ביא ראנען גיליפן!
האט ער זיך ווייטער געוואלט, גאט! און דוא זעהקט דאס, און דוא לאזט מיך
ליידן! — דיא אלע טאנצענדע, אלע פרייליכע צוורת, וועלכע איך האב איצט
גיזעהען האבין מיך אמאל געליבט, ראנע האט מיך דאך געוויס גיליבט, און
איצט? . . . אין אזוי אקליינע צייט, שוין אזוי פערנשטין! ראנע האט חתונה געהאט
פאר א אנדערין! זיא איז שוין מער גיט מינע דאס איז גוויס! און איך לעב נאך
פון דעסמווענען, און קען נאך גיין מיט מינע פיס! . . . עס זיינען פאלש אלע רייד,
וואס

וואס מען רעדט און וואס מען גלויבט ! איך האב זיך נישט איינקאל געקענט און גינלייבט, אז אן איר וועל איך נישט לעבן, און איצט לעב איך נאך, און לייך נאך ! יוסף איז גיקומען אהיים צו אשך דעם מלמד אין דיא קליינע שטייבעלע, אויפן טיש האט גיברענגט אקליינע ליכטיל, אונטערן וואנד האט זיך גיהערט וויא דיא ביהמה שרייט, דעם מלמדס ווייב און קינד האבן שוין גישלאפן, רבי אשך האט גיבעטן יוספין ער זאל זיך אויף שלאפן לייגן, אפער יוסף האט גיזאגט, ער קען נישט שלאפן, ער מוז שרייבן, דער ערליכער מאן האט מוזא גיהאט צו לאזן יוספין אליין, ער האט אים חושד גיווען, אז ער וועט זיך אמיתה אן טאן, און האט דער פאר צו גינומען דעם מעסער און זיינע גיציג, מיט וואס דער מלמד פלעגט בייא נאכט, נאך דעם אז ער פלעגט זיינע פלמירדיס לאזן פרייא — מאכין הילצערנע פיפקעס, ער האט זיך גילייגט אויפן קאנאפע, וועלכע עס איז הארט לעבן טיש גישטאנען, און האט זיך פארגינומען נישט ענטשלאפן צו ווערן, יוסף האט זיך אנדער גינעצט שרייבן, און האט גישריבן ביזן גרויסן טאג, דיא ליכט איז אויס גיגאנגן, און דורכין לארין האבן זיך אנגיהויבן דורך צו גינענען די פלאסע שטראלן פון געגנען, יוסף, וועלכער עס האט שוין דרייא נעכט נישט גישלאפן איז גיפאלן איפער זיין פעדער. און ענטשלאפן גיווארן, און אז דער מלמד איז אויפגישטאנען און אנגיהויבן צו זאגן זיינע תהלים מיט זיין גיוואונליכען טרייערניען גונן, האט יוספס הארץ פון שלאף נאך גיוויינט נאך אים, ער האט זיך אויפגיהויבן און גיקוקט אויף דעם ארעמען אלטן מלמד, וועלכער עס איז גינעסן אין דיא שטילע שטוב און גישניצט זיינע לולקעס און איסער גיזאגט אזו הארציג, אזו רירענד, יוסף האט גיפילט וויא אייגליכער ווארט איז אים איפער זיין פערוואונדערטעם הערץ גיגאנגען, ער האט גיוויינט און דעם בריף ווייטער אנגיהויבן צו שרייבן, אז זיינע אויגן האבן שוין מער קיין מרער גיהאט, האט ער זיין בריף גיענדיגט, אים אנוועק גינעבן דעם מלמד ער זאל עס איפער געבן שנייארקען — שנייארקע איז אפער צו טראגן גיווען פון דער חתונה, און האט צו גינומען דעם בריף אים געהאלטן אין בויזם קעסענע, און אזו אים גאר פאר געסין — אז דער מלמד איז גיקומען מיטן טלית און תפילין צוריק פון בית המדרש, האט ער גיפונען יוספין ליגט און פיסעקט, ער וואר רעדט קנאנק.

ד

רוחמה

בייא פרידמאנען האט קיינער גיוואוסט פון יוספין, דער מלמד האט גיוואוסט וויא אנגליקליך יוסף איז, און גירעכניגט וואס קען אים שוין העלפן, אז מען וועט אים ווידער צו נעמען דארטן אין שטוב און אז ער וועט זעהען זיין פעקלערענע דאזען יעדע מינוט, אגב האט ער גיוואוסט, וואס מען האט אויף יוספין צו רעדט אין שטאט און וויא אין בעס מען איז דארטן אויף אים, דער צו נאך האט אים יוסף

יוסף אליין געפֿעטען ער זאל גייענעם ערצייילען, און ער האט אים דאס בוכס פֿון געווען יוסף איז געלעגען ביא דעם בלמד אַנאַנצע וואָך און זיך מיטש געווען פֿון לעפֿען, ער האט געוואָרט אויף דעם טויט, זיינע שפּעטערען וואס מען וויל אים שוין נאָר פֿון פֿרידמאָנס שטוב נישט דער קענען זיינען געווען פֿיל ביטערער וויא דער טויט, ער איז אָפֿער נישט געשטארבען, אָפֿער גוואָלד לעבט מען און אָפֿער גוואָלד שטארבט מען! אָפֿער מיט דעם נאָמען ווילען קען מען אָפֿילו דעם טויט נישט קריגען, אזוי וויא דעם לעבן!

פֿאר וואס נישט? האט יוסף אמאל זיך וועלכסט געפֿרעגט, אויף האב שוין אין מיין לעבן גענאָסען, אויף האב נאָר נישט געטראָפֿען, אויף האב געזאָגט, אויף ליב מיין ראָזען. און נאָטאָו פֿאר איר מיין לעבן צו געפֿען, פֿאר וואס נע, זאל אויף אַיזט נאָך ווייטער לעבן? אויף האב אַיזט מער נישט אויף וואס צו האָפֿען, גענוג ביר לעבן! מיט דאס הייר איז ער אויף געשטאנען, און אַרזיס גענאָנען, דאס איז געווען שבת פֿאר נאָכט, אויפֿען גאס האט געבלאָזען אַקאָלטער ווינטעל, און געקאָפֿעט אַקלינגער רענען, אָזער איז אַוועק גענאָנען אין בית המדרש האבנען מעריב, און דאס ווייב האט געווינט דאס קליין קינד, אלאנגע צייט איז יוסף געשטאנען אויפֿען הויף, און געטראכט וואס זאל ער טאן, צו גיין צום טייך און דאָרטען מיט איין שפּרונג קריגען זיין טויט. — אָדער ער זאל נאָך וואָרטען? אָפֿער אַוואס וואָרטען? האט ער דען נישט שוין אלס פֿערלאָרן מיט זיין ראָזען.

אויף מוז דאס היינט קאָנצען! האט ער אנגעשרייא געטאן, מיט האַרץ, און קאָנצען זאל אויף שוין פֿרייא זיין פֿון דאס וואונדערן וואס מיין הערץ פֿייניגט זיך היינט פֿון זיין! אָפֿער אויך וויל נאָך פֿריער גיין צו ראָזען און איר דער מאָנען, אז גס האט אמאל געלעבט א יוסף, וועלכען זיא האט געליבט, און וועלכער עס האט אָפֿער איר יסורים געליטען, אין אַסמאָראָ געזעסן, און וועלכען זיא האט פֿערקעסן! זיא, זיא האט מיך פֿערקעסען! אויך גלויב אז נישט וואָלט איר דאס נאָמען מוֹטער נישט גענייט הַתּוֹנָה האָבען! נישט אויך גייא אַיזט צו זיין און מוז דאס איר זאָגען! איר זאָגען אז אויך ליב זיא נאָך אַיזט, אויך גייא!

אין עטליכע מינוט אַרום איז ער געשטאנען ביין טיר פֿון פֿרידמאָנס שטוב, בייא דאס אַינגעגען טיר, וואס פֿלעגט זיך פֿאר אים אמאל מיט פֿריירעפֿענען, אַיזט איז ער געשטאנען און מירא געהאט אַריין צו גיין, גאלדע וועלכע עס איז געזעסן ביין פֿענקטער און געזאָגט אַשְׁכּוּי הַמִּיטִי דָּךְ, האט געזעהן וויא עס איז פֿערפֿייל געפֿארען פֿאר בייא דעם פֿענקטער אַדראָנסקי, און פֿאלד דער הערענדיג טריט אין פֿירחויז האט זיא געמיינט אז דאס איז געקומען צו איר דער דאָקטאר, אויף וועלכען זיא האט געוואָרט און האט זיך אויף געהויפֿען אים גיין אַנטקעגען מיט אמאל האט זיך געפֿינט דאס טיר און זיא האט דער זעהן יוספֿן.

מוטער! האט ער אנגעשרייא געטאן, גאלדע איז פֿערצייטערט געוואָרן: יוסף, דוא? האט זיא מיט אנגעשרייא אים געפֿרעגט, וועלכער נאָמען, אָדער שוואַרץ נאָר האט דיר דא געטראכט:

מוטער

מוטער ! האט יוסף געטפערט און איר האנט גענומען קוכן :
נאלדע האט מיט פֿעס איר האנט ארויס גענומען פון זינע, און געזאגט :
הער יוסף, אויב דוא האסט נאך האין איין פונק סאנוועסט אין הארצין זאלסט
דו אונזעך פון דאנען. און מיט מיר ווייטער נישט ביידין, דו ביזט זינדיג און וואס
וויילסט דוא נאך איצט, אפיקורס, פון מיין געזונד ? פון מיין לעבן ? ארויס, איך
זייל דיר נישט קענען מער !
מוטער, וואס האב איך געזינדיגט ? א נאט, וואס איז פון מיר געווארן אז
קיינער ערקענט מיר נישט ?

דוא האסט נאט פאר לאזן, האט ער פון דיר דיין אמאקליגע צוקה ארויטער
גענומען, דוא ביזט ארשע, א אפיקורס און נישט ביידי מיר ווייטער !
אפער הערט מיר אים, ליפע מוטער, איר האט דאך מיר געליבט אמאל איך
ווייל איך אלס דער ציילן און איר נעמט נעמען אז איך בין אונשולדיג, נאט
נעמט דאך איך צו די זינדיגע, א הערט מיר אים איין מינוט, לאזט מיר נאך
אפאר ווערטער מיט ראנען אים ביידין, מער פאר לאנג איך נישט פון איך. —

נאט זאל דיר אזו באצאלן, ווא דוא האסט אונז באצאלט פאר אונזער זאלן
און ברויט, פאר אונזער טרייהייט, זאלסט נישט שטייען די מיר צו א געגענען, איך
ווייל דיר נישט קענען, הלואי וואלט איך דיר נישט געקענט, דוא אפיקורס להכעיס,
נאך געקען צו פארין מיט אדראנקע אום שבת באריימען זיך, אז ער כאט שוין
אלץ, ארויס, דוא נעמט מיט ראנען נישט מער וזקה זיין אונאקט אים צו ביידין,
ארויס דוא שטין !

איך וויל נאר זאגן, האט יוסף מיט אגייערן געזאגט, אז איך בין איר אלס
מוהל, זיא איז געבירד אונשולדיג, מען האט אויף מיר, מי יודע וואס, דא אים
גיטראכט, מיר איז שוין מער קיין הדוש, אז איר האט מיר געקענט אזו צו
נעמען, האט זיא געזאגט מיר אין נאנצין פאר נעסן ! נאלדע האט שוין דאס
נישט געהערט, זיא האט נאר אונארק געטאן די מיר און אררין אין שטוב און פאר
שלאסן דיא מיר פון אינעווייניג, יוסף איז ווא פאר שטיינערט געבליבן אים
זייעני, און קוים גיטראפן ווא צו דער גיין אהיים ! ...

איך גייא אהיים ? מיין היים איז איצט פון בריק אין וואכער, א נאט, וואס
האב איך דער לעבט ? אט אזו האט זיך מיט מיר אים גלאזן, איך קען עס נישט
אריבער טראגן, איך מוז היינט מאכן אסוף, אלע מינע האפענונגען האבן
מיר זיך איבער געקערט צו מיין אונגליק. און אז איך וועל ווארטן ביז כארגען,
מז איך ווארטן אויף גייע וואונדען, אפער איך קען שוין מער נישט, נאט דוא
ווייכט דאס ! נאך אפאר ווערטער צו ראנען שרייבן און גענוג !. יוסף איז אררין
אין שטוב, און געדאווענט מעריכ מיט איין הארץ וואס נאט אלץ האט נאר
געפילט, און פאלד זיך געזעט שרייבן :

עלענדע זאע

ווער איז מער עלענד, דער לעזער אנדער דער שרייבער דאס ווייכט דוא,
איך

אײך מיין : עס איז נישטא איין עלענדער פֿר מיר — ראַזע , פֿאר מיין טויט האָט
אײך גיטואַלט דעם ערשטען מאל פֿאר זוכין דעם טעם פֿון ראַכע , אײך בין גיקומען
צו אײך דיר זאָגן דוא האָסט גיזינדיגט פֿאר גאט , דוא האָסט ביין שְׂכונָה גיט
גיטואַלט , אײך חאָב דיר גיטואַלט פֿעשולדִיגען אײן מיינע ליידן אונ מיין יונגען
טויט — אײַצט איז מיר קלאָר גיטואַרין , אז דוא פֿיזט גיט שולדיג , אונ מיין
מתנדה זיין , איז גאר פֿאר דיר , פֿערצייהע מיר , דאס פֿון גרויסע שְׁמערצין בין
אײך זינדיג גיזען געגען דינע טרייטייט — ראַזע , ווייס אָפֿער , אז ביין אונ
אונשולדיג חאָב אײך גיליטין , אײך פֿערצייהע דיין מוטער פֿאר איר אויפֿגאָהע ,
זיא איז גיטוים אויף גיט שולדיג — דיא האָנט וועלכע עס האָט מיר גיקענט אונטער
וואַרפֿן אין פֿעטערסבורג פֿאלשע געלט , אונ מיר אַרביין וואַרפֿן אונשולדיג אין
א גרוב , אַזאַר צייט . האָט גיקענט דא מאַכן פֿון מיין גאָמען אונד אונשולד
גאט ווייס וואָס — אויף קיילע צוא מאַכן זיינען די מענשין העלדין — אונ משה
שְׁנײַאָר מעג זיך ריהמען ! — אײך וויל גאר ביין מוטער זאָגן אז אײך בין אום
שָׁבֶת צו איר גיט גיקומען צו פֿאַרין , דיא גאנצע רייד אײַכע , איז מיר פֿרעמד —
ראַזע , אויב דוא ווילסט , גענין מיר יוצא זיין שרייב צו מיינע עלטערן , אז
מיינע צרות האָבן מיר גיזון טיף גיבראָכט , אונ אײך פֿעט זייא , זייא זאָלן מיר
לייבט פֿערגעסן —

רוח־קין זאָג , אז זיא זאל זיך היטן פֿון איר שוואַגער משה שְׁנײַאָר — איר
האַרץ , האָפֿע אײך איז מיר גאָר טרייא , אונ איר עלענד רופֿט דיא לעצטע מַרְעָרן
אַרויס פֿון מיינע אויגן — מיינע בריי , וועלכע מען נעמט זי דורך פֿאליציע אָפֿשניקן
וועלן מיין אונשולד ערקלערן , אײך קען אָפֿער פֿיז יענער צייט גיט וואַרפֿן ,
אײַברענגעס האָב אײך גיט צוא וואָס צוא וואַרפֿן , מיט דיר ראַזע חאָב אײך אַלץ
פֿערלאָרן ! . . . אײך געריסע ביין פֿאַטער , אײך גיריסע שְׁנײַאָרין , אײך גיריסע
דיא גוטע ליבֿע רוח־מה , אײך געריסע פֿאר מיין טויט אלעמען ! — מיט אלעמען
גיט , דען גאָר מיין טויט קען מיר שוין גינער ענטוואָס טאָן —

אײך זאָג דיר גאָר מיין טויט . ווייל אין דער מינוט וואָס דוא וועסט קומן צו
דער שוּדָה , וועט אײך שוין ליגן צום גרונט אונ מיר נעמט שוין אַלץ איינס זיין ,
צוא אײך האָב גליקליך אָדער אונגליקליך גילעבט — צוא ווייס מען מיין אונשולד
אָדער גיט ! פֿיי אַזער דעם מלמד בין אײך צווייא וואַבן קראַנק גילעגן , אײך בין
וויא א גאָהענטער מוהטן אויף דיין חתונה פֿון פֿעטערסבורג אויף דיא פֿליגלען
דער האָטונג אונד אינגערליך גיקומען צו פֿליהען . נון האָב אײך געמאַנגט , אונ
קראַנק גיטואַרין , אײך האָב שְׁנײַאָרין געשריבן ער האָט מיר גיט גענומפֿערט —
דיא גאנצע תּעֵלֶט איז מיר פֿינגליך גיטואַרין — זייא גיזונד — אײך פֿעט דיא
זאָבן מיינע צו לאַזן פֿיי רבי אַזער מיין פֿעסטין אונ לעצטין פֿריינד — מיר ווילט
זיך גאָר שְׁנײַבן , מיר איז שרעקליך שווער מיט מיין פֿעדער זיך צו שריידן אָפֿער
אנדערס קען גיט זיין , פֿלייב גיזונד , דאס זאָגט דיר דעם קעצטין מאל , דיין
אמאָליגער יוסף !

יוסף האט דעם בריוו געזען, און זיך גוט ארוםגעוויקעלט? ער האט אים געוואלט אליין ראזן אין האנד איבער געבן, און האט זיך געלאזט גיין צו פרידמאנען, מאטיר וועט ער איר דערזעהן אויפן גאס, ציטערנד איז ער ארויס געגאנגען, און האט געווארט, ענדליך האט זיך דא מיר געפונט, און רוקסעקע איז ארויס געלאפן, יוסף האט זיך ארום געקענט און ארום גיטאן גוט מיט איר נאמן: וואס דארפט איר? האט זיך געפרעגט.

יוסף האט זיך אפגעקערט און געזאגט, גאט זייערע קינד אבריוו פון דינעם אנהענגטן מענטשן, דאס גיב דאס איבער דיין שוועסטער, איר וועט וויסן ווער דאס האט געשריבן, זיין געזונד, ליב קינד!

רוחמה האט געהערט, וויא ער האט דאס מיט פיסערע טרערן געזאגט, דער קול איז איר געקענט געווען, אבער זי האט אים גוט באלד געקענט:

ווער זייט איר? האט זיך געפרעגט, און געוואלט זיך גוט איין קוקן אין זיין געזיכט, יוסף האט גוט געקענט ענטפערן און איז אונזע געגאנגען, זי האט געוואלט נאך לויפן און אקוק מאן, און זי האט נאר געזעהן וויא ער איז אונזע צום בריק שטאט, זי איז אריין אין שטוב איבער געליעגט דעם בריק, און וויא איז זי דער שראקן געווארן אז דאס וואר יוסףס בריק! זי האט גוט געווארט און האט זיך געלאזט לויפן צום בריק, יוסף האט גוט געקענט אראפ שפרינגען מיט אמאל, ווארום אויפן בריק האבן גאך געזען, דא לאטערנען, און דער בודישניק איז אומגעגאנגען הין און צוריק, ער האט אלס געווארט ביז ער וועט זיך דער ווייטערין פון אים, און דאן, וועט ער מיט איין שפרינג אראפ, אבער דא זיינען אונטער געקומען מענטשן, דא זיינען צו געפארן אנאנצער אפאז פורען, וואס האט זיך געזיגן א האלב שעה נאך איינאנד, און דא אונגליקליכער קענטש האט זיך געמוסט מוצין:

אפילו דעם טיט פערנעט מען מיר אויך גוט! האט ער אנגעשרייא גיטאן ארוםער געזען פון בריק. — פאר וואס זאל זיין דער טיט? זיך, אגערב? האט דען גוט איינליכער פראווע אויף זיך, און ווער וויל זיך דאס אייביג מוצין? אבער זיין זאגן: "אלעבעדיגער מענטש האט אהאפגענוג", נוא וואס פאר אהאפגענוג האב איך נאך? וועל איך דען מיין פערנעטן? וועל איך דען גוט אייביג לידן, אז איך וועל זיך דער מאנען אויף היינטיגען טאג? אויף מיין ליבע, אויף מיין אונגליק? איך בין אפערלארענער, פערפאלענער מענטש! מען האט מיר אלע מריסט בערויגט, צו געבן אלע לעגענס יוסףס, מיר אנדער געשטעלט אין פלאמען פייער, און מען הייבט מיר גאך לעבן! איך קען גוט לעבן! גאט דא ווייסט דאס!

אן אמהעם איז רוחמה געליבן לויפנדיג, איר האט זיך שוין אויסגעדוקט, אז זי וועט שוין געפונען ביין בריק אנאנצין נאראד, וועלכע עס וועלן אים וויסן, זי האט אים שוין געזעהן ליגענדיג ארויסגעצויגענעם פון מייד א דער ברוקענעם, זי האט בייא דא געדאנקען קוים דא פיס געקענט הויבן, און

איז פון דעס טוועניגן מיט דיא לעצטע פוחות ווייטער גילאפין, בלאס וויא דער
טויט איז וויא צוא גיקומען צום בריק אונ האט אים דער זעהן, ויא האט גאד
אויספגעט צו הערין זיינע רייד, ויא האט זיך אנטארק גיטאן אויף אים אונ איז
אין אונמאכטן געבליבן:

גאד דאס האט מיר גיפעלט! האט יוסף אונג גיטאן אין פעס, ווער איז
דאס? פון וואנען האט זיך דיא גינמען? ער האט גינמלט אירע הענט אראפ
מאכין פון זיין האלז. אבער ער האט פעמערקט אז ויא חלשט, אונ איז צוא
גינאנגען מיט איר אביסיל געהענטער צום פאנאר:

א רוחמה! וואס איז דיר האט ער אנגישריי גיטאן, אין דעם ער האט פעמערקט
איר טויטעס גינעט, גאט, העלף מיר, איך בין אליין, אין האלבע נאכט! ער
האט ויא פון וועג אראפ גיטראכט אונ ויא גינמן בריינגן צו זיך, אבער עס האט
ניט גיהאלפן, ויא איז גילעגן אטויטע פאר אים, איר ליבעס גינעט האט זיך
ניט פענוענט, דיא אויגן ווארן שטאר אונ האלב פערשלאסן, יוסף האט ויא
גינמען קוסן אונ זיינע תיסע מרערי זיינען איבער איר גינעט גיפאלן, צום
אונגליק איז קיינער ניט פערבייא גינאנגען! אזוי איז דער וועלט, ווען מען
ענטלויפט פון מענטשן, פענענענט מען זייא אויסעטום, אונ ווען מען וועט זייא
גיפנט מען ניט איינעם!

עס זיינען אריבער גינאנגען פינף מינוט, אונ רוחמה האט אנגיהויבן צוא
זיך צוא קומען, ויא האט געפענט דיא אויגן אונ גיזעהן אז ויא ליגט אויף
יוספס הענט:

יוסף! האט ויא אנגישרייא גיטאן! ניט שטארב!

בערוהיגע דרך ליבעס קינד! וואס איז דיר?

יוסף, איך האב דיין בריף גילעזן, דוא האסט מיר אים אליין דער לאנגט,
ניט שטארב ליבער יוסף! דוא האסט גאד ניט אלע האפענונג פערלארן! איך
ווייס דיין אונגליק, אבער קאנען איז ניט שולדיג, ויא איז ניט בייא איר זינען,
ווא האט גינניגט אונ גיקלאנט גינג, אבער עס האט ניט גיהאלפן! יוסף, דו
ביזט גאד איין איד?

רוחמה, זאג מיר וואס איז דאס פאר אפראגע? וואס דען זאל איך זיין?
אונגליקליכער יוסף! האט רוחמה מיט אנגייווי גענעמערט, דוא האסט ניט
אליין מיט זיינע הענט גישריבן, אז דו וועסט זיך טויפען? איך האב געשריען:
דער בריף איז אפאלשער! מען האט מיר גיט גיגליבט, אלע האבן גישריען; עס
איז דיין האנדשריפט! א דער בריף האט ראנען אונגליקליך גימאכט, ויא האט בין
דאמאלס אן אויפגיהערט צו ריידן, ויא האט אויפגיהערט צו וויינען, גאר איך
אליין ווייס, אז איר הארץ וויינט גאד אויך איצט, ויא וועט דאס ניט דר האלטן,
אז ויא וועט דר וויסן, וואס מיט איר האט זיך צו טאן! מען האט ויא פארקויפט,
אנוועק גיגעבן צו אנטראכטן גאר אין די הענט, וועלכער עס האט קיין שכל ויא צו
דערקענען

דערקענען, יוסף, ווא איז נישט גליקליכער פאר דיר, אבער וואס קען מען העלפן?
איר ליבט שוין די קייטין אויפן האלד!

רוחמה! ווער האט דאס אזוי פיל גיטאן?
קין אנדערער, וויא משה שנייאר, ער דער גולן! אונגאט שטראפט
אויס גאר נישט!

יא, ער קין אנדערער! ער האט אלע מיינע ברין איבער גינסען, פון מיר
ראזעס ברין אונד דיינע גערויבט, מיר פאלשע געלט אונטער גיווארפן אונד איבער
דעם האט מען מיר אין אקטראג, אין אפיקסערין גאסע גרוב, אנאגן יאר
גיהאלטן. ער האט אויפן מיר אויס גיטראכט אז איך האב זיך גיטויפט, פערנעמען
דעם מאטענס געלט, אונד ערנער פאר אלס, ער האט מיין ראזען פערקויפט.
אונד פון היינט אן האב איך קין האפפערונג מער! ליבע רוחמה, זיין מיר געוונד,
איך קען נאך אזוי פיל פערדרוס נישט לעבן, נישט שטער מיר, איך וויל שטארבן!
א יוסף נישט מוא דאס, ווען דוא ווילסט, אז איך זאל דאס אויך נישט טאן!
יוסף, דו האסט נאך אהארין וועלכע עס לעבט פאר דיר, וועלכע עס איז פול
הייסע ליבע צו דיר, דו זעהסט זיא איצט אין דער שרעקליכע מינוט פאר דיינע
אייניגן! יוסף איך ליב דיר, אונד מאך מיר היינט נישט אונגליקליך אזוי וויא ראזע
איז אונגליקליך! אדער מיר וועלין ביידע ארונטער פון בריק אין וואסער:

זיין רוחמה, גלייכער שוין ביידע פון בריק אין וואסער, איידער זיך נאך
לאזן לעבן, אונד זיך פייניגען יארין לאנג אונד דער נאך קומען צו דיא אייגענע
ווען אויף וועלכע מיר שטייען איצט, נישט בעט מיר לעבן, ווען איך האב זיך
שוין פון לעבן לאנג מיטאש גיווען!

יוסף, נישט רייך פון טויט, איך הייב אן עקסט צו לעבן אויף דער וועלט!
איך האב דיר אמאל גיליבט וויא אפרודער, איצט יוסף ליב איך דיר אנטשטאט
מיין אונגליקליכע ראזין, נישט פערצווייפלע, נאט האט מיין הארץ גיעפנט פאר
דיר, איך וועל זיך סטארבאנען דיר גליקליך צוא מאכן! איך קען נישט, אונד וויל
נישט טראכטן וועגן טויט! דוא ליבסט מיר יוסף, איך ווייס דוא ליבסט מיר, אונד
נישט וויל, אז איך זאל אזוי איינגע זיך אטויט אנטאן! איך ליב דיר יוסף, אונד דו
וועסט נאך גליקליך זיין!

ליבע רוחמה! האט יוסף גיזאנט מיט אנגעוויין, וואס וועט דער סוף זיין דער
פון? וועט דען משה שנייאר שווייגן איצט? אונד וועט נישט זוכן אטויט אויף
מיר? צוא וואס זאלסט דוא מיר ווידער אריין פירען אין דער שלעכטער דערנער
פולע וועג, וואס איך האב זיך פון איר איצט קוים ארויס געפומעט? איך ליב דיר,
אבער איך האב נאך איצט פח פון דיר זיך צוא שוידרן, נאט פאר וואס איז מיר
גיט גינג דיא צרות וואס איך האב שוין אויסגעליטען?

דער טאן זיך ליבער יוסף, אן דיינע עלטערין, דוא האסט זיין נאך קין נחת
גיוויזן אין זיין לעבן, מיין מוסר וועט זיין אונשוילד באלד אויף דר ווייסן, אונד
וועט קלאגן אונד גיינען אויף דיר, זיין, איך וועל דיר דאס נישט לאזן. דוא האסט
קין

בין פראנט איבער זיך אליין אונז אלעסען צו איבערפירען, איך וועל גיטנס גיט לעבן אן דיר, ראזע וועט אויך זיין זיבן מאל אונגליקליכער וויא זיא איז איצט, מוא דאס גיט פון אירטוועגן, דו קענסט איר דאך אמרייגער פריינד בלייבן האן זיא איז שוין גיט דייע, אונ פאזוואלע איר, זיך צו טרייסטן דער מיט, אז זיא וועט נאך וויסן, אז זיא האט איין הארץ אין גאנצער וועלט וועלכע עס פילט אירע ליידן!

רוחקה! וואס ביזט דוא גיטאריין אין דעם יאר? איך וואלט גיט גילויבט אז דוא וועסט דאס מיר אזו זאגן, איך האב דיר נאך אקניד גילאזין:
צרות מאבין קלונ! זאגט דיא וועלט, האט גיטמפערט רוחקה, אסך האב איך אויסגילטיט, דייע צרות זיין מיר אין הארצין גילעגן, ראזעס עלענד האט מיר גילערינט ליבן דיר, יוסף, איך זאג דיר דעם אמת, דיין לעצטער קוס צו דיין געזענען זיך מיט מיר האט מיר אנזיעס געפיל גינעבין, איך האב אים אין זיך געהאלטן, גיט גיסטיעט איבער צו טראכטן אונ ערקענען וואס פר אנעפיל דאס איז, איך האב נאר גיהערט אז דוא האסט דייע ליבן פון מיר אפ גיריסן וויא מיר האט מיין הארץ אנגיהויבן צוא פעהלען:

יוסף, איך בין זיך מודה, איך האב שטילערהייט מיין שוועסטער סקנא גינען, אבער חלילה גיט גיטארט אויף אזו איין אויסלאז, איך האב גיטאן פון דייע וועגן אונ פון אירטוועגן, וויא פיל מיר איז נאר סעגליד גינען, איך האב גיטאלד גישריגן, אז דער בריף איז א פאלשער, סען האט מיר גיט גילויבט ראזע איז כרה שהורה גיטאריין, אונ נאר צייטענדיג פלעג איך מיט איר ריידן וועגן דיר, זיא פלעגט זיך דאן וויא פון אפיטערין שווערין חלום אויף הייבן אונ ברוקען אונ שרייגן, אז מיר פלעגט אן געמען א אסיה, אונ דא איז אונטער גיטקען דיא חתונה אירע, פון דיר האבן מיר נאר אויף גיהערט צוא הערן דער קלאנג איז גיטאנען דוא האסט זיך גיטופט, דיא מוטער האט שטריינג פערזאגט: סען זאל דיין נאמען גיט דער מאנען, נאר שטילערהייט, וויס איך, פלעגט זיא דיר יעדע סיננט מיט טרערין דער מאנען, איך האב גיטייגט, אז ראזע וועט דעם חתונה טאג גיט איבער לעבן, זיא האט גיטנס צעהען מאל גיחלשט אבער ביינער האט גיטאוסט וואס, דער עולם האט גיטעס אונ גיטרוקען, איר פלייש אונ אירע טרערין, אויס! מיט ראזען האט זיך שוין דער אכזר איספראנטעט, זיא האט איצט קיינעם אויף דער וועלט, וואס זאל איר הארץ קענען היילן, יוסף דוא אליין, דוא גיט טייט אונז ביידין, איך וועל דיר גיט אנעק לאזן, דוא סונט מיר פערשפערעבן צו בלייבן דא היא, דוא סונט מיר אהאנד געבן דוא זאלסט נאך לעבן האן איך בין גיט נעקט דוא זאלסט מיר ליבן, איך פערלאנג דאס פון דיר גיט ליבער יוסף ווען דוא קענסט דאס גיט, נאר דוא וויס, אז איך וועל נאר אזו לאנג לעבן, וויא לאנג איך וועל וויסן אז דוא לעבסט, אונ מוזן זיך זעלבסט טייטן, אז דוא יוסף וועסט דאס טאן!... איך דארף דיר אבער זאגן, אז איך וויל נאך לעבן!

ליבע

ליבע רוחקה ! וואס האב איך דיר גיטאן ? איך האב גימיינט : איך ווער שוין אויס גילייט, אבער צום אונגליק, ווילסט דאס דאס נישט ! דוא ביזט ווערט, איך זאל פאר דיר אויך עטוואס אפפערן, אבער וויסן זאלסטו, אז דעם שווערסטן אפפער בריינג איך דיר, איך וועל נאך צרות האבן, ליידן פון, יעדע מינוט וואס איך וועל ראזען דער מאנען, איך האב איר אסאל מיין נאנצין לעבן גיפאנקען, אונקען אים צוריק נישט געמען, אונגאט ווייס, אויב איך ענטשלים זיך איצט צו לעבן איז דאס טאקער וועל איך איר אסאל קענען טרייסטען אונ אויף דעם אופן פלייב איך דינגער ! נאר נישט טייט זיך ! האט רוחקה גענטפערט .

דוא מוסט אבער זיך סאגלאסן דארף, איך זאל איצט מיט דיר זיך שיידין, איך וויל נישט, איך זאל נאך אזו פיל ליידן, נאך לעבן אנעקוועלטלין לעבן, איך געפין זיך נאך פעחני צום שטודירען, איך וועל עס טאן, רבי יצחק האט מיר פערשפראכן צוא שטיצען, דאס קענען דויערן פינף אדער זעקס יאר, ביזט דוא סאגלאסנע דארף ליבע רוחקה, קען איך דיר ליבע פערשפראכען, אונ אויב נישט לאז מיר !

ליבער יוסף ! טוא וויא דוא פערשטייט, וויא דוא ווילסט, נאר פערשפראכען מיר אז דוא וועסט זיך נישט טייטן !

איך פערשפראכע דיר, האט גענטפערט יוסף, איך שווער דיר : איך גלויב דיר, האט גענטפערט רוחקה, קיין מענטש אויף דער וועלט האט דיר נא גילויבט וויא איך, דוא וועסט שרייבן צו מיר ?

ניין ! גלייכער אז קיינער זאל דער פון נישט וויסן, דיין שוואגער וועט דאס נישט וויסן, וועט פאר אונז פערסער זיין, דוא דער צייל קיינעם, איך וועל אונעק פארן, אונ בייא אייך אין שטוב מאג מען וויינען אדער שילטין מיין נאמען, איך מוז דאס אבער אלס אריבער טראגן, אז עס וועט קומען דיא צייט, אז איך וועל שוין זיין אין שטאנד דיר צוא געמען צוא זיך וועל איך קומען, אונ מיט דיר זיך נישט מער שיידען, גייא אהיים, גייא רוחקה, דיר שטייט אסך פאר, אבער איך פאר לאז זיך אויף דיין שכל, אז דוא וועסט דאס אלס אריבער טראגן, פינף אדער זעקס יאר וועסט דוא ווארטן אויף מיר, דעם סימן, אז איך לעב וועסט דוא האבן, אז איך וועל נישט שרייבן, ווארום דיא ערסטע נאך וואס איך וועל אנזאגן נאך מיין טויט, מען זאל דאס דיר מודיע זיין, דוא קענסט זיכער זיין, אז קיינע צווייטע אין דער וועלט וועט איצט מיין הארץ געמען, מיין לעבן וואס איך לעב איצט האסט דוא מיר אים גיגעבן, איך וואלט שוין איצט לאנג שטיל צום גרונד גילעגן, דאריבער האב איך מער קיין פראנע אויף אנדערע, נאך מער ליבע רוחקה ווייל דוא ביזט ראזעם שוועסטער אונ איך וועל דורך דיר איר קענען א געהילף זיין, דוא גייא איצט אהיים, נאט אליין איז צווישן אונז אעדות, מיר זאלן דאס שווייגן, ביז וואנען דיא צייט וועט קומען, איך גייא איצט אויף אהיים, סארגין גאנץ פריא פאר איך

אונעק, אפילו עלפסט מיין בעסטן פריינד וועל איך נישט ערצייילן וואס צווישן
אונז האט זיך גיטאן :

יוסף האט זיך צו גיפירט ביזן טיר, זיך צו זענענט מיט איר אויף זעקס
יאהר — און איז אונעק אהיים, צו זאמען גינעמען זיינע זאכן, און איידער
עס איז נאך טאג גיטארן איז ער שוין גינען ווייט פון שטאט :

ה

גאלדעס לעצטער חבד מיט יוסף :

אין אפאר וואכן ארום, אז מען האט שוין אן גיהויבן צו ריידן אז יוסף
איז דא גינען, און אז דאס איז שוין אן גיקומען צו ראזעס אווערן אויף — איז
פרידמאנען אן גיקומען א פאנועסטקע אז מען טרעפנעט זיין טאכטער ראזען צום
סלעדאנאטעל — גאלדע האט איר נישט גיקענט לאזן אליין, און איז מיט איר
מיט געגאנגען, און וויא זיינען זייער ערשטאקען גיטארן, אז מען האט זייער
פארגלייגעט אלס וואס האט זיך צו טאן מיט יוספין, און מען האט זייער איבער
גינעפן זיינע אלע בריוו און אויך דיא לעצטע וועלכע ער האט גישריבען צו
זיין מוטער און צו ראזען. ראזע איז אין סלעדאנאטעלנע הלשם גיבליבען,
קומענדיג אהיים, האט מען פון זייער ביידען אנווארט נישט גיהערט, ראזע נאר.
איז גינעפן און זיך געמייט לייענענדיג די בריוו, און אויף בארגן אין דער פרי
האט מען שוין גינעהען זייער ראזען אין זייער פלעקעליך מיט רפואות, זייער
איז קראנק גיטארן, בשעת ביז אסוף וועט איז ראזע נישט ארויס פון שטוב,
איר הארץ האט אן גיהויבן שוואכער ווערן, אויף איר געזיכט האט גיברענגט
אין אונפערלאשענער פייער, דער כאן האט זי גילבט, ער איז אבער צאנגעל
גינען און נישט פערשטאנען וויא זי צו שטענען, זייער האט זייער עלטען גירעט
מיט אים, איר לעצטע האפגענוג איז גינען, זייער וועט פאלד שטארבען, און
וועט נישט לאנג זיך דארפן קוועלין און פייניגען מיט אירע אלטע דערקאנגענען,

אין שטאדט איז די רייד גיגאנגן : יוסף האט זיך דר טרונקען, ראזע האט
דאס גיהערט, און פלעגט שטענדיג אום גיין ביין טייך, טאמער וועט מען אים
גיפנען, נישט איינמאל האט זי זיך גיטאלט דער טרינקען, אבער זייער האט שוין
גיטראנן אקניד אונטערן הארצין, און דער גיגאנק, אז זי רויבט זייער איין
אנגערין דעם לעבן, האט איר נישט גילאזט טייטן זיך, און אזוי איז זי גינען
דאפפעלט אונטעליך, זייער האט גיקענט איר כאן אז ער איז נישט אסעמלש צום
גישעפט, און אז ער וועט אקאפליקע נישט קענען פאר דינען אז ער וועט צראפ
פון קעסט, אבער דאס האט איר גינע גרויסע דאגות גימאכט, זייער האט שוין
זא וויא זא איר גליק פאר לארן, און מיט וואס וואלט זי שוין גליקליכער גינען
אז איר מאן וואלט פארגינגט מיליאנען אז זי פלעגט אלס ארום גיין מיט דעם
גיגאנקען : איידע לעב נישט, איידע גיין שוין לאנג גישטארבן, איידע גיין נאר
אאנורוהיער

אונרוהיגער רוח, וועלכין מען נישט קיין סנוחה אויף זענער וועלט, אָפּער שוין צייט זיך אויס צו לייטערין, בף תקלע קען שוין אויך נישט זיין ערגער! אזו האט דיא עלענדע ראזע גילעבט אירע צייטן, גיוויינט נאך יוספין אונ אויך ליבע צוא אים האט נאך אלס גילעבט אין איר האץ זיא האט נאר נישט חושד גיווען אז ער לעבט נאך:

נאלדע האט אויך נישט בעסער גילעבט פאר איר, איר האט נאך גיפלאנט דער גידאנקען אז איבער איר האט זיך יוסף ערטרונקען — גיווען נישט איר, וואס איר האב אים אזו הארט באהאנדעלט. וואלט ער דאס אָפּשר נישט גיטאן! — פלעגט איר הארין זאגן שטענדיג, סיר אזו ערגער פאר יוספס עלטערין, זייא האבין נאר איין קינד פאר לארין, אים איין טאל גיוועהען שטארבען, אונ איר האב צווייא קינדער פאר לארין, זאונ זעה מיין ראזען אטויטע יעדע מינוט אונ נע! — נאלדע האט אטאל גינומען אויסטרייסלען דיא קעסענעס ערב שבת פון שנייארקעס סורדוק, ער זאל חלילה נישט פארטראגען עטוואס אום שבת, איז ארויס גיפאלען יוספס בריך וועלכין ער האט גישריבען צוא שנייארקען, זיא האט ערקענט זיין האנד שריפט אונ האט אים באלד גינומען לייגענען:

ליבסטער ברודער! מיינער שנייאיר!

איאר צייט, איז בייא דיא וועלט נישט אזו שרעקליך. וויא איז אָפּער, אז מען הייבט אן דעם נאנצין יאר אויף איינציגע סעקונדינ צו בעטראכטן אונ אז יעדע סעקונדע בריינגט גייע צרות, גייע פלאגין, אונ אז עס טרעגט סעקונדען וואס זייא זיינען שווערער איבער צוא דולדען וויא נאנצע יארין, א, דאן איז איאר צייט, אטאנצע עוויגקייט! דאן, אז דער יאר גייט אריבער, אונ מען קוקט זיך ארום, וואס מען איז אין דער צייט אים גישטאנען, אונ אז מען דער נעקט, אז דאס אלס איז גיווען נאר אין איין יאר, הערט מען אויף אין זיך זעלבסט צוא גלויבן, אָדער מען איז וויא צוא מישט, מען גלויבט נישט דיא פריערדיגע זאכין וואס האבין זיך צו טאן, אָדער מען הייבט אן צו צווייפלען אין די אייגנע צייט:

שנייאיר, נאר איין יאר בין איר אין אטטראנ גיוועסין, נאר איינע דרייא דרייסיג האב איר פון ראזען קיין בריך גיהאט, אונ הייב אן צו רעכענען וואס איז דא מיט מיר, אונ מיט איר גיווארין? אין דעם איין יאר האב איר גיהאט אזעלכע מינוטען, וועלכע עס ווארין מיר וויא שווערע ביטערע יארין לאגן, דאס ווארין דיא עקסטע מינוטען אז איר פלעג ווארטן אויף ראזעס בריך, קיין טעגטש אין דער וועלט האט מיט מיר דאמאלס מיט גיפילט ווייל דאס האט שטיל גיליטן נאר מיין בעטריבטעס הערץ, אונ ווייטער גיהאפט טאטער וועט מארגין איר בריך מיר אן קומען, אונ אז דער מארגין פלעגט קומען אונ מען פלעגט מיר בריינגען אפערקלעקטען בריך, אָדער נאר א אונגלייכרעכענעס בויגין פאפיר, וויס איר נישט וויא בין איר דאמאלס נישט משונע גיווארין פון דעם ביטערן געפיל וואס דאס האט אויף גיוועקט אין מיר, אונ וויא פלעג איר וויינען שטילערהייט בייא מיר אין זיכער בעת איר פלעג זיצן אָפּט ביז טאג אונ שרייבן צו ראזען, נאט אונ דיא אלע

אלע פֿרײַ וואו זײַנען זײַא אהין גיפֿונען ? דיין שוואַגער , אַ מיין אומקומער
 שוואַ האט מיר דאס אַלס גיטאן , דאס וואר אים נאך ווייניג , און האט מיר פֿאלשע
 געלט אונטער גיטאפֿין . און בין דורך דעם אַנאָנצען יאר אין אפֿיקטערע גרוב
 פֿערהיטשט גיטארין , אָבער אויף דא האב איך מינע ליבע גיט פֿאר געסן , בייא
 יעדען ביסען אַראַסמאָנסקען ברויט , בייא יעדען מאל אויף שטיין און לינען זיך
 אויף דא פֿאר פֿוילטע ביסעל שטרויא , האב איך ראָזען דער קאנט , זיך
 גישטאקט און גיט גיטאלט שטאָרפֿין , איך האב נאך גיהאפט , גיטארט אז מיין
 אַמט וועט אַרויס שיינען אפֿילו דורך מיין פינגערע גרוב , אז איך פֿלעג זיך דער
 מאַנען ראָזעם שיינעם ציטער , די ריינליכקייט , דא רוחיגקייט וואס דארטען
 הערשט , און די טרייהייט פֿון דיין מוטער צו איר — אז איך האב זיך פֿאַרנעשטעלט
 וויא גוט איר איז , זײַנען מיר דא באסע ווענט מיט דעם קייטליגען בריק , גיט
 אזו סטראַשנע גיטען , דאן ווארין די קלינגענדע קייטען מיט דעם יאָמער גישרייא
 וואס עס הערט זיך יעדע מינוט אין דעם וואונג , גיט אזו שרעקליך וויא זאָנסט ! —
 מיין ראָזע איז פֿרייא , וואוינט בייא אירע עלטערין , און קען גיין וואו היין זיא וויל
 אונגעשטערט ! און מיר איז שוין גוט ! פֿלעג איך זאָגן , מיט יעדער פינגעלע
 וועלכע איך פֿלעג זעהן פֿערבייא פֿליענדיג פֿלעג איך צו איר מינע הייסע ווינשע
 שיקען , און יעדע פינגעלע וואס פֿלעגט זיך אויף די גראַסעס פֿון מיין פֿענסטערל
 שטעלן , פֿלעגט מיר עטוואַס אַנזאָגן , איך פֿלעג מינען איך פֿערשטייא און זיך
 פֿערהלומן אויף עטליכע שטונדען לאַנג , אין אַלע מינע יחפֿלות וואס איך פֿלעג
 מתפלל זיין פֿון דעם ביטערין אַרט האט מיין הארץ גישריגען פֿאר ראָזען , און אזו
 פֿלעגט מיר טרעפֿן פֿאַרקערט , אז איך פֿלעג אַנהייבען צו קלערן וויא אזו בין איך
 אהערצו אַרײַן גיפֿאלען , און זיך דער מאַנען אז דאסנקומט מיר פֿון משה שנייאָרס
 הענט , וואס ער וועט געוויס דער מיט אליין גיט יוצא זיין , און טאן ראָזען וואס
 ער וועט נאר קענען , דאן , ליפֿר שנייאָר , פֿלעג איך ווילד ווערן און זיך וואַרפֿען
 בֿרעכין די מיר , און פֿלעג אָפֿער פֿאלין צוריק אויפֿען ציגעל בריק , זיך רייסען
 די האר און רייסען דא פֿלייש אויף זיך , און פֿלעג דאן קיינע שטערצען פֿילען ,
 ווארום דא שטערצען פֿאר מיין ראָזען , וואס מיין הערץ האט גיפֿילט , ווארען פֿיל
 גרעסער און גרויאַמער . איינמאל האט מען מיר אין קייטען איינגעשטיט פֿאר
 מיין בֿרעכען דא מיר , איך האב פֿודען שווערעקייטען גיטראַגין און אַלס פֿאר
 מיין ראָזען , גאט האט מיין געלענד צוא גיזעהען און האט מיר בֿעפֿרייט , וואס
 וואר מיין ערקטע פֿראַגע ? איך האב נאר גיפֿרענט , וואס מאַכט אייער גיטונד ?
 וואס מאַכט ראָזע ? רבי יצחק האט מיר גיט גיטאלט לאַזן פֿאַרען אהערצו ,
 איך האב אָפֿער גיטונט אים געגען זיין און בין גיפֿונען , שנייאָר ! וואַסערע
 לאַנגע מינוטען האב איך גיהאט ? איך האב קוים דער לעבט דעם בֿראַם צוא
 דער זעהען , איך האב אים דער זעהען , דורך גיפֿארין , און דא האט מיר דער
 יאָמערשטיק אַנגיזאָגט : אַנווער סָן , יאָהונגה איז אין שטאט , וואס פֿאַר אַספֿן
 איז דאס גיטען ! איך האב גיהערט וויא דא קלעזמער האפֿין גישפֿילט , און

אָדער וואלט מיר דאמאלס גיזאגט; אַמ דאָרטין פֿירט מען אַינצט דיין ראָזען צווא
דער חופּה? אַיך וואלט נישט דער לאָזען, אַיך וואלט צווא גילאפֿין אונז ויך בעסער
גילאזט מייטען אַנשטאט ווא צו זעהן אפּערקויפּטע אויף אייביג, אָדער אַיך וואלט
גיזאגט אויף איר אייגענעם אַנטוואָרט דאס ווא האט שוין מיך פארקעסען,
אָדער אַיך וואר צווא מיט אונז האב נישט גיזאגט וואס מיט מיר טוט ויך, אין
עטליכע מינוט ארום האט מען מיר אַנגיזאגט, אז דאס איז בייא ראָזען חתונה.
אַיך האב אלע זינען פֿערלאָרן, גישטאנען אונז גיטראכט, גיקוקט אונז דער זעהען
דעם עולם אידען, מען האט שוין ראָזען געפֿירט פון דער חופּה, אַיך האב גיהערט
וויא דיא קלענער האפֿין גישפּילט אונז יעדען פֿיר מיט דעם שטיק איבערן פֿידעל
איז מיר גיזען וויא מיט אטופֿין בעסער איבער מיין פֿערוואונדעטעם הארץ,
זייא האפֿין ווירקליך מיט טופּע בעסער גיוועלט פאנאנדער שניידען מיין הארץ
וועלכע עס איז צווא געוואקסען צווא ראָזען, אָדער דאס וואר אומזאנסט! זייא
האפֿין מיר נאך יסורים אָן גיטאן, וואונדען גימאכט אָדער אַיך בין נאך אלס צווא
גיזאקסען צווא איר! ...

עס לעבט נאך מיין הארץ אונז באטערט ויך, אונז ליידעט, וויל ראָזען נאך
זעהן אונז ריידן מיט איר אונז דר נאך רוהיג שטארבן, צו פֿרידן שטארבן! ...
אונז דאס אלס ליבער שנייאָר, האט ויך גיטאן אין איין יאר צייט! אַ אַזאר,
אָפּערקלעבער יאר. ער איז גיזען וועסען עס איז קורץ גיזען, גענער האט ויך נישט
ארוםגיקוקט וויא ער איז אים אַנזעק גילאפֿין, ער האט אין אים נאר נישט אוספֿענעט
צו טאן, אָדער מיר איז ער צווא לאנג גיזען, אַיך האב מיין גאנצין לעבן אין
אים אַנגילעבט, אַיך האב מיין גאנצין גליק אין אים פֿערלאָרן, אונז ער האט
מיר אלע האפֿנונגען גערויבט, אַיך האב ויך נישט גיגלויבט אונז אַקוק גיטאן אין
שפּיגעל צו בין אַיך נישט אלט גיזאגן, אָדער דער שפּיגעל האט מיר נאר געוויזן
מיין וויסעס טויטעס גיזיכט, אונז מיינע האר שווארץ וויא גיזען:

אזו ליבער שנייאָר, הייסט עס, האב אַיך שוין מיין ראַזין פֿערלאָרן? נא, עס
איז בעשטיקט אויף אייביג פֿערלאָרן! אונז וואס וועט אַינצט מיט מיר זיין?
מיין ליכט האלט שוין ביי אַזיסגיין, עס שטילזערט נאר טיף אין לייכטער
אפּלאַדער, כמעט שווארצער פייעריל, עס הויבט ויך אויף אונז לאַזט ויך צוריק
ארונטער וויא אַפּענעטש וואס עס טריינקט ויך, עס לייכט נישט, עס געווייזט נאר
וואס פאר אַשוואַרצע פינקסטערנעס עס הערשט ארום, אַמ נישט ויך אהויב, וויא
עס וואלט נאך זוכין הילף, אָדער עס גיפֿנט נישט! שנייאָר, אַיך קען עס נישט צו
זעהן. אַיך מוז דיא ליכט פֿערלעשן אונז באבין אסוף! ...

מיין זעלע שטעלזערט, גלייכט נאך אין מיר, אָדער ווא לייכטעט נישט, ווא
ווייס נאר וויא פינקסטער ארום מיר איז! שנייאָר, אַיך וויל ווא אַזיסלעשן אונז
באבין אסוף צווא מינע צרות!

מיט איין בלאז לעט אַיך דיא ליכט אַזיס אונז מיט איין שפּרונג פון פֿריק אין
וואסער ווערט מיין זעלע פֿערלאָשן!

מיט איין שפּרונג קען אײַד מײנע אלע צרות פאַרנעמען, און צו וואס זאל אײַד
ווארטן ביז דר אכזר, דר מױט וועט זיך ערפאַרעמען אויף מיר מיך צו בעפרייען
צו וואס זאל אײַד זיך אײביג מומצין אויף דער וועלט? אויס! אײַד האב מיין ליבס
פערלאשן, און מארגן אין דער צײט וועט מיט מיר אזוי אויך זײן! ...

שנייד אײַד זעה זיך שוין אין טײך, אײַד ליג אויפן ברעג, ארום מיר קלייבן
זיך פיש, עס איז שרעקליך, אפער אלס בעסער וויא איצט לעבן בלייבן אין
אײביגע צוואנגען מיט א אײביגע פערוואונדעטע הערן.

עס בלייבט אזוי, אײַד וועל זיך דערמאנען, מען וועט מיך גיפנען, מיר
ארום שלעפן צום ברעג, אריבער דעקן מיט זאק, און א נאראד וועט זיך
קלייבן ארום מיר, פרומע ערליכע אידען, וועלן זאגן: „ער איז א מאבד עצם
לבעת.“ — ער האט זיך אליין אמיתה אן ניטאן, לייגט אים ביי אפערען פלאנקן —
זײט אים קבר קבורת המור! און די געבילדעטע וועלן זאגן: „אט איז אנאר,
גױט גיהאט וואס צו טאן האט ער זיך דערמאנען!“ אפער מיין תאריך וײס נאגן
גוט, אז קיינער פון דיא זאגער וײסן און פילן מײנע וואונדען, זײא וײסן גױט
אז אײַד מרגן זיך טאג און נאכט אין טרערן! א זײא וואלטען דאס גאר פרוכין
פילן — אײַד ווינטש זײא דאס גױט — דאן וואלטן זײא אויך אזויא טאן, וײל
קײן אנדער עצה און אויס גאנג איז ניטא! גאר דיא אײנע קען איצט מיין
פײער לעשען!

שלעכט גאר, וואס קיינער וײס מיין אמת גױט! דיא וואסער וועט מיך צוא
נעמען, אײַד וועל פאלן צום גרונד מיט אשמיין אויפן האלד — וײל אײַד וײל
גױט מען זאל מיך גיפנען — אפער מיין אמת וועט גױט ארויף שווימען! דעם אמת
וײס גאט, אפער ער שווייגט צו פיל! ...

אלוז שטארב אײַד פאר מיין אמת, דאס תייסט, פר מיין אונשולד, אײַד האב
מיין שבעה, אפילו מיין ווארט גױט גיבראכין, און ווען אויף מיר ליגט עפעס
אשולד, איז דאס גױט צו קײן אנדערן וויא צו מײנע עלטערן און צו רבי יצחקין!
א וויא מען קען דאס אין דעם אנדערנס פאלאזענע גױט אריין! מענטשן מײנען
אפט דעם אנדערן אמוצה צוא טאן, און טוען פון מבייתים דיא ערקנסטע רעה,
רבי יצחק האט בײא מיר אנווארט גיבומען, אײַד זאל זיך קײן בײז אנטאן, ער
האט מיר אן מײנע ארעמע עלענדע עלטערן דר קאנט, אײַד האב אים פערשפראכן,
אפער איצט קען אײַד עס גױט האלטן און די עברה נעם אײַד מיט זיך! אײַד קען
גױט זיינער ווארטן. א! מײנע ארעמע אונגליקליכע עלטערן! אײַד האט גאד פון
מיר קײן נחת גיהאט! פיל שפערצין און לײד האסט דוא ליבע מוטער, פון מיר
געמאנגען צײט דו האסט מיך גיבארן — מיך אונגליקליכען, און איצט מוז אײַד
דיר דײנע אפריגע יארן פערביטערן! — קײן אנדער וואד אין לעבן ליגט מיר
אזוי שווער איצט אויפן הארצין, וויא מײנע עלטערנס בעמריגנס, אײַד וײס,
אז אײַד בענייא זיך גױט מיט זײא וויא א ערליך קינד דארף זיך בעניין מיט אזעלכע
מײנע עלטערן, אפער דאס וײס אײַד, ווען זײא וואלטן וײסן מיין איצטיגע
אבסמאמטעלסטווא

אָבסאָנאַטע־קסטאָא אָנראַט וואָלטן זיין מיר נאך אליין העלפֿן אין וואס איך וויל טאן! וואָרום זיין וואָלט דאך ערגער זיין צו זעהן זייער קינד אין אייביגען פֿיין און ליידיג! איך וועל צו זיין שרייבן, זיין אלס ערקלערן, און זיין וועלן מיר מוחל זיין!

נאָט וועט מיר אויך נישט שטראַפֿן, ער קען מיר, ער ווייס, אז דער סענאָט איז נישט איינעם, נישט שטיין, און ווען מען מוזט אים אָן שטערצן, פֿילט ער, און אים וויינען דיא שטערצן, ווען זיין אונטערשטליך, שווער אַריבער צוואַ טראַגן, איך בין נישט אזא פֿילאָזאָף וויא אַיב און האב נישט אזא אַ שטאַרקן מוטה וויא ער, און פֿון דעקטוענין האט ער זיך אויך גיוואָנצן דעם טויט! פֿערפֿלעכט זיין טאג! ...

שנייאר, אויב דו גידיינקסט אז דוא פֿיזט מיט מיר אַפֿאל נפֿארן אין שטאט דוא האָסט מיט מיר דאמאלס פֿיל גירעט, איך האב זיך פֿאר דיר מודה גיווען אז איך ליב זיא און דו פֿיזט דער פֿון גליקליך גיווען, דוא האָסט מיר גיזאָט: ראָזע קען גאר פֿאר קיין אנדערן גליקליך זיין, איך האב דאמאלס אַפֿיסערין פֿאָרגעפֿיל גיהאט, וויא ראָזע איז אונגליקליך אין פֿרעמדע הענט! שנייאר, זאג מיר איצט, אז דאס וואר אפֿאלשע פֿאָרגעפֿיל, זאג מיר אז איך האב פֿי איצט אלס געחלוקסט, אז ראָזע איז נאך פֿיינע, אז איך זעה גאר אַפֿיסערין חלום!

א, אין מיין האַרצן וויינען נאך אַבער דא דיא וואונדיגן וואס האט מיר דער פֿידיל אַנגיפֿאכט, ערקסט נישט לאַנג בין איך ביי אייך אונטערן פֿענסטער גישטאנען, גיזעהן אלס, אַדער גאר איין מיידל טרערן גיזעהן וואו פֿיין ראָזע טריינקט זיך, און דאס וואר קיין חלום! וויא קום איך דען אַהער צו וואָלט איך דען צוואַ אייך נישט פֿערפֿארן, ווען ראָזע וואָלט גאָר גיגענט זיין פֿיינע? עס קען מיר שוין דאס קיינער זאגן: דוא האָסט גאָר וואס צו האפֿן אויף איר! עס איז אלס גיקאנצעט, איך האב מיין גליק פֿערשפֿילט און מוז מיין לעבן אויך פֿערלירן! ... אַבער איך מוז גאָר מיט איר אַפֿאל ביידין! איך מוז מיט דיין ליבֿע און טרייע

מוטער ביידין, איך וויל אז זיא זאל מיר אַפֿיסיל פֿערוואַנדלן, איך זאל מיט אַזעלכע ביטערע גיפֿילען נישט שטאַרבֿן, זיא איז דאך אַקלונע, און איר און ראָזעס לעבטן וואָרט וועל איך אין דיא לעבטע סעקונדע פֿון מיין לעבן איבער זאגן! איך קען מער נישט שרייבֿן, איך וועל אַפֿילו נישט איבער לייגען וואס איך האב אויפֿגשריבֿן, איך וויל נישט פֿערריכטן, מען פֿערצייגט אַקראַנקען פֿאר אַפֿעלער, און איך בין גיפֿעליך קראַנק, נישט ווייט פֿון טויט, קום צו מיר ליבֿער שנייאר, איך וויל דיר גאָר עטוואַס זאגן און דיר פֿענייזן וויא פֿיין טרייט צו דיר לעבט גאָר אזא הייס אין מיר! איך שרייבֿ דאס אַפֿשר שוין דעם לעצטן מאל, און דוא פֿיזט דער, צו וועסן איך האב מיין לעצטן בריף גישריבֿן, קום צו מיר עס רופֿט דיר דיין יוסף!

נאָלדע האט דעם בריף גלייגעט, גאָר ליבט פֿענצן און גענויגט וויא איין מוכער קען וויינען גאָר אַ איינציגען זון, זיא האט איצט זיך גאָר מער שולדיג גימאכט

גיסאקט וויא פריער — דאס ליב קינד האט גיוואלט זיך אויסטויינען פאר סיר! האט
 דא צוא זיך גירעט אנאנצע נאכט, אונ איך האב אים מיט ביידע הענט
 אפגישטויסען, איך האב אים אויף זיינע וואונדערן נאך זאלן גישאטין, אונ אים
 דער טריינקט מיט אשווערע ביטערע הערץ! מיך זאל נאט שטראפן פאר אים!
 אנאנץ וועטשערע האט זיא אין מויל ניט גינאמען קיין שפיין, אונ האט זיך
 שלאפן גילייגט מיט אפערקלעמטען ביטערין גיפיל. וואס דורך דעם האט
 זיא זייער שווערע הלומות גיזעהן; איר האט זיך גיבאקט וויא אויפן גאס איז
 פינקטער, אונ וויא זיא שטייט אליין, מיט אמאל האט זיא דר זעהן אין עלענדן
 רוח, אונ דאס איז גיווען יוסף: — מוסער האט ער אנגעשרייא גינאן, איצט
 גלויבט איר סיר דאך שוין, אז איך האב זיך ניט גיטויפט, אונ בין גיט גיקומען
 צו פארן צו איך אום שבת מיט אדראנסקע, זעט איר, איך בין אדערטרונקענער,
 אונ דארטין גיט מען מיר קיין מנוחה גיט, איבער דעם, וואס איך האב זיך
 אליין גיטייט, אונ נאך זיך אפילו קיין קדיש גילאזען, אויב איר ווילט מיט מיר
 חסד טאן אונ זיך אויסקויפן פון א געברע, זאלט איר דרינגען וועמען עס איז מען
 זאל נאך מיר קדיש זאגן! אין דעם איז גיווארן אגרוישער שטורם אונ יוסף איז
 פארפאלן גיווארן אין מיטן ווידעל ווינד, זיא האט שרעקליך אנגעהייבן צוא
 שרייען פון שלאף ביז עס האבן דר הערט די שטוב מענטשן אונ מען האט איר
 אויפגיוועקט, אויף סארגין האט זיא גישיקט רופן שפעיהו דעם בעלן אונ אים
 גייהיסן לערנען א פרק משניות אונ זאגן קדיש, אונ אז שפעיהו האט גיפרעגט
 וויא איז דער נאמען פון דעם געשטארבענעם, האט זיא ניט וועלנדיג געזאגט
 יוסף, אונ זיא האט אים פסוד דרציילט וואס איר האט זיך געחלוקט, שפעיהו
 וואר אערגליכער איד אונ האט דער צו יוספין זייער האלט גיהאט, ווארום יוסף
 האט אים אמאל ערקלערט אשטיק חובות הלכות, וואס שפעיהו מיט זיין
 חסידותע קאפ איז שווער גיווען צו פערשטיין דעם ריינען זינען דער פון, אונ וויא
 ער איז גיווען אערגליכער איד אן רמאות, האט ער גיפגען על פי דין, אז ער
 איז מהויב צו זאגן נאך אים קדיש, ווייל ער האט דאך גילערנט פון אים אנאנצן
 פרק, אונ שפעיהו האט זיך שטילערהייט פארגינען צו פאסטן עטליכע הענטיגים
 פון זינעטמועגין כדי ער זאל גיבער נתקבל ווערן אין גיהנם. אונ פון דארטין איז
 שוין קיין נאך גיט ארויס צו חאפן זיך! מכה געלט, איז דא גיוויס קיין רייד געווען,
 דאס ערקטע נאך ווייל דאס איז גיווען שבת, צווייטענס, וואלט נאר שפעיהו
 גינאמען געלט פאר זאגן קדיש נאך זינעם — וויא ער האט זיך אויפגידריקט —
 ארבעין! גאלדע אבער, וואס האט פייגט גיהאט ספרית צו זיין וועמען עס איז
 אומזיסט — האט גישיקט שפעיהוס ווייב א גידיה פון פולען האנט — אונ דאס
 פערשטייט זיך בלי ידיעת שפעיהו — ווארעם שפעיהו פלעגט נאר די ווייב גיט
 פרעגן, פון וואנן האט זיא צו קאכען וואריסעס אדער צו קויפן אלעפעל פרויט —
 ער איז פטוח גיווען אז אליהו הנביא מיט וועלכין ער גיט שפאצירען אימליכע
 נאכט אין הלום, וועט אים גיט פערלאזן אונ עס וועט שולט זיין אמול ברעה אין
 טעפעל

נעפערל, אונז האט ער גיוואקסט וואס דיא גאנצא זאגט, אז א אשה איז א נולם, און אין זיין ווייב האט ער איינגעזעהן וויא אמת דיא גאנצא האט דאס גיוואקט, און ער פלעגט זיא משפיע זיין מיט א שם ויא זאל בריינגען וואס מען דארף פאר דעם חומר, און זיא געפינד געמריגען מכל השם אדער מכל הרעב. האט געוואקסט דעם סוד פון קבלה, און פלעגט מחזיר זיין על הפתחים און מקבל זיין פון איטליקען — וואס שמענהו פלעגט פילען דערפון אטעם גן עדן, ווארעם פון נואמען נועט געמען א נולם אויב גיט פון גן עדן? ...

1

שוין במעט צו שפעט:

פון יענעם שבת אן איז גאלדע גיווארן אפיסעל אנדערס, זייער אפט, פלעגט זיא פאסטען, זאגן תהלים, גאר אהויז דעם יום תהלים, וואס זיא האט ביז איצט אויך גיט פערפעלט, זיא פלעגט טיילן ארעמע אלמנות, און גיין זייער אפט אויפן בית עולם, זיא פלעגט גיין צוא ארעמע קראנקע, מריקטען אונגליקליכע עלטערין, וואס בייא זייא איז אקניד גישטארבן, און גיהאלפן ווער עס האט גאר געדארפט איר הילף וואס איר וואר מעגליך צו טאן:

איינמאל, דאס איז גיווען אקוראט מיט אטאנ פריער פאר יוספס יאר צייט — גאד גאלדעס רעכענונג — איז אריין גיקומען צוא גאלדען, דיא קהלסע מוכע און געזאגט:

ווייסט איר גאלדינקע, ווער עס שטארבט אפ בייא אויז אין שטעטעל? ווער? האט גאלדע געפרעגט מיט איין אונרוהע, אפער סטערנע גיטעם געלעבטערעל:

גיט שרעקט זיך גאר! האט סטערנע גוטע אזאג גיטאן, אין דעם זיא האט געסערקט דעם דונקעלען וואלקען, וואס עס איז גאלדען איבערן צורה אריבער. קיין גרויסער היזק גיט, חלעצען, ווער עס וועט גאד איר וויינען דאקט זיך וועט אויך גיט זיין בעסער:

זאגט שוין אפער ווער? האט גאלדע גיבעטען:

אט שרעקע דיא הולטייקעס מוטער, לייבע סארקינס שוויגער!

פע חלעפין! האט גאלדע גיזאגט, וואס האט איר צוא איר אז איר מאכט אפ פון איר מי יודע וואס?

וואס האט זיא אויס גיהאדעוועט אזעלכע קינדער? דער כלל איז, אז מען איז אללין גוט און פרום, האט מען קינדער אויך גוטע און פרומע, לאס אויך זאגן עפעס אויף אייערע קינדער? זייא קענען גאר גיט זיין גיט פרומע, האבן אנומע פרומע מוטער, אט זיינען זייא אויך אזו, וואס דען מינט איר? אט אזו וואקסט דאס אויס אקניד, דאס איז דאך גאד גיט קיין טויזנד יאר, איר גידינקט גיט וואס עס האט זיך אפ גיטאן מיט איר מיט ירמיהוס ביהור, עפעס אזו זיך פערנעקט

זיך אזו א מעשה? איך גידיינק נאך דאס וויא דער פחדר האט זיך גינאלט
פערנאגן פון פויזונות, אונז ויא דיא הולטיקע איז אויפגעגאנגען זיך פערניכן
מיט, ויא האט גימיינט גראוועט ויא געסען דער פאר, אפער יקסירטו האט זיך
דאמאלס גיפערט אונז נישט דער לאזין, אט אז ויא האט דער זעהן, אז דאס האט
איר נישט אפ גינאלטען, איז ויא נאר צוא לאזין גינארין, אונז גאט פארט, אט
האט ויא גינראנגען אזו אפאן וויא ויא איז ווערט! וואס פאר אפיינעל ויא איז
גינען אזו א ווייבעל איז ויא! זעהט איר דאך, איך האב אלס גינאט, אז מיר
גיפערט נישט דיא גאנגען אט דאמאלסט פון דעם לערער, האפער, ער איז מינער
א קרוב גינען, אט האט ער זיך גיטויפט, דיא שרים ווייטען אים וואס ער האט
זיך צו טאן, אונז גאט האט אייגר ראקען צו גישיקט איר פערשטען, אונז אז
ער איז נישט אזו קלוג איז וואס! מוזען דען אלע זיין שלמה המלך? אבי ער איז
א עהרליך קינד, האט פיינט דיא גייע וועלט, מיין מאן זאגט, אז עס טרעפט
א אנדערס מאל, אז נאר אפראכטער מענטש קען זיך נאך אנדערער צדיק זיין,
אונז האבין קער עולם הבא פאר דעם גרעסטין למדן, וואס ארט אייך אין דער
אסתן אז ער קען נישט לערען? וואס האט גימיינט אז אייגר אפאחליגער יוסף
האט שוין גאנץ נישט גינענט לערען, אז ער האט נאר די גינרא גיהאלטין אזוי
היטראסט? גלייכער אז גאט האט אים צוא גענוקען פון דער וועלט, האב אים
אפיקטערע שווארץ יאר!..

וועט איר מיר גלויבן, סטערנע גוטע, האט גאלדע גינאנט נאך דעם ויא
האט אויפגעהרט איךע גאנצע רייד, וואס יעדער ווארט איז איר גלייך גינען ויא
זאלן אויף דיא וואונדען — וועט איר מיר גלויבן, אז איך האב גאר קיין צייט
היינט צוא ריידן? בייא מיר נייען היינט אסך אורחים, אונזען מוז זעהען אז
איסליכער זאל צוא פרידען זיין! נאר זאגט מיר, איר זייט דאך געוויס נישט אזו
אויסזיסט אריינגעגאנגען צו מיר, איר האט דאך נישט נאר מיר גינאלט אנזאנגען
אז נרוגע סארקעס מוטער שטארפט, נישט אמת?

אנדא! איך האב היינט אויף קיין צייט נישט, איר ווייסט דאך באלד איז
אלול, אונז מען דארף זיך אקקסט ארויסקוקען, גאר זאגט מיר, אונז אז יענע איז
"א איך ווייס נישט וואס" דארייב זאל איך נישט גיין מיט איר ורוי זאגען? ארבעט
נאר צוא אנעלכע, עס איז דאך מאקע זיך אמוסר אראפ צוא געסען, אט בין איך
גינען בייא איר פאר שבת, האט ויא מיר גיפערטן איך זאל אייך בעסטין, איר
זאלט אזו נישט זיין קומען צו איר, ויא דארף אייך עפעס זאגען, וואס היינט איר
אנדא! האט ויא אקגיפערט מיט עמליכע רופער אונז וויל דאס אייך אפער געסען
צוא טיילען, א חזיר בלייבט אחריו ביו דער פגירה! האט סטערנע גוטע מיט בעס
אגישרייא גיטאן, שטייטש, צו ווייס דען אזא נישט, אז בייא מיר איז אדאנק גאט
פאראנגען אייגענע אונז איך דארף אנעלכע געלט נישט, אונז פאר וואס האט ויא
מוקא גיהאט דאס מיר אונזעק צוא געבן? וויא היינט איר גאלדע, וואלט איר
יינאזסט ווער איז נישט בעדערפטיג?

פון פאר שבת און האט איר זיין שוין פער נים גיזעהען ? האט גיזעהען גאלדע וואס מאכט זי היינט ?

זי לעבט נאך ! האט קטערנע נומע גיזעמפערט, אזוינע שטארבען נים מיט משה רבינוס מוים, זיין מאטערין זיך אפריער גומאן און אז זיין קיניקען אויס זייער מוטערס סילד אט דאן האט ערקט דער סלאך הקות שליטה צו צומערטען, מיין ראובן זאגט; אז מען פאר פאלט איין קאל הברלה צו הערין הארפין זיך און מאטערין פארין מוים, און די נשמה גייט אזו שווער ארויס פון חסר וויי שווער עס איז אויס צו פלאנטערין וואל פון דערנער, זי האט מיר דאס גיבעטין אפילו נאך פאר שבת, אבער מינט איר, די קאפ איז צו דרייט, און מיר איז אין איין אייער ארין און פון דעם אנדערין ארויס, גאר איצט, גוט, וואס איך בין דא פארגאנגען האב איך זיך דער מאנט, גייט טאקי שוין צו איר, אקשוא אויף דעם מוים, ערקען קוקען גאר נים געריכט, אויסשטיינס גיזאנט, וואס איז אקענטש בחסר פיד היוצר, וויא אאפער גיברענטער שטרויא, אט לעבט מען און אז דער יצר הרע וויל, איז ער דאך דער סלאך הקות אויך זאגט מיין אלטער; מאכט ער פון זיין חסר אש און רויך :

גאלדע האט קוים דער ווארט, אז קטערנע נומע האט אויף גיהערט צוא ריידן, זי האט ארויף גימארפין אויף זיך דיא פאציילע און גיגאנגען צוא דער מוים קראנקע, אין שטוב האט זי קיינעם גיפונען, ווייל שרעק מיט איר כאן זינען גיטען אין מאקארע אויפין ריד — אנדערע האבין גיזאנט, אז רבי ליב אליין האט זיך פאפאדעט, און זיצט איין אקטראג, דארפער איז שרעק גיפארן אהינגו וואו ער זיצט אים אויס צוא לייזן, אבער עס מאג זיין וויא עס איז, גאלדע איז אריין גקוקען איג האט ביא דער קראנקע גאר אקליינעס אינגעל גיפונען, וועלכער עס האט פאלד אנשיכריא גיטאן : מאטע, אט איז גיקוקען גאלדע פרידמאנס, מיר פערשפארט א טרחה

גאלדע, זאלט איר גיזונד זיין האט דיא קראנקע גיזאנט, איך האב שוין נאך פאר ארארין נאך אייך עמליכע כאל גישיקט, אבער מען האט מיר נים גיפאלגט, איצט אז איך האלט זיך שוין אויף אהאר איז מיין לעצטער שטיקעל מדייקט וואס איר גייט צו מיר גיקוקען .

נים מיהעט זיך אזוא פיל, גישקשה איך וועל שוין הערין אלס וואס איר ווילט, רעט גאר נים אזוא הויך און גיך ! האט גאלדע גיזאנט דיא קראנקעס האנד און געפענדיג :

זאלט איר גיזונד זיין ! האט גיזעמפערט דיא קראנקע, מיד איז שוין גיטא וואס צו זאלינען, מיט אמינוט פריער אדער מיט אמינוט שפעטער, אדאנק גאט, וואס איר זייט גיקוקען און איך קען מיט אייך ריידן : איר ווייט וויא גישמאק עס איז אז מען האט שלעכטע קינדער ? זאל אייך גאר גאט אויס הימין פון אזעלכע יסורים, יסורים און גיזונות אין לעבין, און גיהנם און קללות גאבין מוים, אט גאר גענין דעם כיד איך, וואס איך דארף אייך אמינוט פאר מיין מוים דער

צײלן. אז איך האב אַשלעכטע מאַכטער מיט אַשלעכטן איידים, און אויך אַנאַנען, אז אייער איידים איז אויך נישט בעסער פאַר מייענס!

נאַלדע האט אַשווערן זיפּן גיטאן, דיא קראַנקע האט זיך אָפּגערוהט:
נישט האט קיין פאַר איבעל! האט דיא קראַנקע ווייטער גיזאנט, איך מײן
הלילה פאַרין טויט קיין לשון דרע צוא זאגן, מיר דוכט, איר קענט מיר, אז
גאט האט מיר אומזיסט גישטראפּט מיט אַזעלכע שלעכטע קינדער, נאר מסתמא
איז ער גירעכט, און איר ווייסט, אז איך וואלט דאס נאר אָפּשער אָפּילו אייך
אליין נישט זאגן פּערט נישט אַ אנדערין, נאר דא האלט וועגן דעם גליק פון אייער
טאכטער כּוּז איך אייך דער צײלן אין גאנצין, פאַר אַיאַרען שבועות איז גיקומען
אייער משה שנייאר, איך קען אים נאך, אז ער איז אַאינגעל גינען — די בנים
יחידים זײַנען קינדקאל קיין רעכטס — און מיט אים איז גיקומען טעוועלע גאסאנס
איידים און האבן אין קאדקין גישפּילט און צוא רעט אלע מינים נבול פּה אין
אז אַהיליגע נאכט, דער נאך האבן זייא דער צײלט עפּעס פון אַ יוספּין וואס
איר האט אים גינעלט נעמן פאַר אייער ראָזען פאַר אַהתן, און וואס אייער משה
שנייאר האט אים נישט גינעלט, ווייל ער וויל, אז ראָזע זאל האבן אַנדאבן
יונג פאַר אַטאן און אזו האט אים אַטליכער גיגעבן עצות. אז קען זאל אויך
אים אַקלאנג אַרויס לאָזען, אז ער איז אַ נאר גישט, און מאכין פאלשע ברינעלעך.
אייער איידים איז דאס אלס נישט גיפּעלין, ביז מײן לייבע האט גיגעבן אַעצה,
קען זאל אים פּטירן און עס וועט אַהאן נישט אַקרייא טאן, גאלינגעקע, וואלט
איר גיהערט וואס קען האט דא צוא רעט, דער האט גיזאנט אזו אַגלייך ווערטל,
און דער האט גיוואונצין אייך אזו אסוף וויא מיינעס, מרייבט-אים אַרויס דעם
יונגאן, וואס פאַרנעסט וויא פיל בריינגט דאס אַמוסער ביז קען האדעוועט אים
אקינד איר חתונה צוא מאכין, איז וויא פיל טערערין פאַר גיסט: יעדע שוויגער,
נאר אַנטוין איידעם צו קרינען! זאנט מיר נאר ליבע גאלידע, האט אייער ראָזע
חתונה גיהאט פאַר דעם יוספּין, אַדער פאַר אַיין אַנדערין? און וואו איז דער
יוסף? האט קען אים הלילה נישט אָפּ גיטאן אַמעטה רע? וויא, און ווינד איז צו
פיר, איך בין דאך אָפּשער נאך אויך שולדיג, פאַר וואס איך האב אייך דאס
פאַר אַיאַרין נישט גיזאנט, אָפּער נאט איז מײן עדות, אז איך האב נישט גיקענט.
אויף מאדגין פריא האט מײן איידעם מיר גינעלט סס איין נעבין, ער האט
פערשטאנען אז איך האב אונטערן-פאַראנוואן אלס גיהערט, און אז איך האב
נישט גינעלט נעמען, האט קען מיר אַרויס גינעלן אויפּן גאס, מיר גישלאגן,
דיא טאכטער מיט דעם איידים, ביז איך בין גיפליבן אן לשון, און דער נאך
האבן זייא ביז איצט קיין קענטשין צוא מיר צו גילאזין איך פלעג אלס בעמין
אוינגעל גיין צוא אייך, ער האט אָפּער מורא גיהאט פאַר לייבין, און איז נישט
גינאנגען, איצט זאנט מיר וואס מאכט דער יוסף?

זאל ער שוין אַמוסער בעטן זיין! האט גאלידע גינעמפּערט מיט אַ געווייז!
דיא קראַנקע האט אַנעשרייא גיטאן, און זיך אויף גיהויבן מיט אזו איי
שטארקייט

שטארקייט — וואס דארף איך נאך לעבן אויף דער וועלט? האט זי געזאגט. איך האב אנגעלעבט דעם לעבן אויף דער וועלט וואס זאלן אנעלעבן אונזערע קינדער שטימען? ביידא דיא רייד, האט דיא קראנקע אונזער גיטאן דעם קאפ צום וואנט, און איז גיפאלן אויפן קיסען א טויטע, עס זיינען גיט אריבער צעהן מינוט און דיא אונגליקליכע פערטריבטע פרוי האט דעם לעצטען קאל געגעבן אירע אויגן אקוק גיטאן מיט אשמיכיל אויף גאלדען, און פאלד פערשלאסן אויף אייביג:

קיין מענטש אין דר וועלט האט אזא פיל מערערין פערנאסן נאך דער עלענדער פרוי, וויא אונזער טיפערטריבטע גאלדע, זי האט זיך מתעסק געווען בעת דער טהרה, זי אונגעטאן אין אירע אייביגע קליידער, נאך גיגאנגען נאך איר ארון און איר בעגלייט פיו איר אייביגעס הויז, און אז דער גאנצער עולם איז שוין אראפ פון בית עולם, איז גאלדע ערקט איבער גיטעס צו צו דעם גיטען קבר. און בענעצט דא דעם פרישען בערגעל מיט אירע טרערן, גערעדט מיט שווערע זיפצין, אויס גיגאסין איר שווערעס הארץ און געבעטן נאט זאל שוין רחמנות האבן אויף דער פערטריבטע זיילע פון דעם דער טרונקענעם יוסף — אים שוין געבן זיין מנוחה געווישן אלע אויסגלייטערטע נשמות — אין שטעטל האט מען געפילט פיל גירעט וועגן דעם, האט עס איז קיין חרוש געווען צו זעהען אין דער לעצטער צייט גאלדען אויף א לנה. אבער וויינען און נאך אזא פיל וויינען נאך אזו גישט רעכטש — וויא מען האט געבן שרעקסמוטער אין שטעטל אונזערם גיהאטלין — דאס האבן אלע גיגאנט איז גיט אונזערס — גאר שטערנע גוטע האט גיפונען א תרין און גיהאט צו היידן חדשים לאנג —

גאלדען פלענען דיא בלוטען צוא קאכט ווערן אז זי פלעגט דער זעהען איר שווארצין איידים! אבער וואס זאל איך מיט אים טאן? פלעגט זי זאגן — איך בין געווארן גענער קראנקער וואס האט אים אגעטויבן א האנד צו פוילן, אונזער לאזטעבעסער זיין גאנצין קערפער צוא פוילט ווערן, איידער זיך צו לאזן דיא פוילע האנט אפגעביידן — איפריגענס איז שוין צו שפעט, און איך האב שוין פאקט גיט וואס צוא העלפן — מיין ראנקען האט ער שוין פערגראבן, שנייארקען, פערשמויסען, גאט דער לעבעדיגער ווייס וואס עס וועט נאך מיט רחמנות זיין? —

ז

אדאקטער אין שטוב:

מען און שטייבן שטייען קיין מאל אויף איין ארט, דיא שטייבן פליסען און גיטע זייער וועג אויף דאן, אז אלע מענטשן שלאפן און זעהען גיט וויא דיא האסער ציט זיך ווייטער און ווייטער, און אפילו אין דער צייט, אז דער קאלטער ווינטער ווארפט אריבער איבער זיין ווייטע און דיקע אייז דעקע, דיא וואסער אפער פון אונטן שטייט גיט אויף איין ארט, און האט פון אויבן פארט מען און

און מען בויט, און עס ווערט גאנצע מערק: אויף אים, אָפּער זיין אונטערשטע
 סהעמיגקייט הערט גיט אויף אַף איין מינוט אויף, און אין דאס אליין זעהט שוין
 דער געבילדעטער מענטש דעם אונטערשייד צווישן זיינע מעשים, צווישן דיא
 מעשים און באשעפענעס פון דעם אלטעמיינען, נעדע זאך וואס דער מענטש
 סאכט נאר, האט איר געוויסען גאנג און צייט, אזוינער, ווערט אן גישטעלט
 אויף אַמאג, און צום העכסטען אויף אַ יאָר צייט, דער יאָר אָפּער לויפט
 אריבער, און דער זייער הערט אויף, שטעלט זיך אַפּ, גאט האט אָפּער זיין
 זייער איין מאל אָנגישטעלט, און פון דאמאלס אן גייט אלץ אן אַ אָפּהער,
 און וועט אזוי לאנג גיין זיין גאנג, וויא לאנג ער וועט, מיט זיין אייגענעם רצון
 גיט אַפּ שטעלין, דער זייער פון אונזער לעבין איז דיא ליבע זאנע, און אונזער
 ערדע איז דער ווייזער אויף דעם גרויסארטיגען ציפער גלאט, וועלכער עס דרייט
 זיך ארום אים, און באצייענט אונז ריכטיג דיא צייט, און אימער אונד אימער
 גייט אלס אזוי ארום, און שטעלט זיך קיין מאל, אויך אין דער מינוט ווען מיר
 שלאפן, ווען מיר פארנעמען אויף זיך ועלפסט, לויפט אלס אונזער צייט אַראָפּ
 ווייטער, אויך ווען עס ליגט דער שווערער אייז איבער אונזער-הארץ און געפיל
 און ווען מיר מיינען, אז דיא גאנצע ערד האט אויף גיהערט לעבין, און עס
 שטייט דיא צייט, אויך דאן, האט דיא צייט גיטאן דאס איריגע. און גימאכט
 איר קבייז, וויא גיוואינטליך, נאר מיר חאפן זיך אויף און קוקען זיך ארום וואו
 מיר זיינען און ווערין פאר וואונדערט אויף דיא פאר בייא גילאפענע צייט וואס
 מיר האפן גיט באמערקט!

דיא צייט האט זיך גיטאן דאס איריגע אויך דאן ווען קאנע האט דיא צייט
 גיט גיפילט און געלעבט כמעט אונגילפארין לעבין, וועלכע עס האט זיך גאר
 גיט מצער גיווען וואס דער שיינער פריהלינג גייט אריבער, און זיך גיט גישראקען
 פאר דעם קאלטען ווינטער וועלכער עס קוקט, גיט עס האט איר גיארט צווא
 דער טאג איז אונאלקענדיגער אדער אלויטערער, און וויא גרינג און איינפאך
 איז איר דיא צייט גיווען, זא שווער און דויער האפט איז דיא אייגענע צייט
 גיווען איר שוועסטער, וועלכע עס האט מיט נעדען אָפּגעלעבטען טאג זיך פאר געניגט
 צווא באמראכטן, אז דער צאל פארבייגעגאנגענע טעג פון די פינף אדער זעקס
 יאָר וואס יוסף האט איר פּעשטיקט, ווערט אלס גרעסער, און דיא קוסענדיגע
 ביז דעם פאשטיקטען טאג ווערין אלס ווייניגער, און דער לעצטער טאג ווערט
 דורכצוקייטער און געהנזער פריהער האט זיא גיצייגלט מיט איינצלנע טעג, דר נאך,
 אז עס איז אַנאנצע וואך אריבער, האט זיא גיצייגלט מיט וואכין, דער נאך מיט
 חדשים, מיט האלב יארין, און יארין, נון צייגלט זיא שוין דעם נעקסטן יאָר און יוסף
 קוקט גיט, דיא צייט האט איר אן גיהויבן שווערער און ליינגער צו ווערין וויא
 דיא גאנצע פינף יאָר, זיא האט איצט אָפּגעלייגט די גאנצע פינף יאָר און האט
 צוריק אן גיהויבן צו ציילן טעג ווייז, עס איז שוין אריבער דער נאכער דער

ווינטער, עס איז שוין פרוך השם פסח אויך אריבער און רוחקה האט אן גיהויבן
שריטערין און אונגרוהיג צו ווערן:

נאר זיין יאר איז ערסט פאר ראש חדש אלול! האט זי גיזאנט, איך מוז
נאך גידולדיג זיין!

אויך איר האט מען אנגיהויבן שרוכים צוויידיג, זי האט אלס ריהני
אויסגיהערט, און איז אירע עלטערין קיין טאל דר ווידער גיווען, זי האט זיך
נעדען טאל אויסגעפוצט פאר דיא סחוקנים, גיזאנטען שפאצירן מיט די חתנים
וואס האבן זיך פראיר גישריכנט, איז זי איז דער פון נאר נישט אונגרוהיג גיווען,
ווארום זי האט גיוואוסט אז פארקויפן איבער גיוואלט וועט מען איר נישט, און
אז זי פלעגט זאגן דער מוטער: דעם וויל איך נישט, ער גיפעלט מיר נישט. פלעגט
די מוטער אונארט נישט איבער ריידיג און הייסן דעם שדכן אויפהערן צו ריידיג
דעם שדוך.

דער שווארצער פון זיין ווייט האט דא אויך מסתמא געטאן וואס ער האט
גיזאנט, נאר דיא קאפ איז אים נישט זאויסגעדאקט און ער האט בעסערקט, אז
נאלדע מוט אקוראט פאר קערט וויא ער ראטהעט, האט ער אויסגיהערט צו
מישען זיך פנליי, אבער בסתר האט ער גילייגט דעם לעבן, אז רוחקה זאל אויך
קריגען אזא אמאן וויא ראזע און דאן בלייבט ער שוין גיוויס דער יורש, ווארום
שניידארקע האט חתונה גיהאט אין א אנדער שטאט, און האט נאר אנגיהויבן
אנאנץ אנדערן רישעפט צו טאן, און פאר אים האט ער גיוויס נישט וואס מוזא
צווא האבן אזו וויא פאר ראזעס מאן — אבער דיא רוחקע, פלעגט ער זאגן,
פון גאר קען מען נאר נישט פטור ווערן, מען מוז מיט איר אויך מאבן א קונץ, אז
מיר האט זיך אין גיגעבן ראזין צו פערשלייגערן מיט אזא אפולד, נאך דעם.
זי האט יוספין אזו גילייגט, וועט מיר דאס זיין איר צו מאבן גרינג וויא אהאר
פון מילך, מען דארף אקארסט זיך געמען פאר דעם שווער אים עדערין, אים
זאגן, אז אין שטאט רעט מען צו אויף זיין פאלאזעניע, מען זאגט: ער האלט
א מויד פון איין און צוואנציג יאר, דאס איז א סימן, אז ער איז נישט רייך, דער
שווער ציטערט דאך דער פראו און מיר וועלן מאבן, אז זי וועט איבער גיוואלט
מוזין ענטפערן אמן! איז טאקע בעווייזן אים דעם פרימער, וויא עס צווא מוז
זיך אין שטאט אין דיא הויכע פענסטער, וויא עזריאל ראטמאן האט גיטאן מיט
זיין טאכטער זעלדן, וועלכע עס האט נישט גיוואלט אהרן שרונס זון דעם פהקה.
וועלכער עס איז טאן וטאן וויא אונזער פייבוש ראזעס מאן, עזריאל האט גאט
גיהאלפן, און ער האט זיך גיוואלט איינקויפן אין יחוס האט אים נישט גיארט
קאס ער געבט אאיידיס אפרא אדם, און אז דיא טאכטער האט גיזאנט. זי
וויל אים נישט, האט ער איר אראפ גילאזן דיא פייגער פלאמדיגע פעץ, אז יענע
איז דרייא וואבן אונגיגאנגען מיט פארשוואלענע באקן און גיזאנט א תירוץ זי
האט צאן שטערצין, דארטין וויינען אפילו גיווען שדכנים לייבן, חיים שלמה
ראשעלעס, לייבע פוינע שרונס קאסיר, און אז חיים שלמה ראשעלעס האט

קראנט און גישווארן ביין בארד און פאזתין, אז דער חתן איז אלייט א צאצקע
אוינגעל, אט האט ער טאקי אויס גיפירט, איך וועל אייך דיא הינט, שלמה
דעם חזן מיט משהלע דעם משוגענעם געבין האלז און אקען, און אקאדסט געבן
זיך מיט דיא גרויסע שדכנים זעליג דער שדכן ער איז אלייט, ער קומט אריין
מיט דיא גראפע בויך, און ער וועט דעם שווער אויסנידלען קעגן. אז דר שווער
וועט גיט וועלן, און אז זעליג וועט גיין עפליכע מאל וועט ער אויספירען, דאס
האט נאך דאכט זיך גיט גיטראפן אז ער וואל גיט אויספירען, גוט, איך וועל
דאס אויך אויספירן. גיפאלן אויף אפאל, וויא איך בין אאיד! און אז מיר וועט
קאסטן דער שדוך הונדערט רובל, איז אלס בדאי, מיר קאסט דאך דעם שווערס
יעדער קינד, וויא פיל האט מיר ראזע גיקאסט! אונזער שטאט איז אנליקליכע
פאר מיר, דיא קליינע לייט קוקן אלע מאל נאך די גרויסע, און גאט שיקט אונז
צו אעזלעכע גבירים וואס פון זייא קעגען מיר זיך לערנן אלץ רעכטס! וויא פיל בלות
האבן שוין פען בעקומען אויף דעם רעכענונג, וואס עזריאל האט אנגיפאצט
זיין פלה, אט גאר היינט בין איך פארבייא גיגאנען פאר ברוך דעם שניידער,
האב איך גיהערט אנשיבייא און איללה, דיא מיידל זיינע וויינט, און ער רייסט
זי פאר דיא האר, און שרייט: וואס? דו וועסט מיר זיין זעלדקע ראטמאנס וואס
ווייל איר חתן גיט? אך אויסגירנען האט זי געמאנט ווערן, איידר זיא האט
גאר זיא דיא מאדע ארויס גיבראכט! איך האב אין זיך אפילו אשמיכיל גיטאן
וואס פאר אנלייבן דאס איז, עזריאל ראטמאנס טאכטער וואס איז אנגעבילדטע,
און האט אייגענע צעהן טויזנד רובל, צו ברוך דעם שניידערס מיידל, וואס
מאטערט זיך אליין אימליכע קאפינקע צו פערדיגען. — אדער אהרן שוונס זון,
צוקוסקע דעם שניידערס זון, האט אין אמתן זיינען דיא חתנים ביידע גלייך,
אפער, וויא אימליכער געמט אלס דעם פרימער פון דעם גרויסן, איך ווייס
גיטוויס, אז ברוכס מיידל האט גאר גיט נאך גיקוקט נאך זעלדע עזריאלס, אפער
ברוך האט זיך פארט אזוי גיטראכט, און מיר איז געט מעשה אייגיפאלען: מען
דארף דאס דעם שווער אברוך טאן, גוט, זעליג דער שדכן מיט דעם כשל וועלן
אלס צוא וועגן בריינגען. —

און אזוי איז אויף ריחטען גיקומען אזויא אטאנ, וואס דער פאטער האט איר
זייער ארענטליך סכבד גיווען, אפער איר אויס קלייבן, זיא האט גישט
גיגענטערט אטוארט, זיא האט גיוואקסט וואס זיא ווייל און גיהאפט, כל זמן דיא
צייט איז נאך גיט אריבער, גאר, אז דיא מוטער האט איר אטאל מיט מרערין
גיפעטין, זיא וואל איר ערקלערין וואס איז זיא אזוי מאדנע, אז איר גיפעלט קיין
חתן גיט, האט זיא איר גיגענטערט, אז זיא האט זיך פארגינגטען גיט חתונה צו
האבן פאר איין און צוואנציג יאר, און דאריבער ווייל זיא צום ווייניגסטען נאך
ווארטן ביז זיא וועט ווערן אקוראט איין און צוואנציג יאר, דיא מוטער צו זיא
האט דאס געגלויבט צוא גיט, אפער זיא האט גיט גיוואלט איר גיטען און אן
טאן יסורים, ווארום פון דער איינע האט זיא נאך גיהאפט נחת, ווידער האט זיא
גיועהען

גזע־הען וויא איז דיא לעצטע צייט מרזיערני גיווארן, און אופגיהערט צוא
 ריידן, זיא האט זיך זייער דערשראקען טאמער איז ביא אלע אינע קינדער
 דער פֿעלער פון מרה שחורה, זיא האט אָבער פֿריער פאר אלס שולדיג גימאכט
 אינע ביקער וואס זיא האט פון האנט גיט ארויס גילאזען, און פֿלעגט ביסליכווייז
 זעהן, זיא זאל ווייניגער לעזען, רוחקת אָבער איז גיווארן דער פון אונדזערער,
 ווארום דיא ביקער האט זיא גילעזן מיט לוקט, און האט גיט גיפילט וויא אינע
 לאנגע שעות גייען פארבייא, אָבער אז זיא האט גיט גיהאט וואס צוא לעזען
 אלענט זיא סקוצאנען :

אין דיא גאנצע צייט האט רוחקת איינמאל יוספין גיט דער מאנט, נאר ראזע
 פֿלעגט אים שטענדיג דער מאנען מיט וויינען :

אין איין שיינעם פֿריא מארגן, דאס וואר אין די ערסטע פֿרייליכע ליכטיגע
 מאי מען, די גאנצע שטעטלע האט נאך גישלאפן, אלע לאדען וויינען נאך פאר
 מאכט גיטען, נאר דער לאדען פון ראזעס צימער וואר שוין אָפֿען און פון איר מיר
 זייען איצט ארויס גיגאנגען ראזע מיט רוחקתן שפאצירען, וויא דער דאקטער
 האט זיא גיחייסען, גאנץ ווייט ביין וועלדעל האבן זיא גיזעהען אפאסט
 אן קומענדיג, איידער דיא ביינעל איז אראפ פון בארג איז דער פאסאזירער
 ארונטער גיקראכין, אומגעגאנגען שטיל און פארטראכט, זיך ארוםגינקסט פון
 אלע זייטען און זיך אפ גישטעלט ביא יעדען גייען בויסעלע וועלכין ער האט
 דער זעהען — דאס האט אלס דיא צייט גימאכט, האט ער זיך אינערליך גירעט,
 א, וואס די צייט איז! וויא פיל גייעס מאכט זיא איבער, איך גידיינק נאך דעם
 ערסטין מאל, ווינטער אז איך בין אהערצו גיפארן, דא וואר מויט, קיין גרינע
 בלאט האב איך דא גיזעהען, קיין פיינעלע האט מיר דא אזוי ליב און פֿרייליך
 באנעגנט מיט איר ליבן זיסן גיזאנג וויא איצטער! און דאך, א, איז מיר איצט
 גיט פֿרייליכער וויא דאמאלס! —

דער פאסאזירער האט זיך ווידער ארום גיזעצט, נאר גיבעטן שטילער,
 גאנץ לאנגזאם פארן, זיינע אויגן וויינען אומגעלאפן אין אלע זייטן, וויא ער
 וואלט אין יעדען גרעזעלע און שטיינדעלע עטוואס באקענטעס זעהן, זיין הארץ
 וואר אים אָבער נאך פולער וויא זיינע אויגן :

איצט איז וואסער, האט ער צו זיך גיזאגט, און דאמאלס וואר ווינטער! עס וואר
 ווינטער אויף דער וועלט, אָבער נאך פֿרייהלינג אין מיין הארצען, איצט איז
 פארקערט, עס איז לוקטיג, ווארעס און העל ארום מיר, אָבער דער פאר ווינטער,
 פינסטער און מרזיעריג אין מיר! א, וועלכע שטורעמס בין איך שוין אויסגישטאנען
 אין מיין יונגען לעבן! וועלכע שרעקליכע פֿראסט און פֿורכטפארע אונגוויסער
 איבער מיר איז שוין אריבער, און דער אייז פון מיין הארצן איז נאך אלס גיט צו
 בראכין, און זעהט נאך גיט אן איין פֿרייליכען זאנגען שטראהל!

אן דארמין שטייט דער ווערב (אזוי א בויס), אז איך בין דא דעם צווייטען
 מאל גיפארן האב איך גיזעהען וויא ער האט אים אין העלפט איבער גישניטען.

אן שטייען נאך אזעלכע ווערביין וואס מען האט דאמאלס אזוי אפגישניטען, אונ
איצט טראגן זייא נייע צווייגן מיט נייע בלעטער עס איז נאר נישט נאך אז מען
האט זייא אונטער גישארין אמאל, נאט, פאר וואס איז דער מענטש נישט
אזוי? ... מען האט דאמאלס אויף מיין הארץ אזוי צוא האקט, אויסגעריסען מיט
שלעכטע הענט, פאר וואס פארנוואקסט אפער דיא וואונדען נישט אזוי וויא אפ
גיהאקטע בויטער? פאר וואס דארף איך נאך אייביג פילען יענע יסורים האצבע
אין מיין הארצין יאונען זיך נייע גיפילען? ...

אזוי האט ער מיט זיך גירעט, אין דעם האט ער דער זעהן אז עס גייען צווייא
דאמען, ער האט נישט גיוואלט מען זאל אים ערקענען, אונ האט זיך אפגיקערט,
זייא זיינען פערבייא גינאנגען אונ נישט פאמערקט ווער דאס איז פאר בייא גיפארין;
וואלטן זייא דאס אפער יא פאמערקט? ...

אזוי גייען מיר אפט פארבייא פאר אונזער גאנצין גליק, אונ פאמערקען אים
נישט, ווען ער קערט נאר זיין גיזיכט פון אויז אפ:
דיא דאמען זיינען ווייטער אונעק גינאנגען, אונ דיא פור איז אלס געהנטער
גינסען צום בראם:

דוא הערסט עטוואס? האט גיפרענט דער פאסאזירער דעם יאמ'שטישק,
דורכפאהרינדיג דעם בראם:

נישט אקול פון אמענטשין! האט גיענטפערט דער יאמ'שטישק, דער פאסאזירער
האט זיך ווידער פארטראכט, אונ גיקוקט אלס ווייטער, ענדליך האט ער זיך
ווידער ערשטראקען אהייב גיטאן אונ גיפרענט:

פאר וואס הער איך? מיר דוכט מען שפילט, איז נישט איין חתונה אין שטאט?
וואס קעט איר? האט גיענטפערט דער יאמ'שטישק פאר וואונדערט אזויא
פריא אהתונה?

אך! איך בין דאך נישט משוגע, איך הער פארט מען שפילט! האט גיזאנט
דער פאסאזירער:

יא! יא! האט זיך אהתאפ גיטאן דער יאמ'שטישק, איך הויב שוין אויך
אן צוא הערין:

פאר גיכער! האט דער פאסאזירער אגישרייא גיטאן:
דער יאמ'שטישק האט אשטימטן גיטאן דיא פערד אונ פאלד האבין זייא דער
זעהן פון וואנען דאס קיט דער שפילען, עס זיינען גינאנגען אגאנצער פאלק
סאלדאטן, וועלכע עס זיינען נאר וואס אין שטאט אריין, מיט שפילען אונ מיט
גינאנג, דער פאסאזירער האט זיך פארוהיגט אונ אפ גיצונגען דעם אטעהעם פרייער:
פאר בייא פארענדיג, פאר בייא פרידמאנס שטוב האט ער גיהייסען דעם
יאמ'שטישק פרעגן; אויב מען קען דא פארפארין? דער סטאראז איז פאלד
ארויסגעלאפן אונ גיחאפט די זאכן אונ אריין גיטראנג אין אשיינעם צוגיקליבענעם
ציסער, דער נאכט איז אויך אריין אונ פאפרידיגט דעם יאמ'שטישק ארענטליך:
ווער איז דער? האט גיפרענט דער שטאראז דעם יאמ'שטישק:

דאס איז ארייטש, אדאקטאר! האט געקענט דער באשטישק:
פון וואנען ווייטט דא?

איך האב געזעהן, ווי ער האט אין פאזט פארשריבען דעם סטאטריפערס
אמקיד, — וועלכער עס איז איצט קראנק — אלעקארסטנווא, אט פיר איך אים
מיט זיך, איך וועל דאס אנזען געבן אין אפטיק:

אין אהאלב שעה ארום זיינען דיא בעלי בתים פון שטוב אויף גיטמאנען,
אונז אז זיי האבן גיפרענט ביי דעם סטאראז ווער איז דאס דא פארפארין וואס
ער אפמאנעט, אז דאס איז אדאקטער:

דאס איז אסימן מיר וועלן אלע גיוונד זיין. האט גיזאנט גאלדע מיט
אשטייכל, אז עס איז דא אדאקטער אין שטוב איז אלע סאל אנטר סימן! דאס
איז וויא סען זאנט: נא עס איז דא ברזיט אין שטוב איז סען ניט הונגעריג, אז
עס איז דא אדאקטער אין שטוב, זיינען אלע גיוונד, פון דעסטוועגן קלער איך
אפרעגט טאן ביי אים, וועגן ראנעס ריזעצקען!

דא וועסט נאך צייט האבן! האט געקענט פרידמאן, איך זאג דיר דעם
אמת, איך האלט פון זיי אשטעק טאפאק גיט, זיי זיינן נאר הילע אפמאנשטישקעס.
נאט איז אדאקטער אונז גאר!

דעם גאנצן טאג איז דר גאסט געזעסן אין שטוב, פאר נאכט האט זיך אבער
דאס קינד זייער פאנאנדער גישריגען, אונז גאלדע האט דורך אים גיוואלט; ראנע
זאל אריין גיין מיט דאס קינד צום דאקטער, אגב, זאל זי אים טאקן אפרעגט טאן
וועגן זיך, טאמיר שאדט דאס קינד אירע מילך, ראנע האט אריינגישיקט דעם
סטאראז פרעגן אויב ער וועט איצט אן געסען, דער סטאראז איז ארום מיט
דעם אנטווארט: אין אפאר מינוט, ראנע האט דא דיא פאר מינוט אפגיווארט
אונטערין מיר, אונז וויא האט זיך פערוואונדערט, אז איר איז עפעס פלוצליך
ארום גיקומען אויפן זינען, וויא זי האט אמאל גיווארט אונטער דיא אייגענע
מיר, בעת זי איז גיגאנגען גיוואר ווערן צו יוסף, פאלד אויף מארגן נאך דעם
וויא זי האט זיך מיט אים אין זייערע ליבע בעקאנט, וויא אנדערס ווארענער
פריא מארגן! האט גישריגען איר הארץ! פון וואנען אבער נאנעט זיך אין מיר
דער געפיל?

אשענטשענס הארץ איז אייגענע. האט איר אמאל איר יוסף גיזאנט, עו
זאנט אן אפרייער עטוואס שלעכטס אדר גוטעס וואס קומט גאר, נאר מיר ווייסן
ניט צו פערשטיין גוט דיע גיהימנים פאלע שפראכע, וויא אפמט האט שוין יעדן
בעסערקט, אז מיר הייבן אן צו טראכטן, וועגן אינווער בעט אפגעקענעם
פריינד, אונז וואס אין עטליכע מינוט ארום דערזעהן מיר דעם אייגענעם פאר
אונזערע אויגן צו אינווער ערשטיינען!

ראנע האט זיך מיט פערטראכט, זיך אנגיחזיבן צו בעטראכטן, וואס פון
איר איז גיווארן, אונז וואס פון יוספין? — איך לעב נאך פון דעסטוועגן פארט,
האט זי גיזאנט שטילערהייט, אונז ער? נאט ווייס אויב עס איז נאך א זכר
גיבליבן

גיבליפין פון אים ד — אין אזעלכע גידאנקען האט זי א גוט פעמערקט וויא דיא טיר האט זיך געפענט, און וויא פר איר איז גישטאנען איונגער שיינער מענטש, יעוואפייאיש גיבליידעט:

שזין מיט אקלינד אויף דיא הענט! האט דער דאקטאר אין זיך גיזאגט, אדך נאט, וויא דיא נאטור בלייבט טרייא אין אירע זאכן, און טוט דאס איהריגע האץ דיא מענטשין האנדלען און וואנדלען געגען איר, און בלייבען איר שטענדיג אונגעטרייא! ...

ער האט יא ערקענט, און איז בלאס גיווארין, און זיך גיט מער גיקענט פעהערשען, ער איז צוריק אריין אין ציכער זיך אראפ געלאזען אויפן זאפע, מיט און שוואך וויא ער וואלט אנהייבט מלחמה אויס גישטאנען, ראזע איז אלס גישטאנען ביין טיר, און זי האט דאס פגעט גיט פעמערקט, דער דאקטער האט דאס דער זעהן, ער האט אבער גיט גיוואוסט ביין עצה, און האט זיך איין פח אן גיטאן און מיט א ציטערנדע שטימע האט ער גיזאגט:

גוטע פרויא, ענטשולדיגען זי א געפעליגסט, דאס איך בין יעצט גיכט אויפגעלייגט פיר פאציענטין!

ראזע האט ערסט זיך פון איר פאר טראכטקייט אויפגיחאפט, איר איז דיא שטימע פקאנט גיווען. זי האט די אלטע לאנג פערקלונגענע זיסע מוזיק דארין גיהערט. אין וועלכע זי האט אקאל מיט אזו א ליבלייט זיך פערנטיגט, זי האט אויפגיהויבן איר דונקלע שיינע אויגען און אקוק גיטאן אויף דעם שפערעכענדען מענטשין:

יוסף! האט זי אנהייב גיטאן! מיין יוסף! און בייא דיא רייד האט זי א זיך אחאפ גיטאן פאר אפרעגן שטול, זי זאל אין אונטאקטין גיט פאלען, יוסף האט דער זעהן דיא גיפאדער וואס דא איז דאס קינד פארגעשטאנען, האט ער זיך אחייב גיטאן און גיחאפט ראזען פארין האנט, און דאס קינד בייא איר צווא גיננען, ער וואט איר באלד צווא זיך גיבראכט, זי האט אים פערשטארבען אנגעקוקט.

ראזע, זי א רוהיג, איך בין גאד דער אייגענער יוסף וואס פריהער! ראזע, פעהריגע זיך, איך בין דיר ביין! זעלכער יוסף!

אבער איך גיט מער, דיין ראזע! וואט ראזע גענטפערט מיט טרערין, יוסף, איך קען שזין דיין ראזע גיט מער זיין! האט זי ווייטער גיזאגט מיט אפשטענע שטימע אין דעם זי האט אויף איר קינד געוויזען וועלכעס יוסף האט אויפגען האנט גיחאלטען:

יוסף האט אויך אנגיהויבן צו וויינען — זי ראזע! זא איזט שזין, און זא מוז שזין בלייבן! מען האט אונז גישידען, אבער אונזערע הערצער זיינען גאד אלס זי א גיווען, אזו ביין און טרייא וויא גיווען, אלס האט אונזער שווא אונז גיקענט מאן, מיך ביזען מוז גיבראכט, אין אסטראג מיך אריין גיזעצט, יסורים אנגעמאכט זאס ביין מענטש אויסער דיר האט דאס גאד גיפרובירט ליידן, זיך פערקויפט

אין פרעמדע הענד, ענדליך אונז צוא שיידין, אָבער צו אונזער טרייט, צוא אונזער גיוויסין האט ער זיך נישט צו גיריט, ראָע, איך בין דיר גאך יעצט נישט אַמאל, אונ אויב דוא ביזט גליקליך פאר דיין מאן, בין איך נאך גליקליך אויף אייביג !

יִסְכָּה, פון היינט אָן וועל איך גליקליך זיין ! דוא לעבסט גאך, אונ איך וועל גאך האפן אָפּגעצין, וואס קען מיר, וואס איז מיר טרייט אין דער וועלט ! דאס דאָך מיר גינג זיין ! גאט האט אָנגעקערן גליק מיר נישט פערניגט, אָבער דא איז גאט נישט שולדיג, אזו ווערט אלע מענשליכע שולדין אויף גאט אָרופגעקערט ! משה שנייאר דער טיראן, אָ עס לעבט גאך אָנאט, ער וועט עס נישט שנייגן ! ראָע שטעל מיר פאר פאר דיין מאן, אונ זאג אים, אז איך וועל אים דער טרייטסטער פרוידער אין דער וועלט זיין ! וואו איז ער ?

מיין מאן ! אָ גאט, אין הימל ! מען האט מיר אונגליקליך גימאכט ! אונזאלס דער מורין ! איך האב כמעט צווייט יאר מיין מאן נישט געקענט, איצט קען איך אים, אונ ווייס וויא ווייט אונגליקליך איך בין ! יִסְכָּה איך קען דיר אלס אין דער מינוט נישט אויס דערציילען, דוא וועסט גאך אלס וויסן, יִסְכָּה דוא וועסט מיר דאך איצט נישט לאזן אזו ? זאג מיר, וואס איז מיט דיר גיטען ? פארנוואס האט מען געזאגט אז דוא האסט זיך דער טרונקען ? דוא האסט דאך אלץ נישט געטרייט ! אויב איך לעב גאך, אונ אויב איך האב גאך אין מיין לעבן געטוואס צוא האפן, האב איך דאס אונזער רוקמה צו פערדאנקען, זיא האט מיר פון וואָסער כמעט אַרויס גיצויגן .

יִסְכָּה האט איר אלס ערציילט, ראָע האט אים מיט ערענקסט גיהערט . דוא ביזט זיא ווערט, ליבער יִסְכָּה, האט ראָע גיזאגט, אונ דוא וועסט אָפּשער מיט איר גליקליכער זיין וויא מיט מיר, זיא איז מער געבילדעט פאר מיר, איך ווייס שוין גאר נישט, זיא האט דיא צייט אזו פיל גילעכענט אונ גילעזען, אונ דוא ביזט דאך שוין איצט אויך אַנדערס, אונ איך בין געבליבן אָפּאַרשטעלדיגע ווייפיל, אָ יִסְכָּה, דוא האסט עס נישט גירעכענט ! מירערין זיינען ראָען אַרויס פון דיא אויגען, יִסְכָּה האט אָפּגעזען זיין גיטאן :

ראָע, דוא גידיינקסט וואס איך האב דיר אַמאל גיזאגט, אז שוין גענער איז גיבילדעט, דער וואס האט אָנעפיל צוא דיא בילדונג, אונ פערשטייט וואס דיא בילדונג איז, ראָע איך קען דיר, אונ וועל דיין הארץ אונ געפיל קיינמאל פערנעמען . זיין זיכער אז איך בין דער זעלבער געבליבן וואס גיטען, פאר וואס זאלן מיר אונזערע עלטערין נישט אָנזאגען ?

ראָע האט געלאזן דאס קינד אויף זיינע הענט אונ גילאפן בריינגען אירע עלטערען :

יִסְכָּה לעבט גאך ! יִסְכָּה לעבט ! האט זיא אָנשרייט גיטאן אין שטוב אַריין קיטענדיג, מיט אזו אָקול, וויא עס האט אַמאל געשרען שרד בת אשר אז מען האט אָנגיזאגט יעקב אָבינו אז זיין זון יִסְכָּה לעבט .

אין שטוב איז גיזוארין א גערודער, רוחמה איז קוים אלעפירדיגע אריין און גיפאלען אים אויפן האלז און גאלדע האט אים גיקוסט מיט גיוויין און טהרערין. און גישריען: איך גלויב מיינע אויגין גיט! גיזואלד קינדער צווא איז דאס גיט אהלוס? —

זייט זיכער ליבע טופער, איהר זעט מיך איצט מיט אייערע אויגען וואכענד און גיט אין חלוס, פאר דער וועלט גאר א דאקטאר — פאר אייך בין איך יוסף, אייער קינד וואס עהרט אונד ליבט אייך וויא אמוטר! —

די פרייד אין שטוב וואר אהנע גרענצין, פרידמאן זעלבסט וואר אויך צופרידען און האט אים דערלאנגט זיין שלום עליכם מיט פאטערליכע קוסען. יוסף האט זיין איסקטאריע ערציילט, גאלדע אויסהערענדיג האט ארום גינוסען רוחמה מיט יוספין, זייא שטארק גיקוסט — און גישריען: גיזואלד וואס פאר א גאט מיר האבן! גאר איין ראנע איז געפיר גישטאנען פון ווייטן און גישפילט אראלע אין דר סצענע וויא א צושיגענדע פערזאן — איר הארין האט אפער אויך גישריען, אונטער שווערע וואונדען!

ח

וועמען מיינט מען היינטיגע שרים?

אויב עס איז דא אין דער וועלט אאטת גליקליכער מענטש וועלכער עס פערנעסט פון זיין גליק דיא צרות וואס ער האט אמאל גיהאט, איז דאס קיין אנדערער וויא דר ליבענדער, וואס האט אייך זיינע ליבע אסך צרות אויסגעליטען און אלס אריבער גיטראנין, צווא פרידען ביי זיין האפפנונג איז פארט גיקוסען. און איז שוין מיט זיינע ליבע פעזיכערט אז קיינער וועט אים זיא פערזיבען, אזו איז גיווען אונזער גליקליכע רוחמה, פיל האט זיא גיליטען פאר איר ליבע, זיא האט איר גיליבטן געליבט אויך דאן, אז זיא האט קיין האפפנונג געהאט אויף אים אז זיא האט אים גליקליך גיזעהן אין דיא ארעקס פון איר געליבטע שוועסטער, זיא האט אים הייס געליבט אויך דאן אז מען האט אויף אים אקלאנג ארויס געלאזן אז ער האט זיך געמויפט, אז זיא האט געלעזען דעם פאלשען בריף וואס משה שגייאר האט גימאכט אין זיין נאמען, און האט זיא האט גיט גינליבט, אפך אין איר הארצין איז זעדר ווארט גיגאנגען וויא אשפיו, זיא האט אים אויך דאן געליבט און געליטען, אז זיא האט דעוואוסט וויא טיל ער לידעט פאר זיין ליבע צו איר שוועסטער, און געוואלט פון דעסמווענען אופאפערין זיך אין גאנצין, אים ליבען ביזען גרוב אן האפפנונג, גאר זעהען אים גליקליך מיט איר שוועסטער, ענדליך אז אין דער פינסטערער שרעקליכע גאכט אז אזו וויא אלייכט פארין אויס גיין האט זיך אין איר זעלע פעוויזען אפונק האפפנונג דעם הייס געליבטן צו פעוויזין, האט זיא זיך אלס געפייניגט נאך מיט די שרעק וואס שטעלען פאר זעקס גאנצע יארין צו ווארטן אויף אים, און אזו איז זיא

ויהא פון פערצעהן ביז איין און צוואנציג יאר אויפגנוואקסן מיט דיא ליבע, און האט קיין צווייטע ליבע און ליידענשאפט אין דער וועלט גיוואקסט, נון איז דער טאג גיקוקען און ווא איז מיט אים גליקליך, איר ליבע איזט פערנענט, די מוטער טרייסט זיך דער מיט, און דער פאטער זעהט דאס אלס צוא, און האט אפער קיין ברידה, ער וואלט יוספין גיוויס גיט איינגעלאזן, און אים זיין רוחקען מיט דיא גרעסטע פערנענען גינעבין, אז ער וואלט גיקוקען צוא אים וויא אפאל, גיט גירעט מייטש, און גיט גיהאט אויף זיך דעם נאמען "אויסגישטודירטער", איצט אפער האט ער זיך גישראקן — גאט ווייס אויב מיין קינד וועט פאר אים קענען האלטן אידישקייט? פלעגט ער זאגן שטענדיג פאר זיך — ער וועט איר נאך גייטן ווא זאל גיין אין אייגענע האר, אט וויא אלע אידישע דאקטוירים טוען; דר איין גידאנק האט אים גיט גילאזן רוהיג זיין, ער האט אפער האלב מורא גיהאט פאר יוספין, ער איז אדאקטער, אקשיא אויף אפגעשט, ער קען זי נאך אפער מיט גיוואלד אפ נעמען, אונט האט ער גיזעהן אז יוספקען האבין דיא שטעסטע שטעלע אויף עטליכע מויענד רובל דאחאד איר, און דער צו האט ער נאך גיזעהן וויא רוחקען קען אן אים גיט לעבין, האט ער בעסר צו גיטוויגען און גילאזען גאלדען אין דיא הענט.

גאלדע פון איר זייט איז גליקליך גיווען מיט יוספין, דאס ערסטע זאך, האט זי נאך גיט פארנעסן, אז ווא איז אליין גיווען אפאל אפיינדעל, און וויא פיל האט זי צוא וויינט און צו קלאגט אז מען האט איר אראפ גישראדן איכע שיינע לאנגע האר און איר ארום גיוואקסן אלעס אויפן קאפ, איר ארום גינאלט דעם שטערין אז ווא פלעגט זיך אליין האדען אויף זיך אין שפיגעל אקוק צו טאן, און וואס ווא האט זיך גאר קיין מאל קיין רעכט גיקענט מאכין, פאר וואס זאל אפיינדל מאנען גיין מיט אייגענע האר, און א ווייביל גיט? אדער האט זי דען גיט גיפרענט בייא דיא גרעסטע לייט: אויב עס איז טאקי דא אאמטער אסור, אז מען טאר גיט באווייזן דיא אייגענע האר? דאכט זיך, בייא וועטן גאר ווא האט גיפרענט האט איר אטליכער גאר דער ציילט אז עס גיפנט זיך אין גמרא, אז איין אשה האט גיט באוויזן איכע האר אפילו פאר דיא ווענט פון איר שטוב האט איר גאט גינענצט מיט גוטע קינדער, האט זי דען גיט גיזעהן אין איר לעבין אזעלכע, וואס וויינען אפער גיווען נאך גרעסערע צנועות וויא די גמרא אידישע און האבין קינדער רשעים? און וויידער, קענען דען אלע האבין תנאים? איכער דיא גידאנקען, האט זי זיך ארעכט גימאכט, אז אויב איר קינד וועט אפילו גיין מיט אייגענע האר איז אויך קיין גרויסע עברה, און דאריבער וועלן קיין קינדער גיט שטארבן, צווייטענס האט זי גיזעהן אין שטאט אלע גידיקסע ווייבלעך גינען מיט אייגענע האר, און פאר וואס זאל איר קינד ערגער זיין? גאר וואס איז איר גיבליבן איין באנה, טאכער וועט יוסף מאכין איין טרפה קיך? איז ווא במוח גיווען, אז דאס וועט יוסף גיט טאן, ווארום יוסף איז גיט דער סענטש וואס קוקט גאר צוא טאן וואס ער וויל, האט

דער אנדערער האט דער פון שטערצין, אונ אזוי איז דיא מומער גיווען רעכט גליקליך אזוי וויא איר רוחקה וועלכע עס האט גאר גיט גיפרובירט אקלער טאן ווענין דיא נארעשקייטען, אונ האט זיך נאר פארנגינט מיט יוספין, באוויזען אים וויא פיל ויא האט אין דער צייט גלייגענט, אונ וויא אנדערס ויא איז איצט: נאר אזוי וויא אין יעדען גליק מוז זיך אריין מיטשען עטוואס שלעכט, וויא יעדער שיינער זאגען פילד מוז מראגין דעם שטאטן אויך ארום זיך, איז גיווען דא אין רוחקהם גליק אויך, ווארום ויא האט גראד דיא צייטן זייער פיל שטערצין גיהאט פון ראזען, איפער איר מאן וועלכער עס האט איפער משה שנייארן פאלארין זיין געלט, אונ נאך אנגעריט לייעטשע אויך, משה שנייארן איז נאך גיט גינג גיווען וואס ער האט אויס גיפירט זינס, אונ ראזען אונגליקליך גימאכט, ויא פאר קויפט צוא זא איין טענשין, וועלכער עס קען זיא גיט, ער האט זיך נאך מיה גינעפין, איר מאן אויך אונ גליקליך צוא מאכין, אונ דעם אונ גליקליכן: איז קיין בריחה גיפליבין גיט צוא אנטלויפן פון פעטערבוג, דיא בעלי חובות האבין זיינע וועקסלין דער לאנגט אין סוד אונ אין איין שיינעם מארגין איז מען גיקומען צוא ראזען אפשטאצין אירע זאכין — ראזע האט זיך גישטארקט, אונ האט מיט ענטשלאסענהייט א וועק גינעפין אירע צירונג קליידער, דרשע גישאנק, אונ וואס ויא האט גאר גיהאט אין איר גבול, ויא האט גיט גיוואלט פון לייעטשע גיניקען, אונ האט ויא האט פון די סארטאנאוועטע געלד אגראסין אין דיא אויגין גינעהען — אפער עס האט גינאסין דער פון, איר מאן, דער פאמער פון אירע קינדער! וועלכע זיא ליבט.

יוסף האט זיך אויף איר שטארקהייט פארוואנדערט, וויא ויא האט מיט פרייד אלס אונעק גינעפין, וויא ויא האט גיט איין זימן גיטאן, גאר דער נאך, אז ויא האט אפילו די קינדערשע קאסטימולד אונעק גינעפין אונ אז די פאליצייסקע זיינען ארויס גינאנגען האט ויא ארוםגינסען אירע ליבע קינדער, זיין הייס צו גינדיקט צום הארצין אונ גינאנט: א מיינע לויכטיגע, ליבע קינדער, איר זייט איצט אזוי עלענד אונ ארעם וויא אייער אונגליקליכע מומער, איר האט שוין גיכטס!

יוסף האט דיא רייד גינעהרט, דאס הארץ איז אים צו גאנגען, ער איז צוא גילאפין צו ראזען, איר גינומען פארען האנד אונ גינאנט:

ליבע ראזע, האסט דוא פארנעסין, אז איך לעב נאך זיפאר וואס זאנסט דוא אז דוא ביזט עלענד? האב איך דיינע קינדער גיט גיקענט זיין אפאמער, אפער א ערציהער, האף איך צוא גאט, וועל איך זיין זיין! איך שווער דיר היינט, אז קיין ליבע אונ קיין האפונג אין דער וועלט האט מיר אפגעטאלטען פון דער מדינען זיך, מער גיט, אז רוחקה האט מיר ערצייילט, וויא דוא ביזט גיט גליקליך, אונ מיר באוויזען וויא איך קען דיר נאך ווען עס איז אפרייכט זיין, אז איך וועל לעבין, ראזע, דאס אליין איז מיין לעבין איצט, זיין דוא נאר גליקליך! דוא האסט גוט גיטאן וואס דוא האסט דיינע לעצטע אונעק גינעפין, דעם גרעסטן פרייד וועסט דוא מיר מאכין אז דוא וועסט מיר גיט תאלטין פאר אפרעמדען,

אז דא וועסט זיך ראקפארמאלען אויף פיינע , איך וועל בייא דיר אין פיין לעבן קיין כעכענונג אפגעקען , און איך האב , אז ורוחמה וועט דער מיט אויף צו פרידען זיין :

איך דאנק דיר יוסף , האט ראזע גענטפערט מיט טרערען , יוסף האט אויך גיטוינט :

רוחמה איז אין דער מינוט אריין גיגאנגען און זיאי פיידין גיפונען וויינענדיג , יוסף האט איר פאלד גערייזט וואס דא איז און וואס ער האט זיך פארגענומען , דיא נוסע רוחמה איז דער פון אפילו העכסט צופרידען גיווען , אבער זיא האט זיך זייער גישראקען פאר יוספס גיוונד , ווארום ער האט אן גיהויפן שטענדיג צו זוכן וויא ראנעס מאן ארויס צו פירן פון זיין אונגליק און אים שטעלען אויפגען פוס , רוחמה איז הלילה גיט אייפערזיכטיג גיווען , נאר זיא האט אפער אלס גיט גיקענט רוחען פאר דעם גידיאנק , אז יוסף קען אין גאנצן גיט גליקליך זיין וויא לאנג ער וועט ראזען גיט גליקליך מאכין , און דאס האט רוחמה שוין גאנץ גוט גיזעהען , אז דאס קען גיט זיין , ראזע האט נאר דאמאלסט גיקענט גליקליך זיין ... אבער איצט איז שוין אלס פארלארן ! ...

צוויי וואכין זיינען אריבער , מען האט שוין אן גיהויפן צו טראכטן וועגן הנאים , דער שטארצער איז גיווען אין ווארשאוו און האט גיט גיוואוסט וואס דא צו טוט זיך , אבער אפאר טעג פאר דיא הנאים איז ער גיקומען , ער איז גיקומען האלבע גאכט , און אין שטוב האט קיינער גיהעקט , אין דער פריא האט ער זיך דער וואוסט וואס דא טוט זיך , אז עס איז גיקומען יוסף אדאקטער , און ער איז דא אין שטוב , משה שנייאר האט זיך אין אן הייב דער שראקן , נאר דער נאך האט ער זיך אהאפ גיטאן , און זיך פאלד אן גיטאן און גיגאנגען צו יוספין :

יוסף האט אים פגעט גיט דערקענט , ער האט זיך שוין אין גאנצען איבער געפיטען : פון אמאליגען לאנגען ראק , איז איצט גיווארן אקורצער רעקעל , פון דעם אמאליגען שטארצן אים געניקטען חסדותן גערגעלע , איז איצט גיווארן א אפריקאנער קופעץ , שטוארין וויא טינט מיט אשטוארצע ארומגעשארגענע פארד , מיט פרילין אויף די אויגען , מער גישט אז דער איין פארקריקטער נאז איז אים געבליבן פון פריער , אריין קומענדיג האט ער דער זעהען יוספין זיצענדיג און גילעזין אבוק , ער איז צוא גילאפין צו אים מיטאויסגיטפרייטע הענט און ארום גיפאלין אים קישען , יוסף האט זיך קיים ארויס געריסן :

איר האט נאך קיין גענעל וואסער אפגעגאסען , האט יוסף גיזאנט , און עס איז אספגה זיך צוא קוסען , וויא לאנג מען האט נאך דיא שדים פון זיך גיט ארונטער גיטריפען :

ווער קוקט איצט אויף אזעלכע נארעשקייטען ? האט משה שנייאר גיזאנט , גיטא קיין שדים אויף דער וועלט :

איך האב אמאל אויך אזו גיזאנט , האט יוסף גיזאנט , נאר איצט קען איך עס גיט זייקענען , ווארום איך האב שוין אין פיין לעבן אזעלכע מזיקים און משהותים

מ'ס'חיתים געזעהען, וואס מען האט מיר פון וויא אפילו אין דיא ב'בא מעשה
ניט געצייגלט...

איה האלט אפער פון דער גמרא, האט משה שנייאר גענטפערט, זיך גימאכט
ניט פארשטייענדיג יוספס מיין, די גמרא זאגט, אז אפ'י ורבא האבן זיי פארטרופן
אין די מדבריות, און דא אין שטאט דארפן מיר פאר זיין ניט מזרא האבן.

יא, דאס האבן זיין דעם קונץ גי'שפילט מיט יענע שרים, דיא היינטיגע
אפער מאכען די שטאט פאר אמדער, מרעפט דען ניט, אז איין פלה ווערט נוצק
פאר דער הופה, נאז וויא רייסען איר ארויס פון חתנם הענט און פארקויפן איר
פאר א שר, און דעם חתן פארפירען וויא מי יודע וואו? גלויבט איר דען ניט
אין אזעלכע ומעשים?

אפער לאמיר בראסען דיא שרים, וואס דארפן מיר זיין, לאז וויא געמען
דער שווארץ יאר!

דער שווארץ יאר איז זייער ליבסטער ברודער, האט גענטפערט יוסף, איר
הייסט זיין בראסען, גיט מיר אדרבה איין עצה: וויא ווערט מען פטור פון זיין?
אמאל פלעגט זיין העלפן קריאת שמע, היינט קען זיך נאר גאט אליין מיט זיין
איספראווען, און איה האף ער וועט מיר אויס לייען פון זייערע הענט!...

זאג מיר אפער יוסף וואס מאכט דא? זעה, דוא בויט דאך אלייט! איה
האב די גרעסטע הנאה דער פון, וויא איה בין אאיד! יוסף האט זיך אפגעקערט
ניט גיוואלט ווייטער ריידען מיט זיין ערגסטען שוואג:

זעהסט דא יוסף, דא האסט אמאל גימיינט. אז איה בין דיר אשונא, אז
איה האב דעם שידוך ניט דער לאזען מיט ראזען, גלויב מיר, גיט דיר בין איה
אויסען גיווען איין רעה צו טאן, ווארום וואסערע שלעכטס האסט דא מיר גיטאן?
איה האב דאס איר די טובה ניט פארגינט, איה האב געזעהען, אז פון דיר קען
ארויס וואקסען אגרוסקר מענטש, האב איה דאס טאקע ניט גיוואלט דער לאזען,
דא זאלסט פארפאלען ווערן אין די מיסט פון פארשטעטעל, איה האב גיוואוסט,
אז ראזע האט אפגעלער, זיא ווערט משוגע, ווען זיא האט גאר שברות לב, און
דער רחמנות וואס עס וואלט גיווען אויף דיר פאר אזו א נויב האט מיר גיט
דער לאזען: איה זאל דא שטיין פון ווייטען, געדיינקסט דא, אז דא בויטנאך
אפטלן גיווען, ווער האט דיר אריין געפירט צו אונז אין שטוב? ווער האט
דיר גילערענט לייענען און שרייבען? ווער האט דיר אפגינגעם נאכן גימאכט?
נאקאנען, ווער האט דיר מציל גיווען פון צרות? וויא שלעכט וואלט דיר גיווען,
דערמאן זיך, אז דא וואלט שוין גיהאט דרייא קינדערליך מיט אזו א פלאנע
אנווייב און גיווען אזו ביטער ארעם וויא ראזע, האב איה דיר גיט גליקליך גימאכט?
קא וואס נע ווילט איר דען איצט פון מיר? האט יוסף גיפערענט אין דעם
האט שיר דיא שלאק גיט געקריגען הערענדיג דיא ניקטס ווירדע רייד פון
זיין פאר דערפער?

איה וויל גאר ניט! האט משה שנייאר גענטפערט, איה וויל מער ניט, דא
זאלסט

זאלסט מיר נישט פארגעסן, דוא זאלסט מיר פארדאנקען פאר מיין גוטס און זאלסט
וויסען, אז איך האב זיך געמיהט זיך גליקליך צו א מאכען!
א, איך ווייס! איך ווייס אונקען נישט פארגעסן! האט יוסף אנגעשרייא גיטאן,
זאגט מיר, וואס מיינט איר? איך בין א קליינער אינגעל אינ ווייס נישט ווער
איר זייט? אויף אלס בין איך אייך מוחל, אבער דאס וואס איר האט ראזען
אונגליקליך געמאכט דאס זאל אייך גאט אויך נישט פאר געבן. א, איר זייט
אסערדער! איך קען אייך, איר זאלט וויסען זיין אז איך ווייס אלס, און האב
אייך איצט אין האנד איך אונגליקליך צו א מאכין, נאר דעם שווערס נאמען,
און דיא שווערס גיוונד היט איך! לאז אייך גאט פאצאלין! וויא ריכטיג איז
דאס וואס מען זאגט: "אנואלף בייט איבער זיינע האר, אבער נישט זיין נאטור",
איר זייט דער אייגענער פאטריגער וואס פריער, האט איר זייט איצט אנדערס
גיטאריין, האט איר האט איינער פארד און פאזיטיון אפגעשניטען, האט איר אבער
איינער הארץ נישט פארפעסערט, פאלגט מיר, זייט ארויס פון מיין צימער איך
קען זיך נישט פארשטעלן, איר פארשטייט, אז איך קען אייך נישט זיין קיין
גוטער פריינד, זייט און זוכט אייך איינער גלייכען, מיט מיר זייט איר שוין אויס
מהותן, איך קען אייך נאר זאגען, אז איך וועל אייך קיין שלעכטס מאן איך
וועל אייך פארגעסן! —

יוסף איז אפגעשטאנען און אן גיהויבן אויס צו גיין היין און צוריק, משה
שנייאר איז אלס געזעסן אויף איין ארט גישלונגען די שפייגעלן געביסן די ליפן
פון פעס, באלד אבער האט ער דער זעהען דיא שוויגער זייענדיג, ער האט נישט
גיטאלט זיא זאל אים אין אזו נישט לאוקא פלאנענע טרעפן, האט ער זיך באלד
אויף גיהויבן און ארויס:

ארויס פון דאנען דוא שלאנג! האט דיא שוויגער אנגעשרייא גיטאן אים דער
זעהענדיג, דוא מיינסט דאס וועט דיר זיין דיא פריערדיגע? ווארט נאר, עס
וועט אלס רעכט זיין! . .

משה שנייאר האט זיך גימאכט נישט הערענדיג, און איז זיך אנוועק גיגאנגען
זיין וועגס, אבער אין זיין פינסטערע הארץ האט זיך פאנאנדער גיקאכט אפאנגער
גיהנס פער און שוועפעל, ער האט זיך גישווארן נקמה צו נעמען:

ט

דיא נאכט פון הנאים:

עס זיינען אריבער נאר עטליכע טעג נאך דער סצענע און אין פרידמאנס
הויז איז גווען שמחה ויששון, מען האט הנאים גישריבען צווישען יוספין און
רוחקה, וויא עס פירט זיך בייא אלע אידען — נעסט זיינען גווען פיל, נאר
איין נאענטער מהותן, איין אן געליגטער גאסט האט געפעלט, איין טריינד
פריינד

פריינד משה שנייאר האט גיפֿעלט אונ די שמוקה איז פון דעסמווענין נים גישטערס גיווען — איין תנאים שרייבער, איין פֿערהיטער סכרע צווישען מחותנים וועלכע עס ספארין זיך ניוואנליך פאר דיא תנאים — איין פֿריה צוא נאכענצופירן דתן פֿלה זאלן זיך זעהען אונ היידען פאר דיא תנאים, וויא דיא גייע וועלט וויל — איין משה שנייארקע דער מורין האט דא גיפֿעהלט אונ דיא מחותנים האבין זיך פון דעסמווענען נים געקריגט אונ דתן פֿלה האבין גערעט! — זיין הארץ האט אים נים גילאזען זעהען דעם גליק פון זיין שווערס אקניד, אויף וועלכע ער האט גיוזכט נאר אונגליק, מענטשין וואס האבין גיקענט אים אפסל, האבין פאר שטאנען פאר וואס ער פֿעלט, נאר דיא וואס האבין אים נאך נים גיקענט, האבין אן גינומען זיין תרוץ, אז ער האט איצט קאפ שטערצען, אונ אין אמתען האט אים דער קאפ אין דיא מינוט גענוג ווייא גיטאן, דיא געדאנקען זיינע האבין אים נים גילאזט רוהען, ער איז גילעגען אין פֿעט מיט דיא קאלדערע אייבערין קאפ אריבער גידעקט, אונ האט געטייגט צוא זעהען יוספין שוין אונטער דער חופה שטייענדיג, אט האט ער זיא שוין סקדש גיווען אונ יוסף איז שוין זיין שוואגער!

גיין! דאס וועט נים זיין! האט ער זיך אהייב געטאן אונ איז מיט א צו זאמען געקוועצטען קולאק ארויס אויפֿין גאס געלאזען די שטוב אליין, אונ פון צו הימלצטען פֿעס האט ער אליין נים באשקעקט וויא ווייט ער איז אזו געלאפֿן מיין לעבין אדער זיין לעבין! האט ער געשריען מיט אווילדען קול, וואס פאר א נאר בין איך באמאלס גיווען! פאר וואס האב איך נים פֿעסער געמאכט: מען זאל אים די קאפ ארונטער געסען? וויא מען ווערט נים קלוג מיט איין מאל! דאכט זיך, איצט, אז מיר וואלט זיך מאכען, וואלט איך אפ מאן איין מאל אפֿעשה אונ אַעק אסוף! נט, עס מוז גיטאן ווערין, זיצט רבי ליב סארקין אין אסטראגא, לעבט נאך אפֿער א טעוועלע א זרח קאפֿעלע — בארינאו אונ נאך אזעלכע חסידים ואנשי בעשה, איך בין גאטאו מיין אייגענס אנועק צוא געבין, אונ אים באצאלין איינס אונ צווייא אונ דרייא, אונ אסוף!

מיט דיא הייד האט ער זיך אטפֿראוועט גלייך צוא בארינאו דעם גנב, דיא מוטער דיא אלטע בארימטע גנבתע, איז געזעסין בעת בעשה אונ געפֿארבט א נויסע הון וועלכע זיא האט נאר וואס פון קורא סאדנא ארונטער גענומען בייא איר שכן, די קליינע מיידעל אינדע איז אריין געקוסען מיט אזעקעל פֿיינער, זיא האט דער זעהען דעם שווארצען יונגען מאן מיט די פֿרילען אויפען נאז איז זיא ארויס מיט דעם זעקעל צוריק:

וואס, דארפֿט איר? האט אים גיפֿרענט דיא מוטער.

איך דארף רבי זרח קאפֿלען! האט גענטפֿערט משה שנייאר.

ער זיצט נאר אין אסטראגא, האט די מוטער געזאגט מיט אַנען פֿיגור פֿונעם:

איך האב אים דאך היינט געזעהען:

אלץ פינט מען זיך דאך צו אונז, אז פֿייטעל פֿוימאניק האט אונטער גיצונדען

אשטאל

אשטאל הייא האט מען דר ווייל גענומען מיין קאפעלן, זאלען מינע בילער אזוי זייערע יארן האפן, וויא ער ווייס פון וואס צוא זאגן, מיין פייגעלע! בייא דא רייד האט זיא זיך באגאסן מיט מרערין:

משה שנייאר, האט געוואלט ארויס גיין:
איר קענט מיר ניט זאגען וואס איר האט אים באדארפט? האט געפרעגט
דיא אידיגע מיט מרערען:

ער איז מיר גיווען זייער גייטהיג, איך האב מיט אים גיוואלט אויספירען אזאך אונ געוואלט דארין פארדינט עטליכע קאפיקעס, מיין איך אהיפשע קאפיקע!
די מוסר, וואס האט דא גימיינט טאמיר שטעלט ער איר אן אנאנצע פאסטקע, ווארום זיא האט זייער געוואוסט וואו איר זון איז, אונ אין מיטען האט זיא געקענט טאמיר דארף ער אים טאקי, ווארום האץ דער שווארצער איז בייא איר דעם ערקטען מאל אין שטוב אריין פון דעסטוועגען האט זיא אים גוט געקענט, ווארום ווען זיא האט אים גוט גיהאט דא זוכה צוא זעהען אין איר שטוב, דער פאר האט זיא אים גוט איינקאל דער וויכט אין גוט שטענענע היינער וויא אירע, וואו זיא פלעגט גיין זוכן איר זון, אונ האץ זיא האט באדארפט אין דער רגע זיך דער שרעקען פאר אים פון דעסטוועגען איז זיא צוריק פרייליך גיווארן אז זיא האט זיך דערמאנט אז ער איז ביי איר אין האנט סער וויא זיא בייא אים, אונ ווייל זיא האט גוט גיוואלט איין לאזן עפעס פרנסה, האט זיא אים גיהייסען גיין צו ליבע רייצעס אין שטאט, אונ אים גיגעבן אסאך יענער זאל אים גלויבן, זיא האט גירעכענט, אז זיך קאפעל וועט פאלד קומען וועט זיא אים שנקען אהין צוא:

דער שווארצער איז אנוועק גיגאנגען אין שטאט צוא ליבע רייצעס, פארבייא גייענדיג פאר בייא דעם שווערס שטוב האט ער גיהערט אנעשרייא אונ געשלעגן, ער האט אפער גיט גיוואלט צו גיין, ווייל ער האט פריער גזאנט, ער איז קראנק אונ בורצענדיג פאר זיך שולאנט אייך קאפ אן וואנט, וואנט אן קאפ! איז ער אנוועק גיגאנגען ווייטער:

דיא געשלעגן וואס דא איז גיווארן בייא פרידמאנען אויפן גאס, איז ארויס גיקומען דער פון: משה שנייאר ארויסקלויפענדיג פון שטוב האט גילאזען די מיר אפען אונ די שטוב אליין, ווארום אלע זינגען גיווען אויף תנאים, זיך קאפעל, וועלכער עס האט זיך צוא דער שטוב אסאך געצילט, אפיקעל וואס ער האט גיהאט א פעס אויף פרידמאנען, וואס מען האט בייא זינגען אשוועקטער אסאל אפ גינוקען א מזוזה, וועלכע זיא האט פארבייא גייענדיג מיט אטעפעל קרויט, וואס מען האט איר דא גיגעבן — אוספעטעט פון מיר אראפ צו רייסען —

אונ אפיקעל וואס דבורה באפע דא שיינקערין פלעגט אים אלס פעמין ער זאל זיין בללות שטעלין, האט קוים דער הארט אזוי א נאכט וואס אלע וועלין זיין אין די גרויסע שטוב, וועט ער דער וויילע קענען אויסקליידענען דיא קליינע שטיפלעך, אונ פאלד זיא משה שנייאר איז גאר ארויס, איז ער אריין צום

קאמאר, ארויס גיהאפט אקעסטעלע וואס ער האט גירעכענט אז דא איז נעלט, אראפ גינומען דעם שווארצענס נומען פוטער און ארויס דורכין פענסטער און אריבער איבערין פלאנקען, אבער דא האט אים קוקט דער סטאראז גיהאפט און גימאכט אגוואלד, ער אבער האט אויסגעזעט דיא קעסטעלע אונעק צווא ווארפען, און אז מען איז ארויס פון שטוב האט מען נאר גיפונען וויא קארנינאו האט ארויף גווארפן די פוטער אויף דעם סטאראז און שלאגט אים אן רחמנות, דיא האלב בעשונעכטע מחותנים האבן אים גאנץ גוט אויסגעבויקערט, ער האט אלס געשריען: לאזט מיר איין, אויב איר ווילט נישט וויסען מיט וועסען איר האט צו טאן! חברה האט אים אבער אריין געשלעפט אין שטוב אקוק טאן ווער דאס איז, דא האט ער אראפ גווארפן די שווארצע מאסקע וואס אויף אים איז גיווען, און אלע האבן זיך דער שראקען אז וויא האבן אים דער קענט, ווארום ער איז פאקאנט גיווען אז ער איז ספאסאגע אויף אלס; אונזער צוא צינדען, צוא הרגענען, און זיך נוקם ניין וויא פיל ער וועט נאר קענען, פרידטאן האט זיך פאר אים נאך מער דער שראקען, ווייל ביא אים אין שפייכלער איז שטענדיג גיווען קאמיסיאנע פרעמדע סחורה, וועלכע מען קען זיך קיין מאל נישט פאר סטראהירן, און האט דער פאר זיך קאפלען פאלד מחילה גיבעט: אים אונגעמאסען אנוטען סטאקאן שפירט, אים אן גישטאפט אלע קעסענעס מיט טייגלעך און טארט, און אים אין האנט אריין גירוקט אהיפישע סטעכע, זיך קאפיל איז זיך אונעק גינאנגען אהיים אדער ערגעץ אנדערס וואו, אז דער שווארצער איז גיקומען אהיים און האט זיך דער וואוסט וואס דא האט זיך גיטאן, איז אים ארום גיקומען אנאנץ גייער פלאן — גוט! איך האב דאס נאך לאנג געקלערט איצט וועט שוין קיינער מיינען אויף מיר! האט משה שנייאר געזאגט, מיר נישט, דיר נישט! ...

אין האלבע נאכט נאך דעם אז אלע האבן גישלאפן פון מידקייט און פון דעם וויין, האט דער סטאראז מיט אמאל אנגיהויבן צו קלאפען שטארק ביא פרידטאנען אין לאדען, און געשריען מיט אגוואלד גען קול: פאזאר! פאזאר! טויט נישט לעבעדיג זיינען ארויס די מענטשין האלב נאקעטע, דאס האט גיברענט דיא שטייבעל וואו ראנע האט גיוואנט מיט רוחמען, אין דיא שטעלכעל וואס איז גיווען פון הינטען איז גישטאנען עטליכע פעסלאך קאראשין, און די האבן זיך איצט פאנאנדער גיברענט מיט אהעלישען פלאם און עס איז נישט מעגליך גיווען צו לעשען, די שטייבעל וואו די ביידע האבן גישלאפן איז שוין גיווען ארוםגיטען אין פייער, דיא מענטשין האבן נישט גיוואוסט וואס אן צו הויבן צו טאן, דיא שטוב האט נאך אפילו נישט גיברענט, אבער דער פייער פון דיא קאראשין מיט דעם געדריקטען רויך האבן נישט צו גילאזט לעשען, פלוצליך האט מען דר הערט אנעשרייא פון שטוב: ראטעוועט! ראטעוועט!

פון שטוב איז ארויס יוסף און נישט גיהערט דעם רויך און פייער און איז אריין יודיך אפענסטער געחאפט ראנעס קינדער און האט זיך צוואמען מיט דער מוטש

סופער ארויס געפירט — ער האט נאך ניטצייט געהאט דיא קינדער איבער צו
געבן נאָדען, וויא ער האט זיך דערטאנט, אז רוחקה איז גיפליפען אין
שטיפעל, און מיט איין שפּרונג איז ער אריין צוריק, און זיא געהאפט אויף די
הענט, און איז נאך ארויס, אָפּער דא האט זיך אויף אים אָנגעצונדען זיינע
קליידער — ער איז פון צוהיטצקייט געלאפן ביזען טייער, און דא האט אים
איינער פּענענענט, און וויא ער האט גיהאלטען אין האנט אַעמיר וואסער האט
ער מיט איין מאל אפּלוד גיטאן אויף אים, יוסף איז אַנדער גיפאלען, אים האט
אָנגעהויבן צו גיסען פלוט פון האלז, רוחקה האט זיך פון דיא קאלטע וואסער
אָפּ גיהאפט, אָפּער זיא האט געפילט אז זיא איז גצול געווארן פון פיייער און
אריין אין וואסער...

גאט פערלאנגט אַקרבן :

יוסף איז נאך דעם אָפּענד געפערליך קראנק געווארן, ער איז אליין געווען
אדאקטור און געפילט, אז ער וועט צום העכסטן נאך איבער לעבן דעם וואסער,
נייל פון זיין צוהיטצקייט וואס ער איז גיווען איבערין נאטור, האט אים די קאלטע
וואסער איבער זיין נאקטען קערפער, פּעראורנאכט אַשווינד וואס, און האט
גיפילט וויא ער גייט אונטער, זענען טאג, רוחקה איז אויך גיט טייער קראנק
גיווען וויא ער, אָפּער זיא האט נאך גיקענט אום גיין, יוסף אָפּער וואר האלב
גלייכט, ער האט קיין הענט גיהאט, דורך פיל הילף האט מען אים פון זיין
געליימקייט גיוונד גימאכט, און אלע דאקטורים האבן געזאגט: ער דארף
פארין אין איטאליען, יוסף אָפּער האט גיוואוסט, אז ער וועט אין וועג שטארבן
און האט פּעסער גיוואלט לינען אויף באהיבילער בית עולם, וואס אויף זיין קבר
וועלען האץ אסאל גיין זיינע ליבע, נאך זיין ארון וועלן גיין מענטשן וואס האבן
אים געקענט, און דאריבער איז ער געפליבן דא און געווארט ביז דר טויט וועט
צו אים קומען, איידער ער זאל פארין גענען טויט!

וויא פיל פלוט יוסף האט פון האלז פערלארן, אזו פיל טרערן האט זיך
געקאסן אין דער שטוב, דיא טרייע מוטער האט געוויינט און געיאמערט, ראָנע
האט איר לעפען פערנעסן, איר גאנצער טרייסט און לעבן איז יוסף גיווען,
איצט אז ער האלט אמינוט פאכען טויט, האט זיא גיט סער געקענט לעפען,
אירע גאנצע לייז און צרות וואס זיא האט געהאט ביי איצט זיינן איר וויא פרייד
געווען גענען די איצטיגע, טאג און נאכט פלעגט זיא גיט אָפּטרעטען פון אים,
דיידן מיט אים, און אים זעהן פרייליך צו מאכען, יוסף האט גיט געקענט פרייליך
זיין, ער האט געוואוסט וויא ער לאזט ראָנען, וויא ער לאזט זיינע עלענדע
אונגליקליכע עלטערן, וואס האבן נאר שטערצען פון אים גיהאט, און וואס
האבן געהאפט אז איצט וועלן זיא פאר זייערע אויסגעווייטע טיהע און

פערנאסענע מרערק פאר אים, איין קלייבען גהת אונ טרייכט, וויא פיל האט אים דאס אן גימאכט זאגן אונ פערדרום! אים האט זיך איצט זעהר געוואלט לעבן. פאר רוחקען, וועלכע עס האט זיך געוויזען געוונד פאר אים, ער פלעגט ביטער וויינען ווען ער פלעגט זיך דער טאנען אז מיט יעדען טאג ווערן זיינע גיציילטע מינוטען ווייניגער, וויא פיל פלעגט ער טרערן פערניסען אז ער פלעגט קוקען אויף זיינע פאפירען, אויף זיינע אונפאלענדעמטע ווערק וועלכע ער קען גיט ענדיגען. זיין הארץ איז אים פול געווען מיט הויכע געדאנקען, זיין קאפ האט ערפונדען פיל מיטלען וויא צוהיילען זיין קראנקע פאלק, ער האט גיזעהן אפריער אז ער וועט שטארבן אונ זיינע ווירדיגע געדאנקען וועלען בעגראבן ווערן מיט אים. דאס האט אים נאך מער פערדראסן וויא אלס — יעס איז ערנער פלעגט ער שטענדיג צו זיך זאגען, אז מען לאזט גיט געקאנצעמטע ווערק אין דר וועלט איידער גיט ערנאקסענע קינדער! זענע האדעוועט קען אויס, אדער זיי האדעווען זיך אליין אויס וויא עס איז, אפר מינע ווערק, מינע ערקט געבארענע גידאנקן, וועט מען מיט מיר צו זאמען טקער זיין אונ פון ניי בלייבט קיין שאטין קיין אבקלאנג מער אין דער וועלט! שיינק מיר נאט, נאך איין זאך לעבן, איך וועל דאס פאר מיין פאלק הייליגען, איך וועל פון דיין וועלט גישט געניסען, מער גיט מינע אידענען ארויס זאגען, גאט אין הימל! האברחמנות אויף מינע עלטערן! אויף ראנען אונ רוחקען! ...

אז פלעגט יוסף אויפשטיין פון בעט אונ אזו פלעגט ער זיך לייגען : רוחקה, האט אויך געליטען, זיא האט גיוואוסט, אז זיא וועט שטארבן, אז יוסף וועט אויך שטארבן, זיא האט זאגער גיט געוואלט שטארבן פריער פראים, זיא זאל אים ביין שטערצן אנטאכין, די מוסר פלעגט איר טרייסטן אונ זאגן: זיין וועלן נאך ביידע גיוונד זיין, רוחקה פלעגט זיך געווייגען אז זיא לאזט זיך טרייסטן, אונ געווייזן דיא מוסער, וויא זיא קליידעט זיך, וויא זיא געניסט נאך יעדע זאך, אפער אין זיך האט איר, איר האלב געשטארבענעס הערץ דער טאנט אויף זעהען מירט, אז איר לעבן היינט אויף אהאר, זיא האט געפילט וויא איבע כחות שווינדען, וויא אירע יסורים ווערן גרעסער, געמין האט זיא נאך דאס גקענט, אונ היינט האט זיא שוין קיין פח צעהן קלאפטר אפ צו גיין! דער אפעטיט האט איר אין גאנצין פערלאזן, אונ זיא האט גילעבט גיט מער וויא פון מילך וואס זיא פלעגט טרינקען צו ליב צו טאן דיא מוסער :

מיט יוספין פלעגט זיא זיך אפט זעהן, ביידן צו זאמען אונ ביידע פלעגן זיך שטארקן, זיך גיט לאזן דר קעגן, יוסף האט רוחקען גיט ערקענט האט ער איז גיווען אדאקטער, אירע שיינע קראנקעס אויף איר שיינעם גיזיכט האבן נאך גילויקטען וויא פריער, אירע בייד, ווארן נאך איצט אזו לעבעדיג, אזו ליבליך וויא פריער, יוסף פלעגט האלטן איר האנד אונ פילען אז איר פולט גייט גיט אונ וויא ביי אנעוואונליכע גיוונטן, רוחקה אפער פלעגט האבן אטרוץ, אז זיא קען גיט רוהיג זיין אין דעם ניא זעהט אים אזו לייכער :

ליבע

ליבע רוחקה! האט אמאל יוסף צוא איר גיזאנט, נאך דעם זייא האפין זיך ביידע אן גיקוקט אונ זייערע הערצער האפין שטיל גיוויינט וואס זייא דארפין ביידע אנוועק לאזן אזו א וועלט מיט אזו פיל ליבע אונ ליגען אונטער אפארן ערד, אין סכאלען קבר, ליבע רוחקה, האט ער גיזאנט מיט אפישערין זיפן, איך וויל דיך ענטוואס בעטן:

דו קענסט בעטן ליבר יוסף, האט אים רוחקה גענטפערט מיט אהייסן קום. איך מוס דיר אבער פריער זאגן, אז איך בעט פון דיר גיט אקלייגע זאך. דאס וועט דיר זייער שווער זיין, אבער איך וויל עס דאך, איך בין אשרעקליכר, ענאקסט, איך וויל פון אייגענער רוחקע וועגן דעם אנדערין אונרוהיג פאכין! יוסף האט אגיהוויבין צו ווייגען בייא דיא רייד!

זעה ליבר יוסף, האט רוחקה גיזאנט אים הייס ארוםגעמנדיג, איך שווער דיר, אז קיין נאך אין דער וועלט איז פאר מיר שווער, ווען דאס שטייט נאר דיר רוחקע צו פערשאפן, אפילו גיט דר מוים!

רוחקה! האט יוסף גיזאנט איר האנד צו זיין הערצין צוא דריקענדי, רוחקה אבער דר לעבין?

יוסף! וואס מיינסט דוא דען דר מיט? איך מיינ דוא זאלסט לעבין, אפילו אז איך וועל שטארבן! גאט אין היכל! דוא הערסט דיא רייד!... האט רוחקה אגישרייא גיטאן, אונ אונס מרערין איז איר ארויס פון די אויגן.

יוסף האט איר גילאזט ווייגען, ער האט גיט געזוכט איר צו בערוהיגען, אונ האט מיט איר מיט געוויינט, רוחקה האט זיין האנד געהאלטן אונ גיט גיזאלט זיא כער איין לאזן.

אך וואס פאר איין אונגליקליכער סענטש איך בין! מיר פלעגט אמאל דאס הארץ בקלעמט ווערן, אז איך פלעג דר מאנען דעם מוים פון אעלענדין וועלכער עס שטארבט אנוועק אונ קיינער לאזט נאך אים קיין וטרער פאלען, איך פלעג זיך פאר אזו אמזיט שרעקען, היינט ליבע רוחקה, בין איך יענעם מקנא, איך וואלט ווייניגסטען קענען רוהיג שטארבן, א וויא ביטער איז דאס איצט, אז איך וווייס, אז מיינ מוים איז דיא פרייזיגע פון ביינע יונגע יארן, אז איבער מיר זאל פארנוועלעקען אזו א שיינע פלוס! אזו אליבע ראזע! אז איבער מיר, ליבע רוחקה זאלין שטארבן מיינע עלטערין מרוייעריג, דאס איז ערגער וויא צוא שטארבן אליין אהנע צו לאזן איין באקאנטען סענטשין אין דער נאנצער וועלט!

רוחקה האט קיין רייד גיפונען וואס אים אויף די ביטערע רייד צוא ענטפערן, ענדליך האט זיא גיזאנט:

יוסף, דוא מוסט לעבין, עס קען אנדערס גיט זיין! גאט קען נאר אזו שלעכט גיט זיין! ער וועט גיט שטראפן אזעלכע אונשוולדיגע נאך ריינע סענטשין זיין מיר, נענוג האט ער דיך שוין געשטראפט, גענוג צרות האקט דוא שוין אויס געליטען!

רוחמס בייד האט אין אים פיל שווערע גיפילן אופגעוועקט, וויא אין פעס פלעגט זיך ווערן אויף דעם שלעכטן בעל הבית, וועלכער עס הייסט טאן זינע קנעכט זייער ארבייט, און זאגט זיין גוט צוא וואס דאס נוצט אים, וויא אין פעס פלעגט ער ווערן אויף יענע עלטערן וועלכע עס פירן מיט זייערע קינדער פאליטיק, און גיבן זיין גוט צו פערשטיין פאר וואס זיין זינען מיט זיי ברונו, און בעשטראפן זיין, ענדליך, וויא פיל פלעגט ער פיינט האבן דעם לערער וואס פלעגט אים לערנען אלס אויפן וואונק און לאזן אים אלס אליין טרעפן, גוט מעסטן קיין מאל דיא כחות צוא קען דאס גאר דעם יונגען קינדס קאפ בעגרייפן אזו שארף ווייניגע מהרש"א ו און פלעגט אים שטראפן אן רחמנות פר וואס ער פארשטייט דאס גוט... צו וועלכע פון דינע אלע האט ער גיזאלט גלייכן דעם שעפער פון אלע וועלטן צוא זיין איצטיגען באזאגאר מיט ריחמקן... אין זיין קאפ האבן זיך אנגיהויבן צו מישען פיל גידאנקען, און האט ביטער געוויינט:

יסקא, לייג אונז דא גידאנקען, דאס דארף איצט גוט זיין לעצטע גיוונז נעמן, האט רוחמק גיבעטן, איך געדיינק איך האב עס אמאל שוין מיט איינעם גערעט דיא אייגענע בייד, און וויא מיר דוכט אזו איין מענטש אין דער וועלט גיטא דער וואס פרעגט דאס גוט, און געדיינק גאר וואס יענער האט מיר געשטופט, ער זאגט אז — דעם וואס גאט ליבט שטראפט ער, דאס הייסט, ער זאגט אים גוט אפרייער דאס גוטן וואס ער וויל אים טאן כדי דאס גוטן זאל דער גאך אן גענעהער זיין. גאט וויל דען מענטשן איבער ראשען מיט זיין גוטן וואס אונז ערוואקטעט אויף יענער וועלט! נא יסקא איך האב דאמאלס גילאכט פון גאנצן הארצן איבער דעם גידאנק, היינט רופט אין מיר זיך אפ דער גילעכטער מיט שמערצן. אז איך האב מאימאטיק גילערענט פלעגט מיר גוט פארדריסען, אז איך האב גוט גיקענטמאכין די זאדצע, גאר מיר פלעגט פארדריסען אז איך פלעג גוט וויסען וואס איך ווייס דא אין איר גוט... — עס פערדריקט גאך מער, דאס מיר ווייסען דאס גוט גאר דעם רעזולטאט ווייסען מיר גוט, וויא ארום צו בריינגען, מיר ווייסען איבער הויפט גוט, וואס אזו אנזער אויף גאבע! אבער גענוג, איך בעט גוט בעגיב זיך מער מיט אזעלכע גידאנקען, אנזונטער פארשטאנד טראגט דאס אלץ אריבער, דער לעבן רופט צוריק, פאר אונז צו איצטיגע צייט אזו דאס שעדליך!

רוחמק, מיר טראכטן גוט וואס מיר ווילן! מיר האבן קיין דעה אויף זיך אליין, אפילו אויף אנזערע גידאנקען! וויא גוט וואלט מיר זיין, אז איך וואלט זיך קענען איצט פארנעסן און אזו שוין זיין מינע עטליכע מינוטען, אבער פאר מינע אויגען לויפן איצט מינע אלע אבעלעכע טעג, מינע אלע צרות און טרעפונגען, אט זעה איך וויא איך האב מיט ראזען דעם ערסטען מאל גירעט, אט זעה איך זיך מיט איר גליקליך, און אט בין איך אין אסטראג, אט ליג איך אין מאשער, איך בין שוין אראפ גישפרונגען פון בריק, גאר דא, רוחמק

האסט מ'ך ארויסגיזיגען איבער גוואלד צוריק, אָ גאט, פאר וואס האסט דא
דאקאלס מיין פאס צרות גוט פול גיפאכט און סיר גיחיסין לעבין פון איצט
פ'ר מיין פולע הארץ גאך פולער צו טאכין מיט גייע וואונדערן, אופוועקען אויך
די אלטע וואונדערן אין מיר? און צו וועלכין ציל? צו די פינפטערע גרוב? ..

אין דיא בייד איז דיא מוטער אריין גיקוסען און גיפונען איבער פיידע קינדער
ארוםגענומען און זיינען צו גאנגען פון וויינען:

מינע ליבע און גוטע קינדער! איר וועט גאך גיוונד זיין! איר וועל גאך גיח
האפן פון אייך! האט דיא מוטער גיוואנט אראפ שלנגענדיג איבער זיפצען און
טרערין — גאט איז אונזער דאקטער, איר געט גאט פאר אייך, אלע וואס קענען
גאר אייך געמיין דעם לעבעדיגען פאר אייער טייערן לעבען:

געט גאט, ליבע מוטער! האט יוסף גיוואנט אויף הויבענדיג דיא אויגן אין
דער הויך, אויף זיין בלאסע צורה איז ארויס אשיינע קראכע, דאס וואר דער
פייער פון זיין איינגיטעס גיבעט — אויב ווער עס איז קען מ'ך גאך העלפן,
איז דאס קיין אנדערער וויא גאט, האט יוסף ווידער גיוואנט דיא מוטער דיא
הענט קוסענדיג:

קינדער אהוין גאט קען אונז קיין מאל העלפן, גאר ער, ער האט אונז
דעם לעבין גיגעבן און קען אונז דעם לעבין געהאלטן! האט גאלדע גיוואנט:
יא, האט רוקמה געטעפערט, ער האט אונז דעם לעבין גיגעבן און ער האט
פראווע אים צוריק צוא געמען, און מיר זיינען וויא דיא פארקויפטע שקלאפען
און טארין גיט פ'רעגן: צוא וואס האט ער אונז דעם לעבין גיגעבן ווען מיר
האפן אים גיט גיגעבן, און וואס געקט ער אים פון אונז צוא, אז ער איז
אונז אונשאטצבאר טייער! ...

זעט. מינע ליבע קינדער, האט דיא מוטער גיבעטן, גיט דער מאנט דעם
טויט, איר זייט גאך יונג, איר האט גאך יארן, מינע קינדער, איר וועט גאך
גליקליך זיין!

א, הלואי וואלטען מיר אים קענען פארנעסן! האט יוסף גיוואנט, הלואי,
וואלט איך גיט קענען זיך דער מאנען אז מארגן אנדער איבער פארנין דארף איך
שטארבן! דער טויט אפער שטייט מיר פאר דיא אויגען? מיר גייען מיט אים
אום דאס איז דיא גאנצע קללה וואס גאט האט דעם סענטשין גישאלטן איבער
זיין עשין דעם עין הרעת, דאס הייסט דעם סענטשין האט זיך גיוואלט אלס וויסן,
אט האט ער זיך צווישן אנדערע וויסענשאפטען אויך דעם טויט דער וואוסט,
און זא וויא ער האט פון עין החיים גיט גיגעבן, ווייס ער דעם רעטענעם פון לעבין
גיט, ער ווייס גאר זיין סוף וואס פון אים וועט ווערן, אָ גאט וואס איז זיין לעבין?
וואס איז ער אליין? וואס פארקומט ער מיט זיין יא זיין? און וואס פארבפעקט
ער מיט זיין גיט זיין? דאס ווייס ער גיט! און דאס איז ביימערער פאר אלס,
פאר קינדער אן שכל איז אשיינע מעשהלע דער גן עדן מיט דיא פיידע בוימער
און סיפ'רענט גאר גיט, מען האט הנאה דער פון, גאר אנגעפיל פאלס קינד ווערט

באטריבט, אז ער דער מאַנט זיך וואס אַדום האט געבויג גיליטין, אָבער אויסען
ווערט אַמענאָש מען הייבט אָן צו לעבן, דאן קומען פאר דיא פיינדע בויסער
וויא אַ אירליבט, וואס מען קען נאר פארקרייבן אין גרעסערע ספיקות, אונ די
אפאליגע אינסערעפאנטע מעשהלע פארקערט זיך צוא אַ פוין פאר דער זעלע,
ווארום מען פילט אז מען פארשטייט אין איר אויך נישט מער וויא אפויטערין
צווייפיל אין דיא לעבענס פראגין:

דיא טרויעריגע גיזעלשאפט האבן נאך ווייטער גירעט, ביז עס איז שפעט
גיווארין, דאן האט דיא מוטער קוים רוחמען אָבעריסען ופון אים אונ אז וויא
האבן זיך צו זענענט האט יוסף גיבעטין גאלדען ויא זאל די נאכט נעכטיגען אין
זיין ציטער, ווייל ער פילט זיך זייער שוואך:

אשטערע בייטערע נאכט האט יוסף גיהאט נאך דעם ראזנאוואר, דאס האט
אים צו גינעבין היץ, אונ ער האט גיהאט זייער אאנרוהיגען שלאף, גאלדע האט
קוים טאג דער לעבט, אונ גישיקט באלד נאך שפעטער דעם בטלן: ער זאל צוא
נויף קלייבן אַ מנן אידען וואס זאלן זאגן תהלים פאר יוספין, אונ אים משנה
השם ויין, שפעטער וואס האט אַיאר נאך יוספין, שוין קדיש גיזאנט, גילערנט
משניות אונ גיפאכט פאר אים ע"ב תעניות במספר גלגול — כדי יוסף, וועלכין
ער פלעגט זעהען פגעט אלע נאכט אין חלום וויא ער האט קיין תקופה גיט אייב
זיין דער טרינקען זיך — זאל מגולגל ווערין, האט נאר גיט גינקענט גלויבן אז
יוסף לעבט נאך, בייא אים איז גיוויס גיווען, אז יוסף איז מגולגל גיווארין אין
אדאקטער אונ דאס האט גיהאלפן זיינע תפלות, אז יוסף האט זיך מיט אים
גיזעהען דעם ערקטין כאל איז שפעטער צוא מיט שפחה אונ האט אים אַקוב
גיטאן אונטערין פאלע, ווייל ער האט גיקלערט: ער וועט אים גיפגען אן גיטאן
אין תכריכים וויא מען טרעפט אן אלע גלגולים, אונ האט גיהאפט צו באווייזן
א וואונדער וויא ער וועט דעם דער טרונקענעם יוספין כתקן זיין אונ פון אדאקטער
וועט ווערין אַ גל של עצמות — אהויפן ביינער — אונ האין דאס האט אים זיך
גיט איינגעגעבן, ווארום אונטער יוספס פאלע האט ער נאר דער זעהען אפאר
פיינע הויזען, פון דעסטוועגין האט ער גיט אויף גיהערט צוא גלויבן, אז דאס
איז פארט אזוי, אי, דאס וואס ער האט גיפגען אן שטאט תכריכים אפאר הויזין?
איז אויך קיין קשׁא גיט, ווארום יוסף איז דאך דר טרונקן גיווארן, אונ גיט גיקוכן צו
קבר ישׁראל, האט מען אים נאר גיט אן גיטאן אין תכריכים, אונ ווי האט ער זיך היינט
דער פרייט, אז ער האט דער הערט פון גאלדען, אז יוסף איז שטארק קראנק אונ
מען דארף פאר אים תהלים זאגן, שפעטער איז באלד אנוועק אין סקנה גיפראוועט
צ״ה טבילות מיט דיא כונות במקנה, אנוועק אהיים אונ גינעמען זיך פאר דעם
פארשטיילעטין ספר רויאל, וועלכין ער האט גיפרובט אריין ווארפן אין פייער
כדי איון צולעשן מיט אים די שרפה, וואס איז גיווען בייא גירדטאנען, אינ אדאנק
דעם פאזארנעם סאדראט וואס האט גימינט: דאס איז עפעס ארעכטע זאך אונ

האט

האט אים מיט גיטען, פרי צוא פאר קויפן דער נאך פאר א טרונק בראנפין, ווען נישט דעם סאלדאטס זכות, וואלט דער ארעסטער רזיאל געפירט פארברענט גיטארין אויף אש, און ווען נישט דבורה פאסט די שיינקערין וואס האט אים בייא דעם סאלדאט אפ גיקויפט פאר אקטואטירל בראנפין, און שטעהט אונזעך געגעבן פאר אפערטיל זמן שפיר למוד געלט פאר איר אהניל, ווען נישט ווערע ביידענס: דעם סאלדאטס מיט דבורה פאסט זכות, וואלט געפירט, האט אונזער בעל מקדש נישט גיהאט אין וואס נאך צו זעהען וויא סתקן צו זיין דעם גלגול, אבער זייער גרויסער זכות האט מיין גיטען אויף דעם ספר רזיאל און אזוי וואס פון דער פאזארנער קיסקע האט אויף אים גיטארין עמער ווייס האט אין אים דער פייער נישט שולט גיטען, און האט איצט אן גיהיבן צו גראפן ניד אין אים און אין ספר עין חיים, אין שער הגלגולים און האט פון דא ביידע ספרים ארויס גישלעפט דא בעסטע תקונים אלס פאר יוספין, שטעהט וואס אים אפילו אעלכע וויכטיגע תקונים נישט גיטארעט, און האט פארשווענדעט גאנצע צוויי, האט אויף אימליכן פון זיין אט גישטאנען, אז דער תקן אלליין קען סתקן זיין דעם ערקנסטן רשע, נאך דעם, אז ער האט אלליין סתקן ביהשוכה גיטען און פארביסען מיט איינעם פון די שטארקסטע כנופים, איז ער אונזעך אין בית הסדרש צווא זאמען גיקליבן אסאך פערשטין, און זיין גיהיבן זאגן תהלים, ער האט גיטארעט אלס אעלכע באפירטן מיט יהי רצונם וואס דא אונזע איפסטע זאנער האבן אויף זיין די ציינער צו בראבין, אלע האבן פון דעסטוועגן גיטארעט מיט הארץ, ווארום יוסף נאר בייא אלעמען פאליבט און האט מען האט דא גיטען גיקענט לאבן פון שטענדיג ווארפן זיך מיט זייער גיטארען און טערקעסע נעבן און רייד, וואס ער פלעגט דא אימליכע מינוט אים שרייען, פון דעסטוועגן האבן פסטע אלע גיטארעט, אין דער מינוט איז גאלדע אריין אין בית הסדרש צום ארון הקדש און דא קאפ אן אספר הורה צו גישפארט האט זיין גיטארע איר גיבעט: פאטער פון אלער וועלטן! האט זיין גיטארען, דוא האסט מיר קינדער באשאפן. איך האב זיין ערצויגן מיט יסורים און פיין, דוא האסט מיר געלט געגעבן, איך האב זיין הלילה נישט אויף שלעכטס פארבראכט. א, פאר וואס לאזט דא מיר מיין געלט און נעכסט פיי מיר מייע קינדער? דער מיין גיבעט, האב רחמנות אויף דא אונזשולדיגע! דוא זעסט דאך אלס, און זעסט איצט דא צו בראכענע הערצער פון יוספס אונגליקליכע געלטערין, זיין איז נאך ערנער פון מיר, האב רחמנות, נעם זיין האנט ארונטער, מיר זיינען נישט מער וויא סענטישין און שטראף אונז וויא אפענשט קען אריבער טראגן, נישט לייג אן פיל שווערע שטייגער אויף מיין הארצין, א נאט האב רחמנות, לאז מיר נישט פאלן אונטער זיין שווערין לאסט וועלכען דוא דריקסט נאך צו מיט זיין שטייגער האנט! איך דארף נאך לעבן, איך האב נאך קינדער און אייניקליך, וועלכע געס דארפן נאך זיין לעבן! א, נישט נעם בייא מיר מייע קינדער, מיין יוספין מיט רחמנות דען זיין זיינען מיין לעבן! נישט חיים אים, פון צווא בראכענעם הערץ דא שטיקעל

אָמונה און האפנונג, וואס איך טראג נאך צוא דיר . . . גאלדע האט נאך ווייטער
ביטער גיוויינט, אין דער מינוט האט זיך גיהערט דער פסוק: יַעֲקֹב ה' בְּיוֹם צָרָה
יִשְׁכָּבֶךְ שֵׁם אֱלֹהֵי יַעֲקֹב ! — גאלדע האט דעם פסוק פארשטאנען: אונז איז בייא
זיך אפיסיל נישטארקט גיווארין, דער מנן מענטשין האט נאך אן גיהויבן
שטארקער צוא זאגן זייערע תהלים, אלע האפן גיבעטן ער זאל לעבן בלייבן
נאר שמעיהו האט הייס גיבעטן ער זאל שטארבן, וואס דורך דעם וועט ער
קומען צוא א תקומה, פסקלאניק דער מלמד, וואס האט ביטער גיוויינט אין זיין
תפלה איז צו גינאנגען צו גאלדען אונז זאגט:

וַיֵּט מִקְבֵּל בְּאַהֲבָה, פֶּאֱלֹגֵט מִיר, גֹּאט וויל אַ קרָבן האָפִּין, הַגִּיט אִים ! . . .
לאז ער זיך נעמען ! . . . אַבְרָהָם האָט אִים זיין אַיִנציג קינד אויף פאר אַקָרָבן
גיבראקט אונז האט זיך גיט גישפארעט, גיט אִים לאז ער זיך נעמען ! . . .
אַ, אַקָרָבן פֶּעֲרֵלאָנגט ער ? ער גלייבט מיך צו אַבְרָהָם, אַבְרָהָם איז גיווען
אין דיא וואונדער צייט, גאט אליין האט מיט אִים גירעט, אַגְרוֹיסער חדוש איז
דאס, אז ער האט זיך גיט גישפארעט ! איך בין גיט אזו א צדקת וויא שררה איז
גיווען, אונז פון דעסמוועגן איז זיא גישטארבן פון שרעק, אז מען האט איר אן
גינאנט מען האט זעהקן גיקולעט; גאט אליין האט דאסוואיר גיט גיהייסען, ווייל
ער ווייס אז אמוטער קען דאס גאר גיט טאן ! — אַ גאט, פאר וואס האסט דו אין
דיין תורה אונז גיט גילערניט, מיר זאלין אויף אלס אַמְרִיִּיט קענען נעפינען ? —
גאלדע האט דאס גירעט פאר זיך, אונז איז אזו אהיים נעקוסען, באלד אריין
צו יוספין זיא האט אִים גיפונען, ער שלאפט נאך אונ שווייט, אויף זיין גיווינט
האט זיך בעווינען א אַנגעגעטע רודע — איך דאנק דיר גאט ! שטעל אִים אויף
פון זיין בעט אונ טרייטט מיר שוין — איך בין ווערט אפֿשר פאר מינע זינד. איך
לייד שוין אפער מעהר וויא צוועלף חדשים, שוין זיבן פֿינסטערע יאר זיינען
אריבער. גענוג שוין הארציגער פאטער ! גאלדען האט איר גיבעט לייבטער
גיבאקט צום הארצען, אונז זיא האט געהאפט !

יא

דיא גומע מציאה

רוחמה האט אויך אירע מדרעין אפגעווישט, זיא האט אויך גיבעטען, גיבעטן
גיט מיט ווערטער, ווערטער קענען גאר אזו אינגינסטע געבעט גיט ארויס ריידן —
זיא האט מיט איר הארצין גיבעטן, דאס ווארען אירע מדרעין, זיא האט מיט
איר גאנצין מוח אונ געדאנק גיבעטן דאס וואר איר אנדאקט, אונ דיע אנדאקט
אין דיעס בעטן וואר עס דען אויך נור אייטעלע לויטען, וועלכע עס פערקלינגט
אין ברייטען רוים דעם הערן — אונ צוועקלאזע אונגענליבקיט ? . . . רוחמה
קאמט עס גיט געגלויבט, אונ דאס בעטען האט איר לייבטער געמאכט —
קאזע איז שוין מיטן בענינען נישטאנען בייא יוספס מיר, אונ האט אפֿשר
מער

סער גיבעטין פאר אלעמען — יוסף האט זיך אויף גיחאפט און זיך ארום גיטאן , גיבעטין די פערקטער עפענען. די לופט וואר פריש און ערקוויקענד — ראזע איז אריין מיט אליינען שטייבעל. אז ווא האט יוספין גיפונען אביסעל מונקטער — אין האנט האט זיך געהאלטען עטוואס .

זעה יוסף , האט זיך גיטאן אים דיא האנד געבענדיג . זעה , איך האב דאס גיפונען אונטער די פערקטער , אן דיר האב איך דאס מיט גיטאלט עפענען יוסף . וואס דא וועט זיין שיינק איך דיר , גיין , סיד שיינקען פערקטער ארבעטע לייט דא וואלט נאר גיזונד זיין !

מען האט דאס גיגעפנט . דאס איז גיווען משה שנייארס קעקטעל , וועלכע קארניאוו האט אונטער דיא פערקטער ארונטער גיטארפערן , פערט דער סטארקאז האט אים געהאפט — אין קעקטעל וואר אבער מיט געלט , עס ווארן נור ראזעס און יוספס פריש וואס דער שטארקער האט אבער גיטונטען , זיין האפן אנדערע גילעזין און זיין האט זיך אויפגעקלערט דיא גאנצע סטאנציע געשיקטע , ענדליך זינען זיין געקומען צווא ראזעס לעצטען פריש , ראזע האט אים גיטוסט לייגען הייך פאר יוספין —

יוסף , ליבער יוסף !!

דו אליין קענטסט מיר דאס ענטפערן , פאר וואס האפן זיך שוין אויס גישעפט מינע קוואלען סטערען ? פאר וואס שעפען זיך אויס מינע אלע כחות ? און פאר וואס בלייבסט מיין הארץ שטענדיג פול ? א ! אזו פול , אזו פערקערסט !!

גליקליך פלעג איך זיין , אז איך האב נאך גינקעט וויינען , אז מינע אויגען האבן נאך גיחאט אטערען אין זיך , איך האב דאסאלס , נערען הארטען געפיל מיט מינע סטערען ווייך געמאכט , און זיך פעררהינגט , איצט ? א , איצט בין איך גלענד , אפערשטיינערטער בענקטש , מיט אלעבעדיגעס הערץ ! איך הער און פיל , זעה און ליד , און היידען קען איך מיט , איך קען מיט וויינען ! — איך בין מיט ראזע , גאט , איך בין זיין ראזע יוסף ! דא וועסט מיר מיט דר קענען , דא וועסט ציטערן מיט מיר צוויידיקען , איך פיל ווא ווילד איך וואלט זיין אז איך וואלט נאך דיר אטאל זעהן , יוסף ! ווער האט מיר אזו אוינגליקליך גימאכט ? ווער האט דיר אזו אוינגליקליך געמאכט ? איך וויל מיט גלויבען דינע שונאים , וואס זאגען דא ביוט פאלש געווען ! איך וויל מינע אייגענע אויגען מיט גלויבען , וואס האבען דינע פריש — צווא פערקטע געשריבען — געלייגט , איך וויל דיא גאנצע וועלט מיט גלייבען , וואס וועלען צו זאגען אויף דיר , יוסף , מיין הארץ איז נאך דינע , דא טאסט זיך בייא זיך ! גאט , פאר וואס פייניקסט דא מיר אזו פיל ? א , איך שרייא טאג און נאכט , מיין הערץ שרייט צו דיר יוסף , מיין גלוט איז מינע סטערען , און דא הערסט מיט , דו פילסט מיט מינע לידען ! אבער איך ווייס דא ביוט אונשוילדיג , דא שרייבסט מיר געוויס , דו ענטפערסט מיר געוויס , און אונזערע פריש איז אונזער אויסגינאסענעס הארץ בענענען זיך

בין כאל, מיר ווארפען אונזער הארץ אין חילדען ים, און דא ביזע וואלען
פערשלינגען עס!

ניט אומזיסט האט זיך מיר פאר דיין אונזעק פארען אין הארצען אב געריסן,
אז דו האסט גיזאנט מיר מוען זיך צו שיינען. ניט אומזיסט, האב איך גיזיניקט
מאן און נאכט! א, וואלט איך דאמאלסט געוואוסט, אז אזו וועט זיין מיט אונז,
איך וואלט אויף היין הארצען ביזען מיט געוויינט, איך וואלט דיר ניט לאזען
פארען, וויא לאנג איך לעב נאך, איך וואלט פריער וועלן שטארבען, און דער
נאך יוסף, וואלסט דוא פרייא זיין! און זיך פארען אין פערטערסבורג און דארטן
פערנעסען דיין ראזען, דארטען אין דא שוועדיגע פרייליכע גאסען וואלסט דוא
ניט דער מאנען דעם איינזאמען פערנעל ערד, וועלכער עס וואלט גילענען אויף
מיר אויף מאהיבילער בית עולם, ווייט פון שטאט, אונטער די הויכע בית עולם
נראז וועלכע עס וואלטען פון מריגערען וויינט, וואס גייט פערפרייא דעם מיזען
פלאטץ זיך וויינען און ביינען וויינענדיג וויא אויף אנדערע קברים! יוסף, איך
וואלט דאמאלסט גליקליך גינען, איצט קען איך ניט שטארבן! מין הארץ וואס
עס לעבט בייא דיר זאגט מיר נאך צו האפפענונג, איך וויל דיר נאך זעהן, און
פערנען דיר: צו האסט דוא הייך ראזען נאך ניט פערנעסען? איך וואלט וועלען,
פון דיין אייגענער האנט מין מיט ער האלטען! יוסף, נאך איין ווארט מיט דיר
ריידען, און מיט איין קוס דיר ביין זעלע אונזעק געבען, און דו וואלסט מחויב זיין
זיא פאר גאט צוא בריינגען, און ענטפערן פאר איר, פאר איר צוריק קערן
פאר דער צייט!

איך בין גלענד! א, אין אזו אשטאנד אזו גלענד! ... איך ווייס, אז
דוא שרייבסט מיר, דו האסט מיר ניט פערנעסען, דוא וויינסט אויך, און פערסט
בייא גאט מיר וואלען זיך נאך זעהן, נאך אונזער אויס ריידען, אונזער זע שווער
אונז? קום אהיים, יוסף גיט זייא מער אין פערטערסבורג! וואס דארפסט דו דארטען
די באנטארען? דו וועסט דא היא אויך קרינען אשטעלע, וויא פיל בארפסט דוא
פאר אונזער לעבען? א, איך גלויב גיט אז דוא ביזט גיזונד, יעדע נאכט פלעג
איך קום אלעגדיגע אינפאשמיין פח דא שלעכטע הלומות, וואס מיינע שווערע
גיבאנקען פלענען אויסוועפען, היינט שלאף איך שוין מער גיט, מיר איז דער
קאפ גירקט! איך בין האלב שטום, איך הער וואס מען רעדט צו מיר און ווייס
גיט וואס, איך פיל אז איך קוק אויף עפעס און ווייס גיט וואס איך זעה, יוסף,
מין קאפ איז צו שוואך דאס אריבער צו טראגען! איך האב אנגיחויבן צו פלען
וויא עס שווינדען מיינע בחות, וויא יעדער הייט ווערט שוואכער, און צו מיט
און אזו קען איך איבער לענען איין שורה מיזענד כאל און ווייס גיט וואס איך
לעז, איך האב אויפגעהערט אין זיך צו גלויבען, איך מאך מיר כסגים זעהן צוא
בין איך נאך בייא מין שכל, א, וויא ביטער איז דאס, אז מען פילט אליין
וויא מען גייט אונטער און אנטער, און גאט ווייס וויא פיל וועל איך האבן נאך
קענען שרייבען עפעס צו דיר?

איך וועל עס גיט ערהאלטען ! אין שטוב בייא אונז איז טאג אונז נאכט פול
 מיט שרעקנים, און מחותנים, איך האב קיין ווערסטער פארין פאטער וואס אים
 געגין צו זאגען, ער האט בריף וואס ער גלויבט אז זייא זיינען ביינע, א איך קען
 ווייטער גיט ביינען ! וואס איך שטייא אויס, וואס איך הער זיך אן פאר אטאג,
 שנייארקע קלאגט זיך אויך. וואס דוא שרייבסט אים גיט, איך האב גיט פאר
 וועמען מיין הארץ אויס צו גיסען, איך בין גלענד, דיא מוטער איז קראנק, יוסף,
 אין אזו אציט גיט שטייא פון ווייטען, בראסע דיין באנטאר, איך וועל זארגין
 דוא זאלסט קיין תרומה גיט האבען, קום אונז זייא מיך מציל ! עס קלייבען זיך
 ארום מיר ווילדע וועלך, מיין שכל קען מיר גיט לאנג דינען, איך האב מורא אז
 מען וועט מיך גיט וועלען דער קענען, אז איך בין אראפ פון זינען, אונז גיט
 וועלענדיג אונז גיט וויסענדיג וועט מען מיך פערקויפען, דוא יוסף וועסט שולדיג
 זיין, אויב דאס וועט חלילה אזו זיין ! איך בין גיט אין מיין האנד, איך בין ביינע
 וויא לאנג איך לעב, וויא לאנג מיין שכל איז נאך בייא מיר, וואס עס וועט זיין
 דאמאלס, אז מיין שכל וועט מיך פערלאזן ווייס איך איצט גיט, אבער שולדיג
 וועסט דוא זיין ! א, דאמאלס, אז דורך סייענע עלטערנס טרייטייט וועלען
 זייא זיך לאזען באשטען, מיך געוונד צו מאכען, אונז אז איך וועל זיך אפחאפען
 אונז זיך גיפנען אין פערמקדע הענט, אונז זיין געשיידען פון דיר אויף אייביג,
 יוסף, אט דאן זאלסט דוא פרעגען בייא דיין סאוועסט, ווערעס איז דארין
 שולדיג ? דאן יוסף, זאלסטו מיר האץ איין סאל ערלויבען וויינען פאר דיר,
 אויב דוא בייט אין מיין אונגליק אונשולדיג ! דוא בייט עס געוויס ! דוא קענסט
 גאר גיט שולדיג זיין, אונז דוא רעדסט דיא אייגענע בייא אזו צו מיר, איך בעט
 דיר, קום וואס צום גיכסטען, דוא זאלסט גיטווארטען ביו איך וועל דיר משוין
 מער גיט דער קענען ! קום יוסף, כל זמן איך בין נאך ביינע ! כל זמן איך האב
 נאך מיט וואס זיך פון דיא וועלך אפ צוא בארען, איך האב אבער מורא, אז
 ביינע גיווער וועלן זיך באלד צו פרעכען ! . . .

יוסף, איך בין ווידער ביינע ! אונז מוז נאך גינג זיין עס האבין זיך אין
 סייענע אויגין סרערין געיאנועט, מיר איז איצט לייכטער אויפין הארצין, אונז איך
 וויין איצט וויאזאקליין קינד ! גאט זאל געבין איך זאל אלע סייענע ביטערקייט
 אויס וויינען קענען ! ענטפער מיר, יוסף, דוא מוזט דעם בריף אליין ערהאלטן
 האץ איינמאל ענטפער מיר ! מארגין, דאס איז שרעקליך אז איך דער טאן זיך
 מארגין דארפן קומען מחותנים מיט אהרן מיך זעהן, גאט, פאר וואס האב
 איך קיין פליגלין גיט ? פאר וואס ווייס איך גיט אלס וואס עס מוזט זיך ? איך
 שווערעס אונז הער מיין קאפ הייבט זיך אן צוא דרייען, יוסף דער טאן דיין
 ראזען וויא לאנג זיא איז נאך ביינע ! וויא לאנג איך טאג גארד זיך אונטער
 שרייבין . . . דיין ראזען ! . . .

ראזע, האט זיך גיט גיכענט צוריק האלטן אונז האט אים דורך גילעזין
 פזין סוף — איך הארץ איז איר צוא גאנגען, אונז האט מער גיט זיך פארעכענט
 וואס

וואס זיא טוט אונ איז ארויף גיפאלן יוסף אויפן הארצין אונ גינויינט אן א אויפהער.
א, אז דיא מינוט פאר וועלכע איך האב גיזיטערט איז מיר גיקוקען,
גיקוקען מיט איהרע אלע שווארצע פארבין! — יוסף, לאז מיר וויינען אויף דיין
הארצין, עס ווייס קיינער מיינע ליידין גיט — א גאט, זעלבסט דעם וואונט
האסט דוא מיר גיט פאר גינט אהנע זיך צוא פארגיפטן פון אים! — גא, עס איז
א טרויעריגע גישיקטע! — דיא וועלט לעבט מען גור איין מאל, מען גייט דעם
וועג אריבער נאר איין מאל, אונ מען קען זיך גיט אום קערן אויף הויפן אפילו
דיא טייערסטע זאך פון אונזער לעבן ווען מיר האבן דאס פארלארן! —

יא, ער האט אויסגערט, דער אכזר, וואס ער האט גיוואלט! — האט
יוסף גיזאנט — צוא וואס מיר האבן דער לעבט! — מען האט מיר פון דיר
גירויבט אונ מיר לעבן גילאסט. גאט האט מיר דיין ברך נאך גיוואלט לעזן
לאזן — א ראזע, איך פיל אונ ווייס, אז דאס איז שוין דיא לעצטע, מיר קען
אין ביין קורצע לעבענס צייט שוין גיט בעזעס פאנענגן! — גאט שטוינט דעם
סערדער, זיין גיוויסן שלאפט, אך, וויא זיס, וויא לייכט מיר וויינט זיך איצט!
איך הער וויא מיין גאנצעס הארץ אונ גיוונד גיסן זיך אויס אין פיינע טרערן
איך קען זיך גיט שטילן, אלטע וואונדן ווינען פירכטערליכער, זיין שטיינען
מיר איצט אפן, זיין הייסן אלע: משה שגיא... .

עפן מיר דיא פענסטער, ליבע ראזע, איך וויל נאך דעם לעצטן מאל דיא
זאנע זעהען — דעם לעצטן מאל דיא שיינע וועלט זעהען! . . . עס וועט באלד
קיין צייט זיין! . . .

יוסף, דוא וועסט גיוונד זיין! דוא מוזט גיוונד זיין, דוא האסט היינט גישוויצט,
אונ דער פאר ביזט דוא שוואך, זעה מיין לעבן, גיט זייד מער פון טויט,
גא קוק אויף: דיא וועלט אונ זעה, וויא איינליכער וויל לעבן, זעה וויא ליב
דיא פיינעלעך ווינען, וויא לוסטיג איז יעדעם לעבדיגע וועזן, קום צום
פענסטער, ליבער יוסף, עס איז היינט גיווען אפריף פון דינע עלטערן, זיין
שכייבן זיין וועלן נאך שבת ארויס פארן, אונ דער נאך וועסט דוא, רוקסא
אונ איך אונ דיא מוטער, אלע וועלן מיר ארויס פארן צום לאנד, מיר האבן
שוין גידונגען אדאצע אונ דארטין וועסט דוא זיך שטארקען, דארטין וועלן מיר
ווערן צוריק, קיינער פון דער גאטור, מיר וועלן אויסלויפן שפרינגען אונ גיט
זאגן דאס פאסט גיט פאר אונ. גא דיר אהאנד, וואו דוא וועסט לעבן, איך
זאל אזא לעבן!

ראזע האט מיט אפן אזו גישווארן, האץ זיא האט גיט גילויבט אז ער
וועט לעבן בלייבן, אפער זיא, וואס וואלט איר גאנצן לעבן פאר אים
אנועק געבן, האט זיך פאר דעם ווארט גאר גישט גישראקען, נאר אים
צוא בארוהנען!

נוטע, ראזע! גיט אונ זיין פאר גארט, וואס עס מוז קוקען וועט קומען,
איך ווייס, אז נאך אפארגין וועל איך גיט זעהען, אונ צוא וואס זאלסט דוא

סיר נאך טרייסקין ? איך הער וויא פליט נוערט קעלשער, פיינע פיס זיינען שוין קאלט, א דער מוים איז גיט ווייט ! וויא רוחיג, איך בין, עס אויך, איך בעט דיר סען זאל צוא פיינע עלטערין גיט שרייבן. שרייבט וויא בעסער אז וויא זאלין גיט קוקען, צו וואס דארף איך זייערע יסודים און סרזיגער, דא אין דער פרעסד נועט זייער שטערן שטארקער אויס ווייזן, וויא קענען נאך דיר גיט, וויא ווייסיגן נאך רוחקען גיט, און ווייסיגן גיט די גאנצע פרייזיגע פון מיין מוים, צוא וואס זאלין סיר וויא דא מאכין זייע וואנדלן ? דער וועקן זייע ליבע מיט זייע שטנאה ? דאס איז איבעריג, ליבע ראזע, סיר וועלן זיך דער מיט גיט היילן, נאר וויא מער שטערן אונמאכין, איך בעט דיר פאלד נאך מיין מוים זאל מען וויא מודע ויין, און גיט בעסין קיסען אהערצו, וויא וועלן זייערע פיסערע הארץ זיך אויסוויינען אין זייער שטילע שטייבעלע, און וואס פרייער סען נועט וויא אונזאגן, דאס פרייער וועלן וויא אויפדערין צוא וויינען, שרייב וויא דוא, אז איך בעט וויא, וויא זאלין זיך פיל דעם לעבן גיט נעמען איפר סיר, דאס איז מיין לעצטע ביטע, גיט סיר אפערדער איך וועל וויא אלליין אויף שרייבן עטליכע וועקער, און דוא זאלסט צו שרייבן דער צו וואס דוא וועסט וועלן : יוסף, זעה ליבענקער, קען איך דען הערן אזעלכע רייד פון דיר ? לעב בעסער און וויא גיזונד !

גוא וואס נועט דען שפעטער ויין ? האט יוסף געשטערט, צו דען דאריבער אז איך וועל זיך איצט איין ריידן : איך וועל לעבן, נועט דען דער מוים גיט טאן זיינעם ? גיין, סיר איז בעסער אז איך רייד זיך איצט אויס, איידער אזוי מיט אפערשלאסענעם הערץ צוא שטארבן, איך זאג דיר אפן סיר פארדריקט זייער וואס איך לאז אזוי א וועלט, אזוי פיל ליבע, אזוי פיל גליק פון לעבן, ראזע, וואס איך לאז דיר מיט זיינע קינדער אזוי עלענד, וואס איך לאז מיין רוחקען מיט אונזערע עלטערין אזוי אונגיטריקטעט, מיין הארץ וועט דאס פילן ביז דיא לעצטע סעקונדע און איך וועל מיט דעם ביטערין גיפיל שטארבן, א אזוי אונזעלט, אזוי אלייגע שיינע וועלט, אזוי יונג, מיט אזוי נאך הייסע יונגעס הערץ פארלאזן און גיין אין פינקטערין קבר, און זיך נאך דארפן זאגן : יאט פאלד איז אויס מיט סיר ! אט פאלד ביזטו וויא גיט גיטען ! ווער פילט דאס אזוי וויא איך איצט ! קוק, וויא דיא זאנע שפילט נאך מיט סיר, א דאס איז אבגרייזט פון דער נאטור נאך קאקעטיגען מיט ליבקייט מיט סיר אין דער מינוט וואס איך קען שוין אירע ליבע גיט מער גיטען ! פאר וואס איז היינט גיט אונזעלענדיגער פינקטערער טאג ? א נאט איך האב עס גיט פארדיקט !

ראזע האט גייווייגט, יוסף האט גיהאלטן איר האנט אויף ויין הארצין : זעה ראזע שטעל אפ דעם זייער ! האט יוסף גיבעטן, א ווער וואלט סיר קען די זאנע אין היטל אפשטעלן, איך זאל נאך האבן קענען איין גאנצין לאנגען טאג לעבן און קאנצין האבן עטליכע פון פיינע פתכים ! איך שיינק וויא דיר, ליבע ראזע, לעזע וויא, דאס וועט סיר טרייסקין, זיין געזעלשאפט הערץ, טעלכע

וועלכע עס קען מיין הערץ, נועט פילין, וואס איך האב גיוואלט נאך שרייבן,
גיב מיר אטיגט און פֿען, איך מוז צו מיינע עלטערין נאך שרייבן:
ראַזע האט אים דער לאנגט אטיגט און פֿעדער, יוסף האט מיט אציטערנדע
האנד גישריבן:

יליבסטער פאטער און מיינערסטע און טרייעסטע מוטער! בארוהיגט זיך
אפריער, און דו נאך לעזעט, איך אליין חיל אייך זאגן, אז איך בין גישטארבן!
א גאט, דאס איז א שטעקליכער ווארט! אבער עס איז פארט אזו, איך שרייב
אייך אליין מיט מיין אייגענער האנד, און לאז דא דעם בריף, מען זאל אים צו
אייך אפ שיקען באלד חיה איך וועל דעם לעצטן אטעהעם טאן, מיין לעצטער
בעדאנק זייט איר, מיין לעצטער וואונש איז אייך צו בערוהיגן, איך בעט אייך! —
איך שטארב, ווייל איך קען מער נישט לעבן, זייט גיוונד, איך שטארב, דאס
נישט עלענד, אונטער טרייע הענט, מיר בעגלייטן ביזן גרוב טייכן טרערן,
מען האט אלע הילף אנגיטענדעט, אבער נאט וויל אזו, און ביז אים פרעגט
צוא וואס האט ער מיר אייך גיגעבן און צו וואס געסט ער מיר צוריק צוא? איך
ווייס עס נישט! — פאטער, איך זאג דיר היינט אין מיין לעצטן מאל ריידן מיט
דיר, אז איך בין נאך אעהרליך, אונשוואדיגעס קינד, חיה דוא האסט גיוואלט,
און אויב דאס איז דיר אפרייסט, וואס איך שטארב אעהרליכער איר, טא זיין
זע זיכער דער מיט, און אזו וועל איך צוא נאט קומען! — נישט ווייגט פיל נאך
מיר, אז איך בין נאנץ צוא פרידען, פאטער, זענעט מיר האץ נאך מיין טויט,
נאט נועט דיין שמייסע הערן, זענעט מיינע ליבע, וואס וועלן קלאגן נאך מיר! —
איך קען מער נישט שרייבן, זייט גיוונד, מיינע עלטערין! — איך גירט אלעסען
און פארנעם איצט אויף קיינעם, מיר ווילט זיך נאך שרייבן צוא אייך, די צייט
איז אבער קורץ, מיין פֿעדער גייט צוא שווער — א באלד בין איך אויס! עס
איז שטעקליך! איך האב קיין ווערטער פאר דעם גידאנק! עס ווילנשט אייך רוהע
און גליק, אייער פארשטאנדענער יוסף:

יוסף האט דעם בריף געגנדיגט, אקוק גיטאן אויפן זייערעם האט שוין
גיהאלטן האלב צוועלף, ער האט זיך אנטארף גיטאן צוריק אויפן קיסן, ראַזע
איז גיוועסן און גיווייגט

ראַזע גא דיר דעם בריף, האט יוסף גיזאגט. און דוא מאגסט צוא שרייבן
וואס דוא ווילסט, איך בעט דיר רופ מיר אריין זיינע קינדער לאס איך מיט זיין
זיך צוא זענען, ראַזע איז ארויס, און צוריק אריין מיט אינע קינדערליך און
מיט דער מוטער, רוהמען האט מען נישט גילאזן גיין צוא אים, יוסף האט זיין
אלעסען צוא קוקט און זיין אונטעק גיגעבן דער מוטער צוריק, דער נאך האט
ער גיגעטן ארויס נעמען פון זיין קעסטעל זיין טייטש זיידענע טוך אונז האט איר
אן גיטאן רועעצקען אויסן האלז און גיזאגט:

איך האב זיך אפאל גיוואונדן מען זאל מיר מקבר זיין מיט דער מוד אויפן
האלז. אבער ביין אונז אידן איז אין אלע צייטן דא אפגעפאסטונע, הקב"ה
לייט

לייט וועלן שקען פֿרעגן שאלות בייא דעם רב, און עס וועט ווערן אנאָגע
בייד, לאז זיין אזוי, נאָ ריטועצקע, גידינק, אז עס האט אַמאל גילעבט אַ יוסף
וועלכער עס האט דאס וויא זיין אויג גיהאלטן אז ער האט גילעבט, און שיינקט
דיר דאס איצט פאר זיין טויט!

גינג ליבער יוסף! האט גאלדע גיבעטן לאזט אים איצט אליין, ער וועט
רוהיגער ווערן.

אלע ווייזן ארויס גיגאנגען, אימליכער באזונדער האט גיוויינט אין זיין
ווינקעל, יוסף איז גיבליבן אליין מיט גאלדען, און איז ענטשלאפן גיווארן,
גאלדע האט גיזעהען דעם קאלטן שווייס אויף זיין שטערן און גיזעהען אז ער
וועט פאלד אויס גיין:

אז דיא זאנע האט שוין גיהאלטן בייא אפֿרעג הימיל האט ער זיך אויף גיחאפט
גיפֿינט די אויגן, און גיווען האלב צוא מיטשט, ער האט זיך אפֿער פאלד דער
טאנט און גיזעהען לעבן זיך גאלדען:

נוטע מוסער! האט יוסף קוים הערבאר ארויס גירעט, איך וויל נאך זעהען
רוחקען, אַ פֿארגינגט עס מיר!

דיא מוסער איז ארויס גיגאנגען, און מען האט איר קוים אלעפֿעדיגע אריין
גיפֿירט אין שטוב, זי האט זיך אפֿער גובר גיווען און גיבעטן מען זאל איר מיט
רוחקען צוריק אריין פֿירן צו יוספֿין:

יוסף! האט רוחקה אנשפֿרייא גיטאן, מיט אהערצערדייסקענד שטימע — אַ מיין
יוסף! דוא לעבסט נאך! . . . דוא מוזט נאך לעבן!!

יוסף האט גיעפֿענט דיא אויגן און קוים ארויס גירעט:

רוחקה! אַ קים צוא נעהענטער!

מען האט איר צוא גיפֿירט נעהענטער:

גיב אהאנט, האט ער קוים ווייטער ארויס גיזאנט. . . רוחקה האט אים איר
האנד דער לאנגט און צייטערנד גיזאנט:

יוסף, זייא מיר מוחל, איך האב דיר ועקס יאר לייד און פיין פֿריבאוועט, דוא
וואלקט שוין איצט פֿרייא גיווען, אַ, איך האב עס גיט גימיינט. . .

רוחקה! האט יוסף גיענטפֿערט מיט אשטארקייט, דוא בייד גיט פון דיא
אלטע זאכן, איך שיד זיך פאלד פון דיר אויף אייביג, זאג מיר צוא, אז דוא
וועסט זיך גיט דיין גיווגד נעמען נאך מיר, און זאלסט גליקליך זיין פאר דיין
פאסערטן, רוחקה, פארשפֿרעך מיר דאס אויב דוא קענסט, איך פארבינד דיר
גיט מיט אשכּוועה, זייא פֿרייא, נאר ווייס, אז דאס איז מיין לעצטער וואונט!

יוסף, אויב איך וועל קענען זאגסט דוא? איך פארשפֿרעך דיר דאס, האט
רוחקה גיענטפֿערט דורך טרערן.

יוסף האט רוהיג אראפ גילאזן דעם קאפֿ.

אין שטוב האט גיהערשט אדונקעלע טרויעריגע שטילהייט, אלע הערצער
האבן גיוויינט, דיא טרערן האבן זיך שטיל גיזאסן, און יוספֿס לעבן איז אויס

גיאונען וויא דער לעצטער פונק פייער פון קאמין וואס האט זיך דעם גאנצן טאג גיהויצט דעם לופט צוא פארפרישערין :

רוחקה האט זיך צוא גיבויגן צוא אים , אים אן גיהויבין צוא קושען , זיינע ליפין ווארין קאלט וויא דער טויט זעלבסט , יוסף האט נאך אפאל דיא אויגן געפענט , ארומגעווארפן איין פריינדליכען ליבן בליק אויף אלע ארומיגע פאר זיין לעצטן אפשייד :

זייט גיווגר אונ גליקליך , מוטער , רוחקה , אונ דא א ראזע ! האט ער נאך גיזאגט , אונ פארמאכט דיא אויגן :

בייא אברעג היסעל האט זיך פארלאשן דער לעצטער גאלדענער שטראהל פון דער ליבע זאגנע , אונ דא אין שטוב האט זיך פארלאשן דער לעצטער פונק פון אזו א מיערין לעבן — אויס !...

ער איז גישטארבן , האט דיא מוטער גיזאגט שטילערהייט , אט ערסט האט זיך אויפן גאס אן גיהויבן אשטורעם ווינט מיט אקלענליכין פייפען , אונ אין שטוב האט זיך אן גיהויבן אקלענליכער געזאכער , עס זיינען גיקומן פון שטוב מענטשן אונ מען האט וויא קוים לעפעדיגע ארויס גיטראנין , ראזע האט גיריסן דיא האר אויף זיך אונ גישריען פארצוהייפעלט , רוחקה אונ דיא מוטער האבן שטיל גיווינט :

הברה לייט זיינען גיקומן , מען האט אים אפגעהויבן , אונ אין נאך עטליכע מינוט אן גיטאן מיט זיינע אייביגע קליידר , פון דיא חכרע ווייבער איז סתמא סטערנע נוסע אויך גיווען , אונ גייענדיג די תכריכים האט זיא נאך גיזאגט זיינע שבתים , וואס פרא צדיקער איז גיווען , וואס פאר א וואל קינד דאס איז גיווען , אונ דער בייא האט זיא סתמא גיווינט אויך גינג :

אז מען האט יוספין גינעסען ארויס טראגן , אונ וויא מען האט איבערין ארון גינעסען צו רייסן די תנאים , אונ אז רוחקה האט דער הערט דעם ערסטן קלאפ "דברה תציל סמות !" איז זיא וויא אווילדע אויפן גאס ארויס , מען האט איר גיט געקענט איין האלטיג , אונ גישרען :

יוסף , ביין יוסף ! איך קום דיר באלד נאך ! דא וועסט גיט לאנג ווארטן אויף מיר ! ...

צווייא וואבין זיינען אריבער , עס זיינען נאך גיט פאר היילט גיווארין דיא שווערע וואונדערן פון דעם טאג , אונ גייע קלאג האט זיך געזאנעט , עס וואר אויך אזו אשיינער טאג , רוחקה האט זיך אין דער פריא אן גיטאן מיט איר קלייד , וואס זיא איז גיווען אן גיטאן , אז יוסף איז גיקומען , אונ אז מען האט איר גיפרעגט וואס זיא טוט דאס , האט זיא גיזאגט : באלד וועל איך פארין צוא יוספין — האץ מען האט זיך אויף איר טויט גיריכט פון דעסטוועגין האט מען זיך פאר דעם ענטפער גיט אזו דער שראקען , ווייל אויף איר צורה איז גישט נפר גיווען פון וואנען עס האט זיך אין איר דער גידאנק גינעסען , דיא מריגע מוטער אבער האט שוין

שוין גיט גיגענט רוצן אונ אן גיהויבין צוא כיידין מיט איר, אבער עס וואר
אויסמיט, ביסליך ווייס האט זיא ערקענט, אז רוקסעס בליהענדע קראסקע
אויפן צורה איז גיט וויא וואונטליך, רוקסה האט זיך אזו אנגיטאנענערהייט
אריין גיטארפין אין בעט, גאלדע האט שוין סקסהאט גיט אפ גיטראסין, בעהאלטן
אדע טרערין, רוקסה האט נאך גילייגענט יוספס בריף צו ראוען, אין דעם טאג
וואס ער האט זיך גיטואלט טרינקען, וואס ער האט איר אין האנט גיגעבן —
זעה מוטער האט זיא גיטאנט, יוספ שרייבט מיר, איך זאל זיך היטין פאר משה
שנייארין ער זאל מיין גיליבטין גיט טאן דאס אייגענעוואס ער האט אים גיטאן —
אָ גאט, צוא וואס האטו דעם שלאנג אויף אונז אן גירייצט? גיט שוין וע,
איז דאס טאקע אַ גאט וואס יוספ האט אַקאל גיטאנט, אז דיא מעשה פון זן
ערן זעהען מיר נאך ער הייס אין יעדען גיליבטין לעבין, מען ווערט נאר פון
דעם זן ערן ארויס גיטריבין אז עס מישט זיך דער שלאנג אריין! — מוטער,
מיר האבין אויך אַקאל אין אַבן ערן גילעבט, איך גידינק וואס פאר אַפרייליכער
לעבין בייא אונז איז גיטוען, וויא גיליבליך פלעגן מיר זיין, אז דא, מיט
דיינע מוטערליכע טרייטייט איז ליבע פלעגט מיט מיר אונ מיט ראוען שפאצירן
אונז באווייזן אלס, אונ וויא פרייליך פלעגט זיך מיר זינגען, גידינקסטו,
אז מען פלעגט אויף מיר זאגן איך בין אללעדיגע גיטארין, וויא פיל גיטאנט
אונ פערנעניגען איז אין אונזר שטוב גיטוען, איז דאס גיט א ווארער זן ערן
גיטוען? אונ צייט בייא אונז אין שטוב האט זיך געיאונעט דער שלאנג משה
שנייאר, אַ פון באקאלס אן וויא פיל טרערין, וויא פיל יוספין, אונ לייך אונ
פיין האט ער אין אונזער שטוב אן גיטאנט, אַט איז דער שלאנג, יוספ דיינע
בייד זינגען אַט, וויא דא ועלעבט, איך זעה דייך איצט אין דעם אַטמנג ערן,
גיב מיר דיין האנד פון דיין הויבין וואונג אונ נעם מיך צוא דיר! דא זעהסט
דאך שוין מיינע וואונדיגן, אַ יוספ יוספ, בעט גאט פאר מיינע עלטערין! ...
רוקסה! מיין לעצטער טרייט פון מיין לעבין האט די מוטער גיטאנט, מיין
פילד, מיין אויג פון מיין קאפ! זעה, גיט טאך מיר אן שטערצין, אַ גאט, פאר
וואס בין איך אזוא אַ אונגליקליכע מוטער? פאר וואס האב איך דאס
פארדינט, מיין קרוין?

טאמינקע! האט רוקסה גענטפערט, איך וועל דאס בייא גאט באלד פרעגן,
א איך פיר צוא אים אנאנצען קאסטין מיט פראגין, מיין יוספ איז שוין איצט
גיליבליך, ער ווייס שוין אלס אונ בארוהיגט זיך, איך וועל דאך דאס אויך באלד
וויסן אונ רוהיג זיין! טאמינקע, איך וועל דאס ערקסטע נאך בעטין בייא אים
פאר דיר ער זאל דייך טרייטסטין!

מיין קינד, מיין קינד, מיין ליבער לעבין! האט גאלדע גישרינען פערצווייפלט,
א בעסער וואלט מיך שוין גאט צוא געסען אַנשטאט אזו אַבריליאנט, אַנשטאט
אזו אליב קינד!

גיין טאמינקא! האט רוקסה מיט טרערן גענטפערט, דא בארפסט נאך לעבן,
דא

דא האסט קינדער, וועלכע עס היינען אפ פון דיין לעבן, גאט האט דיר צו
א העכערן צוועק געשאפן, דאס וואלט זיין וועלט אים העלפן. בייען, דאס
בוסט אפויס אין דער וועלט, און דיין לעבענסצייט איז גרעסער פאר בייענעס,
איד פון מער ניט וויא אפלוס, איד האב געבליט און געוואקסן פאר דעם אנהערן
מוטער. אפשר דיר און דעם פאטער פערנעניגען צו פאכען, נון איז מיין זוכער
אריבער, א און איד מוז וועלקען! אועלכע בלוטען קענען פערער. וויא איין
זוכער ניט לעבען! —

א מיין שיינער בלוס, מיין ליכטיגער לעבן! האט דיא מוטער געוואלט איהר
צום הארצען צו דריקענדיג, זיין מיין קינד, דאס קענסט נאך ניט וועלקען, דיין
זוכער הייבט זיך ערסט אן!

מאמינקע, איז דען דיר געסער אז איד וועל דיר זאגען אז איד פון איין
אפגעריסענער בלוס פאר דער צייט? איד פלעג איד אפאל אונז שלעכט זיין,
אונטער רייסען יונגע בלוטעלעך, און וויא דר נאך וועלן דר האלטן זייער לעבן,
וויא פלעגן מיר אונטער דיא הענט צו וויאנען, וואס האט וויא געקענט העלפן
דיא פרישע וואסער אין דעם שיינעם בלוטען האלטער, אז מען האט זי פון זייער
ווארצל אפגעריסען? מוטער וואס קענען מיר דען שיינן דיא גאנצע וועלט זיין
און אלע רפואות וואס קען מיר שוין העלפן, אז איד האב שוין קיין הארץ ניט
א אז מיין יוסף איז דארטען, מוטער, וויא מיר מוחל, איד מוס געמארקען, געה
וויא קאלט מייע הענט זיינען שוין! . . .

נאלדע האט גיחאפט אידע קאלטע הענט און אנגיהויבן צו קיבען, ויא
גיפרוכט ווארעמען, און פון צו מיטמאכט גישריען: גוואלד ראמענועט!

מאמינקע, איד געט, דיר, וויא דאך איצט גיטריסט דער מיט אז גאט האט
מיד פון אנהייב אן ניט געשאפען מיט מער יארן, איד פון אפלוס גיחען אין דר
וועלט, איד האב נאך פון זיין וועלט ניט גענאכען, איד לאז די וועלט אזו שטיל
אוועק, און קום צו גאט וויא אפלוס! . . .

נאלדע האט ניט געקענט מער ריידן, נאר גילענין איפער איר און גיפרוכט פון
געקלעמונג ענדליך האט איר רוחמה אפסיל גערוואגט דורך אירע ליבע קלוגע הייד:
מאמינקע, האט נא גיזאנט געה רופ מיר פאלד דעם פאטער, א פאר וואס איז
ער איצט ניט בייא מיר?

פרידמאן איז אכטן גיפוקט מיט אנטוויין, רוחמה האט פון זיינע טרערן אויך
אנגיהויבן צו טוינען:

פאטער! מבייער פאטער! האט רוחמה גיזאנט זיין האנט אן געמענדיג, וויא
מיר מוחל, איד האב דיר פילייכט געוואס ליידי אנגיטאן אין לעבען!

זיין מיין קינד, דאס האסט מיר נאר פערנעניגען גימאכט און פערזוכט שטענדיג
מיין לעבן, האט דר אלטער מאן גיזאנט מיט טרערן, מיר איז נאך איצט מיין
לעבן פערניפטעט, אז דאס פערלאזט מיר, מיין ליב קינד!

גאט וויל אזו, ליבער פאטער, מסתמא איז ער גירעכט, ער האט מיין יוספין

צו דך פריער ניטמען, אקוראט היינט צוויי וואכען, איצט רופט ער מיך —
א בעט פאר אונז! גאט זעהט די טרערען פון דעם אלטען מאן!

מיין קינד! האטוויקסאן גיזאנט, טאמיר ווילקס דו וידוי זאגען? זאג נאך
מיד נאך, איך וועל דיר פארזאגען:

רוחקה האט גיטווינען, זיא האט נאר אויפגעהויבען איבער נאך לעבעדיגע
בלאט שיינע אויגען צום הימל, און גיזאנט:

גאט, דוא אליין ווייכט מיין רעכט און אונרעכט, דוא זאלסטו מיר מיין וידוי
פארנאמען! פאטער, איך האב נישט געזינדיגט געגען אים, ער ווייסט עס, מענטשין
האב איך קיין שלעכטעס נישטאן, איך בעט אלעסען מילה:

ראזע, האט רוחקה גיזאנט, אין דעם יענע האט נאר-דיא מיר געפינט,
וואס גיריכט דוא דיין יוספין און מיין יוספאקען? — מיין ליבע שוועסטער, האט
געגען גענטפערט, א גאט זאל שוין פון מיין לעבין אויך א סוף פאכען!

אך, איך וועל אים דאך אלס געצייילען, האט רוחקה גיזאנט, און מיר ביידע
וועלן גיין צו גאט און פֿרעגן, און בעטן פאר דיר! לאזען אלע אריינקומען פאלד

וועט קיין צייט נישט זיין! מען האט אריינגערופען אלעסען, רוחקה האט זיך מיט
יעדען איינציגען צו קוקט, און טרערן האבן זיך גיגאסען אפון אלעסען, זיא האט

איר קאפ אויפן קיסען אנדער גלייבט, נאך גיזאנט: זייט געזונט אלע, און נאך
דעם זיא האט גיזאנט: יוסף דוא וועסט מיר דאך גענטענען קוקען! .. האט

זיא צו גיטלאסען איבער אונזען און געבליבן שטיל, איר אסאךעס איז געווארן
שטער, דאס הארץ האט זיך גיהויבן, נאך אמינוט האט גיווערט, און אויף איר

ליידענדעם געזיכט האט זיך געווינען אצופרידענער שטראהל, און איידער מען
האט נאך אנגעזינדען אלייכט אין דעם צימער איז אויסגיאנגען דאס ליבע ליכט

פון דעם אנגשטאמפאר שטערן לעבן! מען האט כמחר גווען איר ריינעם קערפער
אנגיזויגן אין דיא טרויעריגע ווייסע קליידר, און אלע האבן שטארק גיטוינט,

א! און אויך דעם בלוז האט מען אין קבר אראפ גילאזן, אויף אירע ריינע
שיינע אויגן און אויף איבער שטייבלעדיגע ויסע ליפן האט מען מיט שערבלעד —

און איר צארטין קערפער מיט: קאלטע געד פאדעקט! דיא טאטער האט דאס אלס
צוא גיזעהען, און גאר אראפ גיגענדיג פון בית עולם, האט זיא גיזאנט: אלע

גיגען אונזען, נאר מיין הארץ בלייבט דא מיט אייך, א מינע קינדער, מינע
יונגע בלומען, און האב עס אלס גיקענט אריבער טראגן, אונזלע פערלען אין

דער געד! .. דיא וואס פאזוכן באהיבילער בית עולם פאסערקען נישט דיא
צוויי ניע קברים וועלכע עס שטייען אפיסעלע אן אזייט פון אנדערע קברים אזו

רעכענען גיזיט אז דא ליגן נישט אונזלע צדיקים, נאר דיא וואס ווייסן, וועלכע
צוויי טייערע טייליגע קערפער דא ליגן אונטער דיא געגלעך, קענען זיך

נישט אפרייסן פון דעם ארט איידער זיא לאזן דא איבער געטליכע שווערע
זיכען און ביטערע טרערן!

פרייליך אויף דעם קבר קוקט נאר שמעיה דער בטלן וועלכער עס האפט דעם
טויטן

מדיטין איצט מיט זיין קדיש אריין צוא בריינגען אין זן ערן, אזוי וויא ער האט
אים מתקן גיווען מיט זיינע תפלות ער זאל מגולגל ווערן דורך דעם צו אהנקומה
צו קומען, אונז האט זיך ווייטערנפרייט, אז גאט האט אים גיהאלפן אזוי ווייט צוא
בריינגען, ווידער איז ער בסיח, אז יוסף וועט נישט פארלאנגען זיין מרחק אויסקומט
אונז וועט אים מסתמא מסלק זיין ביד נדיבה אויף יענער וועלט — נאך פרייליכער
פאר אים נישט זיך איצט אום אין מאהיבילר גאסין שטאלץ איבער זיין גוטע
קאפ וואס פאלט שטענדיג אויף דיא בעסטע עצה, אונז גליקליך מיט זיין גנחון
אשנוראצ'ע יונגערמאנצין מיט אונזער נישטאנע בארד אונז מיט א אפגעקירצטין
סודרוק מיט אפאר ברילן איבער זיינע פיקסיסע אויגן, נישט מיט אשטאק אין
האנט, ויט מיט האקטע שריט אזוי וויא דיא ערד אונטער אים וואלט טאנצן
פאר פריי וואס אזוי א וואונדער מענטש זייט אויף איר — אונז אין אמת מאג ער
זיין פרייליך, קומענדיג אהיים נעט ער מער שוין קיין דערנער אין דיא אויגן,
אלס איזאין זיין האנט, אונז איז א שיינער מענטש, אנפאן אין בית הסדרש,
דופט זיך אויף הרב רבי משה שנייאר, אונז קריגט דיא בעסטע עליה אונז די פעטסטע
קפה, דער צוא נאך איז ער דער פילזאף, דער פאליטיקאנט, אסטראנאם,
ראקטאר, יוצן, אונז נאכן, אונז קיינעם קומט ארויף אויפן זינגען אז דעם שווארצעס
הארן איז נאך מוזיזנט מאל שווארצער פאר זיין צורה, דאס יענע ביידע קברים
האט ער מיט זיינע הענט גינגראפן, דאס ער האט גיוואלט אונז וויל נאך איצט
זיין שווערס אלע קינדער אונזעק שיקען אויף יענער וועלט, בדי זיך צוא
נעמען דיא וועלט!

קיינער האט נישט אקלער גיטאן, בעט מען איז נאך געלאפן נאך קארינאו
דעם נגב, אז מען האט אים גיפירט אויף דעם שאפאט אז גראד היינטיגן מאל
איז ער אונשוולדיג אונז ווערט פארשיקט איבער דעם שווארצין וועלכער עס
שטייבעלט זיך איבערליך וויא דיא וועלט איז פארנאכט! קלאגן מער פאר אלעמען
נאך יוספין אי איצט, קלאגט געביד דיא עלענדע ראנע, ויא עט איר שפין
אויפן האלז געדע מינוט אונז מוז געביד שווייגן, ויא עהט איר שוהט, וואס
האט איר מיט א טופין מעסער גיקוילעט אונז נישט דער קוילעט, איטליכע רנע,
אונז מוז זיך נאך גינגען צוא אים, ווייל ער איז איצט דער פירער אין פריימאנס
גישעפט, איר מאג קען נישט פארדינען, אירע ליבע קינדערליך בעטן עסין, אונז
ווא מוז צוא אים אן קומען, גאלדע זעהט דאס, אבער ויא קען איר הארץגיט
קילן אויף אים, ער איז איר שאכטערס מאן, דער באטר פון אירע אין הארצין
אייגענע באקענע אייניקלעך — ער האט דעם גישעפט אזוי ווייט אוספגעט אין זיין
האנט אריין גיקריגען אז פרידמאן מוז אויף פארפרייסן די ליפן אונז נישט היידן —
ער גלויבט שוין איצט גאלדען וואס ויא שרייט: ידער שלאנג האט פון אונזער
שטוב ארויס געשריבען אלע נחת אונז פרייד, אונזערע יונגע פליהענדע קינדער
אריינגלייגט יונגערהייט אין דר ערד, אונזער ווארען ארעם אונז אונגליקליך גיכאכט,
באלד וועט ער זיך שוין נעמען פאר אונזער גראע קאפ, גאט ווייט וואס ער וועט

גאד פאר אונז בעשאפן 17. ער גלויבט שוין דאס, ווייל ער מלט שוין, אבער
נואם זאל ער טאן? זאל ער נאך אויף דער עלטער לייטשע געלט פערזעפען?
שוין ווייט האט דער אמאנהלענער אהעמער ביי יתיר גיפראכט אזו ויל האט ער צו
טאן עולות און דאך טראגט אים דיא ערד און אמאנהלענער גינעשאפט געפיים
אים נים ארויס, א צלען און אדעה זאנער אין באנק איז ער, זיא א וויבאך
הערט מען ריינענדיג נאר אים אליין. . . . עלבסט רבי יצחק, וועס האט אים
אין האנד און האט זיך פארנענטמען אים צוא באצאלן וויא ער איז ווערט,
שטייגט אים קען אים נוכט טאן, אהנע דער מיט דיא שטיינער מעשטין צוא
באשטענדיגן און איספאלגעט ערליך יוכס. צואה וועלכע מען האט צו שוין וויינע
פאפירן נופנען אים נים צוא צעפען, און האץ מען האט גיקענט חוטר זיין
אז דאס האט ער אליין אונטער גיווארפן — אבער דאס האט נאר גאט אליין
גיקענט כולה זיין דעם אמת, און בייא אלעמען איז אבער דער ספר טאמער
איז דאס פארט יוכסס ביטע גיווען און טווער אז דאס האט אים צול גיווען
פון פול גיפראמאכטען.

